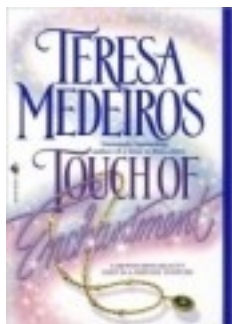

Touch Of Enchantment

Contents

Touch Of Enchantment	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	11
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	31
9. Chương 9	36
10. Chương 10	44
11. Chương 11	50
12. Chương 12	54
13. Chương 13	60
14. Chương 14	65
15. Chương 15	70
16. Chương 16	75
17. Chương 17	78
18. Chương 18	84
19. Chương 19	88
20. Chương 20	96
21. Chương 21	100
22. Chương 22	105
23. Chương 23	110
24. Chương 24	115
25. Chương 25	122
26. Chương 26	126
27. Chương 27	130
28. Chương 28	133
29. Chương 29	135
30. Chương 30	139
31. Chương 31	143

Touch Of Enchantment

Giới thiệu

Lennox witch #2 Thể loại: Xuyên không, pháp thuật, lãng mạn Chuyển ngữ: Chuis_MBộ truyện 2 tập

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/touch-of-enchantment>

1. Chương 1

Tabitha Lennox ghét phải là một phù thủy. Thứ duy nhất mà cô ghét hơn việc đó là phải làm một phù thủy giàu có. Nhưng cô chẳng có quyền ý kiến ý cò gì hết, vì cô sinh ra đã là người thừa kế để chế tĩ phú của cha cô và những tài năng siêu phàm không đoán trước được từ phía mẹ cô.

Mẹ cô đã đặt tên cho cô là Tabitha. Bà tuyên bố rằng đó là một cái tên đẹp của người theo Thanh giáo. (*Những người theo Thanh giáo là một nhóm những tín đồ đạo Tin lành hùng hậu nói tiếng Anh trong hai thế kỷ 16 và 17. Từ “Người theo Thanh giáo” trong lịch sử được sử dụng để chỉ nhóm người theo đạo Tin lành quá khích có quan điểm cực đoan*). Cha cô đã ôn tồn đồng ý. Nhưng lý do cho tiếng cười rúc rích hài hước của ông đã không quá lộ liễu mãi đến khi một cuộc thi mang tên Bị bỏ bùa trên trang web Nick at Nite (*trang web trò chơi trực tuyến dành cho trẻ em*) đã khiến mẹ cô ghen ra một tiếng thở gấp vì bị xúc phạm.

“Anh có biết con nhỏ tinh ranh xác lảo đó được đặt tên là Tabitha không?” bà hỏi, nói về đứa con phát triển sớm của Darrin và Samantha Stevens. (*Bộ phim Bị bỏ bùa (Bewitched) là series phim truyền hình Mỹ trong những năm 1964 đến 1972, nói về một phù thủy (Samantha) cưới một người trần (Darrin) và cố gắng làm một bà nội trợ thành thì điển hình nhưng tất nhiên là gặp nhiều rắc rối nhưng cuối cùng họ cũng học được cách dung hòa giữa cuộc sống phép thuật và đời thường. Phim này sau được làm lại do Nicole Kidman đóng với Will Ferrell. Trang web Nick at Nite đã dựa vào bộ phim này để làm một trò chơi trực tuyến cùng tên*)

Cha cô hạ từ Wall Street xuống và chớp mắt sau cặp kính viễn, đôi mắt xám của ông ngây thơ khiến người ta ngơ ngác. “Xin lỗi, em yêu. Chắc anh đã không nhớ ra chuyện đó.”

Nhưng một nụ cười thấp thoáng đã phản bội ông. Mẹ của Tabitha đã quăng mình ngang qua căn phòng ẩm cúng, liên tục đập những cái gối nhồi lông vào ông cho đến khi cả hai người đổ sụm xuống cái trường kỷ mà cười khúc khích.

“Em thật sự không thể đổ lỗi cho anh được,” cha cô thở hỏn hển, cù mẹ cô cho đến khi bà quy phục. “Lựa chọn thứ hai của em là Chastity, anh—“

Khi trò ấu ả của họ chuyển thành một nụ hôn dịu dàng, cô bé Tabitha bảy tuổi đã đảo mắt chán ngán với con mèo đen béo uể oải đang nằm ở lò sưởi và quay lại với cái laptop. Cô bé tự hỏi tại sao cha mẹ mình không thể liên lạc thông qua email hay qua những luật sư của họ như cha mẹ của những đứa trẻ khác ở trường Montessori nơi cô theo học.

Từ khi còn nhỏ, Tabitha đã khao khát sự buồn tẻ dễ chịu của những lễ thói thông thường như cái cách những đứa trẻ khác khao khát đồ chơi và kẹo ngọt. Mặc dù cha mẹ cô đã rất cố gắng ra vẻ bình thường với ngôi nhà theo kiểu Victorian ẩn mình trong thôn quê của họ ở Connecticut, nhưng không chỉ có sức khỏe của cha cô khiến cô cách biệt với những bạn cùng trang lứa.

Nhiều người bạn cũng đến trường sau tấm kính cửa sổ đen của những chiếc limousine hoặc tổ chức tiệc sinh nhật ở nhà hàng Bốn Mùa như cô. Nhưng không cô bé nào lại về nhà và thấy con mèo nhà mình trích kịch Shakespeare cho những cái cây đang mê mải lắng nghe, hay một bộ ba những tên yêu tinh len lén nhìn chúng từ dưới những bụi cây. Mẹ của Tabitha không chỉ nướng bánh quy không thối. Bà nướng những cái bánh quy biết nhảy có thói quen thất kinh là tót vào miệng Tabitha mỗi lần cô mở miệng than phiền. Tabitha cứ trưng ra bài tập về nhà được hoàn tất đáng tự hào của cô chỉ để nó biến mất không để lại dấu vết ngay buổi tối trước ngày phải nộp.

Cha cô phải điên cuồng giúp cô tính toán nhân chia trong khi mẹ cô chia động từ tiếng Pháp và xin lỗi vì phép thuật thiếu tự chủ của bà. Tuy mẹ cô thành thật ái ngại vì đã làm con gái buồn, bà vẫn không giấu nổi niềm tự hào về món quà không bình thường của mình.

Tabitha thì không xem đó là một món quà. Cô cho đó là một lời nguyền. Điều đó giải thích tại sao vào sinh nhật thứ mười ba của cô, khi cô tình cờ ước một lớp kem màu tía phủ lên bánh sinh nhật nhưng cả núi kem tím ngào đường lại chảy tràn xuống cái đầu sưng sốt của cô, cô đã chẳng trải qua một cảm giác tuyệt diệu nào hết, chỉ có sự kinh hãi nhạt nhẽo.

Giữ những vệt dài màu tím nhấp nháy đi, cô chạy trốn lên trên tầng và lăn kên ra cái giường có diềm xếp của mình, khóc như thể trái tim nhỏ bé của cô sẽ tan nát.

Cha mẹ cô theo sau, ngồi sụp xuống hai bên giường và trao đổi một cái nhìn bất lực qua cơ thể đang khóc rên rỉ của cô. Cha cô vỗ vỗ lên một bên vai cô co giật vì khóc trong khi mẹ cô vuốt ve mái tóc nhột nhột.

“Đừng khóc, bé cưng của mẹ,” mẹ cô thì thầm. “Con phải nghĩ về tài năng của con như một món quà từ Chúa. Con sẽ sớm quen với ý nghĩ là một người đặc biệt thôi.”

Cố gắng hít thở, Tabitha bật thốt, “Mẹ không hiểu! Con không muốn được đặc biệt! Con muốn được bình thường.” Cô khụt khịt vào cái chăn bông Nàng Bạch Tuyết mà cô luôn luôn ghét cay ghét đắng. “Con muốn cả hai người thết vào mặt nhau thay vì cứ hôn nhau mãi. Con muốn những đồ chơi của con ngừng nói chuyện và những đĩa thức ăn đừng có đem hết mấy cái muỗng mà bỏ chạy. Con muốn sống trong một cái nhà-xe lưu động và mặc quần áo lỗi thời và,” giọng cô vỡ òa trước khi tăng lên thành một tiếng khóc rống, “ăn bữa tiệc sinh nhật của con ở nhà hàng McDonald.”

Lời tuyên bố đáng kinh ngạc này còn khiến họ nhìn nhau ngơ ngác hơn và cha cô rùng mình rối trí.

Kể từ ngày đó, mặc dù cô thường có những cuộc chạm trán tai hại với năng lực siêu nhiên của mình, Tabitha vẫn tiếp tục hếch cái mũi nhỏ hơi tầm thường của cô lên mà khinh khỉnh những bộ phim hoạt hình có những âm trà biết nói và những con chuột nhắt biết hát của Disney. Cô thích sự ảm đạm hờ hững của những buổi lễ tưởng niệm Ingmar Bergman hơn những cô công chúa ngớ ngẩn lúc nào cũng mong chờ Hoàng Tử Quyển Rũ đến nhảy khỏi lưng ngựa và đưa họ đi. (*Ingmar Bergman (1918-2007) là đạo diễn phim điện ảnh và đạo diễn sân khấu nổi tiếng người Thụy Điển, được coi là một nhà làm phim vĩ đại và có ảnh hưởng nhất của nghệ thuật điện ảnh hiện đại. Ông đã đạo diễn 62 bộ phim trong đó có 3 bộ phim giành được giải Oscar cho phim nước ngoài hay nhất – nguồn: wikipedia.org*)

Tabitha Lennox không có lựa chọn nào khác ngoài tin vào phép thần kỳ.

Nhưng cô không tin vào những câu chuyện thần tiên. Hay những kết thúc có hậu. Hay Hoàng Tử Quyển Rũ. Còn chưa.

Thành phố New York

Chính những lúc như thế này làm cho Michael Copperfield thật sự nhớ nhung mái tóc đuôi ngựa của mình. Vì không thể đưa tay giật giật cái đuôi ngựa vì bực bội không thể nguôi ngoai, ông buộc phải bẻ đôi một cây bút chì để giải tỏa căng thẳng. “Cháu có vẻ không hiểu được sự nghiêm trọng của vấn đề. Cha mẹ cháu đã biến mất.”

Người phụ nữ trẻ đang cong lưng ngồi trong chiếc ghế bọc da đối diện với bàn ông còn không thèm nhìn lên từ những bản báo cáo cô đang đọc. “Đó đâu phải là một sự cố gì bất thường đâu, Chú Cop. Cha mẹ cháu lúc nào chả biến mất ả. Tại những buổi tiệc. Từ trong xe tắc xi. Trong những buổi họp mặt cổ đông nữa. Một lần họ còn biến mất không để lại dấu vết gì trong suốt hồi hai vở kịch thời trung học của cháu ấy

chứ.” Cô liếc nhìn ông trên choker một lúc trước khi lật sang một trang giấy khác. “Lẽ ra chú phải cố gắng giải thích điều đó cho thầy giáo dạy kịch nghệ tại trường trung học của chú kia.”

Cô chấp nhận thông tin đó thật gượng gạo chỉ càng khiến Copperfield lo lắng. Ông đứng lên và đi vòng quanh bàn, buộc cô phải chuyển sự chú ý từ màn hình vi tính vào gương mặt bồn chồn của ông. “Lần này thì khác, Tabitha. Họ không chỉ biến khỏi tầm nhìn trong một vài phút hoặc ước đến Paris để ăn trưa. Lần này toàn bộ máy bay của họ đã biến mất. Trên Tam Giác Quỷ Bermuda.”

Tabitha chớp mắt cầu kính nhìn ông sau cặp kính.

Copperfield tận dụng thời cơ của ông. “Máy bay của tập đoàn đã biến mất hơn mười sáu tiếng trước mà không có dù chỉ một đốm sáng trên màn hình radar. Lực lượng Hải quân đã cho máy bay và tàu cứu hộ rà soát nơi đó, nhưng họ thậm chí không tìm thấy dấu vết của một mảnh vụn nào. Tất nhiên, chuyện này không có gì là bất thường trên khu vực đó. Chú đang cố gắng giữ các phương tiện thông tin im tiếng trong một vài ngày, chỉ ít thì cũng cho đến khi lực lượng Hải quân hoàn thành cuộc tìm kiếm của họ. Nhưng chú có thể đoán chắc với cháu vụ mất tích của một trong những người đàn ông giàu có nhất thế giới sẽ không thể giữ kín được lâu.”

Tiếng cười xòa hoài nghi của Tabitha nghe thật miễn cưỡng. “Thế thì giả thiết của chú là gì, Chú Cop? Rằng họ đã bị một chính phủ nước ngoài bắt giữ? Bị bắt cóc tống tiền bởi một tổ chức khủng bố?” Cô huýt sáo một đoạn nhạc chủ đề trong bộ phim truyền hình nhiều tập Hồ Sơ X. “Bị bắt cóc bởi người ngoài hành tinh hay sao?”

Ông rút lui về ghế ngồi, cảm thấy già hơn tuổi năm mươi lăm của mình. “Chú sợ có lẽ máy bay của họ đã bị rơi.”

Sự im lặng ngập trong không khí phòng làm việc trong suốt quãng thời gian kim phút của đồng hồ để bàn hoàn thành một vòng tròn trước khi Tabitha bật cười. “Đừng có ngờ ngẩn thế! Đây chỉ là một vụ nấc cụt siêu phàm nhỏ khác của Mama thôi ạ. Chắc hẳn máy bay sẽ xuất hiện trở lại ngay nơi nó đã biến mất, hoặc sẽ bất thành linh hạ cánh trên đường bay của cảng hàng không La Guardia kịp lúc để hù một nhân viên kiểm soát đường bay bị suy nhược thần kinh.” Như để né tránh cái nhìn đăm đăm thương cảm của ông, Tabitha đứng lên và đi đến cửa sổ, đẩy một lọn tóc vàng phất phơ ra khỏi mắt cô. “Chú đã quên Tristan và Arian Lennox luôn có khả năng thoát khỏi rắc rối một cách phi thường rồi sao ạ. Chú có nhớ lần chiếc Lamborghini vỡ tan tành không? Họ đã bước ra mà không hề có một vết trầy xước nào. Và chẳng phải chính chú đã kể với cháu họ đã từng ngược dòng thời gian quay về năm 1689 để đánh bại ông ngoại xấu xa của cháu, và chứng minh một lần nữa rằng tình yêu chân chính có thể chinh phục được tất cả hay sao?” (*xem cuốn 1 Breath of magic*)

Âm điệu nhạo báng trong giọng cô làm ông bối rối. “Đó là một giả thiết mà cháu không đồng tình?”

“Đó là một giả định có sức hấp dẫn, Chú Cop à, nhưng chú phải nhớ đây là thế kỷ hai mươi mốt. Tình yêu thật sự chẳng còn được hoan nghênh nữa rồi. Sự lãng mạn đã bị thay thế bởi tình dục qua mạng với những người lạ vô danh không rõ mặt mũi hoặc với hình ảnh ba chiều của những ngôi sao điện ảnh yêu thích của chú ấy.”

Cop khịt mũi giấu cợt. “Và cháu thấy điều đó dễ chấp nhận hơn?”

Tabitha nhún vai. “Lợi thế rất rõ ràng ạ.” Khung cửa sổ bằng kính phản chiếu nét mặt cô đang suy tư, khiến cho cô có vẻ đuối lý chứ không thuyết phục như giọng cô. “Không liên kết nào, không có lời cam kết nào...không có rủi ro.”

Copperfield rùng mình, nhưng ông tự nhắc mình rằng lí lẽ bác bỏ của ông phải đợi thôi. Ông còn những việc gấp rút hơn trước mắt. “Cha mẹ cháu rất may mắn vì đã tìm thấy tình yêu chân chính, cháu yêu,” ông nói dịu dàng. “Nhưng điều đó không khiến họ bất tử.”

Tabitha quay vụt lại đối mặt với ông, đút hai bàn tay vào túi quần len rộng thùng thình của cô. “Chú đã quên là mẹ cháu được sinh vào năm 1669 rồi sao? Bà có thể không bất tử, nhưng bà trông cực kỳ khỏe mạnh đối với một người sắp mừng sinh nhật lần thứ ba trăm năm mươi mốt.” (*lúc này đang là năm 2020*)

Copperfield thở dài, bài học từ những kinh nghiệm chua chát của ông: điều duy nhất ta có được khi tranh cãi với một người họ Lennox là cơn nhức đầu như búa bổ.

Nhận thấy phải cần đến những biện pháp quyết liệt hơn, ông rút một tập hồ sơ từ ngăn bàn và đưa nó cho cô. “Mẹ cháu đã nhờ chú đưa cái này cho cháu trong trường hợp bà...” Những ngón tay ông nắm chặt tập hồ sơ. Ông cảm giác như đưa nó cho cô sẽ khiến việc đó trở thành sự thật.

Tabitha nhìn tập hồ sơ chăm chăm trong một lúc lâu trước khi thỉnh linh giật nó khỏi tay ông. “Chú sẽ phải xấu hổ vì đã nói quá lên khi cha mẹ cháu bất chợt xuất hiện từ đường ống sưởi vào lần họp mặt cổ đông sắp tới của Tập Đoàn Lennox cho xem.” Cô bắt đầu lật mở móc gài bằng kim loại, nhưng Copperfield đặt bàn tay ông lên tay cô.

“Arian đã nói có lẽ cháu sẽ muốn đợi cho đến khi chỉ có một mình để mở nó.”

Tabitha cau mày nhìn xuống tập hồ sơ. Mặc dù cô giữ cho giọng mình nhẹ nhàng, sự can đảm của cô đang mấp mé bờ vực. “Cái gì đây ạ? Giấy chứng nhận nuôi con nuôi phải không chú? Cháu đã luôn nói với Mama và Daddy rằng cháu quá thiếu óc tưởng tượng để có thể làm con ruột của họ mà.”

Copperfield ôm lấy cằm Tabitha trong tay và dịu dàng gỡ cặp kính của cô. Đôi mắt xám u sầu nhìn ông ngập ngừng. Mái tóc dày màu vàng của cô cắt ngắn quá vai, nhưng tóc mái ngang trán mượt như tơ của cô cứ khẳng khẳng phải phủ lên mắt cô bất cứ khi nào cô thả lỏng để phòng. Vào tuổi hai mươi ba, Tabitha cao gần như ông và vụng về thì gấp đôi. Nhưng lạ thay, vẻ thiếu duyên dáng của cô chỉ càng làm cô thêm đáng yêu. Khuôn mặt cân đối của cô thể hiện trí thông minh sắc bén đã giúp cô thi đậu vào trường M.I.T vào năm mười lăm tuổi, nhận được bằng tiến sĩ Kỹ Thuật Công Nghệ Áo trước khi cô tròn hai mươi, và giành được chức trưởng phòng Phân Tách Thực Tế Áo của Tập Đoàn Lennox chỉ trong vòng chưa tròn ba năm. Nhưng bên dưới năng lực vững vàng đó vẫn thấp thoáng một khao khát mơ hồ, những giấc mơ không trọn vẹn và những ước nguyện chưa thoát thành lời.

Copperfield quan sát khuôn mặt của đứa trẻ mà ông đã yêu thương gần như là con ruột của mình, lòng ông đầy luyến tiếc. Tristant Lennox còn hơn cả một người anh ruột đối với ông như họ đã cùng thề nguyện khi còn là hai cậu bé cô độc trong trại trẻ mồ côi ở Boston rất lâu về trước. Anh ấy đã trở thành bạn ông.

“Ồ, cháu đích thực là con gái của cha mẹ cháu,” ông thì thầm. “Chú đã bao giờ nói với cháu rằng cháu khiến chú nhớ đến cha cháu nhiều đến mức nào chưa?”

Né tránh cử chỉ thương mến của ông, Tabitha lấy lại cặp kính và đeo nó lên với một nụ cười gượng gạo. “Chú không nên trêu chọc cháu, Chú Cop. Mẹ cháu cũng thường nói như thế và cháu đã luôn nghĩ điều đó hơi tàn nhẫn.” Trước khi ông có thể phản đối, cô nhấc áo khoác lông rộng thùng thình của mình từ lưng ghế lên. “Chú đã biết—” Cô ngập ngừng, biểu lộ sự do dự. “Chú biết Daddy rõ hơn bất cứ ai mà. Ông luôn tươi cười, ông tìm thấy niềm vui ngay cả trong những thứ đơn giản nhất. Ông thật duyên dáng và vẫn còn đẹp lộng lẫy chết người, thậm chí ở tuổi năm mươi sáu. Tất cả những người từng được làm việc với ông đều yêu mến và quý trọng ông. Ông chẳng có gì giống cháu hết.”

Cô kẹp tập tài liệu vào dưới cánh tay và chớp vào ông một nụ cười mong manh. Rồi cô mở cánh cửa, để lộ tấm biển bằng đồng trên đó viết MICHAEL COPPERFIELD, PHÓ CHỦ TỊCH HỘI ĐỒNG QUẢN TRỊ. “Chuyển đến Di Cherie tình cảm của cháu nhé. Cháu sẽ gọi chú nếu...” Cô liếc nhìn ông ngang ngạnh. “Khi cháu nghe tin từ cha mẹ cháu.”

Sau khi cánh cửa đánh sầm trước mặt ông, Cop quay trở lại bàn và chìm vào ghế ngồi, không biết nên cười hay khóc. “Cháu đã không để chú nói hết, Tabitha,” ông lẩm bẩm, vuốt tay lên đôi mắt bóng rât. “Cháu nhắc chú nhớ về cha cháu...trước khi ông ấy gặp được mẹ cháu kìa.”

Vừa bước ra khỏi phòng tắm, Tabitha Lennox ướm-như-chuột-lột đã dò dẫm tìm cặp kính trước cả khi đi tìm khăn tắm. Nhiều đồng nghiệp chế giễu cô sau lưng vì cứ bám riết lấy cái dụng cụ cổ xưa đó trong khi máy bắn laze đã được hoàn thiện gần như cả thập kỷ trước, nhưng cô thích sự mát lạnh vững chãi của gọng kính kim loại hơn là để trông mắt bị thao túng bởi một kẻ xa lạ nào đó. Thị lực của cô không thật sự tệ đến thế. Đôi lúc cô nghĩ mình chỉ đeo chúng do thói quen hơn là vì cần thiết.

Cô lau khô mái tóc dày và thoa sữa dưỡng ẩm lên mặt, rồi loay hoay mặc một bộ đồ lót bằng sợi cotton và bộ pyjama dày hiệu L.L Bean mà cô đã vắt lên trên máy hấp khăn trước khi vào phòng tắm. Chật vại

flannel ấm bảo bọc cô như một vòng tay vô hình. Cô thở dài khoan khoái khi trượt chân vào đôi dép mang trong nhà bằng vải nhung lông xù được thiết kế như một cặp sóc chuột khổng lồ—nhưng bộ duy nhất của cô cho sở thích những thứ lờ lệt.

Cô đi tha thẩn qua căn phòng khách đến nhà bếp, cố ý ngó lơ tập hồ sơ bằng sợi gai mà cô đã quăng lên ghế nệm sau khi trở về nhà từ cuộc gặp gỡ với Chú Cop.

Cô mở tủ lạnh. Bàn tay cô phân vân giữa một bữa tối đông lạnh hứa hẹn không có một calory chất béo nào nhờ vào thành phần Phat!—nguyên liệu mới để thay thế chất béo—với một hộp kem Haagen-Dazs lạnh ngắt. Sau một vài giây khổ sở, cô ngang tàng chọn món kem lạnh.

Nếu cô có thêm một vài gam dư thừa dính vào bụng cô thì sao chứ? Quần ống rộng và áo khoác ngoài của cô sẽ che hết những tội lỗi đó. Và chắc chắn sẽ không có ai nhìn thấy cô trong lúc không mặc chúng.

Trong lúc cô lần tìm một cái muỗng nhỏ từ ngăn tủ màu bạc lấp lánh, một cái đầu xù lông dụi vào cổ chân cô.

“A, chào Lucy bé,” Tabitha ngậm nga, ngồi xổm xuống để cho một muỗng kem vào chén ăn của con mèo con. “Con có nhớ Mommy khi mẹ đi làm không nào?”

Con mèo đen nhỏ là món quà mừng cô sinh nhật hai mươi ba tuổi từ cha mẹ cô. Họ sợ rằng Tabitha sẽ không thể nguôi ngoai sau khi chú mèo nhà, Lucifer, trút hơi thở cuối cùng vào lúc đã ở cái tuổi ngông là hai mươi hai, cha cô đã thu xếp cho bảo quản tinh dịch của Lucifer đợi đến lúc cần. Vì cơn khủng hoảng do quá tải thú nuôi cuối cùng đã được giải quyết nên những chú mèo sinh ra từ ống nghiệm đang trở thành mốt.

Vẫn đang đi vòng qua ghế nệm dài, Tabitha dừng lại bên bảng điều khiển trên tường để chọn một đĩa nhạc từ danh mục bài hát trên màn hình kỹ thuật số. Cuối cùng cô lựa bài hát ‘Tôi Muốn Chút Đường Trong Chén Tôi’ của Nina Simone. Giọng hát thổ thê đầy nhục cảm khơi lên được một nụ cười chế giễu từ Tabitha. Cô đã có chút đường trong chén cô rồi. (*Nina Simone (1933-2003): nữ ca sĩ, nhà soạn nhạc, nghệ sĩ dương cầm, người cải biên, nhà hoạt động xã hội vì quyền công dân. Bà xuất sắc nhất ở thể loại nhạc Jazz, nổi tiếng với khả năng dùng âm nhạc giải bày cảm xúc. Bài hát “I Want A Little Sugar In My Bowl” kể về khao khát tình yêu cuộc sống nhưng cũng có thể hiểu theo khía cạnh tôn giáo hay tình dục*)

Cô tận hưởng một ngụm kem khi cô ngắm nhìn những bông tuyết buông trôi trên mặt kính ở bức tường phía bắc. Thật sung sướng làm sao khi được ở trong căn phòng ấm cúng với một cơn bão mùa đông đang nổi trận cuồng phong ngay bên ngoài cửa sổ! Trong những tháng vừa qua, biệt thự trên cao này đã trở thành nơi trú ẩn của cô—nơi duy nhất trên thế gian mà cô cảm thấy được an toàn. (*Penthouse (biệt thự trên cao) được hiểu đơn giản là một căn nhà được xây dựng trên nóc căn nhà khác, thường là trên nóc các khu cao ốc hay các tòa nhà cao tầng. Trong quá trình thiết kế, các kiến trúc sư nhận ra nhu cầu cần che đi không gian thừa trên tầng thượng và sự hiện hữu của tháp nước, hệ thống thông gió, hệ thống lạnh trung tâm. Và với sự sáng tạo, các nhà thiết kế đã cho áp lưng vào hệ thống này của các căn hộ và cho lúi phần mái che vào một đoạn để tạo ra một loạt căn hộ có sân vườn, gọi là các “penthouse”. Các biệt thự trên cao có một ưu điểm mà các biệt thự dưới đất không có là không khí trong lành, có thể ngắm toàn cảnh khu vực xung quanh qua những ô cửa hoặc “mặt tiền” không gian bằng kính trong suốt - trích doanhnhnan360.com*)

Cô biết cha mẹ cô đã bị tổn thương khi cô rút lui về đây sau khi cô tốt nghiệp học viện M.I.T. Họ đã từ chối căn hộ rộng rãi trên đỉnh tháp của Tòa Cao ốc Lennox nhiều năm trước vì yêu thích tòa biệt thự ngổn ngang theo kiến trúc Victoria này. Nó không có một hệ thống điều hòa nhiệt độ nào nhưng có những ô cửa sổ có thể mở tung ra để đón lấy ánh nắng mặt trời và những giọt mưa rào.

Tabitha đã luôn cảm thấy là một người xâm phạm sự riêng tư ở đó. Mặc dù cha mẹ cô đã làm hết khả năng để lôi kéo cô vào nhịp sống mê hoặc của họ, cô vẫn chọn là người ngoài cuộc, vì cô quá bẽn lèn để chấp nhận lời mời của họ. Cô sẽ không đời nào làm tan nát trái tim họ khi thú nhận mình cảm thấy gần gũi hơn với những người xa lạ không rõ danh tính lăm lúi trên những con đường phủ tuyết trắng xóa dưới kia.

Cô đặt cái chén không lên tấm thảm và Lucy thực hiện quy trình liếm sạch nó. Kiểm lại một cái rùng mình vì rét, Tabitha cau mày nhìn vào khoảng tối đen sâu thẳm. Từ chối sống cuộc đời bình dị như cha mẹ cô khi cô biết họ vẫn ở đâu đó ngoài kia, yêu thương cô bất kể khoảng cách là một chuyện. Nhưng ý nghĩ về

một thế giới không có tiếng cười của họ, không có sự âu yếm đùm bọc họ dành cho nhau và cho cô, khứa thêm một đường mòn trống trải vào sự cô đơn của cô. Một nỗi trống trải gần kề sợ hãi.

Tabitha chậm chậm xoay người để đối diện với ghế nệm dài. Tập hồ sơ đang yên vị tại nơi cô đã quăng nó ở đó.

Khi Tabitha cầm nó lên, một cơn khiếp sợ lạnh lẽo thổi qua cô. Cô hiểu sự miễn cưỡng của Chú Cop khi giao nó cho cô. Những lời của ông vẫn vang vọng ám ảnh cô.

Mẹ cháu đã nhờ chú đưa cái này cho cháu trong trường hợp bà...

“Ngừng cái trò mê tín này lại,” Tabitha lầu bầu. “Đây chỉ là một tập hồ sơ, vì Chúa, đâu phải là chiếc hộp của Pandora.” Quyết tâm đương đầu với những nỗi sợ của mình, cô giật cái nắp gài và xổ những thứ bên trong ra. (*Pandora: theo thần thoại Hy Lạp, Pandora là người phụ nữ đầu tiên được mỗi vị thần góp phần tạo ra khi cho bà những tài năng độc nhất. Cái hộp Pandora: khi bà mở chiếc hộp này sẽ gieo rắc những điều kinh khủng lên loài người: vận rủi, công việc nặng nhọc, bệnh tật*)

Một cái đĩa bạc lặn long lóc qua mặt bàn gương. Tabitha nhận ra ngay lập tức đó là cái đĩa video. Cô đem nó đến bàn làm việc và đẩy nó vào đầu đọc đĩa, thầm cầu nguyện nó sẽ không phải là một buổi lễ tang sườn mướt với những cây đàn violin thống thiết gần như nhận chìm những lời chia ly thân thương.

Màn hình ốp tường bốn mươi lăm inch chớp nháy sống dậy.

Tabitha thấy mình ngậy người nhìn lên hình ảnh mẹ cô đang ngồi trên một cái ghế đẩu với sự duyên dáng lầu lỉnh của một chú yêu tinh chễm chệ trên cây nấm. Bà mặc một bộ váy đặc trưng theo phong cách Channel, đổ màu rượu vang để hợp với màu sơn môi của bà.

Trước khi trí tưởng tượng của cô bị vùi dập một cách tàn nhẫn, Tabitha đã từng mơ mẹ cô là một nàng công chúa trên cõi tiên. Thanh tú và nhỏ nhắn, Arian Lennox sở hữu một vẻ đẹp thoát tục mà ngay cả tuổi tác cũng không thể phủ mờ. Những sợi tóc bạc len lỏi mà bà đã ngoan cố không chịu nhuộm màu chỉ càng làm nổi bật sức sống của mái tóc đen. Những nếp nhăn nhẹ vì cười phủ quanh đôi môi mọng và đôi mắt sáng lấp lánh của bà.

Mẹ cô không có lỗi vì Tabitha luôn cảm thấy như một con voi lông ngóng bên cạnh bà. Hay vì cô thầm ước cô đã thừa hưởng nét đẹp của mẹ cô và tài năng của cha cô, thay vì ngược lại.

Nén một tiếng thở dài buồn bã, Tabitha nhấn vào nút chiếu video.

“Chào con, Mèo-Tabby cưng của mẹ.”

Chất giọng trầm ấm của mẹ cô dường như làm căn phòng ấm lên. Tabitha cảm thấy luyến tiếc khi nghe âm điệu Gallic du dương của bà. Mẹ cô đã không còn gọi cô bằng cái tên thân thương đó từ rất nhiều năm rồi—kể từ khi Tabitha tuyên bố cái tên đó quá không đứng đắn cho một quý cô trẻ bảy tuổi. Mất Tabitha cay. Trải qua quá nhiều giờ ngồi trước cái màn hình video đây mà, cô vừa tự nói với bản thân vừa chớp mắt dữ dội. Lucy nhảy hụp lên lòng cô, đòi phải được vuốt ve.

Mẹ cô lấm lét nhìn qua vai bà trước khi hướng vào màn hình camera một nụ cười mỉm tinh nghịch. “Cha con sẽ không bao giờ tha thứ cho mẹ nếu ông biết mẹ làm việc này.”

“Ở chuyện này thì mẹ đã sai rồi đó, Mama,” Tabitha thì thầm. “Daddy sẽ tha thứ cho mẹ bất kể chuyện gì.”

Nhưng khi nụ cười rạng rỡ của mẹ cô phai đi chuyển thành nét cau mày băng khuâng, ngay cả Tabitha cũng phải rùng mình nghi hoặc.

Màn hình camera như biến mất khi mẹ cô tập trung nhìn như xuyên thấu vào Tabitha. “Những bậc làm cha làm mẹ khó mà kiểm soát được những yếu tố di truyền nào họ sẽ để lại cho con cái mình, con yêu à. Đôi khi đó là đôi mắt xám, hay bàn chân to, hay sự ham thích không giới hạn đối với món kem.”

Tabitha rầu rĩ liếc nhìn cái chén trống trơn.

“Hay, như cha con sẽ nói”—Arian ngồi thẳng lưng lên và chỉnh cặp kính viễn vọng bằng một cử chỉ bất chước y hệt Tristan Lennox—“khả năng điều khiển không gian-thời gian và biến đổi năng lượng trí não thành vật chất.” Một cái đá lông nheo bí ẩn. “Mẹ thích gọi điều đó theo cách đơn giản là phép thuật.”

Nụ cười của Tabitha tan đi cùng với nụ cười của mẹ cô.

“Sẽ là nói dối nếu mẹ nói với con mẹ đã không hề đau buồn chút nào khi con luôn xem nét di truyền đặc biệt đó như một mối phiền toái hơn là một món quà. Nhưng mẹ nghĩ mẹ không thể thật sự trách con. Con đã cố gắng rất nhiều để trở thành một cô bé ngoan. Mẹ sẽ không bao giờ quên được con đã khóc nức nở như thế nào vào cái ngày thầy hiệu trưởng gửi trả con về nhà bởi vì ông đã tin rằng chính con đã mở hết các vòi tưới cây trong trường vì ác ý. Mẹ đã nghĩ trái tim mẹ sẽ tan nát mất.”

Hai má Tabitha bóng rât vì xấu hổ khi cô nhớ lại sự cố đó và hàng trăm sự cố như thế. Như cái lần trong một cuộc dạo chơi, cô ngây thơ ngắm nhìn một bộ váy được trưng trong một tủ kính chỉ để thấy mình đang đứng trần như nhộng, vây quanh là những bạn cùng lớp đang cười cợt cô. Hay cái lần anh chàng mà cô để ý cuối cùng đã mời cô đi chơi và bị biến thành một con ếch trong lúc đang thực nghiệm nụ hôn đầu của họ. Cậu ta đã dẫn theo Viveca Winslow đến dạ hội cuối cấp trung học và Tabitha đã không dám hôn cậu bé nào nữa kể từ lần đó.

Như đọc được suy nghĩ của cô, mẹ cô cúi người về phía màn hình camera. “Cha con và mẹ cực kỳ lo lắng vì cái cách con rút lui khỏi thế giới xung quanh. Cha mẹ không thể đứng nhìn con tự nhốt mình ở căn nhà trên nóc xa xôi đó như một nàng công chúa trong ngọn tháp.”

Tabitha khụt khịt và ngúc ngoắc ngón chân, bối rối vì ánh nhìn có lỗi trong đôi mắt nâu to tròn của mẹ. “Vâng, mẹ à. Một nàng công chúa mang đôi dép sóc chuột và bôi sữa dưỡng ẩm. Mẹ lúc nào cũng là một người lãng mạn vô phương cứu chữa.”

“Sau nhiều lần tự vấn lương tâm như thế, mẹ đã kết luận rằng có thể con sẽ không xem tài năng của con như một lời nguyền, chỉ cần con nắm được cách kiểm soát nó.”

Đến lượt Tabitha nghiêng người về phía trước, bị hút chặt vào cái từ đáng mê hoặc đó.

Kiểm soát.

“Đó là lí do tại sao mẹ đã quyết định sẽ chia sẻ với con bí mật duy nhất mà mẹ đã giấu cha con.”

Miệng cô há ra. Ôi trời ơi! Có phải cô đang sắp biết được cô là con của người đưa thư không?

Câu chuyện mẹ cô kể sau đó còn khó giải thích hơn. Đôi lúc lẫn sang tiếng Pháp, Arian huyền thoại về những bùa mê yêu thuật, những pháp sư, những mục sư thổi nạt, vi mạch xử lý máy tính, và những nhà ảo thuật xấu xa (*xem cuốn 1: *Breath of magic**) cho đến khi đầu Tabitha ong ong với nỗ lực theo kịp đầu óc logic đến chóng mặt của bà. Cái năng khiếu nói lan man dài dòng của mẹ cô luôn là một trong những đặc điểm ít được yêu thích nhất. Đến lúc Arian nghỉ lấy hơi, Tabitha đã quyết định là hoặc bà đang trêu chọc cô hoặc bà đang cần gấp liệu pháp tâm lí trị liệu.

Nhưng ánh mắt Arian nhìn cô quá đổi âu yếm, Tabitha không thể ngăn mình sợ chết khiếp. “Thế là giờ con đã hiểu tại sao mẹ để cha con tin là mẹ đã tiêu hủy bùa hộ mạng từ rất nhiều năm trước rồi chứ.”

Tabitha cau mày, càng mù tịt hơn trước.

“Mẹ tin con sẽ sử dụng nó thật khôn ngoan, con yêu, để tập trung và kiểm chế những quyền năng đặc biệt của con.” Mẹ cô chạm hai ngón tay lên môi và thổi một nụ hôn gió vào camera, trong mắt bà ánh lên niềm mong mỏi buồn vui lẫn lộn. “Không nhất thiết tương lai con ra sao, con đã làm mẹ rất tự hào rồi. Aurevoir, ma chérie.”

Khung hình đứng sững lại.

Tabitha ngồi sụm xuống ghế, ôm chặt Lucy mà không nhận ra. Con mèo nhỏ ngo ngoáy phản đối.

Hẹn gặp lại, con yêu, mẹ cô đã nói thế. Không phải là chào. Không phải tạm biệt. Hẹn gặp lại.

Tabitha tìm thấy chút an ủi trong câu nói đó. Cha mẹ cô đã năn nỉ cô đi với họ trong kì nghỉ đến biển Caribbean. Nhưng như mọi khi, cô cứ khẳng khẳng rằng mình quá bận, rằng sự có mặt của cô rất quan trọng đối với bộ phận cô phụ trách. Nếu cô đồng ý lời mời đó thì cô đã ở trên máy bay cùng với họ.

Lạy Chúa nhân từ, sẽ thế nào nếu họ đã thật sự ra đi? Người mẹ ngọt ngào, đáng yêu của cô? Người cha thân thương của cô—người mà cô luôn ngắm nhìn với tình yêu thương và sự ngưỡng mộ?

Mắt mờ đi vì những giọt lệ mà cô không thể đổ cho tình trạng mắt mờ được nữa, Tabitha đưa một bàn tay về phía hình ảnh mẹ cô. “Ôi, Mama,” cô thì thầm, “Con ước...”

Câu nói chết đứng trong thanh quản cô, bị nhận chìm bởi sự cay đắng. Cô không nên ước. Đó là điều duy nhất cô không thể làm. Bởi vì tiền bạc hay phép thần kì cũng không thể che chở cô khỏi những hậu quả tai hại của những khát vọng trong cô.

Tabitha nhấn phím thoát. Cô đã quên tắt chương trình chọn nhạc lúc này, nên sau khi hình ảnh mẹ cô biến mất để lại màn hình đen, những nốt nhạc đầy ám ảnh đầu tiên trong bài “Cơn vũ bão” của Nina Simone réo rắt trong căn phòng.

2. Chương 2

Giấc ngủ không đến với Tabitha. Cô trần trọc giữa những tấm chăn Laura Ashley trong gần ba tiếng đồng hồ. Cô hy vọng cha mẹ cô sẽ có một trò cười đả đố vì những cảm giác lo lắng vớ vẩn của cô khi họ trở về từ biển Caribbean. Cô cố gắng làm mình bận tâm bằng cách sắp xếp lại những lời nói huyền thuyên của mẹ cô về những pháp sư và những lá bùa thần kì. Có ba từ liên tục hiện rõ giữa mớ lộn xộn khó hiểu.

Kiểm soát. Kiểm chế. Tập trung. Đó là những khái niệm mà cô, một người đã dành cả cuộc đời mình cảm giác như một người làm trò cười cho câu đùa vừa hài hước vừa ảm đạm, không thể cưỡng lại.

Đồng hồ điện tử trên bàn trang điểm cạnh giường hiện lên 3:02 khi cuối cùng cô cũng rên rỉ đầu hàng và tung chăn ra. Con mèo nhỏ nằm phủ phục trên chân cô meo meo phản đối.

“Đừng lo, Lucy,” Tabitha thì thầm trong khi với tay tìm cặp kính cận. “Dù gì thì cũng đã qua giờ thiêng của phù thủy rồi.” Sự mệt mỏi nhất định đã khiến cô trở nên hoạt bát thể này đây.

Cô mang đôi dép sóc chuột và lê bước vào phòng tắm, giặt mình khi bắt gặp mình trong gương. Với mái tóc rối bù và mặt nạ dưỡng da, cô trông như một người diễn kịch cảm với đôi mắt hoang dại. Cô rửa mặt, rồi lặng nhìn khắp căn phòng tắm sang trọng, cố nhìn nó qua đôi mắt của mẹ cô. Arian đã kịch liệt phản đối khi Tabitha gợi ý trang trí lại căn phòng này. Có lẽ bà có một động cơ khác không chỉ là những lí do tình cảm—là vì bà đã giấu món đồ đó ở đây trong suốt hai mươi bốn năm qua sao?

Cảm thấy hơi có chút ngớ ngẩn, Tabitha chống tay quỳ xuống sàn để nhìn xuống dưới máy áp khăn. Chẳng có gì hết. Cảm thấy còn ngu ngốc hơn nữa, cô lật cái nắp sứ và ngó vào cái bình ngăn. Đúng là cái vận may quá quý của cô nếu tìm thấy bảo vật gia truyền trong bồn cầu, cô nghĩ rầu rĩ. Còn hơn là không có gì.

Tabitha nhìn khắp lượt căn phòng lần nữa, và một cảm giác nuối tiếc nhắc cô nhớ lí do cô đã rất muốn trang trí lại căn phòng này. Căn phòng với bồn tắm giặt nước và dây khăn tắm xa hoa đã được thiết kế dành cho những tâm hồn muốn theo đuổi đam mê khêu gợi. Bồn tắm đôi là lời gợi nhắc tàn nhẫn về tất cả những sự thân mật gần gũi đầy ý nghĩa mà cô không có ai để cùng chia sẻ. Và cô nhất định là không cần đến vòi tắm đôi, nhất là khi một trong số đó luôn quá kèn càng.

Tabitha cứng người lại. Hành động theo cảm tính, cô mở cánh cửa kính mở bao phía ngoài và vịn nắp trên đầu cái vòi tắm khó ưa. Cô thở gấp ngạc nhiên khi một sợi dây chuyền dài rơi vào tay cô. “Ôi trời, mình sẽ bị nguyên rửa mất thôi,” cô thì thầm. Cô nắm chặt cái kho báu đã bị xỉn màu trong tay. Mặc dù hơi nước đã bào mòn sợi dây mỏng manh, viên ngọc lục bảo nép mình trong mặt dây chuyền vẫn có vẻ ít bị tổn hại. Tabitha bật lùi lại. Có phải do cô tưởng tượng hay là viên đá lấp lánh vừa mới chớp chớp ra hiệu cho cô?

“Mày chẳng có óc tưởng tượng gì cả,” cô nghiêm khắc tự nhắc mình, mặc dù ngày hôm nay đã đủ để khiến cô tin có những con voi màu hồng.

Cô nghĩ mang một thứ gì đó của mẹ bên cạnh trái tim có thể khiến cô cảm thấy tốt hơn, cô bắt đầu tròng sợi dây qua đầu. Một cảm giác e sợ nhói nhói khiến cô do dự. Chẳng phải Arian đã gợi sợi dây chuyền là bùa hộ mệnh, vật cầu may, phép ma thuật hay sao?

Cô có nên ước không nhỉ? Tabitha tự hỏi. Và nếu được ước, cô nên ước gì đây? Ước được tự do thoát khỏi những cám dỗ để tha hồ ước à? Một tiếng cười khúc khích bật lên, cảnh báo rằng cô đang gần đến mức kiệt sức.

Quyết tâm bắt tay vào cư xử như một nhà khoa học sáng suốt thay vì một người điên loạn, Tabitha đi vào phòng khách và dùng giọng nói khởi động máy tính cùng màn hình mini. Nhờ có những thành công của kỹ thuật hiện đại, cô sẽ không phải chờ đến ngày mai mới chứng minh được viên ngọc lục bảo này chẳng qua chỉ là một viên đá xinh xắn. Bộ cứng kết nối máy cô với máy chủ phòng lab của Tập Đoàn Lennox bằng một tiếng bíp chấp thuận.

Cô đặt sợi dây chuyền lên một miếng đệm dùng để phân tích. Những ngón tay cô lướt trên bàn phím, ra lệnh cho phần mềm phức tạp phân tích cấu trúc của viên đá. Lucy nhảy lên lòng cô và bắt đầu kêu kêu con chuột máy bằng nhựa đang điều khiển màn hình. Tabitha nghi ngờ con mèo nhỏ sẽ biết cách xoay sở thế nào với một con chuột thật sự.

Hình ảnh sợi dây chuyền xuất hiện trên màn hình vi tính, mỗi hình ảnh cắt lớp được chia theo mặt cắt ngang và được mã hóa bằng màu sắc. Tabitha nghiêng người tới trước cho đến khi mũi gần chạm vào màn hình trong lúc cô ngắm nhìn bí mật ẩn giấu bên trong viên ngọc lục bảo.

“Khuếch đại,” cô nói lí nhí.

Máy tính nhận lệnh, chiếu sáng viên đá quý. Tabitha gỡ cặp mắt kính xuống, đưa tay lên vuốt đôi mắt mệt mỏi của cô, rồi đeo kính lại. Hình ảnh lộng lẫy đến chấn động trên màn hình vẫn còn đó.

Viên ngọc là một mê cung rối rắm của những vi mạch, phức tạp đến không thể tin được so với trình độ của thời đại ngày nay. Nếu xét tới trình độ khoa học kỹ thuật mới phát triển gần một phần tư của thế kỷ trước thì viên ngọc này là không thể tồn tại. Mẹ cô đã không hề nói ngoa tí nào. Đây thật sự là ma thuật và đối với trí óc đầy nguyên tắc của Tabitha, đây là một phép thần kì còn thâm thúy hơn cả những lời ước nguyện hay bụi sao đổ tràn lấp lánh. Mạng lưới dây và điểm nút tuyệt diệu thể hiện một thiên tài hiếm thấy, xuất phát từ ý tưởng và được hình thành từ bàn tay của những trí tuệ tài ba nhất. Trong suốt cả cuộc đời mình, Tabitha chỉ gặp duy nhất một người lỗi lạc đến mức đó mà thôi.

“Là Daddy ư?” cô thì thầm.

Cô chạm đầu ngón tay vào màn hình, cứ như cô có thể tiếp xúc với người cha vô hình. Nhưng mặt thủy tinh lạnh chỉ nhắc cho cô nhớ cô không biết cha cô đang ở đâu, hay ông có còn sống hay không.

Thở dài náo nức, cô ngồi dựa vào ghế. Trí não cô không phải là thứ đáng để bị chế giễu và cô đã quyết tâm sẽ sử dụng nó để giải bài toán đố về bùa hộ mệnh này. Khả năng quét hình ảnh theo lớp trên phần mềm kỹ thuật số của Tập Đoàn Lennox đã khiến cho việc mổ xẻ hình thể rơi vào dĩ vãng. Cô cứ đơn giản là khuếch đại và khuếch đại thêm nữa cho đến khi cô có thể ghi chú và nghiên cứu mỗi điểm nút của bộ vi xử lý cực nhỏ.

Cô nheo mắt nhìn màn hình vi tính trước khi ấn phím số 1 trên bàn phím. Hình ảnh viên ngọc to lên gấp đôi.

Một tiếng ùng ùng kỳ quái vang lên phía trên đầu cô. Tabitha lơ đãng liếc nhìn về phía cửa sổ. Có phải sấm không? Cô chưa từng nghe tiếng sấm trên bầu trời New York vào Tháng Một bao giờ. Nhất là lại trong một cơn bão tuyết.

Cô quyết định sẽ phóng to hình ảnh lần nữa. Tay cô đập vào phím số 2, phóng to gấp 4 lần hình ảnh ban đầu.

Một luồng gió ấm áp đổ tràn vào căn phòng. Vẫn còn nhìn đắm đắm vào màn hình, Tabitha ghi chú trong đầu là cô sẽ gọi người bảo dưỡng khi trời sáng. Máy điều chỉnh hệ thống sưởi trung tâm chắc đã bị hư hỏng ở đâu đó.

Có lẽ cô nên nhân hình ảnh khuếch đại lúc này thêm gấp 5 lần nữa. Không một khắc do dự, cô chọn số 5.

Bộ lông Lucy dưới bàn tay cô nổ lốp bốp vì bị nhiễm một tia tĩnh điện bất chợt phóng ra. Nếu Tabitha có nhìn sang bùa hộ mệnh vào lúc đó, cô sẽ thấy được nó được thấp sáng lên từ bên trong bởi một nguồn sáng

lừa dối.

Làm ngơ tiếng meo meo báo động của con mèo con, Tabitha ngáp dài. Có lẽ cô nên tranh thủ ngủ vài tiếng và tiếp tục công việc nghiên cứu vào buổi sáng. Cô phải có mặt tại phòng thí nghiệm vào lúc bảy giờ, nhưng cô có đi muộn cũng không sao. Đó là một trong những lợi thế của chức trưởng bộ phận. Và vị thế con gái của ông chủ tập đoàn.

Cô không thể ngăn mình không ngắm lại công trình kho báu mới khai quật của cô lần cuối, cô xem xét kỹ bàn phím. Ngón tay cô do dự lướt trên những phím số, lưỡng lự giữa số 1 và số 2.

Một nụ cười tinh nghịch nở trên môi Tabitha. “Vậy mà mẹ cứ suốt ngày bảo rằng con chẳng có đầu óc phiêu lưu,” cô thì thầm với người mẹ đã biến mất của cô trước khi hí hửng nhấp vào số 4.

Màn hình bùng nổ trong một đợt sóng ánh sáng trắng cực nóng. Tabitha giật lùi lại, nhưng ngón tay cô vẫn bị dính chặt vào bàn phím, bị kích động bởi vòng cung điện lửa mất phóng qua phóng lại giữa máy tính và bùa hộ mệnh. Lucy ngao ngao sợ hãi và trèo lên ống quần pajama của Tabitha.

Tabitha cảm thấy cả người cô bắt đầu rung lên như những sợi dây đàn của Stradivarius trong khúc ca trào. Da đầu cô ngứa ran khi mỗi sợi tóc cô run rẩy dựng ngược lên. Một tiếng thét hình thành trong cổ họng cô. Đầu chỉ tập trung vào việc phá vỡ cung lửa điện, cô đưa tay kia về phía sợi dây chuyền, cố đẩy những ngón tay xuyên qua lớp màng đối kháng đang kêu răng rắc.

Ngay lúc bàn tay cô ôm quanh viên ngọc, luồng ánh sáng nhân tạo phát ra tiếng vùn vụt như ngọn roi quất, quật cô bay lùi vào vòng tay của bóng tối.

3. Chương 3

“Đúng là một cơn sóng mạnh mẽ ư,” Tabitha thì thầm, cô quá ê ẩm đến mức chỉ có thể cử động môi.

Mí mắt cô từ chối nhúc nhích và cô cố điều khiển ngón tay nhưng chỉ nhận được một cái co giật vô dụng. Miệng cô có vị như thể ai đó đã hàn nó từ bên trong. Cô thành thật hy vọng cái mùi cháy xém trong mũi cô không phải là từ tóc cô. Hay từ lông mi.

Một ánh sáng chói lọi kỳ lạ tắm cô trong sự ấm áp. Bộ phận sưởi ấm nhất định phải bị hỏng nặng hơn cô nghĩ. Sự trục trặc trong đó có lẽ đã khiến cho bộ phận chấn sóng trong máy tính cô bị hư, khiến cô trở thành nạn nhân của một dòng điện nguy hiểm. Nhưng phải đến lúc ánh sáng dị thường rung rinh trước mí mắt nhắm của cô, cô mới bắt đầu thắc mắc có phải nhà cô đã bắt lửa.

Từ chối hoảng sợ, Tabitha banh mắt mở ra và chớp mắt nhìn lên trần nhà. Hay nơi đáng lẽ phải có cái trần nhà. Thay vào đó là một mái vòm xanh thẫm lóa mắt, không hề bị ố bẩn dù chỉ một vệt mờ. Cô che đôi mắt khỏi ánh nắng đang đu đưa ngay trên đầu cô.

Nhất định đã có một vụ cháy, cô nghĩ sửng sốt. Biệt thự trên cao đã bị thiêu rụi, nhưng một người lính cứu hỏa tốt bụng đã bế cô xuống chín mươi lăm tầng cầu thang và đặt cô lên vỉa hè đối diện Tòa Cao Ốc Lennox.

Nhưng nếu vậy thì những ụ tuyết đầy bụi đâu? Tiếng còi hụ nữa? Những người thợ mạch luôn xuất hiện ngay khi có dấu hiệu thảm họa đâu? Tabitha ngồi lên, cẩn thận xoay cổ để thử xem nó có chịu nổi sức nặng của cái đầu đang nhúc nhút của cô.

Khung cảnh xung quanh dần hiện rõ. Cô đang ngồi giữa một cánh đồng được phủ đầy cỏ xanh mơn mơn và cỏ ba lá dập dềnh. Bề rộng của nó chỉ bị ngắt quãng bởi một vài cây sồi rải rác đây đó. Một dải những bông hoa dại đủ màu sắc rắc lên cánh đồng cỏ, nhảy múa trong vòng tay của cơn gió. Tabitha cúi đầu né một con châu chấu nâu bụi nhảy ngang qua mũi cô. Tiếng chim hót du dương gần đó truyền đến tai cô.

Sau những tháng mùa đông lạnh giá cùng bầu trời nặng trĩu tuyết, những giác quan của Tabitha bị choáng ngợp. Cứ như cô được thả xuống ngay giữa một mùa hè bất tận.

Hơi thở cô nghẽn lại. Nếu đây không phải là mùa hè bất tận, mà là cõi vĩnh hằng thì sao? Với chữ V viết hoa. Có lẽ thật sự đã có một vụ cháy, nhưng chẳng có người cứu hỏa tốt bụng nào cả.

“Đừng có ngu ngốc thế,” Tabitha lẩm nhẩm. “Chúa sẽ không hèn học đến mức để mày chết khi còn là trinh nữ đầu. Mày chỉ đang ở trong một cơn hôn mê sâu thôi. Hoặc đang trải qua tình trạng hôn lìa khỏi xác.”

Cô nhấc thấy cặp kính đang nằm trên một thảm cỏ ba lá gần đó. Cô đưa tay nhặt chúng lên, nhưng bị sao lẫng khi nhìn thấy Lucy nhảy nhót xuyên qua đám cỏ để đuổi theo một con bướm vàng.

Những con mèo cũng ở trên thiên đường nữa sao? Ý tưởng đó thật dễ thương, nhưng khi Tabitha nhìn quanh khung cảnh thiên đường thôn dã này, một mối nghi ngờ ít hấp dẫn hơn dần hình thành trong đầu cô. Lỡ đây là mưu đồ tinh vi của cha mẹ cô để bắt cô chấp nhận kì nghỉ mà họ đã làm tình làm tội cô suốt nhiều năm qua thì sao? Nếu tất cả mọi chuyện—vụ rơi máy bay vờ vịt, màn trình diễn buồn thảm của Chú Cop, đoạn video cảm động của mẹ cô—đều do họ sắp đặt thì sao? Điều đó sẽ giải thích được tại sao “bùa hộ mạng” bí hiểm này lại có vẻ chứa đựng trình độ kĩ thuật vượt xa bất cứ sự vật hợp lí nào.

Tabitha đuổi những ngón tay cứng đờ ra, rồi nhận ra mình vẫn đang nắm chặt sợi dây chuyền. Ánh nắng mặt trời chiếu vào viên ngọc, phản chiếu ra những tia sáng lấp lánh. Ánh chớp chớp láu lỉnh của nó dường như đang chế nhạo cô.

Đây sẽ chẳng phải lần đầu mẹ cô cố gắng dùng phép thuật để điều khiển cô. Tất cả là vì muốn tốt cho cô, tất nhiên, như cái lần Arian yếm bùa yêu lên Brent Vondervan khi Tabitha được bảy tuổi. Cậu bé mụ mị tội nghiệp sau đó đã lẻo đẻo đi theo Tabitha khắp nơi, xun xoe quanh cô với sự tôn sùng thò lò mũi xanh đến mức cô không thể tôn trọng cậu ta được nữa, nói gì đến thích cậu ta. Mẹ cô tin rằng cô chỉ có thể chiếm được trái tim một chàng trai bằng bùa mê siêu phàm. Chuyện bề mặt đó vẫn còn châm chích tự ái của cô.

Cảm giác bị phản bội trở dậy. Sao chứ, cha mẹ cô và Chú Cop hẳn là đang ở Tòa cao ốc ngay lúc này, nâng ly chúc mừng tài nghệ của họ và cùng cười cô! Cô chực quẳng cái bảo vật gia truyền giả mạo này đi, nhưng một thoáng hoài nghi ngăn cô lại. Nếu đây là cái vé duy nhất giúp cô trở lại căn nhà trên tầng thượng của mình thì sao nhỉ?

Giận sôi sục, cô trông sợi dây chuyền vào và đứng lên. “Mẹ à,” cô hướng lên trời và hô to. “Con không thấy vui gì hết.”

Lucy ngừng la cà quanh một con dế để chớp mắt nhìn cô, và Tabitha nhận ra mình đang đứng giữa một đồng cỏ mà chẳng mang theo gì ngoài một sợi dây chuyền, bộ đồ pajama bằng vải flannel hiệu L. L. Bean, và một đôi dép lê hình sóc chuột.

“Mẹ không thể mua cho con một tấm vé đến Câu lạc bộ Med thôi sao?” cô lẩm bầm.

Cô bỏ cặp kính vào túi áo pajama và cố gắng tìm hiểu xem nên đi hướng nào. Cha mẹ cô chưa bao giờ để cho bất cứ điều gì xảy ra tình cờ và cô nghi đây không phải là một sự trùng hợp khi đồng cỏ này được bao quanh bởi một khu rừng nguyên sinh tương tự như khu rừng trong mấy câu chuyện thần tiên mà mẹ cô luôn nài nỉ được đọc cho cô nghe.

Những cái cây ở đây cao hơn bất cứ ở nơi nào khác mà Tabitha từng thấy, thân cây to gần bằng những cây tùng bách ở California. Những tia nắng mặt trời xuyên qua vòm lá được dẹt từ các nhánh cây, biến đổi mặt đất bên dưới gốc thành một thánh đường được chiếu rọi từ những ô cửa kính nhiều màu. Những hạt bụi từ phấn hoa lác đác trong không trung như bụi sao, nhưng Tabitha đang quá cẩu kính nên không để ý đến ánh lấp lánh của chúng. Chỉ có mẹ cô mới có thể sắp đặt cho một khung cảnh hoàn mỹ này đột ngột hiện ra mà thôi. Cô sẽ không ngạc nhiên nếu thấy nai Bambi và thỏ Thumper nhảy ra từ khu rừng, theo sau là Bạch Tuyết đang say sưa ca bài “Một Ngày Kia Hoàng Tử Sẽ Đến.”

“Ôi, không,” Tabitha thì thào, tinh thần của cô xuống dốc thảm hại khi một khả năng tai hại hơn nảy ra trong óc. Có một thứ duy nhất trên đời mà người mẹ lạc hậu của cô muốn cho cô còn hơn cả một kì nghỉ.

Một người đàn ông.

Mặc cho những lí lẽ không chêm vào đâu được của Tabitha, cô vẫn không thể nào thuyết phục mẹ cô rằng một phụ nữ hiện đại không cần đến một người đàn ông để đạt được hạnh phúc toàn vẹn. Có lẽ ở đâu đó trong một góc bí mật của trái tim cô, cô cũng chưa bao giờ thuyết phục được bản thân.

Tabitha trừng mắt với khu rừng. Cô có nhiều thứ để sợ Hoàng Tử Quyển Rũ hơn là Bạch Tuyết. Nếu đây là cố gắng lầm lạc của mẹ cô để đưa cô đi hẹn hò bí tỉ, thì chỉ cần vài phút nữa thôi là một gã đàn ông nào đó với nụ cười ngớ ngẩn sẽ nhảy từ những cái cây xuống lưng con ngựa trắng của anh ta thôi.

Cô cau mày. Có phải là do trí tưởng tượng của cô hay là tiếng chim hót đã dần rơi vào yên lặng? Một sự tĩnh lặng chờ đợi rơi xuống khu rừng và cả cánh đồng. Ngay cả Lucy cũng thu mình núp trong bụi cỏ. Mặt trời đã nấp sau một dải mây, khiến một cái rừng mình ớn lạnh—nửa thấp thỏm, nửa bảo đảm gỡ-chạy dọc theo cột sống Tabitha.

Cô nghiêng đầu, chăm chú lắng nghe. Thay vì tiếng lộc cộc của những vó ngựa đóng móng bạc, cô lại nghe một tiếng gầm nhỏ, như tiếng sấm từ xa vọng lại. Mặt đất dưới chân cô bắt đầu rung rinh.

Tiếng gầm to dần, lướt về phía Tabitha như một đợt thủy triều không được báo trước. Bị tác động mạnh bởi nỗi sợ hãi nguyên thủy, cô lùi dần vào khu rừng. Cô muốn chạy trốn, nhưng chẳng có nơi nào để ẩn nấp. Đôi dép sóc chuột bằng vải của cô không được chế tạo dành cho những địa hình gồ ghề như thế này. Cô bị vướng chân và té bật ngựa ngay lúc một con vật khổng lồ đen đúa lao ầm ầm ra khỏi khu rừng.

Trước khi cô có thể thả tiếng thét đang nhộn nhạo trong cổ họng bật lên, con vật đó đã nhảy bật lên trên người cô, hai móng trước cào cào trong không khí, lỗ mũi thở phì phì. Tabitha nhắm nghiền mắt và chờ bị giầy xéo.

Cô không mở mắt ra cho đến khi cô cảm giác một lưỡi dao kề sát cổ mình. Ánh mắt thẳng thốt của cô nhìn theo thanh gươm dài tỏa ánh sáng mờ đến một bàn tay mang găng sắt, rồi lên cao hơn đến một khuôn mặt cứng rắn được phủ quanh bởi một cái bờm tóc đen phóng túng. Đôi mắt nâu vàng, cằn cằn và tàn bạo như một con hổ, đang lặng quan sát cô không chớp.

Đây chẳng phải là hoàng tử nào hết, cô nghĩ ngạc nhiên, nhưng giống một quái vật còn hơn cả con vật ác mộng mà anh ta đang cười.

Nỗ lực can đảm để nuốt nỗi kinh hãi đang quặn thắt trong cổ họng, Tabitha rụt rè nói, “Cảm phiền anh, nhưng anh có thấy mẹ tôi đâu không?”

4. Chương 4

Anh đã nghĩ sinh vật này thuộc giống cái, nhưng anh không chắc lắm. Bất cứ dấu hiệu nào cho thấy giới tính của nó đã bị chôn vùi dưới cái áo choàng không để lộ đường cong nét thẳng nào với một đôi giày xà cạp rộng lưng thùng. Sinh vật đó chớp mắt nhìn lên anh, đôi mắt xám của nó to đến kinh ngạc trên khuôn mặt xanh xao.

“Người là kẻ quái nào?” anh gầm. “Có phải gã khốn chuyên đi ám hại người khác kia phải người tới phục kích ta?”

Sinh vật kia nhắc hai bàn tay đang khum khum khỏi mặt đất vài inch. “Trông tôi có giống một người được phái đến để mai phục anh không?”

Cái thứ này có lí. Nó không mang áo giáp hay một thứ vũ khí nào mà anh có thể nhìn thấy trừ khi ta tính đến đôi mắt xám van lơn đó. Nhất định là giống cái rồi, anh kết luận với một tiếng cằn nhằn pha lẫn giữa nhẹ nhõm và đau đớn. Có thể anh đã trải qua quá nhiều thời gian không có phụ nữ, nhưng anh còn chưa đến mức bị một cậu trai trẻ xinh xắn lôi cuốn như một vài chiến hữu suy đồi của anh.

Anh nắm chắc thanh gươm, hy vọng cô ta không thấy anh vừa mới lỏng tay. Ngực anh hào hển vì kiệt sức và anh buột phải giữ mồ hôi khỏi mặt trước khi liếc một tia nhìn tuyệt vọng ra sau lưng.

Khu rừng không có biểu hiện của một cuộc truy đuổi, cho anh rảnh tay chuyển sự chú ý trở lại vào tù binh đang run rẩy của anh. “Người không có câu trả lời nào cho câu hỏi của ta sao? Người là kẻ quái nào?”

Thật ngạc nhiên cho anh, mệnh lệnh gắt gỏng đó nhóm lên một ánh lửa quật cường trong đôi mắt cô ta. “Chờ một chút đã! Có thể câu hỏi nên là anh là kẻ quái nào mới đúng?” Đôi mắt cô ta nheo lại thành một cái tròng mắt ngờ vực. “Tôi có biết anh không nhỉ?” Cô ta bắt đầu lăm bầm gì đó trong khi ngắm nghía gương mặt anh, khiến anh thắc mắc có phải anh đã bắt được một kẻ loạn trí. “Cắt mái tóc đi nè. Cạo râu và cho anh ta đi tắm. Xịt nước hoa hiệu Brut cho anh ta và trông cho anh ta bộ cánh được may đo. A ha!” cô ta tíu tít. “Anh là George, phải không? George...George...?” Cô ta búng ngón tay. “George Ruggles từ Bộ phận Thanh toán đây mà!” Cô ta quăng cho anh cái nhìn gần như đom đóm. “Thú tội đi nào, cậu bé Georgia. Có phải Daddy đã đề nghị sẽ tăng lương cho cậu để cậu đóng vai hiệp sĩ trong bộ giáp sáng ngời đi cứu cô thiếu nữ lâm nạn là tôi không?”

Cầm anh thả rơi vì sững sốt khi cô ta đẩy thanh gươm của anh sang một bên và lồm cồm bò dậy, phui cở khỏi cái móng cân đối bằng cả hai tay. “Anh có thể tin tưởng tôi, anh biết đấy. Tôi hứa việc đó sẽ không ảnh hưởng đến bảng Đánh Giá Công Việc Hàng Năm của anh đâu.”

Cô ta cao hơn anh tưởng, cao hơn bất cứ phụ nữ nào anh từng gặp. Nhưng thứ còn khiến anh bối rối hơn cả chiều cao đó là thái độ hỗn xược của cô ta. Từ khi anh đủ lớn để vung gươm, anh chưa bao giờ gặp bất cứ ai không e sợ anh, cả đàn ông cũng như phụ nữ.

Mặt trời đang bỏ xuống đầu anh như một cái đe. Anh nghiêng chặt rằng cự lại một cơn đau khác đang ào tới. “Cô có thể gọi ta là George nếu cô thích, tiểu thư, nhưng đó không phải tên ta.”

Cô ta đi bách bộ xung quanh anh, khiến ngựa anh nhảy chồm lên và lùi lại để tránh. “Vậy tôi có nên gọi anh là Hoàng Tử không? Hay Ngài Quyển Rũ là được? Và anh sẽ muốn gọi tôi là gì đây? Có lẽ là nàng Guenevere chẳng?” Cô ta chạm một bàn tay lên mái tóc rối của mình và chớp đôi mí mắt đầy cát với anh. “Hay anh thích nàng Rapunzel?”

Hai tai anh nóng bừng lên trước những lời trêu chọc khó hiểu của cô ta.

Anh có thể nghĩ đến rất nhiều cái tên anh muốn gọi cô ta, chẳng có tên nào trong số đó là có ý khen ngợi. Một con mèo đen nhỏ chẳng biết từ đâu xuất hiện, chạy vụt qua gót chân cô ta, buộc anh phải kiềm con ngựa giống của anh mạnh tay hơn nếu không cả cô ta và con mèo sẽ có nguy cơ bị giầy xéo. Mỗi bước lê chân căng thẳng của vó ngựa xóc những khớp xương nhứt nhối của anh.

Cô ta quan sát đôi găng tay sắt rạn nứt và áo giáp móc xích đã xỉn màu của anh với sự nhạo báng rành rành. “Thế thì, bộ áo giáp sáng ngời của anh đâu hả Lancelot? Có phải nó được gửi lại hiệu đánh xi để được đánh bóng hay là anh đã đưa nó đến chỗ người giặt ủi rồi?”

Cô ta lại đi bách bộ sau lưng anh nữa. Để dễ đâm một lưỡi dao xuyên qua sườn anh hơn, anh nghĩ khắc khổ. Cường lại thôi thúc đưa tay chụp lấy vai mình, anh quay đầu ngựa để đối mặt với cô ta. Cử động đơn giản đó khiến tai anh ù đi và đầu xoay vòng vòng.

“Ngừng trò rảo bước quỷ quái của người lại ngay!” anh rống. “Nếu không ta sẽ—” anh lưỡng lự, không biết làm thế nào để đưa ra lời hăm dọa đủ độc ác để đàn áp nữ quái lỗi nhải này.

Cô ta nhẩn mặt, nhưng thoáng sợ hãi trong mắt cô ta nhanh chóng được thay bằng sự thách thức. “Nếu không thì sao?” cô ta hỏi, chống hai tay lên hông. “Anh mang tôi đến lâu đài của anh và cưỡng bức tôi hả? Chặt cái đầu hỗn xược của tôi xuống chắc?” Cô ta lắc đầu ghê tởm. “Mình không thể tin được Mama lại nghĩ mình sẽ bị bịp bởi cái trò tào lao này. Tại sao bà không thuê một diễn viên hạng bét đến đập vào đầu mình rồi ăn cắp ví luôn cho rồi?”

Cô ta bước ra xa. Làm ngơ những cơ bắp đang co giật báo động, anh thúc ngựa đến chắn đường. Trước khi cô ta có thể đổi hướng lần nữa, anh nâng gươm và vạch lớp vải áo choàng dài cô ta sang bên, chìa thẳng đầu gươm vào đường cong ở ngực cô ta. Cô ta mở to mắt và vội vàng bước lùi lại. Anh thúc ngựa tiến tới, dí sát cô ta vào thân một cây sồi non. Khi ánh mắt cô ta gặp mắt anh, anh thề anh có thể cảm nhận được trái tim cô ta đang đập rộn rã dưới sự động chạm ve vuốt của lưỡi gươm nguy hiểm.

Một ánh nhìn sợ hãi pha lẫn với hoài nghi chớp qua mắt cô ta. “Chuyện này không còn hài hước nữa rồi,

anh Ruggles,” cô ta nói nhẹ nhàng. “Tôi hy vọng anh vẫn đang giữ bản lý lịch hiện thời của anh, bởi vì sau khi tôi nói cho cha tôi biết về cái sự cố này, hẳn là anh sẽ cần đến nó đấy.”

Cô ta đưa một bàn tay run run đến lưỡi gươm, khuấy động sự ngưỡng mộ miễn cưỡng trong anh. Nhưng khi cô ta rút tay lại, những đầu ngón tay vậy máu.

Lúc đầu anh sợ mình đã cắt xém cô ta trong lúc vụng về. Một nỗi hổ thẹn xưa cũ trỗi dậy trong dạ anh, nỗi hổ thẹn quen thuộc nhưng không kém phần buốt nhói. Anh đã cố gắng không làm hại bất cứ người phụ nữ nào kể từ khi anh thề nguyện sẽ không bao giờ làm tổn thương trái tim nào nữa.

Cô ta không hét lên kinh hãi hay ngất xỉu nằm sóng xoài. Cô ta chỉ nhìn đắm đắm vào bàn tay mình như thể thấy nó lần đầu tiên trong đời. “Không giống tương cà chua,” cô ta lầm bầm, những gì cô ta nói còn khó hiểu hơn cả những hành động của cô ta nữa. Cô ta ngửi ngửi ngón tay mình. “Hay có mùi như si rô anh đào.”

Cô ta nhìn xuống ngực mình. Một dòng máu nhỏ đang chảy tong tong giữa hai bầu ngực cô ta, xác nhận cho nỗi sợ của anh. Nhưng khi ánh mắt hoang mang của cô ta ngược lên nhìn anh và tiếng ong ong trong tai anh tăng thêm thành một tiếng gào thét thiết, anh nhận ra điều cô ta đã khám phá ra trước anh. Không phải máu của cô ta, mà chính là máu của anh đang vậy trên khuôn ngực đó. Những giọt máu túa ra từ cơ thể anh đã nhanh chóng trở thành một dòng máu đang nhiều xuống từ mũi gươm. Anh kinh hãi nhận ra chính là anh, chứ không phải cô ta, đang có nguy cơ sắp ngất xỉu đến nơi. Thanh gươm trượt khỏi những ngón tay tê dại, rơi loảng xoảng vô hại xuống đất cỏ.

Anh sụm người bên cổ ngựa, nín chặt bồm nó. Anh có thể cảm thấy đôi chân khỏe khoắn của mình đang yếu dần đi, run run vì sức nặng của bộ giáp xích lê ra phải che chắn cho anh. Mồ hôi rơi vào mắt anh, cay xè gay gắt khiến anh không thể nhìn rõ.

“Đi đi,” anh nghiêng răng. “Để ta yên.”

Lúc đầu anh nghĩ cô ta sẽ làm theo. Anh nghe cô ta nhanh chóng né sang một bên, rồi lưỡng lự, ngập ngừng nửa muốn tháo chạy.

Thịt da anh cảm giác như bị xé rời khỏi xương cốt khi anh tập hợp nguồn sức lực cuối cùng còn sót lại để rống lên, “Ta bảo cô đi khuất mắt ta. Ngay lập tức!”

Nỗ lực đó xé toang những mảnh ý chí tảo tơi của anh. Anh gần như có thể cảm thấy lòng tự trọng cùng quyết tâm của mình đang teo quắt lại, buộc anh phải nghẹn ra cái từ mà anh ghét hơn hết thảy. “Xin cô...”

Lảo đảo trên yên ngựa, anh banh đôi mắt mở ra để ném cho cô ta một cái nhìn van lơn. Kỵ sĩ Colin xứ Ravenshaw chưa bao giờ gục ngã trước bất cứ ai, một phụ nữ lại càng không.

Và đến phút cuối anh cũng không gục ngã trước cô gái này.

Anh ngã đè lên cô ta.

5. Chương 5

Tabitha nằm yên không động đậy, sợ cả hít thở. Trong những giấc mơ táo bạo nhất của mình, cô đã từng thắc mắc cái cảm khi có một người đàn ông nằm trên cô là thế nào. Hồng anh ta chạm hông cô, đùi anh ta áp vào đùi cô, hai ngực mềm mại của cô bị đè bẹp dưới bộ ngực nở nang của anh ta, khuôn mặt anh ta rúc vào mái tóc mới gội của cô.

Cô khê hít vào, không thể cưỡng lại sự hiếu kỳ phải được thỏa mãn. Cha cô luôn rảo bước trong một đám mây hương nước hoa sau khi cạo râu đất tiền và số ít đàn ông mà cô dám hẹn hò luôn tắm và cạo râu hai lần mỗi ngày. Cô chưa bao giờ ngửi mùi mồ hôi vì lao động cật lực, được tôi luyện cùng mùi hăng hăng của ngựa, khói rừng, và mùi thuốc da. Cô thấy sự kết hợp đó thật trần tục, nhưng cũng khó mà cưỡng lại như

cảm giác châm chích của khuôn hàm chưa cạo bên má cô đây. Cô nửa hy vọng anh ta sẽ thì thầm một lời âu yếm nồng nàn.

Anh ta rên rỉ. Đôi mắt Tabitha mở bừng ra. Người đàn ông tội nghiệp này chắc là không có nhã ý thì thầm những điều linh tinh tuyệt diệu vào tai cô trong khi chảy máu đến chết như thế. Dù cô rất muốn tin anh ta chỉ là một kẻ háo danh mà cha mẹ cô đã thuê để tán tỉnh cô, nhưng dòng máu đang thấm ướt cả vạt áo trước của cô cảm giác thật đến mức đáng báo động.

Cô kéo một bàn tay bị anh ta đè lên và đẩy vào vai anh ta. “Anh Ruggles?” cô rít. “George?”

Anh ta lại rên rỉ và dựa còn sát hơn vào cô. Tabitha ngo nguậy vì sự tiếp xúc thân mật đang tăng lên, nhưng việc đó chỉ khiến cho mọi chuyện tệ hơn.

Đúng là bực mình mà. Và đó là lỗi của cô. Khi anh ta giương đôi mắt van lơn đáng yêu như một chú cún đó nhìn cô đắm đắm và bắt đầu rơi khỏi lưng ngựa, cô đã có cơ hội để nhảy tránh. Thay vào đó, cô lại đầu hàng cái thôi thúc khó hiểu là muốn đỡ anh ta. Tất cả những gì cô nhận được cho cái cố gắng anh hùng của mình là bị ghì chặt dưới trọng lượng cơ thể anh ta. Cô đã lo sợ anh ta sẽ đè bẹp cô, nhưng cứ như thể anh ta cố ý ngã sao cho cô ít bị tổn hại nhất. Ngay cả cặp mắt kính trong túi áo cô dường như cũng không phải chịu va chạm gì đáng kể.

Cô xoay đầu sang bên, tìm kiếm ai đó để xin giúp đỡ. Con ngựa đang đứng cách đó không xa, đứng dưng gặm một khóm cỏ ba lá cứ như nó chưa hề đe dọa sẽ đâm chết cô chỉ mới vài phút trước. Lucy đã cuộn cơ thể nhỏ xù lông của nó trên một gò đất được ánh sáng mặt trời và đang ngủ ngon lành.

Một con bướm bay đến đậu trên mũi Tabitha, khiến cô gần lác mắt vì cố nhìn nó, rồi chập chờn bay đi xa trong sự tự do vô tư. Cô thở dài, tự hỏi có phải định mệnh đã sắp đặt cho cô bị kẹt bên dưới kẻ xa lạ cấu kính này đến suốt đời.

Khi cô quay đầu lại, anh ta đang nhìn xuống cô, đôi mắt nâu vàng có vẻ trêu chọc hơn là dọa dẫm. Hơi thở Tabitha nghẹt lại trong thanh quản. Anh ta trông như một con hổ ngái ngủ đang cố gắng quyết định xem sẽ ăn con mồi của nó hay chỉ chơi đùa một chút.

Tabitha không cần cặp mắt kính mới có thể nhìn rõ anh ta. Cô bị cận thị và anh ta thì ở rất gần. Cô có thể cảm thấy tiếng tim anh ta đập giòn giã như thể nó là trái tim cô.

Gương mặt anh ta trườn lên tầm nhìn của cô—hai nét lông mày vạch xiềng trên đôi mắt sâu thẳm thẳm; cái mũi bạnh kiên quyết; một cái miệng đã đánh mất nụ cười, nhưng vẫn còn nét uốn cong quyến rũ và kiểu cách của nó; một cái cằm ương ngạnh ẩn sau hàm râu lởm chởm. Hai quầng thâm mờ dưới mắt cho thấy anh ta đã kiệt sức, nhưng không che lấp vẻ hấp dẫn nguy hiểm của hàng lông mi dày.

Tabitha chớp mắt. Cô đâu phải kiểu phụ nữ ngã quỵ trước một đôi mắt khiêu gợi đâu. Những lời cộc lốc của anh ta nhắc cho cô nhớ lí do.

“Cô là người đàn bà của ai?”

Sự nao núng của cô bùng nổ thành cơn giận tóe lửa. “Gì chứ, cái câu nói ngạo mạn, mâu thuẫn, độc đoán nhất—”

Anh ta hành động chính xác như cô nghĩ một kẻ ngạo mạn mù quáng, mâu thuẫn, độc đoán sẽ hành động. Anh ta chụp một bàn tay mang găng sắt lên miệng cô, chặn câu nói của cô lại. Cô trừng mắt với anh ta, nếm được vị thuộc da bên môi cô.

“Ta hỏi cô một câu hỏi rất đơn giản, cô gái. Cô có thuộc về người đàn ông nào không?”

Cô lắc đầu dữ dội, nhưng phải đến khi ánh mắt anh ta dịu lại, trở nên vừa âu yếm vừa đói khát, cô mới nhớ lại đã gần như mời anh ta cưỡng hiếp cô trước khi anh ta ngã dúi dụi vào vòng tay cô.

Cô đang trở nên ngờ ngẩn. Chắc chắn không người đàn ông nào bị mất nhiều máu đến thế lại có thể—

Một cử động nhỏ của hông anh ta mang đến một sức nặng ầm ập đến ép sát vào nơi mềm mại trên bụng cô. Rõ ràng là anh ta đã không mất nhiều máu đến mức đó.

Cô ngược mắt nhìn anh ta, cả hai người họ đột nhiên bị biến đổi thành điều gì đó còn mãnh liệt hơn cả bản thể con người họ. Đàn ông. Phụ nữ. Quyền lực. Mong manh. Cô cảm thấy một chút ngỡ vực thoáng qua. Mẹ cô có thể đã than vãn hoài về việc Tabitha dành hầu hết tất cả những tối Thứ Bảy của cô ở nhà để xem chương trình phát lại phim Hồ sơ X trên kênh Sci-Fi, nhưng bà sẽ không sắp đặt cho cô một cuộc hẹn hò vội vã với một gã phạm tội hiếp dâm đâu.

Phải không nhỉ?

Khi anh ta bỏ tay ra và hạ đôi môi đang hé mở đến gần cô, tim Tabitha thót lên kinh hãi khi cô khám phá ra một điều mới mẻ khác. Không phải anh ta sắp cưỡng hiếp cô. Anh ta sắp hôn cô. Hoảng hồn vì một hình ảnh bất chợt hiện lên về người chiến binh mạnh mẽ này ngồi xổm trên ngực cô rít lên “réc, réc”, cô ngoảnh mặt đi và kinh hoảng xô vào ngực anh ta.

Anh ta lăn người sang bên, ít chống cự hơn cô nghĩ, rên rỉ như thể trong cơn đau đớn chí tử.

Tabitha vùng đứng lên. “Anh sắp sửa hôn tôi!”

“Ta biết,” anh ta cầu nhàu, quan sát cô đề phòng. “Chắc ta đã lên cơn mê sảng.”

Cô chống hai tay lên hông, cố gắng quyết định xem nên cảm thấy nhẹ nhõm hay bị xúc phạm. “Anh có thể rên rỉ và than vãn tùy anh, đồ Beowulf hư hỏng, nhưng tôi sẽ không thấy thương cảm anh đâu.” Cô kéo miếng vải flannel nhóp nhép khỏi da cô, nhăn nhó vì bức dọc. “Nhìn xem anh đã làm gì này! Phá hoại bộ đồ pajama yêu thích nhất của tôi nữa chứ!”

“Thứ lỗi cho ta. Ta sẽ đổ máu cẩn thận hơn trong tương lai.”

Cô nhắm mắt. Khi anh ta nằm đó giữa đám cỏ nâng người trên hai khuỷu tay, đôi mắt nâu vàng đỏ cháy bỏng niềm tự hào trên đôi môi tái đang mím chặt, cô kinh hoàng khi phát hiện ra cô thật sự thấy thương cảm anh ta.

Cô quỳ xuống bên cạnh anh ta. Anh ta quan sát cô với vẻ hoài nghi ử rử, nhưng vẫn để cho cô nhẹ nhàng gỡ bàn tay anh ta đang chụp lấy một bên vai.

“Chỉ là một vết xước thôi,” anh ta lầm bầm.

Tabitha cau mày. Thứ gì đó đã chém đứt áo giáp anh ta, khứa một đường sâu hoắm chỉ ở trên nách một chút. “Nếu đây là một vết xước thì tôi ghét phải thấy cái thứ anh xem là một vết rách,” Cô bắt đầu xé gấu áo pajama của mình.

Anh ta gạt đầu về phía đôi tay cô đang kéo căng lớp vải. “Ta đã nghĩ đó là bộ đồ yêu thích nhất của cô chứ.”

“Lúc này thì nó là bộ đồ duy nhất của tôi,” cô lầm bầm rầu rĩ, dùng răng để cắn đứt một dải flannel rộng.

Anh ta làm cô ngạc nhiên khi chộp lấy cổ họng cô trong tay, sự đụng chạm vừa như một cái vuốt ve vừa như một lời đe dọa. “Có lẽ ta sẽ không thể sống để hối tiếc nếu cô hóa ra lại là một trong số chúng.”

Ánh sáng tàn nhẫn lấp lánh trong mắt anh ta thuyết phục cô không nên trở thành kẻ thù của người đàn ông này.

Cô cố nặn ra một nụ cười thản nhiên. “Anh cũng sẽ không sống để hối tiếc nếu anh bị chảy máu tới chết.”

Thừa nhận cô có lí, anh ta để cho cô tiếp tục. Sau khi cô xé thêm một dải băng nữa từ bộ pajama, cô lật lớp áo da mềm dưới áo giáp của anh ta, để lộ một khuôn ngực mà ta không thể mua được từ một huấn luyện viên thể hình hay từ phòng tập thể dục đắt giá. Thật kỳ lạ, những vết trầy xước và sẹo cứ như là một phần của anh ta cũng như những sợi lông xoắn rũ xoong trên khuôn ngực rộng mở tối. Tabitha cắn môi dưới, đầu tranh để tập trung vào công việc trước mắt.

Khi cô quần mảnh vải quanh vai anh ta, cô nhìn lên và thấy anh ta chú mục vào bàn chân cô. Anh ta gạt đầu về phía đôi dép trong nhà với đôi mắt nhựa sáng loáng và hàm râu dài rung rinh hững hờ. “Cô đã giết loại thú nào để có những thứ thể kia?”

Lần này nụ cười của cô là chân thật. “Loại Polyester đáng sợ.” Cô đang thắt nút miếng băng gạc thành một cái nơ bướm trang nhã khi đầu anh ta đột ngột ngẩng lên.

“Chuyện gì thế?” Tabitha thì thầm. Cô chẳng nghe thấy gì cả.

Chẳng có gì ngoài sự im lặng kỳ quái đến cùng với anh ta.

Cô thật lòng hy vọng dáng vẻ căng thẳng của anh ta chỉ đơn giản là chứng hoang tưởng hay do phản ứng thái quá. “Chuyện gì thế?” cô lặp lại. “Tôi chẳng nghe thấy gì hết.”

Anh ta đưa một tay ra hiệu im lặng. Lucy thu mình trên gò đất, lúc này đã hoàn toàn cảnh giác, lông dựng hết cả lên. Con ngựa quẫy mạnh đầu, thở phì cảnh báo. Rồi cô nghe thấy nó, ở khoảng cách rất xa như vọng lại từ một cơn ác mộng.

Tiếng vó ngựa ầm ầm như sấm dậy. Tiếng sữa của chó săn. Giọng đàn ông huyền não đang rất phấn khích.

Người lạ mặt chụp lấy tay cô. “Chạy đi! Ta quá yếu không thể cưỡi ngựa và nếu chúng tìm thấy cô ở đây với ta, cô sẽ không có kết quả tốt đâu.”

“Nếu họ là những người đã đâm anh, thì tôi không tin anh cũng sẽ có kết quả tốt đâu,” cô chỉ ra với sự logic không thể chối cãi.

Đôi mắt anh ta tối sầm lại gay gắt. “Ta là đàn ông. Chúng sẽ chỉ cẳng ta lên cây sồi gần nhất hay cắt cổ ta là cùng. Nhưng cô là đàn bà. Nếu lũ chó của Brisbane không xé cô thành từng mảnh, người của hắn sẽ làm thay.”

Đột nhiên Tabitha không muốn chơi trò chơi đặc biệt này nữa. Cô muốn bế Lucy và chạy hết tốc lực đến bên kia đồng cỏ. Cô muốn ngửa mặt lên trời và khóc ré lên, “Con muốn mommy!”

Nhưng mẹ cô không có ở đây và sự gấp gáp tuyệt vọng của người đàn ông này là thật, thật như dòng máu vẫn đang thấm qua miếng băng flannel cầu thả, thật như những ngón tay anh ta đang bấm sâu vào da thịt cô, như lời khấn nài vô vọng trong mắt anh ta.

“Lấy ngựa của ta và đi đi,” anh ta ra lệnh. “Trước khi mọi chuyện quá muộn.”

Khu rừng lúc này chẳng còn trông hờ hững và chào đón như lúc trước nữa, mà tối tăm và hung hãn—rất thích hợp với bà mẹ kẻ độc ác của Bạch Tuyết và một vườn cây táo độc. Tiếng sữa của những con chó săn dần trở nên to hơn và tàn nhẫn hơn với mỗi tích tắc trôi qua.

Tabitha nhìn con ngựa do dự. “Tôi chưa bao giờ cưỡi ngựa trước đây cả. Có giống tí nào với ngồi trên ghế sau của chiếc limousine không vậy?”

Kẻ giam cầm cô thả lỏng tay, vuốt ve những đốt ngón tay cô bằng ngón tay cái đeo găng sắt. “Đi đi, cô gái,” anh ta nói dịu dàng. “Ta không thể để cô chần chừ lâu hơn nữa.”

Lạ lùng thay, chính lời quả trách âu yếm đó lại quyết định số phận cô.

Tabitha không bao giờ biết cô đã tìm thấy sức mạnh từ đâu để thử và đẩy anh ta lên ngồi trên lưng ngựa. Anh ta nguyên rủa trong suốt khoảng thời gian đó, những bản cáo trạng thật phong phú về phái nữ nói chung và về cô nói riêng. Những thiếu sót của cô được miêu tả thật chi tiết tỉ mỉ, đến tận cái tính ngang bướng khốn khổ, bản tính bất tuân lệnh của cô, và thiếu trí khôn tẻ nhạt. Khi anh ta cúi nhủi xuống đất đến lần thứ ba trong khi đưa tay về phía tai cô cho một cái bạt tai miễn cưỡng, cuối cùng thì cô cũng buộc phải thừa nhận thất bại.

Họ nằm ngửa trên bãi cỏ, Tabitha thở hổn hển, người kị sĩ thì cau có với cô qua những lọn tóc đen phủ qua trán anh ta. Cô cảm thấy một chấn động quen thuộc nhảy nhót trên cột sống cô, nhưng còn tệ hơn một ngàn lần lúc trước. Mặt đất rung chuyển như thể một đàn voi đang xô đẩy nhau chạy thẳng về phía họ. Không phải những con voi, cô kinh hãi nhận ra, mà là những con ngựa.

Cô lóp ngóp đứng dậy.

“Giờ cô sẽ đi chứ?” người xa lạ nghiêng chặt răng, đôi mắt lóe lên vì giận dữ và vì đau.

Ánh nắng mặt trời phản chiếu trên mặt thép, hắt vào đôi mắt hoảng sợ của Tabitha. Cô nhấc Lucy lên và đẩy con mèo vào hai bàn tay anh ta. Những tiếng lú lủi của anh ta chuyển thành những câu nguyên rủa khi cô cúi xuống để nhặt thanh gươm lên. Tất cả những mũi cơ trên vai cô trồi lại để nâng thứ vũ khí khổng lồ đó, nhưng cô cũng nâng được nó lên, lảo đảo xoay lại đối mặt với mối đe dọa vô hình.

Nếu những gã này tàn nhẫn đến mức thủ tiêu một người đàn ông đã bị thương, bọn họ sẽ phải bước qua xác cô trước.

Tabitha chưa bao giờ nghĩ mình là người thật sự can đảm. Không biết từ đâu cô tìm thấy sự can đảm để giữ vững tinh thần khi những con ngựa ồ ạt phóng ra khỏi rừng, dẫn đầu bởi một bầy chó săn sủa inh ỏi. Những kị mã thắng cương ngựa khi chỉ còn cách mũi gươm của cô một foot (*0,3048m*), dàn thành một vòng tròn xung quanh họ. Những con chó săn nhe hàm răng nhọn và gầm gừ tấp vào hai ống quần pajama của cô. Tabitha cắn môi đến bật máu để giữ không hét lên vì sợ.

Kị mã dẫn đầu đoàn ngựa hét một mệnh lệnh khó hiểu và những con chó lùi lại, cụp đuôi lẩn đi với vẻ trách cứ.

“Ta khó mà đổ lỗi cho chúng được,” chủ của chúng kéo dài giọng, “ta cũng sẽ hờn dỗi nếu ta bị từ chối một miếng ngon lành như thế.”

Tabitha chậm chậm ngược mắt nhìn lên khuôn mặt kẻ đang nắm vận mệnh của họ trong bàn tay đeo găng nhưng. Cô mong chờ sẽ tìm thấy một nụ cười mỉa mai nhẫn tâm, chứ không phải kiểu nụ cười tao nhã thường thấy ở những buổi tiệc nhẹ. Cô chóng mặt bởi sự bối rối tràn đến. Chắc hẳn đây mới là người mà mẹ cô đã chọn để làm ngôi sao trong giấc mơ của cô chứ.

Anh ta cười một con chiến mã trắng như tuyết gắn đầy những dải ruy băng và lục lạc bên vào cái bờm mượt. Chúng ngân vang một giai điệu vui tươi mỗi khi con ngựa dừng mãnh hất đầu.

Tabitha sẽ không ngạc nhiên nếu một cái sừng vàng xuất hiện giữa hai hàng lông mày màu trắng sữa.

Chủ nhân của con ngựa đó cũng không thua kém về vẻ thần thoại. Mái tóc màu mật ong phớt trên vai, lông bên ngoài một khuôn mặt mang vẻ đẹp ma mị gần như nữ tính nếu không nhờ có cái cằm quả quyết được cạo nhẵn. Anh ta mặc một cái áo choàng rộng màu xanh đậm trang hoàng bằng dải đai lưng màu vàng vắt qua áo dài màu kem và quần bó. Mặc cho chuyển đi một nhòai, anh ta trông vẫn tinh tươm như vừa mới bước ra từ một buồng tắm nóng. Hương chanh nồng sực nức trong không khí quanh anh ta.

Đôi mắt xanh của anh ta sáng lấp lánh bên dưới hai hàng lông mày đang nhướng lên. “Ta chưa bao giờ biết người lại để một phụ nữ vùng thanh gươm quý báu của mình, Ravenshaw.” Hai cánh tay Tabitha đã bắt đầu oằn xuống vì rãng sức; chỉ một cái hích từ bàn chân mang giày ống của anh ta là thanh gươm rơi xuống thêm sáu inch nữa. “Có lẽ người càng ngày càng yếu đuối vì thất bại rồi chăng?”

Bọn họ cười rộ.

“Đi mà xuống địa ngục, Brisbane,” người đồng hành của cô nói, giọng anh ta nhẹ nhàng, nhưng vẫn đủ sắc bén để đập tan trò nhạo báng của bọn họ.

Nhìn theo ánh mắt của Tabitha đến người kị sĩ đang nằm trên mặt đất, Hoàng Tử Quyển Rũ mỉm cười. “Và người sẽ làm gì nếu nàng thiếu nữ xinh đẹp này không chặt nổi đầu ta? Lấy con mèo để chết ta chắc?”

Trong khi cố gắng đứng lên, kị sĩ chỉ gượng gượng được đến hai đầu gối. Kinh hãi vì mùi của lũ chó, Lucy đang treo lủng lẳng vào bờ vai khỏe mạnh của anh ta. Một ý nghĩ đột ngột xuất hiện trong đầu cô. Nếu người trên con ngựa trắng là Hoàng Tử Quyển Rũ, thì anh ta là kẻ quái nào nhỉ? Hoàng Tử Cẩu Kinh à? Nếu chẳng may cô đã tình cờ làm đồng phạm tiếp tay cho kẻ bắt lương thì sao?

Cô quyết định kiểm nghiệm giả thiết của mình. Vừa ước thầm mình đã chú ý hơn đến những câu đối thoại trong những bộ phim Disney, cô vừa ngắc đầu và tặng cho Hoàng Tử Quyển Rũ nụ cười ngọt ngào nhất của mình. “Đức ngài tốt bụng, tôi cho rằng ngài đã tình cờ chạm trán với một thiếu nữ đang lâm nạn.” (*“Forsooth, kind sir, methinks it most fortuitous thou hast stumbled upon this damsel in distress.”*)

Một gã trong số đám thuộc hạ của anh ta hích tay người bên cạnh. “Cô ta nói gì thế?”

“Biết được mới lạ. Nhưng cô ta có hàm răng đẹp đấy.” Gã béo lùn cười toe, để lộ nguyên hàm răng lỗ chỗ đầy những chân răng đen kịt.

Kị sĩ đang nhìn cô chằm chằm như thể cô bị điên. Nhưng ý kiến của anh ta không quan trọng.

Hoàng Tử Quyển Rũ tặng cho cô một nụ cười đầm thắm đến mức cô dám hạ gươm xuống và chạm nhẹ vào đầu gối anh ta. “Tôi xin ngài, liệu chúng ta có thể nhanh chóng lui về lâu đài của ngài không?”

Cô không thể ngăn mình hơi choáng váng khi anh ta đưa bàn tay bần của cô lên môi và nhìn sâu vào mắt cô. “Vâng, thưa tiểu thư. Ước muốn của nàng là mệnh lệnh của ta.”

Ước muốn của nàng.

Những lời của anh ta khiến cô rùng mình ớn lạnh, dù cô đang đứng trong khung cảnh thần tiên này. Nhưng nó cũng không lạnh lẽo bằng câu nói tiếp theo của anh ta.

“Đem Ravenshaw và con điếm của hắn về lâu đài,” anh ta ra lệnh, nụ cười mím cong lên khinh bỉ. “Nhốt chúng vào hầm ngục sâu nhất, tối nhất. Chúng có thể mục nát ở đó như ở địa ngục.”

Tabitha giật tay lại, nhưng thanh gươm đã bị đem ra khỏi tầm với của cô trước khi cô có thể nhắc nó lên. Hoàng Tử Quyển Rũ xoay đầu chiến mã, bỏ cô lại lãnh chịu cái số phận anh ta đã tuyên. Khi tiếng lục lạc lạnh canh tan đi về phía xa, thủ hạ của anh ta nhảy khỏi lưng ngựa.

Bọn họ vặn mạnh hai cánh tay cô ra sau và cột hai cổ tay lại trước khi kéo đến chỗ Ravenshaw. Anh ta chỉ tung được một cú đá, nhưng nó vẫn có tác dụng. Một tên tay sai của Hoàng Tử Quyển Rũ lão đảo lù lại, máu tuôn xối xả từ cái mũi gãy.

Tabitha rúm người bởi tiếng nắm đấm thui vào da thịt.

“Tên Raven chỉ là một kẻ hèn nhát!” ai đó rống lên.

“Ravenshaw là đồ nhà quê!” một tên khác hô to. “Núp say vấy một con điếm!” (*“Ravenshaw’s a boor! Defended by a whore!”*)

Khi bọn họ dựng anh ta đứng lên và kéo lê anh ta về phía lũ ngựa, những người khác tiếp tục bài ca trầm bổng đó, cứ lặp lại mãi đến mức đầu Tabitha quay mòng mòng. Nếu hai tay cô không bị trói thì cô đã bịt tai lại rồi. Cô còn nhớ rất rõ cái cảm giác khi bị giễu cợt và chế nhạo là thế nào.

Cô khấn khoản nhìn người kị sĩ, nhưng anh ta đã ngoảnh mặt đi, miệng anh ta mím lại thành một đường thẳng khinh bỉ. Cô không biết tại sao điều đó lại khiến cô phiền muộn, nhưng tinh thần của cô xuống thấp thẳm hại khi cô nhận ra một lúc liêu linh ngu ngốc của cô đã giành được sự khinh ghét của anh ta mãi mãi.

6. Chương 6

“Xin thứ lỗi!” Tabitha hét to, rung cái chấn song bằng sắt gắn trong cánh cửa gỗ dày. “Xin thứ lỗi, thưa ông! Chẳng lẽ ông không có phục vụ phòng trong căn nhà này sao?”

Câu trả lời duy nhất từ dãy hành lang tối là tiếng thì thầm của dòng nước róc rách chảy xuống từ những bức tường đá âm u. Tabitha liếm môi, khát nước hơn cô tưởng.

“Lẽ ra ta nên dẫm lên cô khi ta có cơ hội.”

Giọng nói cất lên từ sau lưng cô—du dương chuyện trò, gần như là âu yếm. Tabitha quay ngoắt lại để bắn cho chủ nhân giọng nói một cái liếc tổn thương. Anh ta đang ngồi trên sàn nhà lao, lưng dựa vào tường đá, một chân gầy kéo lên tựa vào ngực. Miếng băng gạc của anh ta lại thấm máu tươi và môi dưới anh ta hơi rộp lên, khiến anh ta trông còn sùng sĩa hơn cả lúc cô mới gặp.

Nếu điều đó là có thể.

“Tôi nghĩ lẽ ra anh phải thấy biết ơn mới phải,” cô đáp trả bằng cái giọng cô thường dùng với những nhân viên khó bảo. “Rốt cuộc thì tôi đã mạo hiểm mạng sống của mình để cứu anh đấy.”

Anh ta khịt mũi. “Đâu phải cô mạo hiểm mạng sống, cô mạo hiểm đức hạnh mới đúng. Cô cứ bám riết lấy gã Brisbane làm như hắn là mứt. Lúc ở đó, trong một chốc ta đã nghĩ cô sắp liếm đôi giày ống đẹp đẽ của hắn. Hay cái...” Giọng anh ta nhỏ dần, lẩm bẩm điều gì đó mà cô cho là cô không nên nghe thì hơn.

Phát怒ưng vì anh ta nhắc lại cô đã bị Brisbane làm cho hoa mắt đến mức nào, Tabitha nhanh chóng đổi chủ đề. “Tôi thắc mắc không biết chuyện gì đã xảy ra cho Lucy tội nghiệp. Tôi không muốn nghĩ nó đang lạc lõng trong đồng cỏ đó. Chắc nó nghĩ tôi đã đi và bỏ nó lại một mình.”

“Nếu Lucy là con mèo đáng nguyên rủa của cô, thì ta đã thấy một tên thuộc hạ nhét nó vào tay nải của hắn. Ta cá hắn đem nó về nhà để làm thịt.” Khi Tabitha ré lên kinh hãi, anh ta đảo tròn mắt. “Chỉ là một câu đùa thôi, cô gái. Chắc hắn sẽ chỉ mang con quái thú đó về làng cho lũ trẻ nghịch ngợm của hắn chơi mà thôi.”

Tabitha thở dài đau khổ. “Nếu nó ở đây thì hay biết mấy.”

“Làm chi? Để chúng ta có thể ăn nó à?”

Tabitha mở miệng để phản đối, nhưng cô không thể xác định xem đôi mắt anh ta đang lấp lánh ánh tinh quái hay ác ý nữa. “Anh có tên chứ?”

“Colin,” anh ta nói, tất cả mọi dấu vết hài hước đều biến mất. “Ngài Colin xứ Ravenshaw.”

“Colin.” Cô uốn lưỡi quanh âm điệu của cái tên để nếm trải cảm giác của nó. Cô luôn nghĩ Colin là một cái tên rất tôn quý, đáng ra phải thuộc về một quý tộc Anh xanh xao ngồi nhấp trà đối diện lò sưởi trong khi những con chó săn ngủ bên chân ông ta.

“Colin - tên Man Rợ,” cô thử nghiệm, mỉm cười với anh ta.

Anh ta không hề thấy hài hước.

“Tôi là Tabitha,” cô tự nguyện. Khi anh ta chỉ giữ sự im lặng nặng nề, cô thêm vào một cú nhún gối trên chọc. “Tiểu thư Lennox.”

Anh ta lườm bà ỉu gì đó, khiến cô ước gì cô đã tự giới thiệu là Công chúa Tabitha. Cô thở dài và quay trở lại với cánh cửa. Chỗ mũi qua hàng chấn song, cô hét: “Này! Chẳng lẽ ông không thể ít nhất cũng cho đưa xuống vài thứ để làm gối cho chúng tôi sao? Hay vài cái gối cho vài thứ của chúng tôi? Nếu thái độ phục vụ này cứ tiếp diễn, tôi sẽ phải kiên quyết đòi nói chuyện với người giữ cửa.”

Lần này cô được đền đáp bởi tiếng lách cách của một cánh cửa từ xa vọng lại và tiếng lê chân. Cô bắn vào Colin cái nhìn đắc thắng. “Thấy chưa. Anh chỉ phải biết cách bày tỏ lời đề nghị thôi.”

Cô bị buộc phải nhảy lùi lại khi một cái chén gỗ và một cái cốc han rỉ được đẩy qua một cái nắp bằng kim loại ở dưới cánh cửa. Những tiếng bước chân lui xa dần khi cô nhắc cái chén lên và dùng cái muỗng gỗ thọc thọc vào đồ ăn bên trong. “Mmmm,” cô thì thầm. “Cháo trắng. Ngon lành làm sao.”

“Tốt nhất là chén sạch đi,” Colin nói lạnh lẽ. “Có thể trong suốt một khoảng thời gian dài đó là thức ăn duy nhất mà cô được nhận.”

Cầu nguyện không phải cô đã thấy thứ gì đó ngoi ngóp dưới đáy, cô đưa cái chén cho anh ta. “Tôi không đói lắm. Anh có thể ăn luôn phần tôi này.”

Nhún vai, anh ta cầm lấy cái chén và cắm cúi vào món nước hồ bột đó như thể đó là món filet thịt thần từ nhà hàng Peter Luger’s. “Một con người có thể tồn tại mà không có thức ăn, cô biết đó, nhưng không thể không có nước uống.”

Tabitha hiểu ý, nhắc cái cốc lên môi để uống một ngụm lớn. Rồi ho như xé phổi.

“Lạy Chúa, cô à, đừng có phí phạm rượu ngon chứ.”

“Rượu?” cô khò khè. “Tôi nghĩ anh đã nói là nước mà.”

Anh ta nhún vai. “Rượu. Nước. Có gì khác biệt đâu?”

“Khác biệt đến năm mươi mức độ,” cô đánh bạo nói, lấy mu bàn tay chùi qua môi, cố gắng xóa đi cái vị cay nồng nhưng thất bại. Thức uống này chẳng có gì giống với rượu Đức nhẹ cô nhắm nháp tại Câu Lạc Bộ Hai mươi Mốt. Cô đưa nó cho Colin. Anh ta uống cạn chỉ trong một ngụm.

Tabitha đang dần nhận thức được một thôi thúc gấp gáp hơn. Trong khi Colin nhanh chóng giải quyết món cháo trắng, cô đi vòng quanh xà lim, khám phá những góc tối và rụt rè đẩy vào vài tầng đá với hy vọng một trong số chúng sẽ xoay chuyển và để lộ một lối đi bí mật. Cô chẳng tìm thấy gì ngoài một cái xô bằng gỗ sứt mẻ và vài lỗ nhỏ kích cỡ chuột cống trong đám gạch vừa đổ nát.

Cuối cùng Colin phun ra một câu nguyên rửa nghiền ngẫm. “Cô đang tìm cái gì thế hả?”

Tabitha quay phắt lại, ngại ngùng. “Phòng tắm.”

Anh ta chú mục vào cô cái nhìn chăm chăm không chớp. “Từ mùi của cô, ta sẽ không nói là cô cần phải tắm. Chưa cần đâu.”

Cô lúng túng nhận ra anh ta còn để ý đến mùi hương của cô nữa. Cô đã không chạm chút nước hoa nào sau khi tắm, nên cô nghĩ cô chẳng thơm tho gì hơn mùi dầu gội cho nữ và xà phòng thơm Ivory. Cô chống lại thôi thúc muốn đưa mũi xuống bộ pajama của mình và hít trộm một hơi.

“Không phải tôi cần tắm. Tôi cần...” Cô ngừng lời để tìm kiếm một lối nói đại khái phù hợp hơn.

“Nếu cô muốn đi tiểu...” Anh ta gật đầu về phía cái xô.

Tabitha ghét mình vì đỏ mặt.

Người kị sĩ nhướng một bên lông mày đen, thách thức cô chạy nước kiệu đến góc phòng, tụt quần trong, và ngồi thụp xuống trên cái xô ọp ẹp.

Nghĩ đến sự sỉ nhục đó, Tabitha trượt lưng dọc theo bức tường ngời xồm xuống và ôm chặt hai đầu gối vào ngực. Cha mẹ cô chưa bao giờ ở trong bất cứ căn phòng nào kém xa hoa hơn một khách sạn năm sao. Dù cô có thể hiểu được quyết định của họ khi đi nghỉ cuối tuần trong một nhà lao, vì nơi này có thể được xem là một trải nghiệm căn-hộ-cá-tính, cô không nghĩ họ lại chọn một ngục tối mà không có người hầu hay những tiện nghi như phòng tắm.

Lần đầu tiên, cô bị buộc phải đối mặt với khả năng đây có thể không phải là ý tưởng về một giấc mơ lãng mạn của mẹ cô, mà là hiện thực cay đắng.

Cô ngược ánh mắt trống rỗng, thật sự nhìn thấy căn xà lim tắm tối lần đầu tiên. Một ngọn đuốc hơi hột kêu xèo xèo trên tường cao. Không cần đèn trí tưởng tượng phong phú mới có thể hình dung thứ gì sẽ từ từ chui ra từ những cái lỗ trong đám gạch vừa một khi ngọn đuốc tắt lịm. Sự giá lạnh ẩm ướt bão hòa trong không trung, thấm qua lớp vải flannel tả tơi của cô. Cô ôm đầu gối chặt hơn, kiềm nén một cái rùng mình.

“Chúng ta đang ở đâu?” cô thì thào.

“Ngục tối của Brisbane,” kị sĩ thì thầm đáp lại.

Tabitha thở dài. Vào lúc này cô không đủ khí thế để bắt cái gã man rợ kiếm lời kia trả lời những câu hỏi của cô. Nếu xét đến địa hình và cả phong cách nói chuyện, họ có thể ở bất cứ đâu trên Vương Quốc Anh—xứ Wales, nước Anh, đảo Ireland, có lẽ Scotland nữa không chừng. Thế mới giải thích được cách phát âm du dương nhưng khó nghe của Colin và cái xu hướng đáng yêu là thỉnh thoảng lại bỏ mất phụ âm g.

Nhưng nếu đây là Scotland, tại sao anh ta lại ăn mặc như một cô gái trung học theo đạo Thiên chúa với một cái váy kẻ sọc vuông vức tới tận mắt? Cô nặn óc, ước gì cô đã chú tâm hơn trong lớp học lịch sử. Cô luôn xuất sắc trong môn toán và khoa học, nhưng xem thường môn văn học và lịch sử vì cô xem đó là những thói đam mê phù phiếm theo chủ nghĩa kém thực dụng. Bộ não nhiều mưu mẹo của cô có thể tích lũy những phương trình toán học và khoa học phức tạp cùng lời những bài hát của thập niên 1950, nhưng cô không bao giờ nhớ được chính xác năm nào thì Benedict Arnold viết Tuyên ngôn Độc lập.

Cô nhớ mang máng là áo choàng sọc vuông ngắn xuất hiện trong thời cận đại chứ không xưa như nhiều người tưởng. Sự phổ biến của nó lên cao trào bởi nỗi ám ảnh của Nữ hoàng Victoria với tất cả những thứ

thuộc về nước Scot và Ngài Walter Scott theo chủ nghĩa lãng mạn sùng nước. Nếu ngược dòng thời gian về quá khứ càng xa xưa, ta càng có nguy cơ đối mặt với một nền văn minh hỗn tạp hơn là thần thoại, nhiều sạn hơn là vinh quang.

Mỗi bận tâm sự-thật-hiển-nhiên của cô khiến cô nhức ọc. Cô có thể dễ dàng hình dung ra câu trả lời mỉa mai của gã kị sĩ cho câu Chúng ta đang ở thời đại nào?

Nếu thật sự cô đã chọc thủng dòng thời gian thì sao? Điều đó không hẳn là khó hiểu. Theo như những câu chuyện kể trước lúc ngủ của Chú Cop, thì mẹ cô đã vượt dòng thời gian những ba lần khác nhau, một lần có Chú Cop và cha cô đi cùng.

Tabitha rút bùa hộ mệnh từ áo cô ra và quan sát nó, tự hỏi có phải nó là chất xúc tác cho cả vụ tai ương này.

Sự chú ý của Ngài Colin trở nên nhạy bén. “Và đó là cái gì nhỉ?”

Cô giặt mình vì bị bắt quả tang trước khi thả viên ngọc xuống dưới áo trở lại và vờ mỉm một nụ cười dịu dàng. “Chỉ là một món quà từ mẹ tôi. Một cái bùa may mắn.” Cái bùa may mắn đã đem đến vận rủi tệ hại nhất trong cuộc đời cô.

Cảm thấy cái nhìn như ăn tươi nuốt sống của Colin, cô nghĩ về một chuyện khác. Nếu người đàn ông này không phải cái ý tưởng méo mó của mẹ cô về một cuộc hẹn hò hời hợt, vậy thì anh ta là một kẻ xa lạ nguy hiểm. Một người xa lạ có thể đã phạm một tội danh khủng khiếp nào đó mới đáng phải chịu sự cầm tù này. Cô liếc trộm vào mặt anh ta qua vành mi. Nét quyến rũ của gương mặt trẻ con đó được bù đắp bởi biểu hiện ủ ê và hàm râu mới chớm trên khuôn hàm phủ bóng mờ của anh ta. Nếu anh ta là một tên cướp hay một kẻ giết người hàng loạt thì sao? Hay còn tệ hơn, một kẻ phạm tội cường hiếp? Với đôi mắt dữ tợn và mái tóc rối bù, trông anh ta có khả năng phạm cả ba trọng tội đó trước bữa sáng mà không toát dù chỉ một giọt mồ hôi.

“Anh bị như thế nào vậy?” cô hỏi, gật đầu về phía miếng băng của anh ta.

“Bỏ trốn.”

Chắc chắn anh ta không thể thắng ở bất cứ cuộc thi phối hợp nào. “Bỏ trốn từ đâu?”

Cô đã nghĩ về mặt anh ta không thể trông đẳng đẳng sát khí hơn được. Cô đã sai. “Từ ngục tối này.”

Tabitha nhăn mặt, bất chợt thấu hiểu tội ác mà cô đã phạm. Nếu cô không can thiệp thì lúc này anh ta đã trên đường đến với tự do.

“Gã Brisbane này trông có vẻ không yêu mến anh lắm. Anh đã làm gì hắn vậy?”

“Ta đã làm gì hắn?” anh ta lặp lại, âm ken két nhẹ trong giọng nói anh ta còn đáng sợ hơn cả một tiếng rống hét ga. “Ta đã làm gì hắn?”

Trước khi Tabitha có thể rút lại lời nói, anh ta đã đứng lên và loạng choạng đi về phía cô. Cô lập bập đứng lên. Nhưng anh ta không chạm vào cô; anh ta không cần phải làm thế. Anh ta ép cô lùi lại dựa vào bức tường chỉ bằng sức mạnh đơn thuần của ý chí, để cô theo bản năng không thể làm bất cứ điều gì khác hơn là nhìn lên đôi mắt tóe lửa của anh ta.

Cô còn nhớ trước đây đã được dạy rằng đàn ông của những thế hệ trước hiếm khi đạt được chiều cao của thời nay. Những bạn học cùng lớp của cô đã cười rộ lên khi hình dung một đoàn quân người lùn cưỡi những con ngựa nhỏ vùng Shetland. Giờ cô mới biết họ đã quá ngây thơ.

Người đàn ông này có thể chỉ cao hơn cô nửa inch, nhưng anh ta toát ra khí khái đàn ông thô ráp. Có điều gì đó thật bất an nhưng cũng thật phần khích khi đứng chân-chạm-chân với một người đàn ông như thế.

Cô cố gắng cụp mắt xuống, nhưng anh ta giữ lấy cằm cô trong tay và ngửa mặt cô lên, bàn tay anh ta cứng rắn như gọng nói thì nhẹ nhàng. “Tại sao ta lại không nói cho cô biết Brisbane đã làm gì ta nhỉ?”

“Nếu anh muốn,” cô rụt rè đề nghị.

“Trong lúc ta đang bảo vệ lí tưởng của Chúa chống lại những kẻ ngoại đạo ở Ai Cập, hắn đã bao vây lâu đài của cha ta. Sau khi hắn bỏ đói một vài người trú ngụ trong lâu đài đến chết, kể cả người mẹ kế và em gái còn ẵm ngửa của ta, hắn đột chiếm lâu đài và đốt trụi ngôi làng. Những tay sai của hắn tàn sát tất cả đàn ông ở tuổi chiến đấu và cưỡng hiếp phụ nữ, từ những cụ già đến những đứa trẻ ngây thơ.”

Máu rời khỏi mặt Tabitha. Anh ta tiếp tục.

“Khi ta đặt chân lên đất Scot lần đầu tiên sau sáu năm đặng đặng, người của Brisbane phục kích ta và nhốt ta vào ngục tối này, nơi chủ nhân của chúng còn đủ nhân từ để báo cho ta biết về số phận của gia đình ta.”

Không thật sự muốn nghe câu trả lời, cô thì thào, “Cha anh?”

“Chết vì tắc nghẽn mạch máu trước khi lâu đài chịu đầu hàng. Nhất định cú sốc từ cái chết của mẹ kế ta đã giết ông.”

Tabitha nuốt xuống. Khó khăn. “Hèn nào mà anh lại ở trong tâm trạng tồi tệ đến vậy. Anh đang phải chịu đựng chứng căng thẳng hậu chấn thương hay do đau buồn không được giải tỏa. Có lẽ một nhà tâm lý học giỏi...” Cô lắp bắp rơi vào im lặng. Ánh mắt không nao núng của anh ta khiến những lời huyền thuyên về tâm lý học của cô nghe thật tầm thường.

Vì một vài lí do khó giải thích, bàn tay anh ta trên cằm cô dịu lại. “Brisbane đã lấy đi nhà ta. Hắn lấy đi gia đình ta. Tự do của ta. Hắn chẳng để lại gì cho ta ngoài lòng tự trọng. Và cô, thưa tiểu thư, đã dâng nó cho hắn trên một cái mâm bằng bạc khi cô bảo vệ ta bằng chính thanh gươm của ta và để cho những kẻ thù hạ của hắn chế nhạo ta.”

Ravenshaw là kẻ hèn nhất!

Ravenshaw là đồ nhà quê! Núp sau váy một ả điếm!

“Thế thì tôi phải làm gì chứ?” Tabitha phản đối. “Để hắn giết anh trong cơn máu lạnh hay sao?”

“Phải,” anh ta trả lời không hề do dự. “Ít nhất thì ta sẽ chết với lòng tự trọng nguyên vẹn.”

Cô muốn lên án cái lí lẽ cổ hủ của anh ta, nhưng hình ảnh của người kị sĩ kiêu hãnh này bị bắt phải khụy gối trước kẻ thù anh ta còn quá sâu đậm trong trí nhớ của cô.

Cô kinh hãi khi cảm thấy cổ họng mình nghẹn ngào. “Tôi rất tiếc,” cô nói kịch liệt, đáp lại cái trừng mắt của anh ta, cố gắng kìm lại những giọt nước mắt.

Ngài Colin xứ Ravenshaw không phải là người bị động lòng vì những lời xin lỗi chân thành. Anh ta dùng ngón cái để ngừng môi dưới đang run rẩy của cô trước khi quay đi. “Không bằng một nửa ta đâu, tiểu thư.”

Tabitha co ro trong một góc xà lim, bị mê hoặc bởi ngọn lửa sắp lụi tàn trên cây đuốc. Cô đã ngấm nó được một lúc lâu và biết chỉ còn vài phút nữa thôi nó sẽ tắt ngúm chỉ còn lại tro tàn, để lại họ trong bóng tối dày đặc. Cô âu yếm nghĩ về những thứ trong cái ví hiệu Gucci cô đã bỏ lại trong căn hộ-một cái đèn flash để đi du lịch, một cái bánh Twinkie đang ăn dở, một thỏi swingum không đường. Mặc dù chỉ mới vài tiếng đồng hồ trôi qua từ khi Brisbane nhốt họ ở đây, cô không thể nhớ nổi lần cuối mà cô ăn hay uống hay ngủ là khi nào.

Có lẽ là bởi vì nó đã diễn ra từ hàng thế kỷ trước trong tương lai.

Chú Cop sẽ nghĩ thế nào về sự biến mất của cô? Ông sẽ gọi cảnh sát hay sẽ cho rằng tập hồ sơ ông đưa cho cô có chứa đựng một thông tin quan trọng nào đó về tung tích cha mẹ cô? Ông không cách nào biết được cô đã khám phá ra bùa hộ mệnh của mẹ cô. Cô càng buồn hơn khi phát hiện ra có thể phải mất nhiều ngày mới có người nhận ra cô đã mất tích. Cô không có người bạn thân nào và những đồng nghiệp của cô ở văn phòng hẳn là đang ăn mừng sự vắng mặt của cô chủ cầu toàn.

Ngài Colin đã chẳng hề thốt lên một từ nào với cô kể từ lần đụng độ lúc nãy. Sự im lặng của anh ta chỉ càng khiến cái lạnh tê tái hơn cho đến khi Tabitha có thể cảm thấy nó chìm vào tận xương tuỷ cùng với nỗi sợ hãi buốt cống mà cô không thể ngó lơ được nữa. Nếu cha mẹ cô đã không dàn xếp cuộc gặp mặt kinh khủng này, vậy có nghĩa họ không phải đang an toàn ở nhà, cười thích thú trước tình thế khó khăn của cô.

Họ vẫn đang biệt tăm, có lẽ còn...cô rùng mình giữ bỏ cái khả năng đó, từ chối nghĩ về điều mà cô không thể chấp nhận.

Chỉ đến khi tiếng ngáy nhẹ của Ngài Colin phá tan bầu không gian tĩnh lặng kỳ quái cô mới dám đi rón rén đến sử dụng cái xô trong khi hai má cô hồng rất suốt.

Cô lóng ngóng về lại cái góc của mình và thấy ngọn đuốc đang tắt dần. Không còn khả năng kiềm nén những cơn rùng mình lại, cô nhích dần về phía hình dáng mờ mờ của người kị sĩ. Cô đã cảm thấy cô đơn gần như cả cuộc đời, nhưng cô chưa bao giờ cảm giác hoàn toàn đơn độc đến thế. Cô không thể đổ lỗi cho Colin vì căm ghét cô. Chỉ cần ít phút vô tâm của cô trong cái thế kỷ này là đủ để phá hủy một danh tiếng mà anh ta đã cất lực gây dựng trong suốt cả cuộc đời.

Ngọn đuốc kêu xèo xèo. Cô cắn môi, dùng ý chí để bảo nó hãy tiếp tục cháy đi. Với một tiếng thở dài xì xì, ngọn lửa ngã xuống, thất bại trong cuộc chiến chống lại bóng tối.

Tabitha đóng băng. Cô đã vượt qua được những lần cúp điện tạm thời ở New York trước đây, nhưng cô chưa bao giờ đối diện với một bóng tối đen kịt đến thế. Nó đè lên cô như một trọng lượng nặng như chì. Cô thấy như họ không phải bị nhốt trong ngục tối mà bị chôn sống. Cô quên mất làm thế nào để thở, cô quá tê liệt vì sợ hãi đến mức còn không nhận ra tiếng ngáy đều đặn cũng đã ngừng.

Rồi nó đến. Tiếng lách nhách kinh khiếp của móng vuốt trên mặt đá.

Quên cả lòng can đảm và tự trọng, Tabitha quăng mình về phía Ngài Colin, va mạnh vào bên người anh ta. Cô co rúm lại bên cơ thể rộng, ấm và chờ cho anh ta hét vào mặt cô hay đẩy cô đi hay chế nhạo nỗi sợ của cô.

Trong một lúc lâu, anh ta không cử động hay nói một lời nào, mỗi thớ thịt trong cơ thể anh ta cứng như đá. Rồi với một tiếng thở dài nặng nhọc, anh ta ôm cô vào vòng tay và gác cằm lên đỉnh đầu cô.

“Đừng sợ, cô gái,” anh ta thì thầm. “Ta quá dai lâu chuột không nhai được còn cô thì quá khăng khiu.”

Chưa từng có ai gọi cô là khăng khiu trước đây. Tabitha tựa má lên ngực anh ta, hân hoan vì rằng cô đã nhanh chóng ngừng va đập vào nhau. Bộ giáp xích của anh ta lẽ ra phải lạnh lẽo, nhưng cơ thể bên dưới tỏa ra hơi nóng cứ như một lò sưởi.

Khi sự căng thẳng rời khỏi cơ thể cô, cô tự hỏi liệu Brisbane có để họ chết rục ở nơi này. Sẽ có ai đó khai quật được nhà lao này nhiều thế kỷ sau để tìm thấy hài cốt của họ như đang quần quýt trong vòng tay tình nhân chứ? Không hiểu sao điều đó lại là chi tiết bất công nhất, bởi vì người đàn ông đang ôm cô thật âu yếm chỉ là một kẻ xa lạ. Một kẻ xa lạ khinh bỉ cô.

Thở dài náo nức, cô đưa tay vào trong áo pajama và khép những ngón tay quanh bùa hộ mệnh của mẹ. “Ước gì...” cô thì thầm, ngay trước khi rơi vào giấc ngủ.

7. Chương 7

Mẹ Tabitha đã cảnh báo cô không dưới một lần về việc ăn kẹo sô cô la trước khi đi ngủ.

Đáng ra cô nên nghe theo, Tabitha nghĩ, khi cô rúc sâu vào cái gối to phòng của mình. Những giấc mơ của cô đầy rẫy một chuỗi những nhân vật quái dị, bao gồm một con ngựa giống thỏ phì phò, một kẻ tàn bạo cột nhả ăn mặc như ca sĩ Elvis trong thời kì còn mặc áo khoác không tay, và một kị sĩ cấu kính với đôi mắt khêu gợi và một nụ cười tự mãn ủ rũ, vung một thanh gươm khổng lồ trước mặt cô gần như suốt từ đầu đến cuối giấc mơ. Cô thấy chi tiết này là khiến cô bối rối nhất. Cô chưa bao giờ ưa thích bị chế ngự, nhưng thần rừng khiêu khích này có thể là ai ngoài hiện thân của những ham muốn nguyên thủy nhất của cô chứ?

Rên rỉ, cô đạp cái chăn nhồi lông vịt xuống và mò mẫm tìm cái chuông báo thức, hy vọng sẽ bịt mồm nó trước khi Vivaldi có thể kéo violon inh ỏi vào tai cô. Tay với của cô bị phá ngang bởi thứ gì đó quấn quanh eo cô.

Cô nhìn xuống, trong lòng nghĩ sẽ thấy một tấm chăn bằng cotton choàng quanh bụng mình. Thay vào đó, cô lại khám phá ra một cánh tay đầy cơ bắp được phủ lên bởi một lớp lông đen cứng. Tabitha nhìn cánh tay đó chăm chăm đầy mê hoặc, lặng người vì trải nghiệm mới mẻ khi có một cơ thể nam giới ấm áp nép vào phía sau cô. Anh ta ưỡn lưng và lau bầu gì đó vào tóc cô, uốn người áp sát hơn vào hông cô. Cô thở gấp vì cơn sưng sốt kinh hồn. Một cơ thể rất ấm, rất nam tính.

Bởi vì cô không có thói quen chìm đắm trong những chuyện tình-một-đêm, chỉ có thể có một kết luận duy nhất.

Không phải cô đang mơ. Cô thật sự đang bị cầm tù trong một nhà ngục thời trung cổ với một kẻ man rợ cáu kỉnh.

Càng bối rối hơn, cô chớp mắt nhìn vào những bức tường đang rỉ nước. Nếu đây là một nhà ngục, vậy thì tại sao họ lại cùng vui mừng trong một cái giường đồ màu anh đào mịn màng theo phong cách bài trí nội thất của Ethan Allen? Tại sao không khí lại ấm áp thay vì lạnh lẽo và ẩm ướt? Cô cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi vòng ôm của Colin, nhưng bàn tay sở hữu của anh ta chỉ càng thắt chặt hơn. Cuối cùng anh ta cầu nhàu một tiếng ngái ngủ bỏ cuộc và lăn ngửa ra, một thoáng bầu môi hồng đỏ hấp dẫn còn vươn lại trên cái miệng khắc kỷ.

Tabitha ngồi trên gót chân trên tấm nệm êm, đôi mắt mở to khi cô nhìn quanh căn xà lim đã bị biến đổi. Tấm thảm Berber che phủ những phiến đá lát lồi lõm từ đầu này đến đầu kia căn phòng. Một bếp lò bằng sứ nằm trong góc, hoan hỉ tỏa hơi nóng dù dây phích đang được cắm vào không khí. Một cây đèn ngủ có lồng được ghép bằng nhiều mảnh thủy tinh đủ màu sắc tỏa ánh sáng dịu lên hình dáng đang chìm trong giấc ngủ của người kị sĩ.

Cô đập một bàn tay lên miệng, sự ngạc nhiên lúc đầu lu mờ thành một nỗi kinh hãi quá quen thuộc. “Ồi, chết chưa,” cô thì thầm. “Mình đã làm gì thế này?”

Mùi cô ngọ nguậy trong một lời đáp miễn cưỡng cho mùi hương quyến rũ nức lên từ cái bàn được trải khăn sa tanh ở cuối chân giường. Một cái bàn đầy những món ăn yêu thích nhất của cô từ những nhà hàng mà cô thường dùng bữa trưa, bữa ăn nhẹ, và bữa tối. Có món bánh kem Hungary bề mặt rắc dâu tây đỏ từ cửa hàng Café Des Artistes, sò biển nâu trong món cơm Ý sốt kem từ nhà hàng 44, gà rán vàng rộm từ Sylvia’s ở vùng Harlem, kem ba màu từ Le Cirque, bánh kẹp nướng từ Russian Tea Room, và cả một kim tự tháp xếp đầy món ăn trưa bí mật tội lỗi của cô—món hamburger Big Macs còn bốc khói nghi ngút. Tabitha rên rỉ khi cái bụng trống rỗng của cô lên tiếng phản đối.

Cô vui mặt vào hai bàn tay, cố gắng tìm hiểu xem mình đã tạo ra cái thảm họa này bằng cách nào. Cô còn nhớ đã trôi vào giấc ngủ trong vòng tay Colin, chịu thua những ước muốn mơ hồ mong có được hơi ấm và ánh sáng và thức ăn. Khép tay quanh viên bùa hộ mệnh của mẹ cô...

Trước khi cô có thể theo đuổi ý nghĩ đó, Colin cử động trong giấc ngủ. Cô gấp rút nhìn quanh căn xà lim nhỏ, tìm kiếm nơi nào đó để giấu hậu quả những cơn mộng tưởng của cô. Cô thậm chí còn cúi người xuống để nhìn dưới gầm giường, làm như cô có thể nhét hết mọi thứ dưới đó và đánh lạc hướng cho anh ta không nhận ra cái giường vậy.

Khi Tabitha thẳng người lại, cô thấy Colin đang chống khuỷu tay trên những cái gối, ngấm ngĩa hông cô về đánh giá.

Cô nhìn xuống, bất chợt sợ rằng cô đã ước mình mặc một bộ đồ lót Victoria’s Secret bó sát. Cô bớt lo hơn khi thấy mình vẫn đang mặc bộ pajama lười thoi bằng vải flannel, mặc dù chúng không ngăn sự nghiên cứu cẩn thận mà thần thờ của Colin. Ánh nhìn mí-mắt-nặng-nề của anh ta uể oải trượt xuống, rồi lướt lên lại, cuối cùng dừng lại trên gương mặt đầy thắc mắc của cô.

Một khóe môi anh ta cong lên bên lên và trong một lúc Tabitha nghĩ có lẽ anh ta thật sự đang cười với cô.

Nhưng sự chú ý của anh ta đã bị mùi hương bốc lên từ cái bàn ở chân giường thu hút. Khi anh ta ngó kỹ bữa ăn thịnh soạn trên bàn, nét mặt cau có thường lệ của anh ta trở lại, chỉ để dần dần bị thay bằng một vẻ mặt hải hùng.

Anh ta lồm cồm rời khỏi giường vì cơn hốt hoảng đột ngột, giật theo tấm chăn thêu hoa để quần quanh eo anh ta như thể anh ta đang khóa thân thay vì đang mặc đầy đủ quần áo và còn có cả áo giáp.

“Trò gian trá nào thế này?” anh ta hỏi, lùi lại tránh xa cô cho đến khi vai anh ta đâm sầm vào bức tường nhà ngục.

Bị buộc phải ứng biến, Tabitha nhún vai. “Tôi không biết nữa. Tất cả đã ở đây khi tôi thức giấc. Có lẽ anh có một đồng minh trong số thuộc hạ của Brisbane và anh ta muốn giúp tình trạng bị cầm tù của anh dễ chịu hơn.”

Cô nhích dần về phía bàn, bị cái bụng đói meo của cô thúc đẩy. Giờ khi đã hết đường thoái lui, cô thấy chẳng có lí do gì mà phải nhịn đói.

Cô chọn một phần ức gà mập mạp. Nhưng trước khi cô có thể đưa nó lên môi, Colin đã băng qua căn phòng và phát cái ức gà văng ra khỏi tay cô. Nó đáp xuống tấm thảm với một tiếng phạch nhẹ nước.

Cô nhìn ủ rũ vào miếng ngon vừa rơi. “Anh nghĩ nó bị tẩm độc à?”

“Còn tệ hơn nữa,” anh ta nói, làm dấu thánh trên ngực. “Bị bỏ bùa.”

Tabitha cũng nặn ra được nụ cười yếu ớt. “Bị bỏ bùa?”

“Đúng vậy.” Âm rung sâu lắng trong giọng anh ta khiến một cơn rùng mình kỳ lạ lướt qua cô. “Ta đã nghe rất nhiều câu chuyện về những kị sĩ dùng cảm chân chính chẳng may ăn trúng thức ăn bị bỏ bùa và phải nhiệm bùa mê đó đến thiên thu.”

Cô không quá đạo đức giả đến mức đổ trách anh ta vì mê tín. “Chà, bởi vì có thể chúng ta sẽ trải qua giấc ngủ thiên thu ngay trong ngục tối này...” Cô chộp lấy một cái hamburger Big Mac và chạy vù đến đầu giường bên kia, nhồi nhét đầy một miệng trước khi anh ta có thể ngăn cô lại. Một tiếng rên rỉ cực kỳ thích thú bật ra khỏi môi cô. Món pho mát chưa bao giờ có vị ngon lành như thế này.

Colin quan sát cô ngấu nghiến miếng thịt bò còn bốc khói, cơn đói ngấu hiện rõ mồn một trong mắt anh ta. Cô đưa phần hamburger còn lại ra. “Chén đi. Tôi nghĩ nó an toàn đấy. Tôi chẳng cảm thấy mơ màng chút nào.”

Sau một khoảnh khắc do dự, anh ta đưa tay qua khoảng giường rộng để nhận lấy món burger. Anh ta ngó vào bên dưới miếng bánh mì nướng có rắc vừng và quắc mắt với dưa chua bên trong, rồi hùng hổ tấn công món burger. Tabitha ái mộ hàm răng trắng chóp lên từ nụ cười toe toét của anh ta. Anh ta có hàm răng đẹp dù chẳng có một nha sĩ chuyên nghiệp nào để chăm sóc răng cho anh ta hay được vệ sinh răng hai lần một năm.

Trong khi cô ngồi xếp bằng trên giường để thưởng thức món gà rán, bánh kem Hungary, và một xấp bánh kẹp giòn, Colin chén sạch cái hamburger Big Mac đó và thêm hai cái nữa. Vết thương của anh ta dường như không còn gây phiền hà gì cho anh ta nữa và cô đang bắt đầu nghĩ hôm qua anh ta đổ sập xuống đất chỉ vì thiếu nước và thức ăn hơn là do mất máu.

Cô đã không cân nhắc đến những hậu quả của việc giới thiệu thức ăn nhanh của Mĩ cho một kị sĩ thời trung cổ. Giả định rằng Colin sẽ từ bỏ đi dẹp những con rồng để mở một dãy những nhà hàng bán thức ăn nhanh đầu tiên trên thế giới mà xem? Nếu cô đã thay đổi lịch sử khi làm xơ cứng động mạch của cụ sơ-sơ-sơ-sơ của cô thì sao?

“Anh không có họ hàng gì với những người nhà McDonald chứ?” cô hỏi, thận trọng quan sát anh ta.

“Không thể nào,” anh ta trả lời trong khi ngậm một mồm burger. “Ông cố của ta đã chiến đấu chống lại Tộc MacDonald khi chúng cố gắng soán ngôi vua Malcolm.”

“Tốt.” Cô ăn mừng bằng cách nuốt trọn món kem trứng từ cửa hiệu Rumpelmayer.

Vừa nhai ngấu nghiến, Colin vừa tiếp tục công cuộc nghiên cứu đầy ngờ vực quanh khu ngục tối. “Không kẻ nào có thể hoàn thành trò ma quỷ này trong khi ta đang ngủ. Lần nọ một người Ai Cập ở Mansourah đã cố gắng cắt cổ ta khi ta đang nằm nghỉ dưới ánh nắng và ta đã cắm trái tim hắc trong tay khi nó còn chưa kịp ngừng đập.”

Tabitha liếm hàm râu kem trứng của cô đi, sự ngon miệng đang rời bỏ cô. “Tôi chắc kẻ nào chịu trách nhiệm cho chuyện này không có ý hại anh đâu.”

“Có ý ám hại hay không cũng vậy, điều đó cũng không thể giải thích được bằng cách nào họ nâng ta từ sàn phòng lên cái giường này mà không làm ta thức tỉnh.”

Cô tránh mắt anh ta, cố gắng để không nhớ lại chính xác anh ta đã thức tỉnh đến thế nào khi cô ngủ dậy. “Tôi biết họ có thể làm thế bằng cách nào,” cô nói với sự chắc chắn mà cô hy vọng có khả năng thuyết phục. “Hắn là họ đã gây mê chúng ta. Chúng ta đều đã uống thứ rượu đó, anh biết mà.”

Nỗ lực để làm Colin sao lãng thất bại thảm hại. Anh ta chuyển ánh mắt nheo lại sang cô. “Đúng vậy, nhưng cô đã không uống thứ nước đó, không phải sao? Cô đã khẳng khái yêu cầu ta ăn phần của cô và luôn cả phần ta.”

“Tôi đã không đói lắm,” Tabitha nói dối, rồi muộn màng nhận ra anh ta vừa mới nhìn cô chén sạch một nửa con gà.

Anh ta bước một bước về phía giường, chĩa một ngón tay buộc tội vào cô. “Đã đến lúc cô nói cho ta biết cô làm gì ở đồng cỏ đó. Có phải Brisbane đã dùng cô làm mồi cho cái bẫy của hắn?” Hú hồn cho cô, anh ta vùng xoay người lại và đi bách bộ quanh cái giường, kéo lê một bàn tay qua mái tóc bất kham của mình. “Hắn thả đùa bỡn với ta còn hơn giết ta, phải không? Thậm chí có lẽ trước đó hắn đã để cho ta thoát khỏi hầm ngục này. Việc đó sẽ giải thích được tại sao ta có thể lấy lại áo giáp và thanh gươm của ta dễ dàng đến thế. Hắn đã biết ta sẽ không bao giờ quy phục vì những trò tra tấn, cho nên hắn sắp đặt một phụ nữ trên đường đi của ta, âm mưu sẽ rình rập những yếu điểm của ta.”

Tabitha có lẽ đã bật cười vì bị xếp vào vai trò kẻ đi cầm đồ, nhưng sự hài hước của cô bay mất khi anh ta quỳ gối trên giường bên cạnh cô.

Anh ta ôm gò má cô trong tay, nhìn sâu vào mắt cô. “Có phải Brisbane tin vào điều đó? Rằng ta không đủ mạnh mẽ để cưỡng lại đôi mắt to màu xám của cô? Rằng ta sẽ bị lay chuyển bởi mùi hương tươi mới của cô?” Anh ta quét ngón tay cái qua môi cô, phần đầu ngón tay chai sạn hệt môi cô ra khơi lên một cái rùng mình ban sơ. “Sự mềm mại của môi cô?”

Miệng Tabitha trở nên khô khốc. Cô không thể thốt lên dù chỉ là một tiếng ré phản đối.

Bàn tay Colin trượt ra sau gáy cô, thắt chặt vòng ôm ngay cả khi giọng anh ta dịu lại. “Nếu ta phát hiện ra cô là một trong những con điểm của Brisbane...”

Đúng ngay lúc đó cánh cửa mở bật ra, và Colin lập tức đứng lên.

Một tên lính canh béo lùn đứng cách xa căn hầm ngục, như thể hắn ta sợ một cuộc mai phục từ người đàn ông ở bên trong. Chất giọng kỳ quái của hắn ta cọt két như thép rít trên đá. “Theo ta, Ravenshaw. Chủ nhân ra lệnh cho người có mặt tại tường đài. Và mang theo ả điểm đó,” hắn nói thêm như thể vừa mới nghĩ ra.

“Tôi không phải gái điểm,” Tabitha nạt hắn vì lợi ích của cả hai người họ khi cô lồm cồm bước khỏi giường và đi theo Colin ra khỏi hầm ngục. “Tôi là một tiến sĩ.”

Một gã lính canh khác đang xóc khuỷu tay một ông lão phờ phạc. Trong khi bạn đồng hành của hắn chụp một đôi cùm sắt quanh cổ tay Colin, hắn đẩy ông già rưng hết răng vào hầm giam của họ và đóng sầm cửa lại.

Khi thanh chắn cửa hạ xuống, Tabitha nghe thấy ông già thốt lên, “Tạ ơn Chúa! Con đã chết và được lên thiên đường!”

Gã lính canh lắc mái đầu hoa râm. “Lão già ngu gàn dở. Lão sẽ sớm chết rục trong đó mà chả có gì ngoài cháo trắng và chuột cống để gặm.”

Tabitha mỉm một nụ cười nhỏ bí mật, hy vọng rằng ông lão sẽ thích món gà rán và kem ba màu. Nhưng nụ cười của cô phai đi khi cô nhận ra Colin vẫn đang quan sát cô đầy nghi hoặc.

“Có lẽ tên Brisbane này sắp trả tự do cho chúng ta,” Tabitha nói khẽ khi cô và Colin đi qua mê lộ những đường hầm tối tăm dưới tòa lâu đài.

“Hay là chém đầu chúng ta.”

Tabitha căng thẳng chạm vào cổ mình khi họ đi lên một cái dốc đứng dưới sự thúc ép của những tên lính canh. “Tôi luôn luôn nghĩ mình là một người thích giấu cọt, anh Ravenshaw, nhưng anh thật sự nên xem xét lại cái thái độ của anh đi. Một cái nhìn lạc quan về cuộc sống được cho là sẽ đẩy lùi bệnh tật và kéo dài tuổi thọ thêm nhiều năm đó.”

“Giết!” một giọng nam hào hứng oang oang. “Giết gã Scot và con điếm của hắn!”

Khi họ từ bóng tối mở bước vào ánh nắng lóa mắt trong những tiếng huýt sáo và tiếng kêu inh ỏi của một đám đông đang phấn khích, Tabitha sợ phải cần thêm nhiều thứ ngoài một thái độ lạc quan để kéo dài tuổi thọ của họ. Cô che mắt khỏi ánh mặt trời, cảm thấy bị phơi bày trong bộ pajama lưng thùng và mái tóc rối. Ngay cả đôi dép sóc chuột của cô cũng có vẻ đang đánh mất đi niềm vui sống không thể đè bẹp của nó.

“Ravenshaw là đồ nhà quê! Núp sau váy một con điếm!”

Tabitha nhăn mặt, nghĩ rằng Colin sẽ liếc nhìn cô trách cứ, nhưng anh ta chỉ đứng thẳng đầy tự hào, mang đôi gọng cùm cứ như chúng là hai cái đồng hồ Rolex. Một niềm tự hào bất chợt cuộn lên trong cô khiến cô chấn động.

Khi ánh sáng chói mắt của mặt trời dịu đi, Tabitha nhận ra họ đang đứng ở cuối một dải ruy băng thật lớn. Dải ruy băng đó được trải ra để nối một bệ đài bằng gỗ và một cụm đèn nhiều màu trên đầu treo những lá cờ đỏ, xanh lá, và màu vàng hoa mao lương đang tung bay và giạt phấp phật trong cơn gió hè ẩm áp. Như thể họ đã sẩy chân rơi vào bộ phim Prince Valiant được tái hiện.

Cô có lẽ đã bị mê hoặc bởi khung cảnh phô trương nếu vị đạo diễn vô hình kia đã không thuê một ekip từ bộ phim Monty Python và Chén Thánh. Một toán những tá điền khoác trên mình những bộ quần áo thời trung cổ tụ tập càng lúc càng đông bên hàng rào quanh vành đai cát. Những khuôn mặt bụi bẩn của họ bị méo mó bởi những nụ cười khinh bỉ không răng và những cái gầm gừ hung dữ. Khi những người lính canh đẩy dúi Tabitha về phía cái bệ gỗ, Colin hích cô sang bên để tránh cho cô bị những người ngoài kia phun vào mặt. Một cử hành thối bay vèo qua tai anh ta.

Những người đang ngồi trên bệ trông khá ngăn nắp hơn, nếu không muốn nói là sạch sẽ hơn. Trong khi những người tá điền mặc những sắc màu ảm đạm như màu nâu và màu gỉ sắt, những vị chức sắc cao quý của họ mặc màu đỏ sẫm, tím chói lọi, xanh tảo và màu vàng.

Tabitha chớp mắt, choáng ngợp bởi màu sắc rực rỡ của họ. Cô đã nghĩ rằng thời quá khứ được khắc họa bởi màu đen của đất và màu trắng hay màu nâu đỏ. Sự sống động của khung cảnh xung quanh càng khiến tình thế khó khăn của cô và Colin càng trở nên gấp rút.

Những tiếng hát chế nhạo lắng xuống khi một người đàn ông đang nằm ườn trên một cái ngai lớn tranh thủ lợi thế chiều cao của cái bệ để cười khinh bỉ xuống đám người. Ánh sáng mặt trời phản chiếu trên mái tóc vàng óng của hắn, nhưng Tabitha chỉ thấy vết nhơ của đôi trầy.

Brisbane đã đổi con ngựa và áo choàng ngoài để nhận lấy một cái áo choàng tẩm thêu kim tuyến tương tự với cái cô đã mua tặng Arian vào Ngày của Mẹ vừa rồi. Sắc xanh đậm hoang dã của nó hẳn là đã được lựa chọn cẩn thận để phối với sắc xanh trong mắt hắn. Tabitha cảm giác một cơn giận dữ chớp lên khi cô nhận ra bàn tay trắng như sữa của hắn đang vuốt ve bộ lông màu khói của Lucy. Hắn đã đeo một cái vòng cổ gắn ruby vào cổ con mèo nhỏ, khiến nó trông giống một tù nhân hơn là một con thú kiểng được nuông chiều.

Tabitha không nhận ra cô đang nhe răng gầm gừ với hắn cho đến khi hắn kéo dài giọng, “Chẳng phải đây là cô tiểu thư với hàm răng xinh xắn cùng vị anh hùng dũng mãnh của nàng ta sao?”

Vài phụ nữ che mặt và trùm khăn đội đầu ngồi trên những bục ghế dài sau lưng hắn cười khúc khích. Từ người xinh xắn nhất đến người bình thường nhất, những nụ cười của họ đều để lộ những chỗ trống đáng sợ sốt mà lẽ ra phải có răng ở đó.

“Tôi cho anh biết những cái răng này khiến cha tôi tốn nhiều hơn là một đồng penny,” Tabitha đáp lại. “Nếu anh muốn, tôi có thể cho anh số điện thoại nhà sĩ của tôi. Có lẽ ông ta có thể mài bớt hai cái răng nanh của anh chẳng.”

Brisbane không cần phải hiểu hết toàn bộ lời cô nói mới nhận ra mình đang bị chế giễu. “Hàm răng đẹp và một cái lưỡi sắc bén. Có lẽ ta nên nhổ thứ này và cắt bỏ thứ kia đi.”

Tabitha không nhớ đã nhích dần về phía Colin, nhưng đột nhiên anh ta ở đó, sự hiện diện của anh ta ngay vai cô là một nguồn an ủi vững chắc. “Mâu thuẫn này là giữa ta và người, Roger. Không liên quan đến cô ấy.”

Brisbane đưa Lucy cho một trong những phu nhân của hãn và đi lướt xuống những bậc thang của bệ đài. Khi chân hãn chạm đất, Tabitha nhận ra cô cao hơn hãn gần cả hai inch (*hơn 5cm*). Hãn ta lật đật bước lùi lên bậc tam cấp cuối cùng, nhưng một nụ cười ngạo nghễ hài hước đã chạm đến môi Colin.

“Người đã tìm được vật báu này ở đâu thế, Colin?” Chất giọng ngân nga thanh thoát của Brisbane đầy nhạo báng. “Trong những nhà thổ ở Ai Cập?”

“Nhìn đôi giày ả kìa!” một gã đàn ông mũ gấn lục lạc hét lên. “Có thể ả đi chung với một băng kịch câm!” Hãn hoàn thành câu đùa của mình bằng một màn nhào lộn leng keng.

Khi tiếng cười đã tắt ngúm, Brisbane khịt mũi. “Một băng kịch câm du mục thì đúng hơn.”

“Có lẽ chính cái lưỡi của người mới cần bị xẻo,” Colin nói, đôi mắt chỉ thể hiện dấu vết mờ nhạt của cơn giận dữ tóe lửa bên dưới vẻ ngoài cứng rắn.

“Hãy tha thứ cho ta,” Brisbane thì thầm chẳng có chút hối tiếc. “Có phải ta đã làm người khó chịu vì công kích thanh danh tiểu thư của người?”

Tabitha chờ cho Colin thốt lên, “Cô ta không phải tiểu thư của ta,” hay một câu đại loại khác, theo kiểu xúc phạm hơn “Cô ấy không phải tiểu thư nào hết! Cô ấy là vợ ta.”

Nhưng anh ta chỉ nhìn chằm chằm vào Brisbane để bắt hãn phải phủ phục cho đến khi đôi môi mỏng của hãn cong lên với một nụ cười khinh bỉ nóng nảy. Brisbane ra hiệu về phía cái bệ, những ngón tay đeo đá quý của hãn sáng lấp lánh trong ánh nắng. “Những vị khách của ta và ta đang cần gấp một màn giải trí, cho nên ta đã quyết định cho người một cơ hội cuối cùng để bảo vệ danh dự của người và tiểu thư của người.”

“Ta đã tưởng thú giải trí của người xoay quanh việc hãm hiếp trẻ con và chọc phá gấu rừng chứ,” Colin nói.

“A, nhưng bạn của ta, chọc phá người thì khoái trá hơn nhiều.”

Không khí kỳ dị lẫn lộn giữa sự khinh miệt và thân thuộc sôi sục bên dưới những câu giễu cợt của họ khiến Tabitha bối rối. Cô đã nghĩ họ chỉ đơn giản là những nam tước đối đầu đánh nhau để tranh giành đất mà thôi.

Nụ cười toe lạnh lùng không hề suy suyển, Brisbane mượn một gắng tay da từ một kị sĩ đứng gần đó và chà nó lên mặt Colin, để lại một đường đỏ sưng tấy. Tabitha nhăn mặt. Colin không chút phản ứng. “Người có đồng ý lời thách thức của ta không, kị sĩ?”

“Rất sẵn lòng,” Colin trả lời.

“Tốt lắm. Nếu người thắng trận đấu thương này, người và cô tiểu thư của người có thể tự do ra đi. Nếu người thua...”

Brisbane rảo bước lên những bậc thềm, rồi lại đi vòng xuống lại, vỗ vỗ ngón tay lên môi hãn cứ như đang suy nghĩ rất lung. “Ta cho là nếu người thắng ta có thể ban lại gia đình cho người, nhưng ô, ta quên mất...họ chết hết rồi.”

Tabitha biết cơn cuồng nộ của cô chỉ là một cái bóng mờ so với lòng thù hận của Colin.

Brisbane nhún vai trong sự tiếc nuối giả tạo. “Nếu người thua, ta nghĩ chắc phải lấy đầu cả hai người thôi.”

8. Chương 8

Thế giới chao đảo trước mắt Tabitha khi đám đông dậy lên những tiếng hò hét khát máu. Cô trông chờ một câu nói “Ta đã bảo rồi đó thôi” từ Colin, nhưng khi hai đầu gối cô có nguy cơ oằn lại, anh dùng người chặn cho cô để giữ cô đứng thẳng. Tạ ơn Chúa vì cô đã được ăn no. Cô không nghĩ mình có thể chấp nhận bị chém đầu với cái bụng rỗng.

Colin có vẻ đồng ý với cô. “Bữa tiệc trong căn hầm tối hắc là ý tưởng méo mó của Brisbane về bữa ăn cuối cùng.”

Sự nhẹ nhõm của Tabitha khi được rút khỏi danh sách tình nghi của anh đã bị cơn sợ hãi lấn át. “Đừng chấp nhận lời thách thức của hắn,” cô thì thầm kịch liệt. “Nói với hắn anh đã đổi ý đi.”

Anh ném cho cô cái nhìn khó tin. “Và đánh mất cơ hội chuộc lại danh dự của ta mãi mãi?”

“Anh thả mất danh dự hay cái đầu anh nào?”

Trước khi anh có thể cho cô câu trả lời cô không muốn nghe, anh đã bị khoảng sáu tên lính kéo giật ra khỏi cô. Cô có lẽ đã ngã bật ngựa nếu một toán phụ nữ của Brisbane không ủa xuống từ bệ đài để nắm lấy cánh tay cô và lôi cô lên những bậc thang hẹp. Tabitha vùng vẫy, nhưng cô như đang chiến đấu với một con rồng bằng xương bằng thịt với vô số tay chân và cả tá cái đầu. Cô phải nín thở để không bị chết ngộp. Hương nước hoa nồng bên dưới những lớp áo cũng không thể khóa lấp mùi chua từ cơ thể người. Chẳng trách Colin đã nhận ra mùi hương tươi-mát-khi-vừa-tắm-xong của cô.

Khi bọn họ kéo lê cô ngang qua một vị linh mục trực đầu đang kể về một tràng thông tin mà cô cho là bản báo cáo của điều tra viên theo phong cách trung cổ. Cô rướn cổ để nhìn qua cái lồng ngỗng rung rinh trên cây bút ông ta. Mắt kính của cô vẫn đang nằm trong túi áo pajama, nên cô phải nheo mắt nhìn chăm chú để có thể đọc được ngày tháng được viết theo lối chữ bay bướm—Năm Lành Chúa của Chúng Ta Thứ Một Ngàn Hai Trăm Năm Mười Bốn.

“Một ngàn hai trăm năm mươi bốn. Một ngàn hai trăm năm mươi bốn,” cô lầm nhảm.

Có điều gì đó rất quen thuộc về chuỗi con số đặc thù đó. Một. Hai. Năm. Bốn. Cô rên rỉ khi nhớ ra mình đã khước đại hình ảnh của bùa hộ mệnh bằng những thông số đó. Tại sao cô lại không thể chọn một, chín, bảy, và sáu nhỉ? Nếu thế thì cô đã chẳng phải đối mặt với thách thức gì ghê gớm hơn sự phát triển rầm rộ của điệu disco.

Trong khi bọn họ đẩy cô vào một cái ghế bên cạnh ngai của Brisbane, tiếng meo meo ai oán của Lucy nghe vọng đến từ đâu đó đằng sau cô.

Cô ngược một cái tròng mắt rắn danh lên những kẻ tấn công cô. “Bỏ tôi ra, đồ bò cái đi ức hiếp người khác, nếu không tôi sẽ...tôi sẽ...”

Kiện vì hành hung?

Gọi 911?

Cho các người một bài quả trách?

Tabitha lấp bắp tức tối rồi im lặng.

“Cô không thể đổ lỗi cho ả vì phật ý,” một trong những người phụ nữ ngăm nga khi cô ta đẩy một mũ miện kết bằng hoa lên mái tóc rối bù của Tabitha. “Rốt cuộc thì ả sẽ sớm mất kiểm soát không chỉ đối với cái tính nóng nảy của ả mà.” Cười khùng khục trong vẻ thương hại giả tạo, cô ta quét một ngón tay qua cổ họng Tabitha.

Một phụ nữ khác dùng bàn tay múp míp tự quẹt cho mình.

“Một đêm với Ravenshaw có thể khiến ả phải trả giá bằng cả cái đầu và phẩm hạnh của ả.” Cô ta tặng cho những người đồng bạn của mình một cái nháy mắt ma mẫn. “Rất xứng đáng, không nghi ngờ chuyện đó. Kỹ năng trên giường của tên đó hẳn là vượt trên cả sự tinh thông chiến trường của hắn ấy chứ.”

Bọn họ cười rúc rích. Tabitha cứng người lại. Bọn họ hẳn sẽ còn cười to hơn nếu biết được cô đã thất bại trong việc kích thích dù chỉ một ham muốn hời hợt từ Ngài Colin. Chỉ ít cũng là trong khi anh đang tỉnh táo.

Những kẻ quấy rầy cô thêm một chi tiết cuối cùng trong công cuộc làm bẽ mặt cô bằng cách khoác một áo choàng rộng dính lông chồn lên vai cô. Cô đang dần cảm thấy mình như Hoa Hâu Mĩ—chỉ khác là không có những suất học bổng. Vẫn thì thầm và cười khúc khích với nhau, bọn họ rút lui về những băng ghế dài. Tabitha chỉ vừa kịp hít vào chút không khí trong lành trước khi Brisbane lướt đến ngai của hắn trong một đám mây hương nồng nặc có mùi hơi giống nước hoa Lemon Pledge.

“Chẳng phải ngươi nên xuống sân sao?” Tabitha sùng sộ. “Để bảo vệ danh dự của ngươi...hay bởi không có nên ngươi chẳng cần đánh.”

Cái nhún vai thờ ơ của Brisbane được tôn lên bởi nếp gấp gọn sóng trên áo choàng dày của hắn. “Mỗi người đàn ông và phụ nữ đều có quyền chọn đấu sĩ của họ. Ta đã chọn đấu sĩ của ta và a...đấu sĩ của cô đây rồi.”

Dã tâm tuôn trào trong giọng hắn, nhưng Tabitha vẫn không thể cưỡng lại mà nghiêng người tới trước và nắm chặt hàng chân song bao quanh lan can.

Những lời giễu cợt và la hét nhạo báng đổ dồn dập vào tai cô khi Colin cười trên một con ngựa nhỏ bồm xồm đang được dẫn ra sân đấu. Bọn họ lột cả áo giáp và áo ngoài của anh, chẳng để lại gì cho anh ngoài đôi giày và một cái quần ống túm đen rộng lưng thùng. Lẽ ra trông anh phải rất lố bịch, nhưng ngay cả khi chỉ có một con ngựa nghèo nàn và gần như bị lột trần, anh vẫn trông như một người đàn ông có khả năng hạ từ một đến hai con rồng. Tước đi áo trong của anh chỉ càng để lộ những cơ bắp cuộn cuộn mạnh mẽ được mài dũa trong chiến đấu và rám nắng bởi mặt trời Ai Cập.

Khi một trong những tên cận vệ của Brisbane mỉm nụ cười nham hiểm và điều anh qua bộ đài, thái độ đường hoàng bất khuất của người kị sĩ khiến đám đông ngưng ngừng rơi vào im lặng.

Tabitha nhẹ cả người khi thấy vết thương của anh vẫn không có dấu hiệu chảy máu lại. Cô đã học được từ kinh nghiệm bản thân là không bao giờ được xem nhẹ khả năng hồi sức của một cái hamburger Big Mac. Và Colin đã ngọam hết những ba cái.

Cô đã trông chờ Brisbane quăng ra một lời chế nhạo, nhưng chính linh mục lại là người đứng lên khỏi băng ghế, giương hai cánh tay, và ngâm lên với chất giọng sắc mùi đạo đức giả, “Đến với Chúa, con trai, và—”

“Con không cần đến phúc ban của cha đâu, Thừa Cha,” Colin gọi to, giọng anh rung lên âm vang trong sự tĩnh lặng sừng sốt. “Giáo Hội đã thất bại trong việc bảo vệ gia đình và những gì là của con như họ đã nguyện bảo vệ trong khi con đang tham gia Cuộc Thập Tự Chinh, nhưng Chúa luôn luôn đứng về lẽ phải.”

Linh mục rút lui, lăm bằm gì đó về những tên vô giáo dục và dị giáo ngạo mạn. Tabitha lấy tay che miệng, vừa cảm phục vừa kinh hãi vì niềm tin ngây ngô của Colin.

“Tên khốn tự phụ,” Brisbane lầu bầu. “Cứ để vị linh mục dành lời ban phúc của ông cho lễ an táng của gã.”

Tabitha quàng cho hắn một cái nhìn cảnh giác. Nếu hắn gọi Colin là “bạn” thì cô không hề muốn gặp kẻ thù của hắn.

Cô thở gấp cùng với đám đông khi một gã trông như quỷ khổng lồ ăn thịt người xuất hiện ở đầu kia của sân đấu, áo giáp bằng xích của hắn chớp chớp trong ánh mặt trời. Hắn mang một cái mũ sắt uốn cong theo gờ khuôn mặt để trông giống với cái mũi của một con lợn lòi dưng mẫn. Những tấm thép mỏng bảo vệ cho khuỷu tay và đầu gối hắn, khiến Colin trông như chẳng có khả năng phòng thủ.

“Sát Thủ Diệt Scot! Sát Thủ Diệt Scot!” đám đông quần chúng hô vang trong sự hăng hái vừa trỗi dậy.

Brisbane nghiêng người qua chân song và thì thầm, “Vua Henry đã phong tước hiệp sĩ cho Ngài Orrick để vinh danh anh ta sau khi anh ta giết được trên ba mươi tên Scot trong một cuộc đụng độ ở biên giới. Anh

ta đã đem đầu chúng về trong một túi da đẫm máu và treo trên những tường thành bao quanh lâu đài của mình như những quả dưa hấu thối rữa.”

Cô từ chối không cho hắn cái thỏa mãn được thấy cô nhìn lên những cây cột lờm chờm trang trí những bức tường của hắn. “Có phải hắn cũng lột áo giáp của họ trước không? Hay vì họ là những phụ nữ và trẻ em yếu ớt không có khả năng tự vệ?”

Brisbane ngồi lại vào ghế với một cái bĩu môi. “Ta có thể đảm bảo với cô, tiểu thư, rằng Colin chưa bao giờ không có khả năng tự vệ.”

Tabitha thấy điều đó thật khó tin khi cân vệ của Ngài Orrick dẫn chủ nhân của hắn về phía bệ đài. Con chiến mã đen tuyền dũng mãnh của Ngài Orrick khiến con ngựa non của Colin trông như ngựa lùn. Cô hít vào một hơi khi nhận ra Brisbane đã lẳng mạ Colin bằng cách đưa ngựa của anh cho gã đấu thủ. Con ngựa chiến oằn người qua một bên, không quen với cơ thể đồ sộ của kị mã đang cưỡi nó. Gã Sát Thủ Diệt Scot rút hai gót chân có đinh thúc ngựa màu vàng và thúc vào sườn con ngựa, cười hô hô khi nắm tay kiên quyết của tên cận vệ ngăn không cho con ngựa hoảng loạn lồng lên.

Đó là lần đầu tiên Tabitha thấy Colin nhăn mặt.

Sau khi con ngựa đã ngừng nhảy lồng lộn và đứng run rẩy phục tùng, Ngài Orrick cúi đầu và khiêm tốn chấp nhận lời ban phước lành của linh mục. Đám đông rì rầm tán thưởng. Nổi kinh hãi trong Tabitha dần tăng lên khi gã kị sĩ bàn-tay-như-dùi-đục được vũ trang thêm một tấm khiên bằng thép và một cây thương thật to. Những dải ruy băng mỏng manh cuộn quanh thân cây thương, nhưng ngay cả những dải sáng tím và vàng rực rỡ cũng không thể ngụy trang đỉnh nhọn chết chóc trên đầu thương. Cô sợ những dải ruy băng đó sẽ sớm thấm máu Colin.

Đám đông cười rộ lên khi cận vệ của Brisbane đưa cho Colin một cây thương còn nhỏ hơn cả một nhánh cây, được chuốt chỉ còn một đỉnh cùn. Anh nhận lấy thứ khí giới thô thiển đó không một lời phản nản, cầm nó trong tay với sự chăm chú như Arthur dành cho thanh gươm Excalibur. Anh không được cầm khiên.

Tabitha nhảy dựng lên. “Người nên tự thấy hổ thẹn. Đây đâu phải là một cuộc cưỡi ngựa đấu thương. Đây là thứ trò hề.”

Mọi Brisbane cong thành một nụ cười ngoác miệng hung tợn. “Mà ta chắc là Colin sẽ đánh giá cao. Hắn lúc nào chả có óc hài hước kỳ quặc.”

Cô thấy thật khó mà hình dung anh chàng người Scot khắc khổ đó có tí óc hài hước nào hết.

“Thế mà ta cứ nghĩ cô sẽ thấy được tôn vinh,” vị chủ nhà ngâm nga. “Được làm Nữ Hoàng của Trận Đấu là một vinh dự.”

“Trong bộ váy đó, người nên tự phong mình làm Nữ Hoàng mới đúng,” Tabitha đáp lại. Hiệu quả câu đối đáp của cô bị phá hỏng khi vương miện tạm thời trên đầu cô trượt xuống che mất một mắt. Hai phụ nữ của Brisbane ấn tay lên vai cô, đẩy cô ngồi trở lại ghế.

Hai đấu sĩ được dẫn đến hai đầu cách xa nhau trên sân đấu. Một người đàn ông mập lùn trông như vừa mới “đánh bài cháy túi” nhắc một cái kèn màu vàng và thổi một đoạn nhạc lạnh lạnh, báo hiệu cho những kị mã bắt đầu đấu thương.

Người khổng lồ được vũ trang nhảy bổ tới Ngài Colin, con ngựa chiến chỉ cần hai bước sải trong khi con ngựa non chỉ mới lập bập được một bước, đám đông reo hò cổ vũ. Tabitha lấy tay che mắt, nhưng không thể không hé nhìn qua những kẽ ngón tay.

Colin sử dụng kích thước của gã khổng lồ để chống lại hắn, né người khéo léo bên dưới cú đâm đầu tiên của ngọn thương. Nỗ lực dùng cảm đó kéo theo một tràng pháo tay lôm bôm của khán giả, nhưng nó nhanh chóng tắt ngúm bởi cái trừng mắt sừng sủa của Brisbane.

Ngài Orrick rống lên giận dữ bên trong cái mũ đội đầu của hắn. Tabitha sợ Colin sẽ không may mắn đến thế vào lần sau. Gã Sát Thủ Diệt Scot đi đến khoảng cuối sân đấu và quay đầu ngựa trong một vòng hoàn hảo. Hắn có vẻ đang càng ngày càng gặp khó khăn trong việc kiểm soát con vật ngỗ ngược. Có lẽ con ngựa đã bắt được mùi của chủ nhân nó chẳng.

Brisbane căng thẳng nắm chặt chân song khi hắn chuẩn bị ra hiệu cho lượt đấu thứ hai.

Quyết tâm giành lấy vài phút nghỉ ngơi quý báu cho Colin, Tabitha nghiêng người tới trước. “Tôi hiểu là anh và Ngài Colin đã từng là bạn của nhau. Điều gì đã khiến hai người trở thành kẻ thù?”

Hắn quăng cho cô cái nhìn khinh khỉnh. “Cô nên hỏi em gái sinh đôi Regan của ta.”

“Và cô ấy sẽ nói với tôi điều gì?”

Brisbane khụt khịt. “Rằng Colin yêu dấu của nó không thể làm gì sai trái được. Regan có thể trải qua nhiều giờ ngồi lắng nghe hắn khoe khoang về việc giành được những cái đỉnh thúc ngựa của hắn như thế nào, khuyến khích hắn lải nhải về nhiệt huyết phục vụ cho cả Chúa trời và vua của hắn ra sao.” Giọng hắn to dần thành tiếng hét. “Thật kinh tởm!”

Linh mục hắng giọng. Brisbane tỉnh khỏi cơn ghen tị bốc đồng chỉ để nhận ra mọi con mắt đều đổ dồn vào hắn. Hắn ném cho Tabitha một cái liếc tức tối trước khi bật dậy.

“Giết,” hắn hét, quyết định số phận của cô và Colin.

Hơi thở Tabitha nghẹt lại trong cổ họng khi Sát Thủ Diệt Scot phi ngựa lao vùn vụt dọc theo đường phân chia, nâng cây thương lên ngang tầm trái tim không có gì bảo vệ của Colin. Colin không hề chớp mắt, không hề dao động, và Tabitha nhận ra mình không thể làm mất mặt anh khi vùi mặt vào hai tay như thế. Trong lúc tử thần chạy như bay về phía anh dưới hình hài của một con lợn lòi khổng lồ, cô chớp lấy bùa hộ mệnh trong áo pajama.

“Ước gì...” cô thì thầm.

Brisbane liếc nhìn cô, ánh mắt sắc bén của hắn dõi theo sợi dây chuyền đến nắm tay khép chặt của cô.

“Ước gì...” cô lặp lại mãnh liệt.

Nhưng cả cuộc đời cô đã giành quá nhiều thời gian để kiềm nén những ước nguyện của mình. Giờ đây, khi cô cần những lời đó nhất, chúng không đến đủ nhanh. Sự hèn nhát của cô sẽ khiến người kị sĩ trẻ dừng cảm phải trả giá bằng mạng sống của anh.

Nhưng Ngài Colin xứ Ravenshaw không cần đến phép màu, có lẽ chỉ một chút thôi.

Trong khi con ngựa chiến hùng hổ lao đến chỗ anh, anh đứng thẳng trên bàn đạp ngựa—khung ngực rộng mở, mái tóc đen tung bay—và hét lên một tiếng xung trận khiến mọi sợi tóc sau gáy Tabitha dựng đứng cả lên. Ngài Orrick đánh xuống thấp, hoàn toàn trật khỏi mục tiêu. Colin đánh phía trên, gióng cây thương còi cọc của anh vào vùng điểm yếu giữa tấm áo giáp xích và mũ sắt. Gã Sát Thủ Diệt Scot khụy xuống bãi cát, mô thịt mềm bên dưới cảm hắn máu tuôn xối xả.

Những người xem đứng vụt lên khi Colin huýt một tiếng chói tai. Con ngựa chiến quay đầu từ tốc độ phi điên dại, hướng theo lời tuyên triệu không thể cưỡng lại của chủ nhân nó. Colin dễ dàng nhảy từ lưng con ngựa non sang ngựa của mình, rồi cúi thấp người để nhặt con dao của Ngài Orrick từ trong vỏ. Con ngựa lồng lên, hai lỗ mũi bạnh ra khi ngửi được mùi máu. Nhưng Colin đã xoa dịu con ngựa kinh hoàng bằng một cái vỗ về nơi cái cổ mượt mà của nó và một tiếng thì thầm an ủi.

Anh rút con dao vào thắt lưng và thúc ngựa phi nước kiệu. Brisbane tọng nắm đấm lên chân song và rống, “Ngăn hắn lại, đồ ngu!”

Những thuộc hạ của hắn hoặc đứng há hốc như trời trồng, tê liệt vì sợ hãi, hoặc chạy thành những vòng tròn vô ích, vấp lên nhau trong cố gắng để thu nhặt cả vũ khí cũng như trí óc của họ. Colin cúi rạp người bên cổ ngựa, nhảy qua hàng rào trong sự thanh thoát tuyệt vời.

Tabitha đứng dậy, reo hò nhiệt liệt còn hơn trong một trận bóng của đội New York Giants (*đội bóng bầu dục của Mĩ*), rồi cô nhận ra anh đang bỏ mặc cô ở lại cùng cái chết. Cô nắm chặt lan can, đắm đông hồn độn quanh cô lắng thành một tiếng gào văng vẳng. Những giọt nước mắt không mời làm mắt cô cay xè, nhưng cô vội chớp mắt xua đi. Cô không có quyền gì mà cảm thấy hụt hẫng. Đây chẳng phải là câu chuyện thần tiên và ngay cả sự hào hiệp của một kị sĩ cũng phải có giới hạn của nó. Cô khó mà trông mong Colin hy sinh mạng sống của mình vì một người mà anh mới quen và thậm chí còn không tin tưởng.

Nhưng chẳng có lí lẽ nào trong số đó làm dịu đi sự nhức nhối bơ vơ trong trái tim cô khi cô ngấm anh thúc ngựa chạy qua cánh đồng cỏ và dọc lên dốc cỏ rậm rạp về phía tự do.

Đến đỉnh đồi, anh quay ngựa lại và ngồi in bóng trên nền trời, mái tóc đen tung bay trong gió.

Brisbane tái mặt. Một sự im lặng sợ sệt trùm lên đám đông, như thể tất cả bọn họ đều nín thở.

Mặc dù cô biết từ khoảng cách này là không thể, nhưng Tabitha gần như có thể thề là Colin đang nhìn thẳng vào mắt cô. Trái tim cô bắt đầu đập thình thịch dâng tràn lên cuống họng. Cô nắm chặt thanh chắn, lòng mong muốn hy vọng, nhưng biết rằng cô sẽ chỉ càng ghét bản thân mình hơn nếu anh quay đầu lại và phi ngựa biến mất khỏi cuộc đời cô mãi mãi.

Lần này anh thậm chí không thèm hét một tiếng xung trận. Anh chỉ thúc ngựa chạy thẳng xuống đồi, cuộc tấn công như vũ bão của anh khiến những tên lính canh kinh hãi chạy tán loạn.

Trái tim Tabitha hát vang niềm hân hoan.

“Hắn điên rồi,” Brisbane thở ra, âm vực thán phục nghèn nghẹt rõ mồn một trong giọng hẩn. “Tên khốn đó đúng là điên rồi.”

Ngài Colin cũng cố thêm câu đánh giá đó khi anh nhắm ngựa thẳng lên những bậc thang của bệ đài. Những tiếng thét ngưỡng mộ lạnh lạnh của các quý cô sau lưng Tabitha nổ ra thành những tiếng ré kinh hãi. Khi con ngựa phóng lên cầu thang, làm lung lay toàn bộ bệ đài, một vài tiểu thư lao đầu qua hàng chắn song, những tấm mạng che mặt của họ bay phần phật về phía sau như đuôi của những con điều đủ màu sắc.

Brisbane liếc nhìn Tabitha đờ đờ sát khí, rõ ràng đang bị giằng xé giữa việc bẻ cổ cô trước khi Colin tới nơi hay là nhảy theo đám phụ nữ để tự cứu mình. Tabitha giúp hắn quyết định bằng cách đạp mạnh một bàn chân vào giữa cơ hoành của hắn. Hắn đâm sầm xuyên qua hàng chắn song thay vì bay qua nó, bị quăng vào không trung và đáp xuống mặt đất với một tiếng thịch thịch đáng. Cô xé cái vương miện bằng hoa trên đầu xuống và quăng nó lên ngực hắn, may mà cô có những bài học tự vệ của Chú Sven, Thủ trưởng cơ quan an ninh của tòa cao ốc Tập Đoàn Lennox, đã dạy cho cô.

Và rồi Colin ở đó, bàn tay anh đưa ra, đôi mắt nâu vàng sáng rực chói lọi còn hơn cả mặt trời. Tabitha không có thời gian để cân nhắc nỗi sợ ngựa của cô, không có thời gian để làm bất cứ điều gì khác hơn là nắm lấy bàn tay anh và để anh kéo cô lên ngựa ngồi sau lưng anh. Cô ôm hai cánh tay quanh eo anh, bám chặt trời chết.

Anh hướng ngựa quay vòng lại và phát hiện ra một số lính canh đại đội của Brisbane đã đứng chắn cầu thang, tuốt gươm sẵn sàng nghênh chiến. Tabitha không biết anh định làm gì cho đến khi anh thúc ngựa nhảy lùi lại, bỏ lại một khoảng trống rộng giữa họ và hàng chắn song vỡ nát.

“Bám chắc lấy,” anh thét.

“Ôi, Chúa ơi,” cô thì thầm, nhắm nghiền mắt lại và vùi mặt vào nguồn hơi ấm của lưng anh.

Dưới sự điều khiển dịu dàng của Colin, con chiến mã bay khỏi bệ đài như được chấp cánh. Cảm giác không trọng lượng có lẽ đã rất phấn khích nếu Tabitha đã không chắc chắn họ đang sắp rơi phịch xuống thành một đồng da xương bầy nhảy.

Họ tiếp đất với một va chạm mạnh đến mức khiến răng cô chấn động, nhưng con ngựa vẫn đứng vững trên đôi chân một cách thần kì, sải những vó ngựa mạnh mẽ của nó phi nước kiệu.

Họ đang chạy thực mạng lên ngọn đồi khi một ý nghĩ kinh khủng đập vào đầu Tabitha. Cô nện thình thịch lên vai Colin, không hề hay biết tiếng cầu nhàu vì đau của anh. “Chúng ta phải quay lại! Tôi đã quên mất Lucy. Tôi không thể bỏ rơi nó một lần nữa. Brisbane sẽ ăn thịt nó!”

“Cô có điên không?” Colin hét qua vai. Anh chẳng hề cố gắng giảm tốc độ cho đến khi cô vòng tay qua người anh và cố gắng chụp lấy cương ngựa.

Anh ghìim ngựa dừng lại đột ngột và xoay người lại để nhìn cô trừng trừng. “Lẽ ra ta nên để Brisbane lấy cái đầu xinh xắn của cô đi. Rõ ràng nó chẳng có tác dụng gì cho cô.”

Tabitha thậm chí còn không nhận ra anh gọi cô là xinh xắn. Cô đang quá ngượng ngùng vì cổ họng nghẹn ngào và cái màu đỏ mà cô cảm thấy đang lan dần đến mũi cô. Trong chưa đầy hai mươi bốn giờ, cô đã du hành qua bảy trăm năm ngược về quá khứ, bị bắt bởi một kẻ tàn bạo điên loạn, bị quăng vào một căn ngục tối bị-chuột-phá-tan-hoang, và bị đe dọa xử tử. Cô không nghĩ mình có thể chịu được nếu mất cả Lucy.

“Ôi, làm ơn đi,” cô nói, dùng gấu áo choàng viền lông chồn của Brisbane để chạm mũi. “Chẳng phải anh là một hiệp sĩ sao? Giải cứu những thiếu nữ lâm nạn lẽ ra phải là một phần công việc của anh chứ.”

Anh nhìn sâu vào đôi mắt khảm khoản của cô trong vài giây, một múi cơ trên hàm anh co giật hoang dã, rồi anh bật ra một câu chữ rửa mà cô chưa từng biết và thúc ngựa quay lại.

Cô ôm chặt lấy anh trong cơn liều mạng và cả vì lòng biết ơn khi họ đột kích vào vụ lộn xộn lần nữa.

“Nó kia rồi,” Tabitha hét lên khi cô nhìn thấy người pha trò đai-đeo-lục-lạc đang nháo nhào tìm chỗ trốn, con mèo con kêu ngao ngao đang được kẹp dưới cánh tay anh ta như một quả banh.

Colin không hề ghìm ngựa chậm lại. Anh chỉ nghiêng người sang bên và nhắc con mèo từ tay người pha trò, để lại hấn đứng như trời trồng, nhìn theo họ trong sự kinh ngạc ngơ ngác. Lucy ngay lập tức trèo lên bên vai bị thương của Colin và trừng mắt với Tabitha như thể đang nói, “Làm cái gì mà lâu thế?”

Tabitha cười giữa những giọt nước mắt, trong khi hàng cung thủ của Brisbane bắn những mũi tên như thác đổ vun vút qua đầu họ.

Khi họ phi nước kiệu về phía đường chân trời xa tít, để lại sau lưng những tiếng la hét huyên náo, cô tựa má lên lưng Colin, sụm người vì nhẹ nhõm.

“Người anh hùng của mình,” cô thì thầm, rồi nghiêm túc nhận ra cô chỉ có một nửa đùa cợt.

PHẦN HAI

Mê hoặc

Tình lắng đọng khao khát lên đôi mắt, tình đem say đắm vào con tim...

– Europides

9. Chương 9

Tabitha tin cậy ôm chặt eo Colin khi anh cưỡi ngựa sâu vào mê lộ quanh co trong khu rừng. Những tán cây đan xen vào nhau như tứ chi của một con rồng cổ tích, dệt nên một ảo ảnh ráng chiều bất tận. Những tiếng vó ngựa và tiếng nguyên rửa tức tối của những kẻ săn đuổi họ tan đi, rồi nổi lên, rồi lần nữa lại tan đi khi Colin đưa chúng vào một cuộc săn đuổi choáng váng qua những cây thân cao và bụi rậm. Lucy nép mình trong lòng bàn tay Tabitha, được an toàn nâng niu bên cơ bụng rắn chắc của Colin.

Tiếng thác nước đổ ầm ầm gần như lấn át tiếng thét đắc thắng khi một tên thuộc hạ của Brisbane tìm thấy dấu vết của họ.

“Hụp xuống!” Colin hô to.

Dù ánh mắt luống cuống của Tabitha không bắt gặp một cái bẫy rừng nào, cô vẫn nghe theo và vừa kịp lúc tránh cho đầu cô không bị đánh văng đi bởi một gờ đá nhô ra trên cao. Những bụi nước mát làm da cô ươn ẩm khi Colin thúc ngựa vào bên trong một cửa hang nép mình sau màn nước đang chảy cuộn cuộn.

Colin hầu như không cho cô chút thời gian để thích ứng với thứ ánh sáng le lói mù mịt bên trong. Anh nhảy khỏi lưng ngựa mà không có một lời giải thích, rồi kéo cô theo anh. Anh vòng tay quanh người cô khi anh va lưng đánh sầm vào vách hang, dấu họ trong bóng tối. Con chiến mã đứng bất động, như thể nó đã được huấn luyện bởi một vị chủ nhân cực kỳ kiên nhẫn.

Tabitha nín thở khi hai người đàn ông đi ngang qua gần cửa hang đến mức ngay cả thác nước cũng không thể át đi giọng nói tức tối của họ.

“Tên khốn đó không thể tự nhiên biến mất như thế này được.”

“Tốt nhất người nên cầu nguyện chủ nhân sẽ không chém đầu chúng ta nếu chúng ta trở lại mà không có hần.”

Tabitha nén lại một tiếng hét vì đau khi Lucy bấm móng vuốt vào cánh tay cô.

Colin dùng bàn tay to lớn của anh để giữ gáy cô, ấn mặt cô vào ngực anh. Lúc đầu cô còn lố bịch nghĩ anh đang sàm sỡ cô, nhưng rồi ý nghĩ đó tan thành mây khói khi cô nhận ra chỉ cần một tiếng thét nhỏ từ cô hay con mèo thôi họ sẽ rơi vào tay thủ hạ Brisbane.

Sự thân mật gượng ép của họ lẽ ra phải ngưng nghỉ. Nhưng có điều gì đó thật tự nhiên khi đứng trong vòng tay Colin, cảm nhận sự phập phồng mạnh mẽ của trái tim anh bên dưới môi cô. Những sợi lông xoắn trên ngực anh cù vào mũi cô, buột cô phải nuốt nghẹn một tiếng hắt hơi. Cơ thể cuộn cuộn cơ bắp của anh như được tôi luyện thành thép nguội, nhưng một sự rã rời khó tả tan chảy trong Tabitha, khiến cô cảm thấy ấm áp và được áp ủ và an toàn trước mọi tổn hại lần đầu tiên trong đời.

Những tiếng vó ngựa nguy hại xa dần, nhưng sự căng thẳng vẫn không rời cơ thể Colin.

Một bàn tay anh sượt lên ôm lấy má cô, báo cho cô biết một mối nguy tế nhị hơn. Nhưng lời cảnh báo đã tới quá muộn. Anh thậm chí còn không phải ngăn mặt cô lên để tìm môi cô bằng môi anh. Chúng đã ở đó từ lúc nào—râm ran, mọng ướt, và hé mở mời mọc. Tabitha đã không hề nhận ra cô đang hé môi cho đến khi đã quá muộn để khép lại.

Miệng anh chạm nhẹ vào cô trong một cử chỉ ve vuốt trong trắng, môi dưới anh quá mềm mại đẩy sức thuyết phục trái ngược hẳn với bản tính gay gắt của anh. Lạc trong một cơn mê cảm xúc miên man, Tabitha đã tính tới việc gọi những tên cận vệ của Brisbane lại. Theo một cách nhìn thực tế, cô thà mất đầu trong kỷ nguyên này hơn là đánh mất trái tim cô.

Hần là Lucy cũng đồng ý với cô, vì nó vùng ra khỏi tay Tabitha, ngao ngao ầm ĩ. Tabitha và Colin nhảy lùi ra xa, sự mê hoặc kỳ lạ náu giữ họ tan đi.

Colin quắc mắt nhìn cô, ngực anh phập phồng, hai bàn tay nắm chặt lại. Cô hơi hối tiếc vì nụ hôn của cô đã không biến anh thành một con ếch. Một con ếch còn dễ đối phó hơn là một người đàn ông cấu kính nặng-một-trăm-tám-mươi-pound. (*gần 82kg*)

Cô vội vàng lấp đầy khoảng lặng ngưng nghỉ. “Chẳng cần phải hốt hoảng hay xin lỗi gì hết. Nhầm lẫn thành cảm giác thân mật gần gũi là một phản ứng tâm lý hoàn toàn bình thường khi cùng trải qua một tình huống hiểm nghèo.” Cô vuốt tóc ra khỏi đôi má đang nóng bừng, vừa cười vừa run. “Hiện tượng khá thường gặp này giải thích lý do tại sao trong giai đoạn chiến tranh có rất nhiều đám cưới được tổ chức vội vã và nhiều em bé được hình thành—”

Anh khoanh tay ngang ngực và nhướng một bên mày, thách cô nói tiếp. Cô ngậm miệng lại, thầm ước gì cô đã giữ nó như thế từ trước.

Cái quắc mắt của anh trở nên cau có hơn. “Cô huyền thuyên thì nhiều, cô gái, nhưng lại bộc lộ rất ít. Làm sao mà từ trước đến giờ cô có được dù chỉ một câu trả lời ngắn cho mấy cái câu hỏi của cô?”

Tabitha há hốc. Anh tiếp tục mạch trò chuyện của họ cứ như thể họ chưa hề bị ngắt quãng bởi một cuộc cưới ngựa đầu thương, lời đe dọa chém đầu, hay một cuộc tháo chạy liều lĩnh khỏi tai họa. Cô đã đối mặt với những nhân viên thu thuế I.R.S mà còn ít tập trung hơn anh. (*I.R.S: cơ quan chịu trách nhiệm thu thuế và thi hành luật thuế của chính phủ Mỹ*)

Lần này chẳng có lính canh ngục nào để ngẫu nhiên đến làm cứu cánh cho cô và chẳng có đường nào để thoát khỏi ánh mắt sáng rực, dữ dội của Colin.

Tabitha cho rằng lúc này không phải thời điểm thích hợp để thú nhận cô là một phù thủy đi-ngược-dòng-thời-gian, cô chớp ngay lấy một điều người pha trò của Brisbane đã nói. “Tôi từng đi chung với một toán xác ướp.”

Colin chớp mắt nhìn cô. “Đoàn kịch câm à?”

“Đúng rồi, đoàn kịch câm.” Cô lặp lại. (*đoàn kịch câm: mummers, xác ướp: mummies. Tabitha nghe nhầm từ mummers thành mummies nên mới hiểu là toán xác ướp.*)

“À.” Anh gật đầu, trông chẳng hề bị thuyết phục. “Và cô đã hoạt động ở lĩnh vực nào cùng đoàn kịch câm đó? Biểu diễn kịch câm? Nhảy trên dây?” Ánh mắt anh lướt thật nhanh đến đôi môi vẫn còn đang râm ran vì nụ hôn của anh. “Hay nuốt gươm?”

Tabitha cảm giác như thể cô vừa nuốt cả một cây thương khi cô cố gắng nghĩ ra một thứ để làm anh sao lãng, một thứ mà nếu thật sự bị dồn vào đường cùng thì có lẽ cô sẽ làm. Những bài học vũ đạo ballet của cô đều có kết cục rất nhục nhã khi ngón chân cô bị kẹt vào thanh vịn và cô đã bị đá ra khỏi dàn đồng ca tại trường tư khi cô ngã dúi dụi làm bể cái bục đứng trong một buổi lễ Giáng sinh hoành tráng.

“Phép thuật,” cuối cùng cô tuyệt vọng thốt lên. “Tôi làm phép.”

Colin nghiêng đầu sang một bên. “Đúng thật. Và liệu ta có thể khấn nài cô biểu diễn một trong những thủ thuật của cô không?”

“Thật sự tôi không thể.” Cô lắc đầu khi cô lùi lại tránh xa anh, hy vọng vẻ kinh hoàng của cô sẽ được nhìn nhận là sự khiêm tốn. “Tôi không muốn làm anh chán ngấy.”

“Cô còn chưa làm ta chán đâu, tiểu thư.”

Lúng túng vì ánh mắt thẳng thắn của anh, Tabitha lùi lại trúng ngay con ngựa, nó lui đi chỗ khác để tránh cô. Cô không đủ tin tưởng bùa hộ mệnh của mẹ để dám mạo hiểm ước một điều. Cô không tin cô sẽ tồn tại được đến một giờ trong khung cảnh hoang dã này nếu cô chẳng may biến Ngài Colin thành một cái khuôn bánh quế.

Nhớ lại một thủ thuật đơn giản mà cha cô đã dạy khi cô còn nhỏ, cô xòe bàn tay ra. “Anh có một đồng tiền không?”

Colin giả vờ đập đập lên bộ ngực trần của anh.

“Ta e là chẳng có lấy một xu dính túi trừ tên họ của ta vào lúc này.”

Tabitha chọn một hòn đá nhỏ, dẹt từ dưới đất để thay thế. “Nhìn tay tôi này,” cô nhấn giọng, hy vọng đó là một chất giọng có sức mê hoặc tương tự giọng nói trầm khàn của mẹ cô. “Không nhất thiết là có gì xảy ra, đừng rời mắt khỏi tay tôi đây.”

Anh ngoan ngoãn làm theo trong khi cô lăn hòn đá giữa những ngón tay bên bàn tay phải, đánh rơi nó đến hai lần trước khi đạt được một sự nhịp nhàng khá thành thực. “Nhìn kỹ vào, quý ông, và anh sẽ thấy hòn đá phép thuật này biến mất ngay trước mắt anh.” Cô mở bàn tay với một cử chỉ bay bướm. “Úm ba la!”

Hòn đá bay vèo ra khỏi tay cô, đập thẳng vào thái dương anh.

Tabitha cau mày. “Xin lỗi. Để tôi thử lại.”

Colin xoa xoa đầu, nhìn cô đề phòng. “Có lẽ chúng ta nên đợi cho đến khi ta có thể lấy lại mũ sắt của ta đã.”

Cô tìm thấy một hòn đá khác và lặp lại toàn bộ quá trình, chứng sợ sân khấu khiến những ngón tay cô cứng đờ và vụng về hơn thường lệ. Lần này khi cô gơ bàn tay ra và hô to “Úm ba la!”, hòn đá biến mất.

Đỏ mặt vì tự hào, cô cúi người đắc thắng chào Colin. Anh chụp lấy cổ tay cô và xoay bàn tay cô úp lại, để lộ viên đá được nhét chặt giữa khe ngón cái và ngón trỏ. Hàng lông mày khiến người ta điên tiết đó của anh lại nhướng lên lần nữa, sự hăng hái của Tabitha thì chìm ngấm.

“Đồ phá bình,” cô lầu bầu, giật cổ tay ra khỏi tay anh.

“Cô không có tài lắm, phải không?”

Cô ngạc nhiên vì câu nhận xét dịu dàng của anh lại nhói đau đến thế. Cường lại cảm dỗ muốn chớp lấy bùa hộ mệnh và chỉ cho anh xem cô có thể tài năng đến mức nào, cô quyết định sử dụng sự thương hại của anh làm lợi thế cho mình.

Cô giả vờ thở dài. “Vì thế nên bằng kịch câm đuổi tôi ra khỏi đoàn. Bởi vì tôi là một sự hổ thẹn đối với họ.”

Đôi mắt anh nheo lại, ánh mắt suy đoán của anh cảnh báo cô rằng Ngài Colin xứ Ravenshaw không phải một người có thể bị lừa bởi ảo tưởng hay mảnh khén. Nhưng trước khi anh có thể cất vắn câu chuyện bịa đặt của cô, một tiếng thét từ xa vọng lại buộc họ phải lừa cả mèo và ngựa đi tìm một nơi trú ẩn mới để tránh cho cái hang không phải trở thành mộ địa của họ.

Roger Basil Henry Joseph Maximillian, Nam Tước Brisbane, sải bước qua những lối đi quanh co dưới lâu đài hắc, thể hiện một phong thái ngênh ngang để ngụ ý trang cho dáng đi tập tễnh mà con diêm xảo trá của Colin đã tặng cho hắn. Hắn khinh bỉ việc để lộ bất cứ dấu hiệu yếu đuối nào cho những thuộc hạ của hắn thấy.

“Biết điều thì đây phải là tin tốt,” hắn quát. “Nếu các người làm gián đoạn buổi tắm tấp của ta mà chẳng vì cái gì, ta sẽ cho Đầu Bếp luộc các người làm món tráng miệng ngày mai.”

Hai lính canh ngục bước nhanh hơn cho đến khi họ gần như nhảy lóc cóc, hăm hở để thoát khỏi tầm ăn đấm. Họ đã học được từ kinh nghiệm cay đắng trong quá khứ rằng vẻ ngoài thánh thiện của chủ nhân họ che giấu bản tính nóng nảy độc ác. Cái tính nóng nảy đó đã bị sự vẻ vang ngoạn mục của Ravenshaw trên sàn đấu thương và cuộc trốn chạy liều lĩnh của anh ta làm cho càng sôi sục. Hơn một nửa thuộc hạ của chủ nhân họ đã tàn tạ trở về, run rẩy sợ sệt và thê thốt là kẻ bị truy tầm đã biến mất mà không để lại dấu vết nào. Buộc tội bọn họ vì đã đổ sự vô dụng của mình cho những câu chuyện hoang đường và “ma quỷ”, Brisbane đã ra lệnh cho tất cả bọn họ chịu hình phạt roi quất.

Không háo hức muốn nhập bọn cùng những đồng bạn đang rên rỉ trong sân lâu đài, hai lính canh vội bước, một người mở cửa ngục trong khi người kia giật giật chùm tócбет nhờn trước trán lọt ra dưới mũ sắt của mình.

“Tôi chưa bao giờ thấy điều gì như thế này, thưa ngài.”

“Đúng đấy, chủ nhân, đây là một câu đố mà chỉ ngài mới giải được.”

Brisbane vội bước vào hầm ngục, nhìn lướt qua kẻ đang ở trong đó, và nói, “Hắn đã chết rồi. Các người còn muốn biết gì nữa?”

Bộ xương đang nằm ngửa trên cái giường, hai bàn chân chìa thẳng lên trời và một vẻ thanh thản ngự trị trên khuôn mặt nhẵn nhieu. Brisbane chích vào cái bụng sưng phồng của ông già, hai lỗ mũi quyền quý của hắn phình ra vì chán ghét.

“Lão này là ai? Lão phạm tội gì?” Roger đã đủ bận rộn với sự trở về của Colin rồi. Hắn không có thời gian để dõi theo tất cả những tên nông nô hay lâm nhảm mà hắn đã kết tội chết hay bị bỏ tù đến hết đời.

“Bẩm ngài, là do săn trộm” một tên lính canh nhỏ giọng. “Lão bảo là lão đói lả. Lão đã ăn một con chuột cống trong ngục, thật đấy ạ.”

Brisbane lắc đầu thương tiếc. “Nếu lão phạm phu đáng thương ghi nhớ thói háu ăn là một trong bảy tội chết thì đầu phải ra nông nổi này.”

Hai tên lính canh trao đổi một cái nhìn cảnh giác. “Chúng tôi cũng thấy thế, thưa ngài,” kẻ to gan hơn nói.

Bọn họ cùng chỉ về cái bàn nằm ở cuối chân giường. Đôi mắt Brisbane mở to, sự chú ý lơ là của hắn cuối cùng cũng tập trung. Mặc dù rõ ràng bữa yến tiệc đã được chèn chèn no say, cái bàn vẫn chứa đủ thức ăn để nuôi sống cả một binh đồn. Hắn nhìn lại vào bộ xương kia, lần đầu tiên nhận ra vật đang được nắm chặt trong bàn tay teo quắt là một cái xương gà, đã được gặm thịt sạch sẽ.

Bối rối, hắn dở một khoanh bánh mì to ra để lộ một miếng thịt đã nguội lạnh. Hắn quệt một ngón tay vào chất nước sền sệt màu cam và đưa lên môi. “Ummm,” hắn thì thầm đầy suy xét. “Đây là một loại sốt đặc biệt.”

Một tên lính canh gỡ cái mũ chóp của hắn xuống, thúc khuỷu tay vào người kia để gã kia cũng làm theo mình. “Cổ họng lão già bất hạnh không thể chịu nổi những thứ này.”

Ánh mắt lúng túng của Brisbane lướt từ bộ xương đang mỉm cười đến cái đèn bằng thủy tinh màu, tấm thảm dày trải trên sàn, cái giường sang trọng. “Chẳng phải những thứ này hơi quá xa hoa sao? Khi ta cho thợ xây đá thiết kế khu hầm ngục này, ta đã có ý tưởng khá...ấm đạm hơn. Các người biết đó—xích sắt, những đồng xương mục nát, chuột cống quanh quẩn khắp nơi.”

Một tên lính canh bước ra hành lang và mở toang cửa căn hầm ngục đối diện để lộ một khung cảnh đúng như chủ nhân hắn vừa miêu tả. Một bầy chuột cống rin rít chạy vù đến những bức tường, đôi mắt hoang dã của chúng nổi gân máu trong ánh sáng mờ ảo.

Brisbane cười nhạo. “A, giờ thì tốt hơn rồi.”

Tên lính canh quay trở lại đứng bên cạnh đồng bạn của mình. “Căn ngục này Ravenshaw và tiểu thư của hắn đã ở trước khi chúng tôi nhốt lão già đó vào đây.”

Nụ cười của chủ nhân họ dần tan đi. “Thế thì, làm thế nào Colin lại phỉnh phờ được các người đem đến cho hắn những thứ xa xỉ này? Hắn chưa bao giờ thiếu sức mê hoặc, các người biết đó, thậm chí khi mới chỉ là một thằng nhóc. Hắn đã đánh cắp trái tim em gái ta mà chẳng cần gì hơn một nắm bông dại. Hắn đã mua chuộc các người? Tặng cho các người vài thứ trang sức rẻ tiền hắn đã giành được từ Đất Thánh?”

Hai người đàn ông trao đổi một cái nhìn kinh hãi khác, biết rằng mạng sống của mình phụ thuộc vào câu trả lời. “Bẩm ngài, đây không phải do bọn tôi làm, mà do bọn chúng.” Gã làm dấu thánh giá lên áo giáp bằng một ngón tay run rẩy. “Chúng tôi chẳng qua chỉ là nạn nhân của một thứ bùa ngải.”

Môi trên của Brisbane cong lên thành một nụ cười khinh bỉ báo điềm gở. “Ta cảnh báo các người. Ta đã nghe đủ những thứ mê tín dị đoan trong một ngày rồi. Ravenshaw có thể là một kẻ sùng đạo đáng tởm, nhưng hắn chẳng phải thánh thần. Hắn không thể làm nên những điều kỳ diệu hay hô biến ra những con gà quay từ không khí được.” Chán ngấy với thứ chuyện ba hoa của lũ lính canh, Brisbane quay lưng và đi khỏi căn ngục.

“Không phải Ngài Colin, mà là cô ta,” một lính canh gọi với theo hắn. “Chúng tôi tin cô ta chính là người làm ra tất cả chuyện này.”

“Đúng vậy ạ,” kẻ kia thốt lên, rồi đằng hắng khi thấy giọng mình the thé vì sợ. “Người phụ nữ đó.”

“Người phụ nữ đó?” Brisbane chậm chậm xoay gót ở ngưỡng cửa. “Người phụ nữ đó,” hắn lặp lại, cau mày.

Người phụ nữ đó không biết từ đâu lại xuất hiện. Người phụ nữ đó đã dám chế nhạo hắn mà không chút sợ hãi sẽ bị hắn trả đũa. Người phụ nữ đó đã nắm chặt viên ngọc lục bảo kỳ lạ mà ả mang trên người như thể nó chứa đựng quyền lực có thể ban cho ả mong muốn tha thiết nhất.

Hắn quệt ngón tay lên cằm đầy suy ngẫm. Hắn đã luôn có khuynh hướng gạt bỏ thứ chuyện tầm phào như thế. Dù gì đi nữa thì hắn đâu có do dự tráo đổi linh hồn mình để nhận lấy lợi lộc cá nhân, vậy mà Satan chưa bao giờ thềm tiếp cận hắn.

Nhưng người phụ nữ đó đã chạm vào viên ngọc và Ngài Orrick đã gục ngã trước cây thương của Colin như thể bị đánh bại bởi một đối thủ vô hình.

Phần khởi bởi sự hứng thú đang dần trải rộng trên gương mặt chủ nhân, một trong những tên lính canh hỏi, “Chúng ta sẽ tập trung tất cả đồn lính còn lại để nhập cuộc săn lùng chứ, thưa ngài?”

“Đúng thế,” người kia nói. “Ả phù thủy đó phải bị bắt và bị giết. Chúng tôi hy vọng ngài có thể cho phép chúng tôi phụ trách cuộc hành trình như một phần thưởng cho khám phá của chúng tôi.” Hai người đàn ông đứng sững vai, gần như thở hì hục vì hăng hái.

Brisbane lắc đầu. Cho hai tên ngu ngốc này đi khỏi hầm ngục để tung tin về phù thủy và gợi lên nỗi kinh hãi trong đầu những gã khác là không ổn.

Hắn tặng cho bọn chúng một nụ cười nhân từ. “Các người không cần phải tham lam như thế. Các người nên nhớ rằng đức hạnh tự nó đã là một phần thưởng.”

Vẫn mỉm cười, hắn đóng sầm cánh cửa trước vẻ mặt sững sờ của bọn chúng. Làm ngơ những tiếng thét khản giọng của hai tên lính canh, hắn gạt thanh chắn cửa, để bọn chúng lại mục rữa trong đó cùng với bộ xương già.

Hắn sải bước qua những hành lang tối tăm, gần như cười nắc nẻ vì sự trống trải tuyệt vời này. Đức hạnh duy nhất của hắn là tính kiên nhẫn, nhưng hắn chỉ sở hữu đủ tính kiên nhẫn để phục vụ cho những nhu cầu của hắn thôi. Dù kiên nhẫn để triệu những con chó của hắn về và để ả điếm đủ rằng đó có dư dả thời gian mà xé nát trái tim của Colin trước đây.

Tên đàn sùng đạo đó sẽ không bao giờ đi lại với một phù thủy một cách cố ý. Nếu ả đàn bà này thật sự là con gái của quý Sa-tăng, mối liên kết của Colin và ả có thể khiến gã phải trả giá bằng một thứ gã còn quý hơn cả mạng sống—linh hồn bất diệt của gã.

“Anh đang làm gì thế?” Tabitha thì thầm.

“Cầu nguyện,” Colin đáp lại mà không hề mở mắt.

Cô thở dài và rút lui về phía bên kia đụn lửa trại. Colin đã quỳ gối gần một tiếng đồng hồ, đầu cúi và hai bàn tay chắp lại phía trước. Cô có thừa cơ hội để quan sát anh trong ánh lửa bập bùng. Mặc dù đáng vẻ anh trông như đang sám hối, vẻ mặt anh vẫn có vẻ tàn nhẫn như thường lệ, nét dữ dội của nó chỉ dịu đi nhờ hai vòm lông mi mềm mại hình bán nguyệt gác trên hai gò má.

Một tiếng rít thất thanh không phải của con người xé tan màn đêm. Tabitha run rẩy và kéo áo pajama tã tơi của cô vào sát hơn. Cô sắp đến mức hồi tiếu vì đã đưa cái áo choàng của Brisbane cho người kị sĩ không có áo. Nhưng khi cơn gió cuốn những nếp áo len bay ngược lại để lộ khuôn ngực rộng rậm nắng của anh, cô nhớ ra mình đã làm thế là để bảo vệ cô hơn là vì anh.

Cô đảo mắt đi nơi khác với một tiếng sự sệt khinh bỉ. Cô chưa bao giờ ưa thích những người đàn ông cơ bắp. Cô luôn thích những người đàn ông có đầu óc. Những người hài lòng với việc ngưỡng mộ trí tuệ của cô, chứ không phải cơ thể cô. Những người bị yếu thế trước sự giàu có của cha cô và tiếng tăm cứng nhắc của cô đến mức họ sẽ không bao giờ dám mạo muội làm gì hơn là bắt tay cô nơi ngưỡng cửa nhà cô, chứ nói gì đến trộm một nụ hôn âu yếm trong một khoảnh khắc yếu đuối.

Cô nhảy dựng lên khi tiếng thét của một loài thú ăn thịt ngàn vang theo sau là tiếng ồ ồ nghệt thở, như tiếng của một con vật nhỏ, bất lực đã bị buột phải cảm lạnh mãi mãi. Ngựa của Colin thối phỉ ra bứt rứt. Lucy nhìn lên từ bữa tiệc cá mà Colin đã xiên được trong một dòng suối gần đó và đem nướng trên ngọn lửa, rồi trở lại ngấu nghiến những miếng thịt trắng đang bong ra với một cái nhún vai kiểu nhà mèo.

Ánh mắt sợ sệt của Tabitha tìm kiếm trong bóng tối đổ xuống từ những cái cây cổ xưa. Khi đêm xuống, khu rừng nguyên sinh có vẻ bị nguyên rửa hơn là đẹp kì diệu. Cô chưa bao giờ gặp rắc rối với thuyết sống-cho-phù-hợp-hoàn-cảnh-nhất lúc còn ở trong sự bảo bọc của biệt thự trên cao ẩm cúng. Nhưng ở đây giữa chốn xa lạ và thời đại xưa cũ này, thật dễ hình dung một con rồng đáng sợ đang lảng vảng rình rập trong đêm, chờ để làm thịt cô trinh nữ ngon lành tội nghiệp.

Cô nhích dần về phía Colin, khao khát một niềm an ủi của con người, dù đó chỉ là giọng nói của cô. “Anh đang cầu nguyện cho ai?”

Anh mở một mắt để sừng sộ với cô, trước khi nhắm mắt lại và gạt cô đi. “Kẻ thù của ta.”

Ngay cả một người sốt sắng giễu cợt như cô cũng còn bị ấn tượng. “Anh thật là cao thượng.”

“Ta đang cầu nguyện Chúa sẽ lừa chúng đến tay ta để ta có thể tiêu diệt chúng.”

“Ồ.” Tabitha thấy hụt hẫng. “Vậy anh là kiểu người sùng Kinh Cựu Ước phải không?”

Một tiếng thở dài cam chịu bật ra. “Có lẽ ta nên cầu nguyện để có đức kiên nhẫn của thánh.”

“Xin lỗi,” cô lầm bầm. “Tôi không có ý ngắt ngang đâu.”

Cả hai mắt anh đều mở ra, sự hoài nghi trong chúng sáng lấp lánh. “Cô không phải một kẻ dị giáo chứ? Chúng ta thiếu sống những kẻ dị giáo, cô biết không.”

“Ồ, không,” cô nói vội, nhích lùi khỏi khóm lửa. “Tôi thích nghĩ mình là người theo thuyết tiên nhiệm hơn.” (*thuyết tiên nhiệm: học thuyết duy tâm cho rằng kiến thức con người đã có từ trước hoặc đã có từ khi sinh ra, chứ không phải nhờ kinh nghiệm, học hỏi mà có - theo lichs.info*)

Anh có vẻ không biết phải nghĩ thế nào về câu này thế là anh chỉ đứng lên để buột ngựa của anh vào một cái cây gần đó.

“Nó có tên chứ?” Tabitha hỏi, quan sát Colin vuốt ve cái mũi mịn như nhung của con ngựa, đôi bàn tay mạnh mẽ của anh trở nên dịu dàng vì tình cảm trìu mến.

“Không, tiểu thư. Hàng ngàn chiến mã chết nơi trận mạc và càng khó nói lời tạm biệt hơn với một con ngựa được đặt tên. Hầu hết những bà mẹ đều không đặt tên cho con họ cho đến khi chúng đã đủ cứng cáp để có thể sinh tồn.”

Lặng nghe cơn gió thổi dài kéo kệt qua những nhánh cây, Tabitha cảm thấy ớn lạnh vì sự mong manh của sinh mạng trong thời đại này. Nét mặt nhìn nghiêng của Colin trầm ngâm và cô thắc mắc có phải anh đang nghĩ về cô em gái còn trong nôi mà anh sẽ chẳng bao giờ được biết. Cô bé sẽ được ghi nhớ bởi tên họ hay chỉ đơn giản là bị lãng quên như chưa bao giờ tồn tại? Ý thức về sự cấp bách của cô càng tăng lên. Cô phải tìm ra cách để quay trở về. Nếu cô không làm được, có lẽ cô sẽ không bao giờ biết được cha mẹ cô còn sống hay đã chết.

Một cơn cú rúc phía trên đầu, khiến cô lại giật mình. “Anh có chắc ở đây an toàn không? Làm sao anh biết người của Brisbane không thể tìm thấy chúng ta?”

Colin ngồi xổm xuống để quăng một nhúm que củi vào đống lửa. “Chúng ta đã đi qua biên giới vào đất Scot, cô gái.” Anh chớp về phía cô một nụ cười toét thiếu lễ độ khiến trái tim cô nảy nhẹ thật kỳ lạ. “Thủ hạ của Roger còn không thể tìm thấy móng chúng trên những ngọn đồi này dù chúng có một tấm bản đồ.”

Tabitha nhắm nháy môi dưới để dấu một nụ cười. Ngài Colin chắc chắn không phải một người biết nói tránh. “Khi tôi hỏi Brisbane tại sao hai người lại căm ghét nhau, hẳn chỉ bảo tôi nên hỏi em gái hẳn.”

Nụ cười toe của Colin héo đi. Mặc dù đôi mắt anh phản chiếu ánh lửa đang nhảy nhót, sự vô cảm của chúng khiến cô rùng mình ớn lạnh. “Đó sẽ là một kỳ công hết sức kinh ngạc vì Regan đã chết gần bảy năm rồi.”

Tabitha cau mày. “Cô ấy chết như thế nào?”

“Ta đã giết cô ấy.”

Tabitha lắc lư khó nhận thấy dưới cú tấn công bất ngờ đó, rồi chờ cho anh nói rõ hơn. Cô chờ anh giải thích làm thế nào con ngựa của anh lại không may giẫm lên cô gái tội nghiệp đó trong khi cô đang hái những bông hoa dại trên đồng cỏ. Hay cô ấy đã bất thành linh ngã nhào qua khung cửa sổ của một tòa tháp trong khi đang vẫy tay chào tạm biệt anh.

Colin chỉ ngồi đó, để cho cô bút rứt với những giả định.

“Này, anh đã giết cô ấy như thế nào? Anh đã đẩy cô ấy rơi khỏi vực? Chặt cô ấy ra từng mảnh bằng thanh gươm của anh à? Hay đầu độc cô ấy bằng chất độc cần? Nếu chúng ta phải qua đêm ở đây ngay giữa một nơi chốn nào không rõ, thì tôi rất muốn biết anh thích phương pháp giết người nào.”

Ánh chớp nguy hiểm trong đôi mắt Colin cảnh báo cô rằng anh không hẳn là không hề hay biết cô đang châm chọc anh. Nhưng khi anh lên tiếng, giọng anh bình thản như thể anh đang kể lại tấn bi kịch của một người khác đã diễn ra từ cách đây rất lâu. “Roger, Regan và ta là bạn từ thuở nhỏ. Ta còn trẻ và ngu ngốc. Regan duyên dáng và cả quyết. Khi cả hai ta được mười bảy tuổi, ta làm cô ấy có thai. Cô ấy đã khấn nài ta cưới cô ấy, nhưng ta đã được đính ước với một người khác từ khi ta còn là một cậu bé. Hủy hôn ước sẽ mang lại chiến tranh cho cha ta. Ta đã không có đủ can đảm để chống lại ý muốn của ông ấy cho đến lúc mọi chuyện quá muộn. Khi cuối cùng ta đến căn nhà tranh nơi bọn ta từng hò hẹn để nói với Regan ta sẽ lấy cô ấy làm vợ, ta tìm thấy cô ấy đang treo trên những thanh xà, đứa bé còn chưa ra đời chết trong bụng cô ấy.” Anh nhún vai. “Chuyện rất đơn giản. Regan yêu ta. Ta giết cô ấy.”

“Cô ấy tự tử,” Tabitha nói nhẹ nhàng, từ chối khuất phục trước ánh mắt dữ dội của anh. “Thật không công bằng khi anh trai cô ấy lại đổ lỗi cho anh vì cái chết của cô ấy và cũng không công bằng cho anh khi tự dằn

vật như thế.”

Sự phòng thủ của anh thả lỏng trong một tích tắc khó nắm bắt, cho cô chút ý niệm mơ hồ về những vết thương lòng đã lâu và những nỗi niềm tiếc nuối vừa ngọt ngào vừa cay đắng. “Thật không may, tiểu thư, cô lại không có quyền ban bố sự ân xá đó.” Anh nằm xoải ra trên mặt đất, cuộn mình vào tấm áo choàng. “Tốt nhất chúng ta nên ngủ một chút. Chúng ta sẽ bắt đầu hành trình về lâu đài của ta vào ngày mai.”

Tabitha hoảng hốt vì một ý nghĩ mới nảy ra. “Chẳng phải lâu đài của anh sẽ là nơi đầu tiên Brisbane tìm kiếm sao?”

Đôi mắt anh khép lại, nhưng một nụ cười ngạo nghễ không thương xót ve vuốt môi anh. “Ý Chúa.”

Tabitha nằm nghiêng một bên và gác đầu lên hai bàn tay. Đám lửa bập bùng và nổ tanh tách, tạo ra một bầu không khí thân mật gần gũi.

“Tại sao anh lại quay trở lại vì tôi?” cô hỏi nhẹ nhàng, cuối cùng cũng dám hỏi câu hỏi đã ám ảnh cô suốt từ cuộc trốn chạy điên cuồng khỏi lâu đài của Brisbane.

Sự ngập ngừng của Colin gần như không thể nhận thấy. “Bởi vì danh dự đòi hỏi điều đó.”

“Ồ, tất nhiên rồi. Danh dự.”

Câu nói của anh khiến cô cảm thấy lạnh. Cô nhìn chăm chăm vào tấm áo choàng len, hy vọng danh dự quý báu của anh sẽ thúc đẩy anh đưa nó lại cho cô. Mặc dù đang vào giữa hè, một sự lạnh lẽo hoang vắng vẫn còn lẩn khuất trên mặt đất rừng.

Tiếng ngáy hài lòng của anh chấm dứt niềm hy vọng của cô. Thở dài, cô kéo cơ thể ấm áp của Lucy vào cánh tay. Trước khi cô còn chưa kịp nhắm mắt lại, con mèo con đã ngo nguẩy ra khỏi tay cô và trâng tráo đi thông dong đến chỗ Ngài Colin. Cô nhỏ tinh ranh trượt vào giữa những nếp áo choàng và cuộn mình thành trái banh bên ngực trần của anh. Tiếng rừ rừ của nó có thể nghe thấy được qua tiếng tanh tách của ngọn lửa, và Tabitha nhớ lại cô đã nằm ngủ thật thanh bình cũng ngay tại vị trí đó vào đêm trước.

“Kẻ phản bội,” cô thì thầm, cực kỳ hy vọng cô đang ghen tị với anh chứ không phải với con mèo.

Colin ngồi xổm bên cạnh cụm lửa để đắp tấm áo choàng lên dáng người ngủ say của cô gái. Cô đã cuộn mình lại, và mặc cho chiều cao khác thường của cô, trông vẫn thật nhỏ bé và mỏng manh khiến lòng anh xáo động. Sự kiệt sức đã lấy đi vẻ can đảm đầy hiếu kỳ của cô. Với đôi môi cô trễ xuống thành một vòng cung nhỏ buồn bã và màu tím trên làn da tái bên dưới mắt, cô trông bơ vơ theo một kiểu ban sơ—như một đứa trẻ lang thang một mình trong một khu rừng lạ lẫm và đầy hiểm nguy.

Một khóm tóc bướng bỉnh rơi qua mắt cô. Anh vuốt nó đi, lừa sự mềm mại như lông vũ của nó qua kẽ ngón tay anh. Cô vùi sâu vào tấm áo choàng và xoay mặt về phía tay anh, vô tình chạm môi vào cổ tay anh. Colin giật tay lại, day dứt khi nhớ ra cô không phải một đứa trẻ, mà là một phụ nữ trưởng thành, chín mọng với tất cả những hiểm họa và niềm say mê của phái nữ hay thay đổi.

Dường như cả một đời người đã trôi qua kể từ khi anh để cho bản thân được vuốt ve mái tóc một cô gái hay kéo cô vào vòng tay anh khi cô run rẩy. Một cõi vĩnh hằng đã qua từ khi anh cảm nhận sự mềm mại xao xuyến của cơ thể một phụ nữ bên cạnh anh.

Hay bên dưới anh.

Anh cau có nhưng bị cơn ham muốn hủy diệt đang nhanh chóng trào dâng phản lại anh. Anh chưa bao giờ gặp một phụ nữ nào giống như cô gái này. Regan đã được phác họa bằng những sắc vàng và xám bạc thoát tục, thật dễ để có được, nhưng không thể nào nắm giữ. Cô trượt qua những ngón tay anh như cơn mưa mùa hạ cho đến khi chẳng còn lại gì của cô nữa.

Nhưng cô gái này chẳng phải hồn ma nào sắp biến mất trước mắt anh cả. Cô ấm và sống động và vững chắc.

Anh đã dần quen thuộc với việc cao lù lù trên đầu những quý cô luôn giữ cho đầu họ cúi xuống ra vẻ nhu mì và đôi tay che miệng để dấu đi những nụ cười e thẹn và những cái răng sứt mẻ.

Nhưng trong suốt cả ngày mệt mỏi này, anh chỉ cần phải xoay đầu và Tabitha đã ở đó, hàm răng trắng như ngọc của cô sáng lên, đôi môi hé mở chỉ cách môi anh một hơi thở.

Có khó hiểu lắm không khi anh đã không thể cưỡng lại mà hôn cô trong cái hang đó? Khi anh mong mỗi khám phá xem liệu cô có vị say mê như hương của cô không—như mùi nắng và rượu mật ong trong một ngày hè nóng? Nhưng sự nhăm nháp ngắn ngủi đó chỉ càng khuấy động cơn khát của anh.

Anh lằm bằm một tiếng chữ rửa, rồi ngược mắt gửi một lời cầu nguyện thầm lặng lên trời cao, cầu xin Chúa tha thứ cho câu báng bổ của anh.

Trong những nhà thổ ở Ai Cập, anh đã gặp vô số phụ nữ được giáo dục nghệ thuật của khoái lạc. Đôi môi đỏ mọng bĩu ra và đôi mắt ngây ngất của họ hứa hẹn những say mê nhục thể hơn bất cứ sự tưởng tượng của một con người trần thế nào. Anh đã thấy những kỹ sĩ đáng tin cậy vứt bỏ lời thề hôn nhân và đánh lừa sự chỉ trích vĩnh cửu của người đời chỉ để có được đặc ân ngắn ngủi là được buông mình vào mái tóc hương hoa nhài của họ cho một đêm sung sướng mê mẩn.

Vậy mà người phụ nữ kỳ lạ với cách nói năng táo bạo và mái tóc bị xén này khuấy động anh hơn bất cứ bông hoa xứ lạ nào.

Anh đưa tay đến một góc áo choàng, ngạc nhiên khi thấy bàn tay anh run run. Anh chẳng có lý do gì để cưỡng lại cảm dỗ nữa. Cuộc thập tự chinh của anh đã chấm dứt, lời thề của anh đã được hoàn thiện, anh đã trả giá cho sự ăn năn. Cô sẽ không phản đối nếu anh lật áo choàng ra và phủ cơ thể anh lên trên cô. Anh sẽ không phải là người xa lạ đầu tiên tìm kiếm sự giải thoát trong cơ thể mềm mại của cô, mà anh cũng sẽ không phải người cuối cùng. Nhóm kịch cảm được biết đến vì chuyển giao xoay vòng phụ nữ trong đoàn như những vại rượu, ném thử sự ngọt ngào của họ cho đến khi mỗi người đều đã no nê.

Nhưng Colin lưỡng lự, sự ngập ngừng đó còn khó hiểu hơn cả ham muốn của anh. Giấc ngủ ngây thơ của cô có thể chỉ là một ảo tưởng quyến rũ khác cũng như sự tha thứ mà cô dành cho anh, nhưng anh lại không muốn quấy rầy giấc ngủ đó. Anh khiến mình ngạc nhiên khi dịu dàng nhét gấu áo choàng quanh người cô và lui về chỗ của anh bên ngọn lửa. Có lẽ ngọn lửa cháy bùng đó sẽ là lời gợi nhắc cho anh rằng một niềm đam mê nồng nàn quá mức có thể đem lại sự hủy diệt cũng nhiều như nó đem lại hạnh phúc.

10. Chương 10

Lúc Tabitha thức giấc vào buổi sáng hôm sau, ngọn lửa đã lui tàn thành tro và người kỹ sĩ đã đi mất. Cô lóng ngóng đứng lên trong cơn hãi hùng, quẳng tấm áo choàng sang một bên. Một màn sương mù nhẹ như sa phủ kín khoảng rừng thưa, tạo cho nó vẻ quyến rũ như cửa bãi tha ma vào nửa đêm Halloween. Ánh sáng đục như ngọc trải len qua những tán cây đan xen vào nhau khiến cô không thể xác định lúc này là bình minh hay đang giữa trưa.

Một cái đầu bóng mượt lù lù hiện ra từ màn sương.

Tabitha đập một tay lên miệng để bịt lại một tiếng thét kinh hoàng trước khi quỵ sụp xuống vì nhẹ nhõm. Ngài Colin có thể rời bỏ cô, nhưng từ cái cách anh đối xử dịu dàng với con ngựa, cô biết anh sẽ không bao giờ bỏ rơi ngựa của anh.

Con chiến mã quan sát cô với đôi mắt nâu trong trẻo trước khi cúi đầu gặm cỏ. Trong khi Tabitha đang dùng tay vuốt dọc theo những nếp áo choàng, thắc mắc không biết làm thế nào nó lại choàng quanh người cô với sự chăm chú đến thế thì Lucy chợt chạy đi đến dụi đầu vào đùi cô.

Cô gãi cảm con mèo, nhai âm r của Colin. “Có phải Hoàng Tử Cáo Kinh đã bỏ rơi con rồi không? Hay chàng ta đi truy lùng một chén kem và một hộp thức ăn Tender Vittles cho cô gái nhỏ của anh ta rồi?”

Sự tĩnh lặng của buổi sáng đến cùng với một nhận thức bất chợt. Lần đầu tiên kể từ khi đến với cái thế kỷ khốn khổ này, cô đang thật sự ở một mình. Trái tim cô tăng nhịp. Nếu cô phạm cơ hội này, không biết

khi nào hay liệu anh chàng người Scot cảnh giác đó có cho cô thêm một khoảnh khắc riêng tư cùng bùa hộ mệnh lần nữa.

Cô kéo viên ngọc từ trong áo ra. Chỉ nhìn vào nó thôi cô đã thấy căng thẳng, cô đã quen làm hỏng mọi điều ước của mình rồi. Cô nhìn xung quanh lần cuối, tự hỏi Colin sẽ nghĩ gì khi anh quay trở lại và thấy cô đã đi mất.

“Giải thoát, dám lắm,” Cô thì thầm, làm ngơ một sự tiếc nuối đau nhói. Có lẽ lần đầu tiên trong cuộc đời, cha mẹ cô cần đến cô. Một người như Colin sẽ không bao giờ cần cô.

Trước khi cô mất can đảm, cô ôm Lucy dựa vào ngực, nắm chắc bùa hộ mệnh, và nhắm mắt lại. “Mình ước...” Cô hít sâu vào trước khi thốt ra, “Mình ước được về nhà.”

Một cơn gió thì thầm cù lên má cô. Cô hé một mắt. Màn sương, khoảng rừng thưa, con chiến mã nhón như gặm cỏ vẫn còn đó. Cô liếc trộm nhanh ra sau lưng để đảm bảo Colin chưa quay trở lại và nhìn thấy cô cư xử thật ngu ngốc. Nhưng khán giả duy nhất của cô, ngoài con ngựa và con mèo con, là những cái cây khẳng khiu trông thật giống những cái cây quăng tảo vào Dorothy trong phim Phù Thủy xứ Oz.

May mắn sao mẹ cô không thể thấy cô vào lúc này. Tabitha đứng lên, gõ hai gót của đôi dép sóc chuột vào nhau ba lần liên tiếp, và lầm nhảm, “Không nơi đâu bằng nhà mình. Không nơi đâu bằng nhà mình.”

“Ta sẽ không tranh cãi điều đó đâu, cô gái. Đó đúng là một cảm xúc cao quý.”

Đôi mắt Tabitha mở bừng ra. Colin đang dựa người vào một cái cây gần đó, đôi mắt đốm vàng của anh sáng lấp lánh vì thích thú. Những giọt nước lấm tẩm trên lông ngực đen của anh phản chiếu như những viên kim cương. Với mái tóc ướt hắt ngược ra sau và hàm râu lấm tẩm có xu hướng sậm dần thành râu quai nón thật sự, anh trông giống một tên cướp biển đi cướp bóc hơn là một hiệp sĩ cao quý.

Tabitha đỏ mặt và lấp bắp, “Tôi đang t-t-thực tập một điệu nhảy.” Để củng cố thêm câu chuyện bịa, cô lóng ngóng trình diễn một điệu nhảy dậm gót vụng về, làm ngơ sự vùng vằng của Lucy. “Nếu tôi sắp xin vào một đoàn kịch câm khác thì tôi cần phải luyện thêm một màn trình diễn mới.”

Colin thẳng người lên và thu ngắn khoảng cách giữa họ. “Ta sẽ không lựa chọn tiết mục kể chuyện nếu ta là cô, bởi vì cô là một kẻ nói dối cũng tệ gần như là diễn viên kịch câm.”

Ôi Chúa ơi, anh biết rồi, Tabitha nghĩ. Anh biết cô chỉ là một phù thủy thảm hại chẳng có tài cán gì đến từ thế kỷ 21. Lucy vùng vằng ra khỏi tay cô và phóng tới tự do, nhưng Tabitha vẫn giữ vững tinh thần khi Colin dịu dàng mở bàn tay cô để lộ viên ngọc lục bảo.

“Cô đã đánh cắp nó, phải không?”

“Gì chứ?”

Anh gạt đầu về phía viên ngọc. “Sợi dây chuyền. Cô đã đánh cắp nó. Nên đoàn kịch câm đã đuổi cô đi. Bọn họ sống cậy nhờ vào lòng tốt của giới quý tộc nên không thể dung túng cho trò trộm cắp vặt trong hàng ngũ của mình. Có phải họ đã xén tóc cô tàn bạo như thế để trừng phạt cô không?”

Cau mày, Tabitha chạm một tay lên tóc. Kiểu tóc ngắn đầy cảm hứng này cô đã phải mất hơn hai trăm đô la tại sa-lông Henri Bendel’s trên Đại Lộ số 5 ấy chứ.

Anh khiến cô ngạc nhiên khi cài ngón tay vào những lọn tóc lấm tẩm cát, ánh mắt anh trầm ẩn, gần như âu yếm. “May mắn cho cô vì họ chỉ cắt tóc chứ không cắt tay cô, cô gái. Tóc cô rồi sẽ dài lại.”

Thật may vì anh đã giúp cô tạo ra một quá khứ kịch tính, nếu không muốn nói là tội lỗi. Tabitha cụp lông mi xuống, cố gắng để trông như ăn năn. “Tôi không hề có ý lấy sợi dây này, anh ạ. Chẳng qua tôi chưa từng thấy thứ gì đẹp như thế cả.” Cô thấy kinh quá, ngữ âm Anh mà cô vừa bắt chước là một ý tưởng dở tệ. Cô nghe như một đứa trẻ ngoài giá thú của Eliza Doolittle và Bác sĩ Doolittle. (*Bác sĩ Doolittle là một nhân vật trong bộ sách dành cho trẻ con của Hugh Loffting, có thể nói chuyện với các con vật bằng ngôn ngữ của chúng. Nhân vật này sau được dựng thành phim Bác sĩ Doolittle năm 1998 do Eddie Murphy thủ vai chính*)

Colin cầm lấy viên ngọc, giật nhẹ. “Khu rừng này đầy rẫy những kẻ sống ngoài vòng pháp luật và cướp bóc. Có lẽ tốt nhất cô nên đưa nó cho ta cất.”

“Không!” Cô gần như hét lên, bước lùi lại cho đến khi sợi dây chuyền bị kéo căng ra. “Nó là của tôi. Tôi đã phải trả giá vì lấy cắp nó nên tôi phải được giữ nó.”

Anh cố ý ngó lơ lời lập luận vô lý của cô. “Không phải ta tước đoạt của cô. Ta sẽ trả của báu này lại cho cô khi ta thấy thích hợp.”

Nỗi kinh hãi đè nặng Tabitha. Dù có viên ngọc thì cô cũng chưa chắc có khả năng trở về nhà, nhưng cô chắc chắn sẽ không bao giờ quay về được mà không có nó. Nhưng cô không muốn những lời phản đối của cô khiến anh nghi ngờ thêm. “Ồ, thế à? Nếu mà anh quyết định tặng nó cho một cô hầu đầy dانا nào đó thì sao? Hay đem nó đi cầm để mua một thanh gươm mới.” Trái với ý muốn, ánh mắt cô rơi xuống khuôn ngực trần của anh, cổ họng cô trở nên khô khốc. “Hay một cái áo mới.”

Anh nheo mắt, cảnh báo cô rằng cuối cùng cô cũng đã thành công trong việc chọc giận anh. Cuộn sợi dây mảnh quanh nắm tay, anh kéo cô lại gần cho đến khi khuôn mặt cô chỉ cách mặt anh một hơi thở run rẩy. Những cơ bắp nổi lên trên cánh tay rám nắng đónhắt cô nhớ anh là một người rất lực lưỡng. Anh có thể lấy viên ngọc này nếu anh muốn. Anh có thể lấy bất cứ thứ gì anh muốn từ cô mà không cần sự đồng ý của cô và cô chẳng thể làm gì để ngăn anh. Nhận thức đó khiến cô khó thở.

“Ta sẽ trả vật trang sức vô giá trị này lại cho cô, cô gái. Ta nói ta sẽ trả thì ta sẽ làm.”

“Thề đi,” cô thì thào, hy vọng không phải cô đang được voi đòi tiên.

“Được thôi,” anh cầu nhàu. “Ta thề.”

Tabitha lưỡng lự, tìm kiếm đôi mắt anh. Xem xét nỗi ám ảnh về danh dự của anh, cô có thể tin anh sẽ tôn trọng lời thề này.

Vẫn cầm giữ ánh mắt cô, anh buông sợi dây và đưa bàn tay ra.

Kéo sợi dây qua đầu, cô thả nó vào tay anh. Cô cảm giác một nỗi tuyệt vọng day dứt khi những ngón tay anh khép lại quanh viên ngọc. Cô vừa mới trao anh quyền lực đối với cô mà cô chưa từng trao cho bất cứ người đàn ông nào trước đó.

Anh trở một ngón tay quở trách vào cô, tấn công lòng tự trọng của cô thêm nữa. “Ta sẽ không để cô lấy cắp từ người dân của ta. Họ đã chịu đủ đau đớn từ tay Brisbane. Nếu cô đồng ý nhận lòng mến khách của ta, cô sẽ phải tuân theo luật lệ của ta, nếu không sẽ phải chịu trách nhiệm trước ta.” Ánh mắt nghiêm khắc của anh cảnh báo cô rằng còn nhiều thứ có nguy cơ gánh chịu hậu quả hơn là chỉ một vài inch tóc không đáng kể.

“Vâng, thưa hiệp sĩ,” cô nghiêng rằng. Tabitha Lennox không quen với việc nhận lệnh từ bất cứ ai, nhất là từ một kẻ mạo danh Lancelot gặp-vận-rủi.

Hài lòng với lời hứa, anh nhét viên ngọc vào đai quần và thông thả đi tới chỗ con ngựa.

Tabitha trừng mắt sau lưng anh. “Anh không cần phải ra vẻ đạo đức như thế. Anh cũng lấy trộm con dao của tên Sát-Thủ-Diệt-Scot đó.”

Anh chớp vào cô một nụ cười toe tinh quái trong khi đặt yên lên lưng ngựa. “Đúng vậy, cô gái, nhưng trước đó ta cũng đã đảm bảo hân sẽ không cần dùng đến nó nữa.”

Đến trưa hôm đó, Tabitha đang thỏa chí áp ủ giấc mơ được chôn con dao của Ngài Orrick vào giữa những xương đòn của tên Scot này. Nhất là sau khi anh cứ nhất quyết họ đi bộ suốt quãng đường dài đằng đẳng để giữ cho con ngựa tội nghiệp không bị mệt.

“Con ngựa tội nghiệp không mệt mỗi hơn tôi được đâu,” Tabitha lầu bầu, lê bước qua một lòng suối. Những lỗ thông hơi dưới đế đôi dép cô hút bùn vào trong, biến nụ cười cao su tươi tắn của nó thành bản mặt tối sầm cau có.

Cô cho là mình không thể đổ tình cảnh khổ sở này lên đầu ai khác ngoài bản thân cô. Sáng hôm đó họ đã trở nên xa cách khi Colin cố gắng xuống ngựa, để lại cô cười trên lưng nó. Tabitha đã xuống ngựa nhanh đến mức cô gần như cười lên đôi vai rộng của anh.

“Ôi, không, anh không được làm thế,” cô phản đối khi anh hạ cô xuống mặt đất. “Tôi sẽ không cười con ngựa thần này một mình đâu. Anh có thể cười nó còn tôi sẽ đi bộ.”

“Ta không thể cười ngựa trong khi một phụ nữ đi bộ. Như thế sẽ không hào hiệp.”

Chẳng có ai nhường ai, thế là có vẻ họ phải đi bộ suốt quãng đường đến lâu đài của Colin cùng với con chiến mã tíu tít nhảy cẫng lên theo sau, chỉ có Lucy lười nhác là hành khách duy nhất của nó. Mỗi lần họ leo lên một ngọn đồi, Tabitha lại ngẩng cổ ngóng, cực kỳ hy vọng sẽ nhìn thấy một bản sao thu nhỏ của lâu đài nàng Công Chúa Ngủ Trong Rừng in bóng ở đường chân trời.

Cô ngừng lại đến lần thứ mười hai để chờ đầu qua một khoảng hở giữa đám lá cây khi Colin quần dây thun quần pajama của cô quanh nắm tay anh và lôi mạnh cô lại. “Cô này, cái gì đang làm phiền cô? Nếu cô cứ tiếp tục la cà thế này, chúng ta sẽ không thể đến được đất Ravenshaw trước nửa đêm.”

“Nửa đêm?” Tabitha lặp lại yếu ớt.

“Đúng vậy. Thêm nửa ngày đi đường nữa chúng ta sẽ đến Lâu Đài Raven.”

Nuốt nghẹn một tiếng thở dài thê lương, Tabitha nặng nhọc bước theo sau anh, ân hận vì cô đã không tận dụng mấy tập thể dục được cất ở góc tủ trong căn hộ của cô. Ánh mặt trời rơi gay gắt xuống mặt cô, nướng làn da nhạy cảm của cô và làm cô lóa mắt vì ánh sáng chói lọi. Cô đã trải qua quá nhiều thời gian nhìn vào một con trỏ nhấp nháy trong một văn phòng có ánh sáng dịu đến mức cô cảm giác như một con chuột chũi vừa chui khỏi hang.

Lẽ ra cô không nên để Colin tin cô là một tội phạm mới phải. Anh cứ liếc trộm đầy cảnh giác qua vai, như thể anh trông chờ cô phục kích anh và giật lấy viên ngọc từ quần chèn của anh vậy. Cô hy vọng sự thận trọng của anh sẽ giảm bớt một khi họ tới được lâu đài. Không có viên ngọc để kiểm soát phép thuật của cô, cô sợ chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi cô lầm bầm một điều ước đáng trí và kết liễu cả hai người họ luôn.

Đến lúc Colin nửa quay người lại, hai hàng lông mày tối sẫm đó gần như chạm vào nhau trên đôi mắt anh, những dây thần kinh đang căng như dây đàn của cô cuối cùng cũng đứt phụt. “Trời ơi, anh có thôi quắc mắt với tôi đi không! Tôi là một kẻ trộm vặt, không phải tên giết người hàng loạt. Tôi không hề có ý định—”

Anh chạm một ngón tay lên môi. “Im nào, cô gái,” anh thì thầm gấp gáp.

Đó là lúc cô nhận ra chẳng phải anh đang nhìn vào cô, mà vào thứ gì đó ở sau vai trái cô. Gáy cô bắt đầu cảm giác như bị kim châm. Cô đã quá chú tâm vào nỗi khổ nỗi của mình nên gần như quên mất họ đang bị một tên giết người điên loạn với vô số những kẻ sát nhân dưới trướng hấn rượt đuổi. Có lẽ một trong những thuộc hạ của Brisbane còn xảo quyệt hơn Colin. Hắn đã đoán trước và thậm chí ngay lúc này đây đang nấp trong những bụi rậm với một mũi tên chĩa vào lưng cô. Cô rít lên một tiếng yếu ớt.

Colin ngoắc một ngón tay với cô và đưa bàn tay kia ra. Cô nhích về phía anh, ngỡ ngàng nhận ra cô đã thật nhanh chóng tin cậy vào hình dáng lực lưỡng của anh sẽ che chắn cô thoát khỏi tai họa. Ngay lúc những ngón tay cô chạm phốt qua tay anh, tiếng sột soạt mà cô khiếp đảm nổi lên từ sau lưng cô.

Cô đứng bất động, chờ mũi tên kia xé toạc xương sống mình.

“Buông tay cô thiếu nữ xinh đẹp này ra, tên dâm tặc, nếu không ta sẽ chặt đầu ngươi rồi quăng cho chó tha!”

Tabitha quay ngoắt lại. Lúc đầu cô nghĩ họ đang được Người Thiếc trong phim Phù Thủy Xứ OZ bắt chuyện. Rồi cô nhận ra người đàn ông vừa chui ra từ bụi rậm mặc một áo giáp xích sáng lấp lánh từ đầu đến chân. Một cái mũ sắt dẹt ở trên đầu che khuất mặt hắn ta và khiến giọng hắn nghe như vọng lại từ đáy cái lon thiếc đựng cá hộp.

Mặc xác nam nữ bình đẳng đi, cô bước ra sau Colin theo bản năng. Anh không khiến cô thất vọng. Hô lên một tiếng lạnh-thấu-xương, anh quăng mình qua khoảng trống tấn công kẻ vừa mới xen vào. Hai người đàn

ông ngã đánh rầm xuống nền đất mạnh đến mức tai cô ong ong. Tay và chân móc vào nhau, họ lăn ra xa, rồi lăn về phía cô cho đến khi họ bị cuốn vào một trận đấu sinh tử gần như ngay bên chân cô. Trái tim cô nghẹn trong cổ khi cô nhận ra kẻ lạ mặt đang siết tằm lưng trần của Colin giữa đôi găng tay sắt của hắn.

Kinh hãi gã còn đồ kia sẽ bẻ gãy cột sống Colin, cô giật cái mũ lạ của hắn xuống và bắt tay vào giật mạnh những lọn tóc hoe đỏ.

Kẻ lạ mặt rống lên, giọng hắn ta không còn bị bít bởi cái mũ nữa. “Chúa ơi, Colin, gỡ cô nàng của cậu khỏi lưng tôi trước khi cô ta giật tôi hói đầu!”

Khi hiểu thấu những lời hắn nói, Tabitha nhận ra những tiếng cầu nhàu cô đã tưởng lầm là tiếng nguyên rủa thật ra là tiếng cười, những cú đánh chẳng qua chỉ là những cú vật đùa giỡn theo sau là những cái vỗ thùm thụp chào đón vào lưng.

Cô lùi lại, phúi tóc ra khỏi tay cô trong khi hai người đàn ông cười rộ lên như những cậu bé say xỉn trong một buổi tiệc bia hơi.

“Tôi chẳng thấy có gì hài hước trong chuyện này hết,” cô nói khắt khe, cố gắng để không nhận thấy Colin trông quỵn rũ đến mức nào với khóe mắt nheo lại vì vui vẻ thay vì tối sầm u ám. “Cho hai người biết, tôi đã được huấn luyện để tự bảo vệ mình. Tôi đã có thể móc mắt bạn anh ra hay thúc gối vào háng anh ta đấy.”

“Việc đó hẳn sẽ là một bi kịch,” Colin nói, “Arjon quý háng của cậu ta còn hơn cả tóc nữa.”

“Đó là bởi vì háng tôi chẳng tỏ vẻ gì là giảm năng suất hết,” người kia đáp lại, lơ đãng chà ngón tay lên vầng trán cao của anh ta khi đứng lên. “Ngài Arjon Flenoy, thừa tiểu thư.” Anh ta lấy lại mũ sắt và cúi người chào cô bay bướm đến mức sự lờ lợt của Brisbane gần như có chút giản dị. “Hân hạnh được phục vụ cô suốt đời.”

“Có giá cả đấy,” Colin lầm bầm, đứng lên để phúi người.

Arjon chỉ ngón cái vào bạn anh ta. “Đừng để tâm gì đến gã Scot này, tiểu thư. Cậu ta chỉ trích tôi vì tôi đã chọn bán thanh gươm của mình trong khi cậu ta chỉ dùng gươm để đổi lấy sự cứu rỗi. Những ông chủ thuê tôi luôn trả tiền công trong khi những người thuê cậu ta...” Anh ta nhún vai theo phong cách Gallic khiến Tabitha nhớ mẹ cô chết đi được.

“Rất vui được làm quen, thưa ngài,” Tabitha không chắc nên nhún gối hay đưa tay ra, nên cô làm cả hai.

Arjon nâng tay cô lên môi. “Một kẻ thô kệch như Colin tìm ở đâu được vẻ đẹp Amazon này?”

Trước khi Tabitha có thể trả lời, Colin đã nói, “Tôi tìm thấy cô ấy trong ngực của Roger. Bị bỏ tù mà chẳng vì cố gì, cũng như tôi.”

Tabitha liếc nhanh anh, thắc mắc tại sao anh lại không cảnh báo bạn rằng anh tin cô là một kẻ phạm tội thấp hèn. Đôi mắt hổ phách của anh không để lộ điều gì.

“Đã có ai nói với cô cô có hàm răng trông rất đẹp mắt chưa?” Arjon hỏi, phủ những nụ hôn ướt át khắp từ đốt ngón tay đến cổ tay cô.

“Càng thuận tiện để cắn anh đấy,” cô đáp, giật tay lại và chùi lên quần pajama của mình.

Anh ta nhướn một bên lông mày trông thật tinh quái. “Một khả năng hấp dẫn đấy. Có lẽ để lát nữa?”

Ánh lấp lánh quỵn rũ trong đôi mắt màu nâu mận của anh chàng người Norman có lẽ đã có sức thuyết phục hơn nếu giọng anh ta không nghe như Pepé Le Pew. Tabitha bật cười, mặc cho trò tán tỉnh không thể sửa chữa được của anh ta, cô vẫn rất thích thú. (*Pepé Le Pew: con chồn hôi nước Pháp, một nhân vật hoạt hình của hãng Warner Bros, ra mắt lần đầu vào năm 1945. Nó luôn dạo quanh Paris khi mùa xuân đến, vào lúc mọi người đều chỉ nghĩ đến việc ‘yêu’, và Pepé lúc nào cũng tìm kiếm tình yêu của mình. Nhưng nó lại có một chương ngại đối với tất cả những người bạn đời tương lai: nó bị nặng mùi. Thế mà nó lại hay tưởng bỏ, luôn hạnh phúc nghĩ con chồn cái kia đang ve vãn nó, thậm chí khi nó bị cô nàng hành hung - theo wikipedia.org*)

Cái quắc mắt của Colin đã trở lại cau có như lúc trước. “Cậu có chịu thôi nhỏ dãi lên quý cô đây chưa, Arjon. Tôi hy vọng sẽ về đến Lâu Đài Raven khi đêm xuống.”

Tia sáng hải huyết rời khỏi mắt bạn anh. “Tôi đang trên đường đến đó để đón nhận lòng mến khách của cậu thì Cuthbert gửi tin báo cậu đã bị bắt. Tôi lật đật đi giải cứu, nhưng rồi tự suy ra cậu đã trốn thoát lúc tôi phát hiện khu rừng dày đặc quân của Brisbane.” Hàng lông mày anh ta nhăn lại thành cái cau mày khó hiểu. “Tôi đã sợ mình tiêu đời là cái chắc, vậy mà đến lúc bình minh, một kẻ đưa tin thổi một hồi còi và lũ chuột cống đó vội vàng lũ thủ chạy về với chủ của chúng, cả lũ bọn chúng.”

Colin nhìn về hướng mà Tabitha cho là nước Anh, nheo mắt vì cơn gió. “Có thể Brisbane chỉ mò về lâu đài để liếm vết thương của hắn. Hắn luôn có khuynh hướng hờn dỗi mỗi khi hắn bị đánh bại. Sau một hoặc hai tuần lễ hắn sẽ hồi phục lại thôi.” Mặc cho những lời nói chắc chắn của mình, Colin trông có vẻ thắc mắc vì sự rút lui khó hiểu của Brisbane. Anh tổng khứ sự e ngại đó và vỗ lên vai Arjon. “Vậy là cậu đang vội tới cứu tôi? Cậu nên bảo vệ danh tiếng của mình cẩn thận hơn đi. Túi tiền của cậu sẽ gặp vận rủi nếu có tin đồn cậu mạo hiểm mạng sống mà không lấy tiền công.”

Arjon đáp lời với một nụ cười ảm đạm. “Vì cậu, bạn của tôi, tôi sẽ mạo hiểm tất cả.” Nụ cười của anh ta sáng lên khi anh ta quay sang Tabitha. “Tôi nợ cậu ta mạng sống này. Cậu ta đã tuốt gươm nhảy bổ vào chém một lũ buôn nô lệ vô đạo để giải thoát tôi khỏi nanh vuốt của chúng. Cô nên thấy cậu ta—rồng lên như một con mãnh sư, thanh gươm lấp lánh trong ánh nắng như lưỡi gươm của chiến binh người-thú Berserker nổi cơn cuồng nộ. Đó là một cảnh tượng khiến những kẻ ngoại giáo cũng phải khụy gối.”

Colin đảo mắt lên trời. “Đừng để tâm đến cậu ta, tiểu thư. Arjon thường thổi phồng những cuộc chinh phục của ta gần nhiều như cậu ta phóng đại những cuộc chinh phục tình yêu của mình.”

Tabitha vừa bị ấn tượng bởi sự quả cảm của Colin vừa sửng sốt vì anh lại quá thờ ơ với mạng sống của mình. “Cõ lẽ Ngài Colin chỉ đơn giản là bị một chứng mặc cảm tự ti hành hạ,” cô nói thản nhiên.

Arjon cau mày. “Một chứng gì hành hạ?”

“Chứng mặc cảm tự ti. Một vài người bị ám ảnh bởi những mặc cảm tội lỗi hay cảm giác tự thấy mình không xứng đáng đến mức họ phải đẩy bản thân vào những tình huống nguy hiểm đến tính mạng mới được. Họ tin họ chỉ có thể chứng minh giá trị của mình và chuộc lỗi bằng cách hy sinh thứ tối thượng nhất—mạng sống của họ.”

Về mặt cau có dữ dội của Colin cánh báo cô rằng cô đã đánh trúng chỗ đau của anh.

Arjon cười toe. “Nhan sắc và trí tuệ trong cùng một người phụ nữ à. Đó là một sự kết hợp nguy hiểm đấy, bạn của tôi.”

“Đúng vậy,” Colin nói nhẹ nhàng, ánh mắt anh trong một chốc dừng lại lưu luyến trên môi cô. “Nguy hiểm hơn cậu tưởng nhiều.”

Chuyến hành trình còn lại của họ không ngờ lại trôi qua êm ả, cùng với những lời trò chuyện du dương không ngọt của Arjon. Colin luôn sẵn lòng trao đổi những câu đùa cợt với bạn anh, nhưng Tabitha thì chỉ nhận được một vài tiếng ậm ừ cộc lốc. Cô cho rằng anh hối hận vì đã tâm sự với cô và giờ đang cố gắng đặt ra khoảng cách giữa họ.

Việc đó rất dễ bởi vì Arjon cứ nằng nặc đòi cô cưỡi ngựa chung với anh ta. Con ngựa thiên lông đốm của anh ta không có tính khí khó đoán như ngựa của Colin. Khi Tabitha lo lắng lên tiếng sợ sức nặng của cả hai người họ có thể sẽ làm con ngựa mệt, Flenoy giễu rầy với trọng lượng duyên dáng của cô thì chỉ có con chuồn chuồn mới chớ nổi. Lời bình phẩm của anh ta giúp họ nhận được một cái nhìn khinh miệt từ Colin.

Tầm lòng hào hiệp của Arjon lại không dành cho Lucy. Anh ta hắt hơi sặc sụa mỗi khi nhìn vào con mèo con. Tabitha đoán đây chẳng phải do dị ứng. Chú Sven của cô cũng có chứng sợ mèo như thế. Buồn thay cho Colin, Lucy có vẻ hoàn toàn hài lòng ngồi trong lòng anh.

Khi trời chiều đã tàn, ánh mặt trời trở nên mờ ảo và sương mù bắt đầu tỏa ra từ những bụi dương xỉ rậm rạp, đến cả sự hăng hái vui vẻ của Arjon cũng nhạt đi. Colin dừng ngựa dưới những tán cây đu để cởi áo choàng và đưa cho Arjon.

“Cậu thật là hào hiệp,” Arjon khen. “Tôi đang sợ mình sẽ bị cảm lạnh đây này.”

Colin sùng sộ với anh ta. “Không phải cho cậu, mà là cho cô ta.”

Vờ trề môi hờn dỗi, Arjon đưa cái áo choàng cho Tabitha. Trước khi cô có thể nói lời cảm ơn Colin, anh đã thúc ngựa chạy lên một vách đá cheo leo, dường như không màng đến những xúc tu của màn sương mờ đang đeo bám vào tấm lưng trần của anh.

Tabitha kéo tấm áo choàng che lên tóc. Mùi hương nam tính của thuốc da và khói đốt còn lưu lại trong lớp vải len, sưởi ấm cô còn hơn những mũi len đan chặt khít. Nhưng ánh sáng chạng vạng ma mị đang tối dần đi, và dù có quần tấm áo choàng thật chặt quanh mình cô cũng không thể xua đi lớp sương mù ẩm ướt đó.

Lúc họ đến được đỉnh đồi, rằng cô đang va lập cập vào nhau. Colin đã xuống ngựa và đứng nhìn ra xa về phía thung lũng sâu bên kia sườn đồi. Arjon dẫn ngựa của anh ta đến đứng cùng anh, sự hồ hởi còn sót lại trong anh ta trôi tuột ra cùng với tiếng huyết sáo trầm bổng.

Có nhu cầu phải duỗi đôi chân mỗi nhừ, Tabitha trượt khỏi lưng ngựa và nheo mắt nhìn qua màn sương. Cô nhắc thấy bóng dáng mờ ảo của một tàn tích đổ nát ở vách đá trên biển phía đối diện. Có lẽ Colin đã từ bỏ mọi hy vọng sẽ đến được lâu đài của anh khi đêm xuống và đã quyết định họ nên tìm chỗ trú, dù là một chỗ trú không đáng tin cậy, nơi hầm mộ đã bị đốt thành than đỏ.

Khi chẳng có ai tỏ vẻ sẽ phá vỡ sự yên lặng, cô chạm vào vai Colin. “Chúng ta đang ở đâu?”

“Nhà,” anh khản giọng thì thầm.

11. Chương 11

Lâu đài Raven đã được đặt tên rất phù hợp (*Raven: quạ*). Pháo đài cao ngất đó nằm chễm chệ trên cái dốc đứng lởm chởm như tổ của một con chim cổ tích. Mặc dù kích thước của nó còn hùng vĩ hơn gấp đôi, nó trông chẳng giống tí nào với tòa lâu đài Disney mà Tabitha đã nghĩ. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nơi ở sang trọng của Người Đẹp Ngủ Trong Rừng chưa bao giờ phải gánh chịu cuộc bão thù cuồng nộ của Brisbane kia mà. Những lỗ châu mai dày đặc của lâu đài đó cũng chưa bao giờ bị phá vỡ bởi những khối đá khổng lồ được ném ra từ cái máy bắn đá. Những bức tường thanh nhã của nó chưa từng ném trái ngọn lửa, mà những cánh cửa với thanh chắn bằng thép của nó cũng chưa từng bị đập tung dưới những cú thúc liên tiếp từ một cộc gỗ hủy diệt.

Họ cưỡi ngựa qua hai cánh cổng dưới bức tường thành bao bọc cả ngôi làng và tòa lâu đài. Đôi mắt Colin phản chiếu quang cảnh tan hoang xung quanh họ. Tabitha tự hỏi đã bao nhiêu lần anh mơ được trở lại nơi này trong suốt sáu năm qua. Anh hẳn đã trông chờ được chào đón bởi một hồi kèn trumpet và những tiếng reo mừng rỡ của gia đình anh, chứ chẳng phải bởi cơn gió rít bài ca ai oán qua những phiến đá bề nát. Cô rùng mình trước âm thanh u uất đó, nó nhắc cho cô nhớ cô đang ở rất xa nhà và gia đình cô.

Còn tai ác hơn, màn sương mù đã biến mất trong khi họ cưỡi ngựa qua thung lũng. Màn sương đã bị thổi tung bởi những đợt gió ngoan cố đã đẩy những đám mây lưa thưa đi và thả trên nền trời một thoáng hoàng hôn. Những khu hàng rào và lều đất hoang tàn lụi thủi trong bóng tối của bức tường đã thất bại trong việc bảo vệ chúng. Mái lợp bằng tranh bị cháy xém nham nhở bởi những mũi tên lửa, những xà gỗ nứt vỡ và méo mó. Chẳng có gì lay động trong đồng cỏ nát đó. “Họ đã đi rồi,” Colin nói thẳng thừng. “Ta cũng không thể đổ lỗi cho họ. Ở đây họ chẳng còn lại gì. Không nơi nương náu. Không thức ăn. Không thủ lĩnh. Chỉ có cái chết.” Ánh mắt anh lướt khắp khu đồng không tro bụi, nấn ná trên những ngôi mộ mới đắp rải rác trên bãi cỏ bị giày xéo. Tabitha tự hỏi có phải một trong những ngôi mộ đó là của cha anh. Hầm anh rần rần lại. “Roger thậm chí còn không biết quý trọng tòa lâu đài để giữ lấy nó cho bản thân hẳn. Hẳn chỉ muốn tiêu hủy nó bởi vì nó là của ta.”

“Làm sao Chúa của anh có thể để một việc như thế này xảy ra?” Tabitha hỏi nhẹ nhàng.

“Chính Giáo hội mới là người đã cam kết sẽ bảo vệ những gì là của ta. Tại sao ta lại đi đổ lỗi cho Chúa vì sự tham lam của một bè lũ thầy tu thích được vỗ béo bởi đồ đút lót của Brisbane thay vì hoàn thành lời thề của chúng chứ?”

“Đi khỏi nơi xấu số này thôi,” Arjon đề nghị, ánh mắt căng thẳng của anh phóng tới dãy mộ. “Tôi biết rất nhiều người có dòng dõi quý tộc sẵn sàng chi trả hào phóng cho một thanh gươm dũng mãnh như của cậu. Chúng ta sẽ có những cuộc phiêu lưu ngoạn mục và hàng tá những cô nàng xinh đẹp—” Anh ta kêu hự lên vì đau khi Tabitha vô tình bầu móng tay vào vai anh ta.

“Xin lỗi,” cô lầm bầm. “Tôi cứ nghĩ mình sắp ngã.”

Để lại Lucy ngồi vắt vẻo trên lưng ngựa, Colin nhảy xuống và chậm rãi đi tới đồng cỏ nát. Arjon kéo ngựa của họ đến cách xa một khoảng, để cho bạn anh ta nói lời chúc yên nghỉ với quá khứ của mình.

Colin ngập ngừng, đứng chôn chân tại chỗ trong dáng đứng chờ đợi khiến cho việc ngắm anh gần như quá đau đớn. Tabitha tự hỏi có phải anh đang nhìn thấy tòa lâu đài như lúc nó còn nguyên vẹn trước khi anh tham gia cuộc thập tự chinh—một cộng đồng hồi hã, thịnh vượng, ngân vang tiếng cười và điệu nhạc.

Từ khoe mắt, cô bắt gặp một chuyển động thoáng qua. Nếu Arjon không cứng người lại, có lẽ cô đã nghĩ mình tưởng tượng. Nhưng bóng dáng mờ ảo đó hóa thành một người phụ nữ cao, hốc hác hiện ra từ dưới một đồng gỗ tan hoang. Một đứa trẻ với ánh mắt trống rỗng níu váy chị ta.

Sự táo bạo của người phụ nữ đó như chất xúc tác. Tabitha nín thở khi những bóng hình khác hiện ra từ đồng cỏ nát. Hai. Ba. Năm. Mười. Mười sáu. Ba mươi. Một toán những phụ nữ, trẻ em, và những ông lão, mặc những bộ đồ tả tơi, nhưng toát lên niềm tự hào, đã phải nhượng bộ nhưng còn chưa quy phục. Lúc đầu Tabitha đã nghĩ tất cả những đứa trẻ đều là con gái, nhưng khi nheo mắt nhìn, cô thấy nhiều đứa bé là con trai. Những cậu bé với đôi mắt cứng cõi, mái tóc dài đang ở ngưỡng cửa trưởng thành, đủ nhỏ để được tha chết, nhưng vẫn không thể tránh khỏi sự hủy diệt do cái chết để lại.

Tất cả bọn họ đều bị thu hút bởi sự xuất hiện đột ngột của Colin đến mức họ thậm chí còn không thấy con ngựa của Arjon đang đứng dưới bóng của bức tường thành.

Colin đứng bất động như tượng khi bọn họ tiến lại gần anh, như thể anh sợ bất cứ cử động bất thành linh nào cũng có thể khiến họ nhốn nháo chạy về những cái hang của họ.

Người phụ nữ xuất hiện đầu tiên ngừng lại ngay trước mặt anh. Cô con gái nhỏ của chị ta núp đằng sau, đang hồ hững quan sát Colin.

“Có phải ngài ấy là ma?” một người phụ nữ đẩy đà thì thào.

“Đừng có ngu độn như thế, Iselda,” người phụ nữ cao trả lời, chất giọng chua chát của chị ta cảnh báo chị ta không dung thứ cho những chuyện linh tinh. “Tất nhiên ngài ấy là ma.”

Một người phụ nữ luống tuổi đang thối phù phù một cái ống tẩu gạt đầu một cách thông thái, những sợi râu dài bên dưới cằm bà lúc lắc. “Magwyn nói đúng. Chauncey đã tận mắt thấy Ngài Colin bị bắt đi. Brisbane sẽ không ngu ngốc đến mức để ngài ấy sống.”

Một phụ nữ trẻ có đôi mắt như mắt thỏ với mái tóc bạch kim vắn vẹo hai bàn tay tái nhợt của mình. “Nhưng tại sao ngài ấy trở lại đây? Có lẽ ngài ấy là một thiên thần được gửi đến để báo cho chúng ta một vận rủi thảm khốc sắp xảy ra.”

Tiếng cười của Magwyn cay đắng đến mức khiến Tabitha cau mày. “Nếu là thế thì lời cảnh báo của ngài ấy đến hơi muộn một chút. Thế mà các người cứ nghĩ một vị thánh trong hàng ngũ của Chúa phải thận trọng hơn với bốn phận của mình mới hay chứ.”

“Ngừng trò báng bổ của cô lại, đồ non nớt,” người phụ nữ luống tuổi mắng. “Chúng ta nên cầu nguyện và nghe theo lời chỉ bảo của Chúa để xác định ý đồ của cuộc viếng thăm thần thánh này.”

Khi người phụ nữ già quỳ gối, những người đi cùng bà ngoan ngoãn quỳ theo. Người phụ nữ họ gọi là Magwyn cuối cùng cũng quỳ xuống, mặc dù hai vai chị ta vẫn cứng ngắc và chị ta là người cuối cùng chịu cúi đầu.

Nhưng Colin lại đưa tay ra cho Magwyn, anh nhẹ nhàng ôm lấy cằm Magwyn trong tay, giục chị ta ngẩng đầu lên và gặp ánh mắt anh. Chị ta nhìn lên anh trong sự bàng hoàng sửng sốt, lấy tay phủ lên tay anh như thể để đoán chắc đây là sự thật.

“Ngài không phải ma,” chị ta thốt lên.

Câu xác nhận của Magwyn khiến những bạn đồng hành của chị ta vội ngẩng đầu lên và há hốc nhìn vị thủ lĩnh của họ.

“Không, ta không phải ma,” anh trấn an họ. “Mặc cho những cố gắng sốt sắng của Brisbane để giết ta.”

Những giọt nước mắt lăn dài trên má người phụ nữ kia khi chị ta cúi đầu và nâng bàn tay Colin lên môi. “Ngài ấy còn sống! Tạ ơn Chúa, thủ lĩnh của chúng ta còn sống!”

“Hãy đứng lên, Magwyn.” Anh nâng chị ta đứng lên bằng bàn tay mà chị ta vẫn đang nắm chặt. Giọng anh dịu dàng, nhưng gương mặt anh vẫn cứng rắn như Tabitha thường thấy. “Chị có thể quỳ gối trước Chúa bất cứ khi nào chị muốn, nhưng chừng nào ta còn là thủ lĩnh của tộc Ravenshaw, chị sẽ không bao giờ còn phải khụy gối trước bất cứ người đàn ông nào nữa.”

Những người phụ nữ, bọn trẻ, và những ông lão bảo bọc anh trong vòng tay xôn xao của họ, những lời trò chuyện hào hứng của họ bị ngắt quãng bởi những tiếng la “Ngài Colin còn sống!” và “Ngài ấy không phải thiên thần!”

“Điều đó thì tôi có thể bảo đảm với mọi người,” Arjon gọi to, vỗ ngựa nghênh ngang xông vào giữa đám người.

“Ngài Arjon! Nhìn này, là Ngài Arjon đấy!” họ thốt lên gọi nhau, chào đón anh ta vào lễ ăn mừng của họ với những bàn tay hăm hở và những vòng tay mở rộng.

“Giấu tim các người đi,” Magwyn cảnh báo, gửi cho anh ta một nụ hôn gió. “Nếu không gã bắt lương Norman này sẽ cuỗm chúng đấy.”

Người phụ nữ tóc vàng với đôi mắt thổ bản vào Tabitha cái nhìn sững sủa. “Trông như anh ta đã cuỗm mất trái tim cô ta rồi.”

Tabitha đang tràn trề niềm vui thay cho họ, nhưng khi mọi dân làng trong bãi sân nghênh cổ để nhìn cô chòng chọc, cô có thể cảm thấy nét mặt mình cứng lại thành một cái mặt nạ vô cảm. Cô cảm giác như mình đã trở lại trường trung học, nơi sự e thẹn của cô thường bị hiểu lầm là thái độ khinh bỉ.

“Người phụ nữ của anh là ai thế, Ngài Arjon?” Magwyn hỏi, nụ cười của chị ta hiểu kỳ, nhưng không có ác ý.

“Tôi k-không—” Tabitha mở miệng, đỏ mặt dữ dội. Trước khi cô có thể lắp bắp thành câu, Colin đã nắm lấy tay cô, kéo cô khỏi lưng ngựa vào vòng tay anh.

Anh quàng cho cô một cái nhìn, đôi mắt anh lấp lánh bí ẩn vì thích thú và cả cảnh báo. “Cô ấy không phải người phụ nữ của Arjon. Cô ấy là người phụ nữ của ta.”

Đến buổi tối Tabitha vẫn còn nổi óa vì lời tuyên bố của Colin trong khi cô ăn tối dưới một bầu trời sao lấp lánh. Ánh sáng của những ngọn đèn thành phố đã làm cô lóa mắt quá lâu nên cô đã quên mất một đêm hè có thể đẹp lung linh như thế nào. Những vì sao trôi lững lờ trên thung lũng như những viên kim cương hình giọt nước, mời gọi những con người có tâm hồn mơ mộng nhất đến hái một ngôi sao trên nền trời đen như nhung. Nhưng Tabitha biết nếu cô ngu ngốc đến mức đưa bàn tay ra, chúng sẽ lao vụt khỏi tầm với của cô.

“Thịt gà gô chứ, tiểu thư?”

Trước khi Tabitha có thể từ chối, người phục vụ đã đặt một con chim quay lên khúc bánh mì nâu ở trước mặt cô. Cô ngần ngại chích chọc vào thứ đó. Cô đang đói ngấu, nhưng trước buổi tối nay, sự hiểu biết duy nhất của cô với những con gà gô là xem chương trình Gia đình Gà Gô trên trang web Nick at Nite.

Cô đưa mắt nhìn quanh, tìm kiếm một cái nĩa. Một người đàn ông như thần lùn giữ cửa khô quắt ở bên trái cô đã cầm cả con chim phần ông ta lên và đang xé những đụn thịt mỡ màng bằng hàm răng đã hồng của mình. Mỡ chảy dài xuống cằm ông ta.

Tabitha rùng mình và cúi người tới trước để nhìn xuống dưới bàn, nghĩ rằng cái nĩa của cô có lẽ đã rớt xuống đất vì một sự nhầm lẫn nào đó. Lucy thì chẳng có tí kiên nhẫn nào với việc tế nhị. Trong khi cô bị phân tâm, con mèo con đã nhảy lên con gà gô và lôi nó xuống bãi cỏ. Bụng Tabitha lồng lộn phản đối khi cô nhìn con mèo ngầu ngẩn ngừ tối của cô.

Thở dài, cô xé một mẩu bánh mì đã ôi và cho vào miệng. Dường như cô không phải là người duy nhất bị mê hoặc bởi thói háu ăn của Lucy. Đồng giẻ rách tả tơi Tabitha đã tưởng khi nãy hóa ra lại là một đứa trẻ co rúm dưới một cái bàn cạnh đó, đôi mắt cảnh giác của cô bé gần như bị che khuất bởi những nùi tóc vàng rũ. Háo hức muốn có người trò chuyện, Tabitha tặng cô bé một nụ cười khích lệ. Cô bé chui tọt vào bóng tối như thể Tabitha mới vừa mắng mỏ cô bé.

Một cái vại sứ mẻ xuất hiện bên khuỷu tay cô. “Rượu mật ong nhé, tiểu thư?”

Tabitha xoay lại để nói “cám ơn” nhưng người hảo tâm vô hình đã đi mất.

Câu nói khoác ngạo mạn của Colin dường như đã trao cho cô một vị trí không thua gì thành viên của hoàng tộc. Cô đã được xếp chỗ ngồi ở đầu bàn và giờ đang được dâng lên những món ngon được lựa chọn kỹ lưỡng nhất với một sự tôn kính vừa khiến cô thấy thú vị vừa khiến cô kinh hãi. Magwyn Gay Gắt thậm chí còn đưa cho cô một cái váy và một dải ruy băng để cột mái tóc xù của cô lại.

Mặc dù Tabitha hạnh phúc khi được cởi bỏ bộ pajama tả tơi của cô, cô vẫn thích mặc quần hơn là váy. Cô vuốt một bàn tay lên bắp chân trần của mình, hối tiếc là cô đã không có tầm nhìn xa để ước một cái dao cạo dùng một lần trước khi chịu đưa bữa hộ mệnh cho Colin. Cái váy xòe này khiến cô cảm thấy nữ tính một cách vô lý. Và thật mỏng manh. Nhất là vì cô đã cởi bỏ bộ đồ lót bằng vải cotton trước khi nhận ra cô sẽ không được đưa cho một bộ khác.

May ra cô đã nhớ lấy cặp mắt kính ra khỏi bộ pajama trước khi Magwyn cuốn gói chúng đi. Cô vỗ vỗ lên túi váy, đường viền thân thuộc của gọng kính khiến cô được an ủi. Cho đến khi cô có thể dụ Colin trả lại bữa hộ mệnh cho cô, chúng là tất cả những gì còn lại gợi nhắc cô về nơi cô đến.

Cô uống một ngụm rượu mật ong, nhăn nhó vì vị ngọt gắt của nó. Vị thủ lĩnh Ravenshaw cao hứng vẫn chưa ra mặt.

Một cậu bé mặt tàn nhang ốm đến mức có thể làm diễn viên đóng thế cho vai Oliver! Lù lù xuất hiện ở trên cô. “Món thịt cừu hầm rau nhé, tiểu thư?” (*Oliver Twist??*)

“Được, cám ơn cậu rất nhiều.” Tabitha sợ nếu cô từ chối bất cứ món ăn nào cũng là không khôn ngoan, dù cho món ăn đó có ngồ ngệ cỡ nào đi nữa. Hơn nữa, hương béo ngậy sực nức lên từ cái chén kẹp dưới cánh tay cậu bé đang khiến miệng cô chảy nước.

Cậu bé ngáp ngừng, cái muống bốc khói trong tay, và nhìn chăm chăm đáng ngại vào cái bàn. “Tại sao cô lại ăn mất cái đĩa của cô?”

Cô nhìn xuống và khám phá ra một đống những mẩu vụn lúc trước còn là cái bánh mì. “Bởi vì tôi đói.”

“Nhưng tôi sẽ đặt món hầm của cô ở đâu bây giờ?”

Cô đỏ mặt, nhận ra cô vừa mới phạm một lỗi không thể tha thứ được vì đã ăn mất cái đĩa của mình. “Đừng bận tâm. Tôi không còn đói nữa.”

Cậu bé chạy đi, vừa lắc đầu vừa lầm bầm gì đó. Tabitha gác cằm lên tay, nghĩ đây chẳng khác mấy so với những bữa đại tiệc quá quắt mà cha cô đã tổ chức cho ban giám đốc của ông mỗi kỳ Giáng Sinh. Cô lúc nào cũng nói hớ, khiến nhà cổ đông giàu có nhất bức mình, hay sử dụng sai nĩa. Ít ra thì cô không phải lo lắng về chuyện đó ở nơi này.

Hai cậu bé cao to vũ trang bằng những que củi rượt đuổi nhau quanh bàn. Trò chơi đánh kiếm của chúng giành được những lời reo hò cổ vũ từ những cậu bé khác và những tiếng cười từ mẹ chúng. Một lũ trẻ chỉ mới biết đi lom bôm nhảy lên sung sướng quanh một cụm lửa đang bập bùng. Những vại rượu bằng đất nung được chuyển quanh bảy cái bàn, từ tay người này sang tay người kia với những cái hích triu mến và những câu đùa cợt tục tĩu. Thức ăn giản dị, nhưng đầy tràn, và được chia đều cho mọi người.

Sự vui vẻ không bị kiềm hãm của họ khiến Tabitha ngỡ ngàng. Cô có tiếng là suy nghĩ ủ ê hàng tuần liền bởi một con virus máy tính đã xóa sạch toàn bộ một ngày làm việc của cô. Những phụ nữ này đã mất mọi thứ—nhà họ, chồng họ, sự trong trắng của con gái họ, vậy mà họ ăn mừng sự trở lại của thủ lĩnh họ mà không một chút ca thán nào.

Một cậu bé với mái tóc đen bờm xờm bắt đầu gảy một khúc nhạc bằng một cây đàn hạc tinh tế. Một cô bé được người mẹ cười rạng rỡ của mình khích lệ, ấn một cái kèn túi chạm khắc lên đôi môi như nụ hoa của cô. Những tiếng đàn và tiếng sáo ngân lên hòa lẫn vào đêm với sự ngọt ngào đi vào lòng người. Trong thế kỷ 21, bài hát này sẽ được xếp hạng là Thời Đại Mới, nhưng âm nhạc réo rắc của nó cũng đã có từ rất lâu như những vì sao vậy. Đối với Tabitha, nó âm vang như một bài thánh ca hay lời thì thầm quyến rũ của vị vua thần đang đổ ngọt một phụ nữ phạm trần vào giường mình.

Giữ bỏ cái suy nghĩ kỳ quái đó, cô đẩy món rượu mật ong sang một bên. Men mật ong hần đã làm đầu óc cô mụ mị rồi.

Một cậu bé nhỏ người quỳ xuống để gõ lên mặt trống bằng da bê được kéo căng trên một cái vạc sắt. Nhưng khi một người xa lạ mặc bộ đồ đen đi thờ thần xuống ngọn đồi từ ngôi làng, Tabitha không thể phân biệt được đâu là tiếng trống và đâu là âm thanh tim đập của cô nữa.

12. Chương 12

Lần đầu tiên Tabitha hiểu được cảm giác bị phản bội của Người Đẹp đáng thương khi Quái Vật bù xù của cô biến thành một chàng hoàng tử.

Colin trông vẫn chẳng có gì giống với Hoàng Tử Quyển Rũ, nhưng với đôi mắt dài sẫm màu ôm sát vào hai bắp chân lực lưỡng và đôi vai rộng của anh được lồng trong một cái áo dài thắt ngang lưng màu gỗ mun có hình một con quạ bạc, anh có thể bị nhận lầm là họ hàng xa của Hoàng Tử Bóng Tối. Thậm chí anh còn cạo hàm râu lông thoi của anh nữa.

Con dao của gã Sát Thủ Diệt Scot được giắt vào thắt lưng anh như một huy hiệu danh dự. Anh thắt mái tóc thành hai bím, rồi cột chúng ra sau bằng một sợi dây da, dùng hai bím để gò mớ tóc hỗn độn còn lại. Tabitha cảm giác một thôi thúc ló bịch muốn chạy đến và kéo xòa một vài nếp tóc ra. Muốn vò nhàu áo dài và quệt lộn ẹ lên mũi anh.

Trong khi cô ngắm anh đi len lỏi qua những người dân của anh để chào những người bạn cũ và dàn xếp ổn thỏa những trận tranh cãi vặt, lúc thì vỗ lên vai người này lúc thì mỉm một nụ cười khích lệ với người kia, cô uống cạn cốc rượu mật ong mà không hay. Cô đang bắt đầu hiểu tại sao anh lại tỏa ra một sự tự tin nguyên thủy như thế, ngay cả lúc đối mặt với trò gian trá của Brisbane. Trong vương quốc biệt lập của Lâu Đài Raven này, anh vừa là lãnh chúa vừa là luật pháp. Mặc dù phải cần đến cái chết không đúng lúc của cha anh mới đưa anh lên ngôi, nhưng anh ngự ở đó với sự chắc chắn của một người đã có sẵn đặc quyền từ khi mới ra đời. Cô thắc mắc mình có sở hữu được một nửa vẻ tự nhiên như thế không nếu cô bị ép phải đứng vào vị trí của cha cô trong Tập Đoàn Lennox.

Anh ngừng lại để hôn lên bàn tay nhăn nheo của một bà lão đồ bưng mặt. Khi anh thẳng lưng lại, ánh mắt họ gặp nhau qua mái đầu rói của bà lão. Một cái lúm đồng tiền mờ nhạt chạm lên má anh. Cô cảm thấy ở nơi này anh là mối nguy đối với cô hơn cả, càng nguy hiểm hơn nếu anh quyết định biến câu tuyên bố của anh thành sự thật.

Những lời cô đã nói trở lại ám ảnh cô—Nếu không thì anh làm gì? Dem tôi về lâu đài của anh và cưỡng hiếp tôi chắc? Câu chế nhạo đó giờ nghe không hóm hỉnh như cái lúc cô đã nhận lầm anh là George Ruggles từ Bộ Phận Kế Toán. Hay cái lúc cô còn mặc đồ lót.

Colin đổi hướng đi về phía cô. Nếu anh còn chưa lấy bùa hộ mệnh thì cô đã ước mình vô hình rồi.

“Chào tiểu thư,” anh thì thầm, ngời vào cái ghế dài phía đối diện.

“Anh Ravenshaw,” cô đáp lại cứng nhắc, không muốn cho anh được hài lòng khi nghe cô gọi anh là “ngài.”

“Cô có thích lễ hội này không?”

Cô không thể nói là tại sao nụ cười của anh lại đẩy cô vào thế phòng thủ. “Tôi không có trộm đồ bạc, nếu đó là điều anh đang hỏi. Nhất là khi chẳng có gì để ăn trộm.”

“Có phải đó là lí do cô ở trong tâm trạng cáu giận như thế không?”

“Tôi không...!” Câu phản đối phần nộ của cô áp úng ngừng lại khi cô nhận ra thật sự cô đang giận dữ. “Chà, anh cũng sẽ ở trong tâm trạng cáu giận nếu con mèo ngốn hết món gà gô của anh, anh ăn mất cái đĩa của mình, và anh phải mặc bộ váy ngớ ngẩn này.”

Ánh mắt anh rơi xuống vạt áo thêu hoa trong một lúc ngắn ngủi.

“Magwyn đã làm đám cưới trong bộ váy đó. Iselda nói với ta chị ấy đã mạo hiểm cả mạng sống để kéo nó ra từ đám lửa khi người của Brisbane đốt nhà chị ấy.”

Colin nói mà không có chút trách móc nào, nhưng Tabitha thấy sự hổ thẹn cuộn sâu bên trong cô. Cô có cả một tủ đầy những quần áo được thiết kế riêng tại nhà, nhưng chẳng có cái nào được may với sự chăm chút và được tặng với lòng hào phóng đến thế.

Trước khi cô có thể xin lỗi vì đã vô ơn, Arjon và người hâm mộ tóc vàng của anh ta đã loạng choạng đến tham gia cùng họ, sắc mùi rượu bia và nghẹn thở vì cười. Người phụ nữ kia đã cụp móng vuốt của cô ta lại sau khi đánh giá Tabitha chẳng phải là địch thủ đáng gờm tranh giành tình cảm của Arjon. Cô ta ngồi vào lòng Arjon và quán một cánh tay đầy sở hữu quanh cổ anh ta để đùa nghịch với những lọn tóc sau gáy.

“Cậu đã duyệt binh chưa?” Arjon hỏi, phớt lờ một cái cốc và uống thẳng từ vại rượu mật ong.

Colin lơ đãng gật đầu. “Có vẻ những cậu trai trẻ vùng Ravenshaw này đã tự tổ chức thành một lực lượng chiến đấu. Nếu tôi không trở lại, họ sẽ đề ra một kế hoạch để đi đến lâu đài của Brisbane và trả thù nhân danh thủ lĩnh của họ.”

Arjon nâng hũ rượu lên. “Uống vì những chàng trai! Tương lai của Ravenshaw!”

Khi một trong những cậu bé có mái tóc dài và đôi mắt dữ dội quăng mình qua một cái bàn để đề lên một cậu bé khác, Colin phát ra một âm thanh nửa như tiếng cười, nửa như rên rỉ. “Tôi thà trang bị cho những người phụ nữ với cây đinh ba và đá còn hơn là dẫn bằng lưu manh đó lắm trận. Tôi không còn lựa chọn nào khác là phải đến khẩn khoản MacDuff yêu cầu tăng viện người và vũ khí.”

Hai người đàn ông trao đổi một ánh mắt nặng nề.

“MacDuff là ai thế?” Tabitha hỏi.

Trong khi Colin bận bịu rót cho mình một cốc rượu mật ong chứ không trả lời, Arjon nói, “MacDuff là vị thủ lĩnh đã chăm sóc và nuôi dưỡng Colin khi cậu ấy chỉ là một tiểu đồng quên. Lãnh địa của ông ta tiếp giáp với vùng Ravenshaw ở phía Bắc.”

“Ông ta sẽ giúp anh chứ?” cô hỏi, hướng thẳng vào Colin.

“Phải,” anh nói ngắn gọn. “Ông ấy như người cha thứ hai của ta vậy.”

Anh không tỏ vẻ sẽ nói thêm và trước khi cô có thể giục anh, một nhóm người dự tiệc dẫn đầu là Magwyn bất ngờ đến tham dự cùng họ. Ngó lơ tiếng hắt hơi trách cứ của Arjon, Tabitha thả tôm Lucy vào lòng cô để cô mèo nhỏ khỏi bị giẫm đạp. Một vòng tròn những đứa trẻ tò mò nhanh chóng vây quanh cô.

“Con mèo con có cần không ạ?” một cậu bé trông rất nghiêm chỉnh hỏi.

“Nếu cháu thật dịu dàng với nó thì nó không cần đâu.”

“Nó ăn lũ chuột à?” một cô bé mặt tàn nhang hỏi, đôi mắt xanh lá sáng lên thích thú khi Tabitha để cho cô bé vuốt ve bộ lông mềm của con mèo.

“Cô không biết. Nó chưa bao giờ thấy một con chuột bằng xương bằng thịt bao giờ.”

Khi lũ trẻ tặc lưỡi và thủ thỉ với con mèo đang làm dáng, Tabitha nhận thấy một đứa trẻ khác đang lấp ló trong cảnh tranh sáng tranh tối của ngọn đuốc. Chính là cô bé ăn mặc rách rưới đã chui dưới cái bàn khi nãy. Đôi mắt to của cô bé trông không còn quá trống rỗng nữa khi ánh lên niềm mong mỏi.

Tabitha bế con mèo con trong hai bàn tay và đưa nó ra. “Cháu có muốn nựng nó không, bé cưng?”

Cô bé nhảy dựng lên vẻ như mắc tội, rồi phóng đi nơi khác, biến mất vào bóng tối như một hồn ma.

Khi Tabitha giao phó con mèo cho cậu bé và đám bạn đang phấn khích của cậu, Magwyn lắc đầu buồn bã. “Jenny của tôi đã không nói một lời nào kể từ khi người của Brisbane tấn công nó. Nó không chịu tắm và không để cho tôi chải tóc. Nó trở nên bất kham như một con thú hoang, luôn luôn bỏ chạy trước khi tôi có thể chạm vào nó.” Một nụ cười mỉm nuối tiếc chạm lên môi chị ta, mang lại cho gương mặt hốc hác đó một vẻ đẹp xương xương. “Cô nên thấy nó lúc trước đây—lúc nào cũng rộn ràng trò chuyện, xin tôi kết vài bông hoa lên mái tóc xinh xắn của nó hay may cho nó một cái váy mới.”

Tabitha ngậy người nhìn vào bóng tối mà cô bé vừa mới biến mất. Cô bé không hơn tám hay chín tuổi là bao. “Làm sao chị có thể chịu được điều đó?”

Mẹ của Jenny nhún vai, cử chỉ đó trông mệt mỏi hơn là cay đắng. “Phụ nữ từ trước tới nay luôn là chiến lợi phẩm trong các trận chiến.”

“Nhưng Jenny không phải là một phụ nữ. Cô bé là một đứa trẻ.”

Magwyn đứng lên khỏi cái ghế dài, liếc Tabitha cái nhìn thương hại. “Nó không còn là đứa trẻ, không còn nữa.”

Cổ họng Tabitha nghẹn ngào vì cơn giận dữ bị khuấy lên bởi sự bất công khủng khiếp đã xảy đến cho cô bé. Cô chuyển ánh mắt mãnh liệt vào Colin, nhận ra rằng mặc cho dáng vẻ hờ hững của anh, anh đã lắng nghe toàn bộ câu chuyện.

“Có phải đó là điều anh tin không?” cô quát lên, nhẹ nhõm khi đã tìm thấy một mục tiêu cho sự phẫn nộ của mình. “Rằng phụ nữ chẳng là gì ngoài chiến lợi phẩm của chiến tranh? Anh chỉ vừa mới trở về sau sáu năm chinh chiến, chẳng phải sao? Có phải anh xem việc cưỡng hiếp vợ và con gái của kẻ thù như một trách nhiệm đáng tiếc nhưng vẫn sẵn sàng thực hiện không?”

“Không. Nhưng ta có một trách nhiệm đáng tiếc nhưng vẫn sẵn sàng thực hiện là hành quyết bất cứ kẻ nào dám làm điều đó.”

Sự căng thẳng dần biến mất trong cô. Lẽ ra cô phải biết trước Colin sẽ tự gánh lấy trách nhiệm của vị thần báo thù trong cuộc Thập Tự Chinh Thiênng Liêng. Trước khi cô có thể xin lỗi, anh đã quay mặt đi trong vẻ khước từ lạnh nhạt. Cô suyt chút nữa đã tin mình vừa lãng mạ anh.

Một tiếng reo hò rộ lên từ cái bàn đối diện. “Uông vì Già Nana!”

“Già Nana!” những người khác hét to, nâng cốc của họ lên để tỏ lòng tôn kính.

“Nana,” Colin nhẹ nhàng lặp lại, cũng đưa cốc anh lên.

“Ai là Nana vậy?” Tabitha thì thầm với Arjon.

“Già Nana từng là vú nuôi của Colin và trước đó nữa là của cha cậu ấy.”

Cô gần như cười khúc khích thành tiếng khi nghĩ một chiến binh dũng mãnh như Colin lại có một “Nana”.

“Ngài cũng sẽ rất tự hào về bà, thủ lĩnh,” Iselda nói, chị là người phụ nữ đứng tuổi tròn trĩnh lúc đầu đã tưởng Colin là một hồn ma. “Nana đã chiến đấu như một nữ thần Valkyrie để bảo vệ con gái của mẹ kể ngài sau khi phu nhân kính mến của chúng ta bỏ mạng. Nana biết đứa trẻ đó có ý nghĩa với phu nhân như thế nào, nó đến với cuộc đời bà muộn màng sau nhiều năm cố gắng để sinh cho cha ngài một đứa con. Khi tình thế có vẻ như chúng ta sẽ thua cuộc chiến đó, Nana đã mang đứa trẻ lên nhà nguyện và chặn cửa nhốt những kẻ giết chóc người Anh đó bên ngoài.” Câu nói sốt sắng của chị trở thành tiếng thở dài. “Bà không thể nào biết được cuộc vây hãm sẽ diễn ra đến hơn nửa tháng sau đó. Chẳng có ai thấy bà hay đứa bé ra khỏi đó mà còn sống.”

“Ta tin mọi người đã tổ chức một lễ an táng hoàng cho bà,” Colin nói.

Cuộc chèn ché rơi vào sự im lặng không thoải mái, chỉ bị ngắt quãng bởi một tiếng thét của đứa trẻ đang nô đùa ở phía xa. Arjon nhượng một bên lông mày dò hỏi với người phụ nữ tóc vàng đa tình, nhưng cô ta lảng tránh bằng cách vùi mặt vào cổ anh ta.

“Iselda?” Colin giục. “Chị đã đặt thi thể em gái ta vào khu mộ của gia tộc rồi chứ?”

Khuôn mặt rộng của chị ta đỏ lên. Chị ta xoắn vặn cái váy của mình trong hai bàn tay đỏ ửng. “À, thưa thủ lĩnh, không hẳn...”

Magwyn vội đến giải vây cho chị ta. “Chúng tôi đã không trở lại. Khi Brisbane triệu lữ chó của hân trở về, chúng tôi đã lòi ra hết lương thực dự trữ trong hầm rượu và tất cả những thứ có giá trị mà chúng tôi có thể mang ra từ nhà kho—những cái rương chứa đầy quần áo như những thứ ngài đang mặc, đĩa bạc, muối, gia vị—nhưng không ai trong chúng tôi đặt chân vào lâu đài kể từ lúc đó.”

Colin đứng lên. “Tại sao lại không? Những ngôi nhà tranh của mọi người không thể ở được. Mọi người sợ ta sẽ kết tội mọi người vì vào ẩn nấp trong lâu đài sao?”

“Không phải chúng tôi sợ ngài đâu.” Chị ta làm dấu thánh giá trên ngực khi ánh mắt chị ta ngược lên tòa thành đồ sộ u sầu nổi lên trên nền trời đêm. “Là vì thứ lẩn khuất bên trong những bức tường đó.”

“Những linh hồn không ngủ yên, thưa thủ lĩnh,” Iselda bật thốt. “Ánh nến lập lờ trong đêm. Một đứa bé bị giết hại khóc đòi báo thù. Tất cả chúng tôi đều nghe thấy, thật đấy, mọi người đều nghe.”

Lời thú nhận của Iselda được chào đón bởi những lời thì thầm kinh hãi và những cái gật đầu ngượng ngáp. Khi Tabitha nhìn theo ánh mắt đầy ám ảnh của Colin đến ngọn tháp trên đỉnh lâu đài, cô rùng mình ngoài ý muốn.

Cô nửa trông đợi người chiến binh can đảm chế nhạo sự hoảng hốt của họ, nhưng anh chỉ gật đầu trang nghiêm. “Dừng lều ngoài trời trong mùa hè cũng khá thoải mái, nhưng đến mùa đông sẽ không phù hợp. Ta sẽ cho mời một linh mục từ MacDuff đến té nước thánh quanh tòa tháp và cầu nguyện cho những linh hồn chưa siêu thoát.”

Những người phụ nữ gật đầu với nhau, trông hài lòng, nếu không muốn nói là hoàn toàn được an ủi bởi lời hứa của anh. Những tiếng thì thầm của họ bị ngắt ngang bởi một ông lão có râu quai nón đi nhanh đến và vụng về cúi chào Colin.

“Cậu chủ...” Ông gãi cái đầu hói của mình, như thể đột nhiên nhớ ra chủ nhân của ông đã thăng chức. “Ừm, thưa thủ lĩnh, nếu ngài và tiểu thư của ngài đã sẵn sàng đi nghỉ, thì lều của ngài đã được chuẩn bị xong.”

“Làm tốt lắm, Ewan. Tiểu thư?” Colin đưa bàn tay ra, đôi mắt anh lấp lánh với sự thách thức không thể nhầm lẫn được.

Tabitha tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô từ chối lời mời của anh. Nhưng rồi cô nhận thấy những cái nhìn bên lên liếc về phía họ. Arjon nháy mắt với cô trước khi tặng cho người bầu bạn đang bám riết lấy anh ta một nụ hôn ướt át. Đôi má Tabitha nóng lên, nhưng cô khám phá ra cô không thể chịu được nếu làm Colin lúng túng trước người dân của anh.

“Thưa thủ lĩnh,” cô thì thầm, cố ý trêu chọc âm rung của anh khi cô đặt bàn tay đầy tin tưởng vào tay anh. “Tôi rất vinh hạnh.”

Tabitha đã luôn xem mình là một người to xương như một con bò đực, nhưng bàn tay rộng của Colin nuốt trọn bàn tay cô. Cô định sẽ rút tay lại ngay khi họ ở ngoài tầm nhìn của mọi người, nhưng lúc họ leo lên đồi dốc, anh đan những ngón tay họ vào nhau, biến cô thành tù nhân miễn cưỡng của anh.

“Cô có tin vào những hồn ma không?” anh hỏi cô khi bóng của tòa lâu đài đổ lên lối đi của họ.

Cô nhích đến gần anh hơn. “Không. Còn anh?”

“Ta đã từng tin. Nhưng ta e đó chỉ là mơ tưởng mà thôi. Mẹ kế của ta luôn nói người đã chết khiến ta đau đớn vì thiếu vắng họ, chứ chẳng phải sự hiện diện của họ.”

“Anh yêu bà, đúng không?”

Tình thương mến sưởi ấm giọng nói cộc cằn của anh. “Phải. Mẹ ruột ta chết khi còn rất trẻ. Blythe là người mẹ duy nhất mà ta biết.”

“Và cha anh thì sao?”

“Ông cũng yêu bà.”

Tabitha thắc mắc có phải Colin cố tình hiểu sai câu hỏi của cô, nhưng khi một tia sáng của ánh trăng rơi lên gương mặt khép kín của anh, cô không dám hỏi. Một luồng sáng vẫy gọi nổi lên trong bóng tối. Những bước đi của cô chậm dần.

Colin kéo cô bằng cái siết tay dịu dàng nhưng không suy suyển về phía khu lều hình tròn nằm ở mép rừng. Khi Tabitha cúi đầu bước vào lều, tâm trạng bất ổn của cô mở bung thành sự e sợ.

Ewan đã nỗ lực hết mình để chăm lo cho thủ lĩnh của ông được thoải mái. Ánh đuốc sáng dịu tắt lên một tổ ấm với những cái gối nhiều màu sắc và một cái bàn nhỏ trên đó đặt một cái bình nước và hai cái cốc bạc. Nhờ có câu khoác lác kia của Colin, người của anh hẳn đã cho rằng họ sẽ cùng chia sẻ cái giường hẹp với những tấm chăn này. Hương trầm của gỗ đàn hương tỏa ra từ một cái đèn nhỏ có đế bằng đồng, khiến Tabitha lo lắng tự hỏi không biết Colin đã tiêm nhiễm thị hiếu mới lạ gì từ Vùng Đất Thánh.

Anh trông thoải mái không chịu được trong không gian hẹp đầy gợi cảm tội lỗi này. Sau khi đã khép cửa lều lại, anh rút cho mình một cốc đầy thứ gì đó màu đỏ tía và ngã người trên những cái gối như một ông vua bảnh chọe. Tabitha đứng cứng ngắc bên cái bàn, cắn môi để không thốt lên điều ước có một dây đai trình bạch bằng thép. Mà không có chìa khóa.

“Điều gì làm phiền cô à, cô gái? Lucy lấy mất lưỡi cô rồi sao?” Khi câu moi móc đó chẳng thể khiêu khích cô trả lời, anh thở dài. “Cô vẫn còn dỗi vì ta đã lấy đi cái vật trang sức rẻ tiền quý báu của cô sao?” Đặt cái cốc sang một bên, anh đặt hai cánh tay ra sau đầu như một người mẫu playgirl đang tạo dáng cho trang bìa và nhướn một lông mày lên. “Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có một cách để cô có thể lấy lại nó sao?”

Tabitha thở gấp. Anh thật sự đang cố gạ gẫm cô quan hệ.

Không thể chịu được nụ cười toe toét tinh nghịch của anh, cô xoay lưng lại và nắm chặt mép bàn.

“Ngài đang đưa ra một thỏa thuận quá quắt đấy, thưa ngài,” cô nói, giọng cô nhuốm đầy sự chua chát.

“Là lỗi của cô vì đã cảm dỗ ta đấy, tiểu thư. Thứ cô đã ban cho ta trong cái hang đó hẳn chỉ là một thử nghiệm cho những tài nghệ của cô.”

Tabitha quay phắt lại đối mặt với anh. Cô không biết thứ nào khiến cô thấy bị xúc phạm hơn—vì anh đổ lỗi cho cô vì đã cảm dỗ ham muốn bản năng của anh như đàn ông đã đổ lỗi cho những phụ nữ ngây thơ trong suốt nhiều thế kỷ qua hay vì anh đã làm hỏng kỷ niệm đẹp của cô về nụ hôn âu yếm mà họ đã chia sẻ.

Cô bấm móng vào lòng bàn tay. “Tôi ghét phải làm ngài thất vọng, nhưng ‘tài nghệ’ của tôi không vượt quá những gì ngài đã ‘thử nghiệm’.”

Anh uống một hớp rượu. “Ồ, thôi nào. Cô nhất định đã học được điều gì đó trong khi cô đi cùng đoàn kịch câm chứ. Một mảnh khốe khác như cái cô đã chỉ cho ta thấy hay một bài hát cũng được?” Về mặt anh gần giống vẻ mặt của một cậu bé tràn trề hy vọng.

“Một bài hát?”

“Ừ. Một bài hát biểu diễn hay một khúc ballad về tình yêu phong nhã.” (*courtly love*)

“Courtney Love á?” cô lặp lại, thậm chí còn ngơ ngác hơn khi anh đề cập đến ca sĩ hát nhạc rock alternative tai tiếng đã thống trị những trang báo của tờ Global Inquirer vào cuối thế kỷ hai mươi.

“Tình yêu phong nhã. Câu chuyện tình buồn về một chàng kị sĩ cao quý mong mỗi tình yêu không được đền đáp từ cô tiểu thư của chàng ta.”

Tabitha ngồi thụp xuống mép giường. Colin không muốn cô. Anh muốn một bài hát ru. Anh đã bị ấn tượng bởi màn trình diễn phép thuật kém cỏi của cô hơn là nụ hôn của cô. Chà, thật nhẹ nhõm...không phải sao?

Cô ngâm nga một vài nốt dạo đầu của bài hát hiện ra từ trí nhớ.

Colin ngồi thẳng dậy. Sự háo hức của anh thể hiện một cuộc sống thiếu thốn đĩa video và đĩa audio, một thời đại mà ngay cả những cuốn sách còn là một sự xa hoa hiếm hoi và đắt giá. “Đó là điệu nhạc nào thế? Ta chưa từng nghe thấy nó trước đây.”

Cô ngâm nga một nhịp nữa. “Bản ‘Camelot’,” cô nói, gần như giật mình vì nhận thức đó cũng như anh.

Mặc dù Tabitha luôn ghét thứ nhạc kịch sướt mướt, mẹ cô lúc nào cũng bắt cô phải ngồi suốt cả buổi diễn dài như vô tận. Ngược với ý muốn của mình, tâm trí ngăn nắp của cô đã ghi nhớ toàn bộ cả phần nhạc, đến mỗi câu từ đầy cảm xúc. Với tất cả những cuộc trò chuyện này về những kị sĩ và lâu đài và những cuộc chinh chiến thiêng liêng thì cũng chẳng có gì ngạc nhiên khi bản nhạc lời cuốn của Lerner và Loewe là thứ đầu tiên hiện ra trong óc cô.

“Hát thêm nữa đi,” Colin ra lệnh, nằm lại trên những cái gối và vẫy một bàn tay về phía cô.

Thấy vui vì sự cao hứng của anh, Tabitha làm theo, giọng nữ cao của cô uyển chuyển dễ nghe, nếu không muốn nói là rất hay. Mỗi lần cô ngừng lại, Colin lại ra lệnh hoặc phỉnh cô để cô tiếp tục, anh chỉ đủ mũi lòng để ấn một cái cốc vào tay cô để cô có thể dùng rượu vang thấm giọng.

Cô thầm hãnh diện vì sự ân cần của anh. Dù anh từng bị lột sạch áo giáp tại lâu đài của Brisbane, cô vẫn không thể tổng khứ cái cảm giác đây mới là lần đầu tiên cô thật sự nhìn thấy người kị sĩ không mặc áo giáp.

Anh gật đầu một cách khôn ngoan với những lời tuyên bố huênh hoang trong bài ‘Chính Ta’ và cười nhẹ với trò chơi chữ tinh nghịch trong bài ‘Tháng Năm Đây Sức Sống’. Về mặt anh trở nên trầm ngâm kỳ lạ trong suốt khúc nhạc sâu lắng ‘Nếu Em Có Bao Giờ Xa Anh’ và anh căng thẳng khi Guenevere đối mặt với cái chết trên cọc thiêu vì bị trừng phạt cho tội ngoại tình.

Vào lúc Tabitha hát đoạn điệp khúc cuối cùng, giọng cô đã khản đi vì bị kéo căng quá nhiều. Nốt nhạc rung động cuối cùng dường như lơ lửng trong không trung rất lâu sau khi nó chấm dứt. Cô liếc sang và thấy Colin nằm xoải ra trên những cái gối, hàng lông mi sẫm của anh xếp lại trên hai gò má, hơi thở anh nhẹ và đều. Lucy đã chui vào lều trong khi Tabitha hát và cuộn tròn bên người anh. Một bàn tay anh ôm ấp che chở quanh con mèo con.

“Lúc nào cũng là người bảo vệ các tiểu thư,” Tabitha thì thầm, mắt phương hướng vì một cảm xúc âu yếm chảy tràn trong cô.

Cô quỳ bên người anh, định sẽ quăng một trong những tấm chăn lên người anh. Nhưng thay vào đó bàn tay cô lại hướng về gương mặt anh, giải thoát một vài lọn xoắn ngổ ngược khỏi cái đuôi sam của nó. Anh không hề cự quạ khi cô chạm vào.

Nghe lại truyền thuyết cổ đó qua cảm nhận của Colin cứ như nghe thấy nó lần đầu tiên. Mặc dù cô thương cảm cho Lancelot và Guenevere, bị giằng xé giữa lòng tận tụy đối với vua của họ và niềm đam mê họ dành cho nhau, nhưng chính Arthur mới là người làm lay động tim cô. Arthur với sự trong sáng vĩnh cửu, sự tận tâm không suy chuyển khi theo đuổi một giấc mơ không thể thành hiện thực, khả năng hiếm có biết trân trọng những thời khắc ngắn ngủi, dù biết nó chẳng thể tồn tại mãi mãi.

Khi cô luồn những ngón tay vào mái tóc đen mượt màu đêm của Colin, cô không thể không tự hỏi anh đã đánh mất sự trong sáng của mình như thế nào và những giấc mơ nào anh đã bị buộc phải hy sinh cùng với điều đó.

Tiếng khóc cần nhen của một đứa bé khiến bàn tay Tabitha đóng băng. Gai ốc nổi lên khắp cánh tay cô. Nín thở, cô nghiêng đầu về phía tòa lâu đài. Nhưng tiếng thét kỳ dị đó đã bị im đi cũng đột ngột như khi nó vang lên. Nó không lặp lại lần nữa.

Sau nhiều phút nhìn chăm chăm vào cái giường hẹp và chờ trong vô vọng cho trái tim cô dịu lại thành nhịp đập thường lệ của nó, Tabitha kéo lê những tấm chăn xuống sàn và cuộn mình bên cạnh Colin, Lucy nép mình giữa họ.

13. Chương 13

Colin tỉnh dậy vào sáng hôm sau và thấy cô gái đã biến mất, cái bao gươm trên thắt lưng anh thì trống trơn. Anh bật dậy, ánh mắt phần nộ của anh quét khắp căn lều hiu quạnh. “Cái đồ trộm vặt chết dẫm!”

Anh lật tìm gấu áo dài và thấy sợi dây chuyền cùng viên ngọc vẫn nằm trong cái túi bí mật. Rõ ràng tình thường mến Tabitha dành món bảo bối bị đánh cắp này vẫn không đủ nhiều để giữ cô ở bên anh. Cô đã hát cho anh nghe thật ngọt ngào như một người hát rong, đưa anh vào một giấc ngủ sâu không mộng mị, rồi bỏ trốn.

Cảnh tượng tấm lông thú nhàu nhĩ cuộn lại trên sàn nhà cũng chẳng hề cải thiện cơn nóng giận của anh. Anh nắm nó trong tay và kéo lên đưa đến mũi anh. Tấm chăn vẫn còn ấm, mùi hương của cô vẫn chưa phai.

Anh quăng chúng xuống sàn, cả quyết sẽ đi lùng sục cô trước khi cô đến ẩn náu ở khu trại hay nhà thờ của một vị linh mục nào đó. Anh không chắc anh sẽ làm gì với cô một khi anh đã bắt được cô, nhưng một vài kế hoạch hiểm ác đã bắt đầu nổi lên trong óc anh.

Anh cúi đầu bước ra khỏi lều. Anh tin rằng Ewan đã buột ngựa anh ngay gần đây. Con ngựa vằn tai ra sau và nhảy dựng tại chỗ khi cảm giác được sự lo âu của chủ nó. Đáng ra anh nên biết ơn vì cô đã không trộm ngựa anh luôn. Anh cảm giác như không một mảnh vải che thân khi thiếu vắng một thanh gươm, nhưng anh sẽ cảm giác túng quẫn gấp đôi nếu thiếu ngựa của anh.

Anh tháo dây buột ngựa và đã đặt một chân lên bàn đạp khi anh nghe thấy âm thanh đó. Anh nghiêng đầu sang bên, cau mày bối rối. Lúc đầu anh đã nghĩ đó chỉ là âm thanh ám ảnh vọng lại từ đêm trước, nhưng rồi nó trở lên lần nữa—một khúc nhạc loáng thoáng trong cơn gió sớm. Để lại con ngựa với một cái vỗ lưng trấn an, anh rón rén đi xuyên bụi cây thấp, bị mê hoặc bởi giai điệu du dương như bài hát của một nàng tiên cá và anh là một thủy thủ say sưa đang vội vã đến với ngày tận số của mình.

Phủi một nhánh thông sang bên, anh bước ra từ bụi cây phủ bóng, tìm kiếm nơi bắt nguồn của bài hát quyến rũ.

Tia nắng mặt trời buổi sáng đập thẳng vào mắt anh như một cây chùy. Anh chớp mắt để nhìn rõ hơn, rồi ước gì anh đã không làm thế khi cảnh tượng trước mắt anh xé một tiếng rỗng vừa giận dữ vừa kinh hãi khỏi cổ họng anh.

Tabitha chưa bao giờ dám mơ rằng líu lo bất chúc bài hát “Một Ngày Kia Hoàng Tử Sẽ Đến” sẽ đem một người Scot nổi sung nhảy bổ đến chỗ cô. Bản năng đầu tiên của cô là dùng tay che ngực lại. Nhưng sau đó cô nhớ ra mình vẫn mặc nguyên quần áo. Cô chỉ mới nhét cái váy xòe vướng víu vào giữa hai chân cô để lộ ra một bắp chân trắng nõn được bôi xà phòng thô màu nâu mà sáng nay cô đã mượn của Magwyn. Một dòng máu tươi đang chảy qua lớp bọt xà phòng xuống cổ chân cô.

Cô có lẽ đã bỏ chạy khỏi cơn giận của Colin nếu không phải cô đang đứng giữa một lòng suối, chuôi gươm của Colin trong tay, một bàn chân đặt lên mặt đá phẳng nơi Lucy ngồi chải lông tơ trên bụng nó.

Anh nhảy thẳng vào lòng suối, làm nước bắn tung tóe lên mồm đá. Lucy nhảy dựng lên và lắc mình, bắn vào anh cái nhìn trách móc.

Anh giơ hai cánh tay ra trong vẻ thất kinh. “Lạy Chúa lòng lành, cô gái, cô có bánh bột thay cho não hay sao? Cô đang làm cái quái gì thế?”

Tabitha nhìn xuống bắp chân trần của cô, rồi vào con dao trong tay mình. “Tôi đang cạo lông chân.”

“Trời ơi!” Tiếng rền rĩ của Colin nghe thật nào lòng cứ như cô đã găm con dao đó vào tim anh. Anh lắc đầu, trông còn có vẻ trách cứ hơn con mèo con bị dây bấn. “Cô không có tí tôn kính nào cho thanh gươm của người ta sao, cô gái? Ta nghĩ ta sẽ thức dậy vào ngày mai và thấy cô dùng nó để cắt móng tay hay xắt hành làm món dạ dày cừu nhồi tim gan. Thật đáng tiếc vì Brisbane đã lấy mất thanh gươm tốt nhất của ta. Cô có thể dùng nó để xới một gò đất hay đào hố nuôi giun.”

Cô dần hiểu ra. Mặc dù cô chưa từng phải gánh chịu hậu quả từ sự thân mật như thế này, nhưng Tabitha đã từng đọc những bài báo trên mạng của tạp chí Cosmo về những người chồng nổi cơn tam bành khi vợ họ

mượn dao cạo râu để cạo lông chân. Thật an tâm khi biết được những người đàn ông không tiến hóa mấy sau cả bảy thế kỷ. Cô có lẽ đã bật cười nếu vẻ mặt của Colin không quá thất kinh.

Cô quyết định thử giả định của mình. “Chẳng phải anh đã dùng con dao này để cạo mặt ngày hôm qua sao?”

Anh gãi gãi hàm râu buổi sáng trên cằm đầy phần nổi. “Đúng vậy, nhưng ta sẽ không dùng nó lần thứ hai. Cô đã làm hỏng lưỡi dao. Nó có thể bị sứt và cắt phập cổ họng ta mất.”

Tabitha đảo tròn mắt. “Y như tôi đã nghĩ.” Cô nhúng con dao xuống nước trước khi đưa chuôi gươm cho anh. “Tôi rất lấy làm tiếc. Lẽ ra tôi nên hỏi ý anh trước khi mượn nó.”

Anh thử liếc con dao lên ngón cái, rồi quắc mắt với cô khi nó không cắt đứt được da anh.

Cô ngúc ngoác một ngón tay vào anh. “Đừng có mà tròng mắt với tôi như thế. Con dao của anh gây hại cho tôi nhiều hơn là tôi gây hại cho nó đấy.”

Anh trông lo âu. “Cô bị thương à, cô gái?”

Cô vỗ nước hắt xà phòng đi, nhần mặt vì nước lạnh khiến vết thương đau nhức. “Cứ xem cái cách anh nhảy bổ ra khỏi rừng mà xông tới đây, tôi thật may mắn vì đã không cắt cụt mất ngón chân mình. Tôi cứ nghĩ anh là một con gấu chứ.”

Cô chỉ vừa mới đi tập tễnh một bước về phía bờ khi anh giắt con dao vào thắt lưng và bế cô lên trong hai cánh tay. Tabitha thở gấp, sợ rằng anh sắp thả cô xuống. Nhưng anh khéo léo bế cơ thể luộm thuộm của cô, nhắc cho cô nhớ rằng có rất nhiều điểm khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ ngoài chiều cao. Như những múi cơ cuộn cuộn trên vai, lưng và hai cánh tay của anh.

Khi anh đặt cô lên một gốc cây bị đổ đang phơi dưới trời nắng gió, cô gỡ cánh tay quanh cổ anh ra, bực bội vì cô cứ bám riết lấy anh như một đứa trẻ. “Chẳng cần phải gọi 911 đâu. Tôi chỉ cắt phạm da chút xíu khi cạo thôi. Chỉ cần cho tôi nhúm giấy vệ sinh để áp lên đó thì...”

Anh khuyê một chân và dùng một búi rêu chạm lên vết cắt. Thậm chí sau khi máu đã ngừng chảy, bàn tay ấm áp của anh vẫn nán ná trên chân cô.

“Tại sao cô lại làm chuyện như thế?” anh hỏi nhẹ nhàng khi anh quan sát thành quả của cô.

Tabitha cũng cảm thấy lúng túng như anh. “Tôi đã nói là tôi rất lấy làm tiếc. Tôi không nên mượn con dao của anh mà không xin—”

“Ta không thắc mắc về con dao.” Bàn tay anh bắt đầu chậm chậm vuốt ngược lên, sự động chạm dò hỏi của anh khiến làn da trần của cô nổi gai ốc. “Chính là chân cô đấy. Tại sao cô lại muốn xén lông tơ ở đó?”

Cô lưỡng lự không muốn thừa nhận rằng cô luôn hơi tự đắc về cặp chân mình. Mặc dù cô lúc nào cũng giữ chúng bó sát trong đôi Dockers hay trong lớp vải tuyết, chúng vẫn luôn là nét đẹp nhất trên người cô—dài, mềm mại, và thon thả. Chúng chưa bao giờ có vẻ dài đến thế như lúc này, khi Colin vuốt tay anh về phía đùi cô với sự tỉ mỉ đầy mê hoặc. Cô gần như rút khỏi mồm đá khi những ngón tay chai sạn của anh chạm đến làn da nhạy cảm sau đầu gối cô.

“Đây là một tục lệ nơi tôi từng ở,” cô thốt ra. “Mọi phụ nữ đều làm thế.”

Những ngón tay anh nán lại trên đầu gối cô, nhưng ánh mắt anh lướt lên khuôn mặt cô, khiến cô thắc mắc có phải anh cảm nhận được mạch đập dữ dội của cô.

“Những người phụ nữ ở Ai Cập,” anh nói, giọng anh khản lại khó mà kháng cự, “tuân theo những tục lệ đó. Phần lớn họ đều từ hậu cung của vua di cư đến nhà thổ. Một vài người đã từng là nô lệ, số khác là những người vợ được cưng chiều. Họ ướp hương hoa lải lên đầu và tóc, nhưng giữ mọi nơi khác trên người họ mịn màng như lụa và xúc tinh dầu đàn hương để một người đàn ông thoải mái động chạm và chẳng có chương ngại nào ngăn cách người phụ nữ với khoái lạc của họ.”

Ánh mắt nhuốm vàng của anh mê hoặc cô. Cô cố gắng hít vào, nhưng hơi thở nghẹn lại trong cổ, hoang mang vì sự khêu gợi suy đồi mà câu tiết lộ khản đặc của anh đã khơi lên trong cô. Một sự khêu gợi suy đồi

mà anh không thể học được từ một trang web được xếp hạng X hay trong những trang giấy quần góc trong tạp chí dành cho nam giới.

Cô bỗng thấy một hình ảnh sống động về Colin cười ngửa lướt qua sa mạc, bộ áo thun trắng của anh bay phấp phới trong gió, mặt trời ve vuốt làn da rám nắng. Anh nhảy khỏi lưng ngựa và cúi người bước vào một buồng the thoáng hương, nơi đám phụ nữ Playboy với đôi mắt bí hiểm đang chờ anh trên một cái giường với những gối nệm bằng lụa. Làn da láng mịn của họ sáng ánh lên vì xoa dầu, những vòng đeo tay bằng vàng kêu lanh canh như một nhạc điệu đón chào khi họ kéo anh vào vòng tay.

Cáu kỉnh, cô đẩy tay anh đi và kéo váy xuống. “Tôi có thể đoán chắc với anh rằng tôi chỉ dùng nó để cạo chân thôi và chẳng ở nơi nào khác hết. Tôi xin lỗi nếu anh không ưng thuận.”

Cô nhảy khỏi cái gốc cây nhưng anh đã nắm chặt bàn tay cô và níu cô lại.

Anh đứng thẳng lên, đẩy đôi môi của họ đến gần nhau một cách đáng ngại. “Ta không ưng thuận.” Anh ngập ngừng chỉ đủ lâu để khiến cô nổi giận thêm. “Nhưng ta lại thích như thế.”

Nếu anh kèm theo câu thú nhận đó với một nụ cười toe toét hay cái liếc mắt đưa tình, có lẽ Tabitha đã có thể phát biểu một câu trả miêng. Nhưng vẻ mặt nghiêm trang của anh khiến cô nghi ngại. Chú Sven của cô đã dạy cho cô biết làm thế nào để đánh đuổi một kẻ cướp có vũ khí, nhưng không dạy cô làm cách nào để từ chối một kẻ sĩ sa cơ đang nhìn ngắm cô như thể anh là vị vua cô độc và cô là mỹ nữ xinh đẹp nhất trên thế gian.

Đôi mắt cô khép lại, mời gọi anh hãy lấy những gì cô quá hèn nhát để dâng cho anh. Môi anh chỉ chạm nhẹ vào môi cô khi cô nhớ ra cô không còn đeo tấm bùa để bảo vệ cô khỏi tai họa.

Cô lao vút đi tránh xa anh, kinh hãi nhận ra có thể cô đang mấp mé biến anh thành một con lười ba ngón. Tâm trạng vỡ mộng khiến cô nổi đóa. “Nói với dân của anh rằng tôi thuộc về anh không khiến điều đó trở thành sự thật. Phụ nữ không phải là vật sở hữu để giành giật và đổi chác.”

Anh nhướn một lông mày, nhắc cho cô nhớ rằng trong thế kỷ này, phụ nữ chính xác là như thế. “Ta không có ý xúc phạm phẩm giá của cô khi đề nghị bảo vệ cô.”

“Anh cũng đã đề nghị đổi một bài hát lấy sợi dây chuyền của tôi. Hay cái giá đã tăng lên rồi? Vậy giờ thì nó là gì nào? Cả vương quốc của anh đổi lấy một nụ hôn sao?”

Anh bước một bước về phía cô. “Cô sẽ trả cái giá đó chứ, tiểu thư?”

Cô bước lùi theo bản năng, kinh hãi vì biết cô sẽ làm.

Môi anh cong lên thành nụ cười rầu rĩ. “Ta nghĩ là không. Ta nghĩ cô sẽ phải chứng tỏ mình xứng đáng với lòng tin cậy của ta mới có thể lấy lại báu vật của cô được.”

“Và làm thế nào mà tôi làm được điều đó nào?” cô hỏi.

“Không phải bằng cách lén lút rời khỏi lều vào lúc bình minh và khiến ta sợ chết—“

Anh nhìn đi nơi khác và để lộ ra một tiếng thở dài, còn tiết lộ nhiều hơn lời anh nói. Tabitha bắt chợt hiểu được cuộc tập kích dữ dội của anh xuyên qua những bụi cây. Anh đã thét vào cô như cái cách một người cha thét vào đứa trẻ đi lạc khi thấy nó đang liếm một cây kem ở sở cảnh sát thay vì nằm trên phản nhà xác thành phố.

Anh vuốt một bàn tay qua mái tóc rồi bù của mình. “Ta không định hét vào cô như thế, cô gái. Nếu cô đi đón con mèo, ta sẽ lệnh cho Ewan chuẩn bị cho cô một bồn tắm để bù lại.” Anh dợm bước đi, rồi rút con dao ra khỏi thắt lưng và ấn chuôi dao vào tay cô. “Tốt nhất cô không nên lang thang trong rừng mà không có khí giới. Nhất là khi Roger đang ở đâu đó ngoài kia, chờ cơ hội tấn công.”

Khi anh biến mất trở lại vào trong những bụi cây, cô lắc đầu kinh ngạc. Có lẽ còn chưa có ai ở New York biết được cô đã biến mất, nhưng Colin đã nhận thấy ngay tức khắc. Cô bắt đầu mỉm cười, nhưng sự sung sướng của cô nhanh chóng tàn lụi khi cô tưởng tượng anh hốt hải đi tìm cô như lúc này sau khi cô đã biến mất vào tương lai.

Anh sẽ tìm kiếm cô trong bao lâu trước khi nhận ra cô đã ra đi mãi mãi?

Vào lúc Tabitha chìm sâu đến tận cằm trong bồn tắm nước nóng đang bốc hơi nghi ngút, cô có thể tha thứ cho Colin gần như bất cứ điều gì.

Bất cứ điều gì trừ việc anh đã khéo léo vượt qua được rào cản bảo vệ mà cô đã phải vất vả dựng lên trong suốt hai mươi ba năm qua.

Cô thụp đầu dưới làn nước, rồi xát xà phòng lên tóc như thể để gột rửa suy nghĩ bất an đó. Cái chậu tắm tròn bằng gỗ nhỏ hơn bồn tắm bằng đá hoa mà cô quen dùng, nhưng sau hai ngày không được tắm rửa thì đây đúng là cỏi cực lạc. Lucy nằm ườn ra trên mép chậu, đập đập vào những bong bóng xà phòng để thuận hóa nó bằng hai bộ móng bé xíu.

Ánh nắng mặt trời in lốm đốm trên vách lều, giải thoát những nỗi sợ hãi ngổ ngẩn đêm qua của Tabitha. Có lẽ cô đã nghe thấy một đứa trẻ làng cựa mình cáu kỉnh vì mất giấc ngủ thôi. Thậm chí đến tận lúc này, cô vẫn có thể nghe được những tiếng hò hét và cười đùa từ xa vọng lại, nhưng cô dám chắc là chẳng có ai dám quấy rầy vị tiểu thư của thủ lĩnh khi cô đang tắm. Ý nghĩ đó làm cô cười khúc khích.

Cô có lẽ còn nấn ná ở đây suốt buổi sáng nếu nước tắm không nguội dần đi. Cô trèo ra khỏi chậu, nhăn nhó khi dùng tay chải những búi tóc rối. Nếu cô có thể nói ngọt cho Colin đưa lại bùa hộ mệnh cho cô ngay lúc này, cô sẽ không ước điều gì tha thiết hơn là được có kem tắm và máy sấy.

Gáy cô bắt đầu ngứa ran nhột nhột. Dường như không gian riêng tư của cô chỉ là một ảo tưởng. Có ai đó đang quan sát cô.

Giật lấy một trong những cái khăn tắm bằng len thô mà Ethan đã để lại, Tabitha vùng quay người lại. Cô đang ở một mình. Không có ai trong lều ngoại trừ một khối lù lù rất đáng ngờ bên dưới những tấm chăn trên giường—một khối lù lù mà Tabitha thề là chẳng hề có ở đó khi cô trèo vào chậu tắm.

Cường lại phản xạ bản năng là lấy cái gì đó nặng để đập nó, Tabitha rón rén đi lại, dỡ một góc chăn lên, và thập thò ngó vào bên trong.

Một con yêu tinh thập thò ngó lại cô.

Cô thả rơi cái chăn. “Tại sao lại không thể là một con yêu tinh chứ?” cô lầm bầm. “Mình đã gặp những kỳ sĩ trong bộ áo giáp sáng ngời và những tên bạo chúa, thậm chí nghe thấy tiếng khóc của hồn ma con nít. Tại sao một con yêu tinh lại khó chấp nhận nào?”

Nhưng sau vài giây trầm ngâm suy nghĩ, bản chất đa nghi của cô đã thắng thế. Cô lật tấm chăn ra và thấy một đứa trẻ nằm cuộn tròn trong tấm nệm. Cái mũi hếch, đôi mắt xanh, và mái tóc rối tung lại chẳng phải là một linh hồn núi rừng nào cả, mà là con gái của Magwyn—Jenny.

Vẫn nắm chặt cái khăn tắm quanh mình, Tabitha lão đảo lù lù lại, để ra một khoảng trống rộng cho đứa trẻ chạy trốn. Cô chưa bao giờ thật sự thoải mái khi ở cạnh những đứa trẻ, vì cô ít khi tiếp xúc với chúng. Ngay cả khi mới chỉ là một cô bé, cô cũng đã yêu thích tiếp chuyện với máy laptop của mình hơn.

Nhưng Jenny trèo khỏi cái giường và lên đến chỗ Tabitha, ánh mắt cô bé gắn chặt vào thứ gì đó đằng sau đầu cô. Tabitha nhìn quanh để tìm một thứ làm phân tâm cô nhỏ, và bắt gặp Lucy vẫn đang ngồi trên gờ chậu tắm.

Cô bế con mèo con lên và đưa nó ra. “Cháu đến để vuốt con mèo xinh xắn này à?”

Khi Jenny e thẹn rụt lại, Tabitha chà bộ lông tơ mượt của Lucy lên má cô. “Chẳng có gì phải sợ hết. Lucy rất thích những bé gái đấy.”

Jenny đưa một bàn tay bần ra, cử chỉ đó ngập ngừng, nhưng đầy tin tưởng. Thật ngạc nhiên cho Tabitha, Jenny đưa tay qua con mèo để chụp lấy một búi tóc ươn của cô.

Tabitha quỳ xuống khi Jenny giật giật tóc cô. Jenny không bị thu hút bởi Lucy mà bởi tóc cô! Jenny vuốt ve và vỗ vỗ lên những lọn tóc dày, một nụ cười mỉm u sầu nấn ná trên môi cô bé.

Thậm chí khi Lucy vùng thoát khỏi tay cô và nhảy xuống sàn nhà, Tabitha vẫn đứng yên không động đậy. Cô sợ cô bé sẽ chạy mất cũng như chỉ mới vài giây trước cô còn sợ cô bé sẽ không rời khỏi. Rồi Jenny chạy đến chỗ cái bàn và chop lấy con dao Tabitha đã hờ hững đặt trên đó.

Tabitha vội đứng lên. “Jenny, không! Thả con dao đó xuống. Nó bén lắm.”

Jenny gật đầu với sự miễn cưỡng quả quyết. Cô bé chỉ lên đầu Tabitha, rồi nắm một nhúm mái tóc dài đến eo của mình và làm một động tác như đang cưa nó đi.

Tabitha ngồi thụp xuống ngang tầm với cô bé. Cô đang được chứng kiến cố gắng giao tiếp đầu tiên của cô bé kể từ khi người của Brisbane tấn công. Nhưng khi cô nhận ra cô bé muốn gì, cô nói, “Ồ, Jenny, cháu không thể muốn cô cắt tóc cho cháu như tóc cô được? Mẹ cháu sẽ nói gì đây?” Cô nắm lấy một lọn tóc lơ thơ của cô bé, nhận thấy một ánh vàng lấp ló bị chôn sâu dưới màu nâu bẩn. “Tóc cháu rất đẹp.”

Jenny lùi lại, lắc đầu dữ dội. Trong mắt cô bé, Tabitha bắt gặp một tia sáng căm hờn, không chỉ dành cho những kẻ đã cưỡng hiếp cô bé, mà còn với chính bản thân nữa.

Một giọt nước mắt lăn xuống má Tabitha. “Ôi, Chúa ơi,” cô thì thào. “Bọn chúng đã nói với cháu tóc cháu rất đẹp, phải không? Những kẻ đã làm hại cháu ấy.”

Jenny gật đầu, rồi nắm chặt hai tay ở hai đuôi tóc, giật mạnh đến mức nước mắt bắt đầu tuôn ra vì đau.

“Bọn chúng nắm tóc cháu trong khi chúng...” Tabitha nhắm mắt lại, hình ảnh đó quá kinh khủng vượt ngoài sức chịu đựng.

Một bàn tay bé nhỏ quệt lên gò má ướt của cô, dỗ dành cô mở mắt ra. Jenny chớp mắt nhìn cô với đôi mắt xanh trang nghiêm, như thể để an ủi cô.

Nếu Tabitha đang đeo bùa hộ mệnh vào lúc này, cô sẽ ước mình có thể khôi phục niềm tin của cô bé trong khả năng của cô. Cô sẽ trả lại giọng nói cho Jenny và giúp cô bé tin rằng tội ác khủng khiếp đó không phải do lỗi của cô bé.

Nhưng Tabitha chỉ có một món quà để tặng mà thôi. Cô đứng lên và nhanh chóng chùi nước mắt. “Cháu không thể trông đợi cô cắt một mái tóc bẩn thế được, tiểu thư. Nếu cháu muốn theo ý mình, cháu sẽ phải để cô gội nó trước đã.”

Jenny nhìn sang chậu tắm đầy nước vơi, nhưng chỉ kéo lê chân phản đối khi Tabitha đặt một bàn tay vững chãi lên vai cô bé và dẫn đến chậu tắm.

Khi Magwyn nhìn thấy Tabitha đã làm gì với con gái mình, chị ta ngất xỉu ngay lập tức.

Rì rầm như những con cừu bị khủng bố, những người phụ nữ khác túm tụm lại quanh người đồng bạn đang nằm lăn quay. Iselda khụy xuống trên hai gối núng nính và bắt đầu quạt cho bạn mình bằng một cái khăn len.

Một bà lão cao và khẳng khiu với cái khăn thắt nút trên đầu khiến bà trông như một cái giẻ bằng cotton khô, đẩy ống tẩu đến mép. “Xén nó như xén một con cừu đấy hả? Con nhỏ trông như một thằng cu.”

Magwyn ngồi lên, vừa kịp nghe lời nhận xét khắc khổ đó và khóc rống lên. Tabitha có lẽ đã bụm hai tay lên tai nếu Jenny đã không nắm lấy một tay cô, đôi mắt mở to ngơ ngác bởi sự lộn xộn do mái tóc cô bé gây ra.

“Thôi nào, Magwyn,” Tabitha mở lời bằng cái giọng mà cô hy vọng là dịu dàng. “Chị không hiểu rồi. Jenny đã xin tôi—”

Cô nhảy lùi lại khi Magwyn bật dậy, hai bàn tay đầy tàn nhang cuộn thành móng vuốt. Đôi mắt chị ta như phóng ra những tia lửa xanh. “Sao cô dám dùng dao cắt mái tóc lộn lắt của con tôi? Nó hứng chịu nhục nhã bởi bàn tay lũ Anh đó còn chưa đủ hay sao?”

Như một vị khách du lịch sáo rỗng, Tabitha muốn than van rằng cô là người Mỹ, vì Chúa, không phải người Anh. Nhưng bởi vì châu Mỹ còn chưa được khám phá ra, cô dám chắc chuyện đó chẳng quan trọng. Những người phụ nữ đang lảng vảng quanh đó như thể đang trông chờ được chứng kiến một cuộc ẩu đả thứ thiệt.

“Tôi chỉ đang cố giúp đỡ thôi. Khi Jenny đến chỗ tôi—”

Khuôn mặt Magwyn co rúm lại, một vẻ đau đớn thấp thoáng trong cơn giận bùng nổ của chị. “Đến chỗ cô, cái mòng tôi này! Nếu nó đến chỗ ai đó, cô không nghĩ nó sẽ đến chỗ mẹ nó sao?”

Lúc nào cũng là người dàn hòa, Iselda chen vào giữa họ. Chị khôn ngoan chọn nói chuyện với Tabitha, người có lý trí hơn vào lúc này. “Chắc hẳn cô có thể hiểu được sự xúc động của Magwyn, cô gái. Chỉ khi một người đàn bà phạm một tội trọng mới bị cắt tóc mà thôi.” Chị liệt kê trên những ngón tay múp míp. “Trộm cắp, ngoại tình, vô liêm sỉ, đồng nam, làm điếm, gian d—” Chị đỏ mặt đến tận chân tóc khi ánh mắt chị đáp trên mái tóc ngắn quá vai của Tabitha.

Tabitha cứng người lại. Có lẽ họ tin cô đã phạm hầu hết mấy cái tội đó và một vài tội khó nói khác với không chỉ thủ lĩnh của họ, mà còn với nhiều đàn ông khác trước anh nữa. Sự mỉa mai này xem chút khiến cô bật cười. Xem chút thôi.

“Hội đồng đang họp đây, Magwyn,” bà lão nói, bình thản hút ống tẩu. “Cô nên đến thưa với thủ lĩnh.”

“Đúng vậy, đến chỗ thủ lĩnh!” một người phụ nữ khác lặp lại.

“Granny Cora nói đúng. Ngài sẽ biết phải làm gì với cô ta,” một người khác thì thầm.

Sau một khoảnh khắc im lặng căng thẳng, cuối cùng Magwyn gật đầu.

Chị giật bàn tay con mình khỏi tay Tabitha trong khi những người khác dàn thành một phòng tuyến không thể xuyên thủng, đẩy bị cáo lên trước. Bước sai tự tin của Tabitha không hề nao núng mãi đến khi cô nhận ra rằng cô không thể nào biết được Colin sẽ đứng về phía cô hay những hậu quả gì cô sẽ phải gánh chịu nếu anh từ chối điều đó.

14. Chương 14

Khi đám phụ nữ đổ bộ xuống ngọn đồi, Colin đang mấp mé giọng đầu anh hoặc đầu ai đó vào cái bàn hội nghị. Anh chào mừng sự ngắt quãng này. Thậm chí tiếng phụ nữ the the vì giận dữ cũng còn dễ chịu hơn một chốc tranh cãi với những cậu choai choai mơ tưởng mình là đàn ông và những người đàn ông cư xử cứ như những gã choai choai.

Sự nhẹ nhõm của anh chỉ tồn tại được đến khi anh thấy Tabitha đi đầu toán phụ nữ.

Khi cô lại gần, Colin đứng lên, sẵn sàng để đương đầu với một sự thách thức không lời. Kể từ cuộc chạm trán của họ ở bờ suối, anh đã bị đầu độc bởi những hình ảnh về cặp chân mềm mại của cô khép chặt quanh eo anh.

Mặc cho đầu cô nghiêng nghiêng kiêu hãnh, hay có lẽ vì điều đó, anh e là Tabitha không phải người dẫn đầu toán người, mà là nạn nhân của họ. Khi họ đến bàn hội nghị, Magwyn đẩy cô thật mạnh về phía trước, xác nhận suy đoán của anh.

Anh chụp được cô trước khi cô vấp chân ngã. “Chuyện này là sao?” Anh không hướng câu hỏi nhẹ nhàng đó vào người phụ nữ trong vòng tay anh, mà vào Magwyn, chị đang trừng mắt nhìn anh với sự chê trách sắt đá.

Để trả lời anh, chị kéo một đứa trẻ từ sau váy chị ra và đẩy nó lên trước. “Nhìn đây! Hãy nhìn xem cô ta đã làm gì con tôi!”

Colin cau mày và chớp nhanh mắt, khó mà nhận ra đứa trẻ hoang dã mà anh đã thoáng thấy vào đêm qua. Những lọn tóc sáng loáng bao quanh đầu đứa trẻ và cô bé đã được tắm rửa sạch sẽ hồng hào đến mức gần như tỏa sáng.

“Đây là bước tiến triển lớn. Ta cứ nghĩ chị sẽ hài lòng.”

“Mái tóc nó!” Magwyn khóc rống lên. “Hãy nhìn xem cô ta đã tàn sát mái tóc tuyệt đẹp của Jenny của tôi như thế nào!”

Colin thở dài và xoay Tabitha lại đối mặt với anh, nhẹ nhàng đặt hai tay lên vai cô. “Em đã cắt tóc đứa trẻ này à?”

Cô can đảm gặp ánh mắt anh. “Đúng vậy.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cô bé nhờ em.”

Magwyn khịt mũi. “Tôi cho là cô lại sắp bảo nó nói chuyện với cô trong khi nó đã chẳng hề thì thầm một lời nào với mẹ nó từ hơn một tháng nay.” Nhiều phụ nữ mắng mỏ đồng tình.

“Tôi chưa bao giờ bảo cô bé nói với tôi. Cô bé chỉ ra hiệu muốn cắt tóc mình như tóc tôi. Nhưng khi tôi bắt đầu cắt thì cô bé còn muốn nó còn ngắn hơn nữa, và tôi không nỡ lòng nào từ chối.”

“Tại sao cô bé lại đi nhờ cậy một người lạ?” Colin hỏi.

Tabitha mím môi, trở nên câm lặng như Jenny. Mặc dù bực bội, Colin cũng phải tán phục cô. Cô sẽ giữ kín những bí mật đã được thổ lộ với cô. Nhất là bí mật của một đứa trẻ.

Có vẻ anh sẽ không biết thêm được gì từ Tabitha, anh thả cô ra và ngoắc Jenny lại. “Lại đây, bé gái.”

Anh không van nài hay dỗ ngọt. Anh chỉ đơn giản là ra lệnh. Và mọi người đều ngạc nhiên khi đứa trẻ vâng lời.

Anh cúi xuống ngang tầm mắt cô bé, biết rõ Tabitha đang quan sát anh với đôi mắt xám sâu thẳm. “Có phải cháu muốn tiểu thư đây cắt tóc cho cháu không?”

Jenny bèn lên cúi đầu, rồi gật.

“Và cháu có thích nó không?”

Cô bé lại gật tiếp, lần này mãnh liệt hơn.

“Ta cũng thế,” anh thú nhận, xoa lên những lọn tóc mềm. Cử chỉ thân thuộc đó khiến cô bé mỉm cười e thẹn với hàm răng sứ mẻ.

Magwyn thở hổn hển. “Nhìn mà xem, đây là lần đầu tiên tôi thấy con bé cười kể từ khi...” Khi chị ngược mắt lên gặp ánh mắt Tabitha, vẻ mặt chị từ kinh ngạc chuyển sang bất an. “Hình như tôi đã hiểu lầm cô, tiểu thư,” chị nói khó khăn. “Cô có thể tha thứ cho tôi chứ?”

“Xem như rồi nhé,” Tabitha đáp lại. “Tôi thật sự nên xin phép chị trước.”

“Một đoạn điệp khúc quen thuộc nhỉ,” Colin thì thầm vào tai cô. “Vì cô vẫn cứ làm như ý cô thích.”

Anh công khai nhăm nháp cái tròng mắt cấm ghét cô chĩa vào anh. Trước khi cô có thể thốt lên một câu đối đáp chanh chua, toán phụ nữ đã vây quanh cô. Cũng như Magwyn, họ chấp nhận cô trở lại hàng ngũ của họ.

Iselda nắm lấy cánh tay cô. “Giờ hiểu lắm vật này đã được làm sáng tỏ, cô có thể đến tham gia dệt với chúng ta, cô gái.”

“Dệt à?” Tabitha lặp lại.

“Đúng rồi,” Granny Cora nói, kéo cánh tay kia của cô. “Và sau khi dệt xong, chúng ta sẽ làm thịt một con lợn nái cho bữa tối và để cô ngâm chua bộ lòng nhé.”

“Ngâm chua?” cô lặp lại yếu ớt hơn nữa. “Tôi đâu có hứng thú gì với ngâm chua.”

Những người phụ nữ giục Tabitha lên đồi. Cô trông vẫn chẳng khác gì một tù binh so với cái lúc cô xuống đồi khi nãy. Cô ngoái nhìn Colin. Anh cười toe. Cô mong đợi anh sẽ làm gì chứ? Rượt theo cô, hô to một tiếng xung trận, và giải cứu cô thoát khỏi một buổi chiều làm nữ công gia chánh?

Khi cô kéo lê chân neo lại, đến cả Magwyn cũng phải mỉm cười. “Đi nào, cô gái. Chúng ta nên để cánh đàn ông lại với cuộc họp hội đồng của họ.”

Tabitha đứng chôn chân tại chỗ. Không một cái kéo gặt nhẹ nào có thể bắt cô chuyển động nữa.

Colin cảm giác một nỗi sợ nhói lên khi cô xoay người đối mặt anh. Một ánh lấp lánh hoang dã thấp lènh khi ánh mắt cô quét khắp cái bàn dài và những khuôn mặt cấu kính quanh đó. “Một cuộc họp hội đồng à? Nó có giống gì với họp hội đồng quản trị không?”

Chauncey, cậu con trai quá khổ của người thuộc da đã quá cố, bật dậy, quạt mớ tóc lộn xộn dài đến tận thắt lưng ra khỏi mắt cậu. “Chúng ta không thể để thủ lĩnh phải chịu ơn một kẻ thét lác âm ỉ như MacDuff được. Tôi đề nghị chúng ta cứ dẫn binh đến lâu đài của Brisbane trong đêm như chúng ta đã bàn trước khi Thủ Lĩnh Colin trở về.”

Lời đề nghị này khơi lên một tràng những tiếng la sôi nổi “Đúng vậy!” từ những cậu bé đứng hai bên Chauncey và những tiếng “Phiii” khinh thường từ những bô lão ngồi đối diện.

Tabitha giơ mạnh cây búa thay thế của cô lên bàn, làm Colin nhăn mặt. “Cậu đã vi phạm trình tự, cậu trai trẻ. Một lần bột phát như thế nữa thôi thì tôi sẽ buột phải phạt cậu đấy.”

Chauncey ngồi xuống băng ghế dài, bĩu môi như một cậu bé bị rầy.

Một bô lão đứng lên, hàm râu quai nón trắng như tuyết nẩy lên trên bộ ngực lõm của ông. “Đừng nghe theo thằng nhóc đại dốt đó, thủ lĩnh. Gì chứ, tôi đã—” Tabitha hắng giọng nhắc nhở. Ông lão phun lên đám cỏ. “Xin phép được lên tiếng, cô gái?” ông lè nhè với sự nhạo báng gay gắt.

“Ông được phép,” cô nói, vẩy vẩy cái búa như thể đó là cây quyền trượng của vua.

Ông lão xoay lại nhìn Colin. “Ta đã làm cố vấn cho cha cậu về chiến sự khi cậu còn bú vú Nana.”

Một màu đỏ mờ tràn lên từ cổ Colin. Tabitha cắn môi để không bật cười, nhưng Arjon chẳng hề cố gắng che dấu nụ cười hài hước của anh ta.

Vị bô lão tung nắm đấm lên không trung. “Và ta đề nghị chúng ta đến thỉnh cầu MacDuff tặng viện người và vũ khí. Chúng ta sẽ trụ vững ở tại Lâu Đài Raven này, như từ trước đến nay vẫn thế.”

“Nhìn xem việc đó đã đem lại điều gì cho chúng ta,” cậu Chauncey giận dữ hậm hực. “Cha của chúng ta bị sát hại và mẹ cùng các chị em gái bị dày vò.”

Cả dãy bàn nổ tung những tiếng gầm gừ đáng ngại, chúng nhanh chóng chuyển thành những tiếng rống thóa mạ về dòng dõi đáng ngờ của những người đang tham dự và tình thương mến bất thường dành cho những con cừu. Tabitha tọng mạnh cây búa xuống trước khi họ tiến tới ẩu đả, nhưng chính Colin mới là người khiến họ im lặng khi anh đứng lên.

“Ta mệt mỏi vì trò kinh cãi điên rồ này rồi,” anh nói, giọng anh nhẹ nhàng mê hoặc họ. “Nếu các người không thể—”

“Thưa ngài?” Tabitha ngắt lời bằng một tiếng thở dài cam chịu. “Tôi có phải nhắc cho ngài nhớ nghi thức không?”

Colin quay phắt lại phía cô và quát, “Ta có phải nhắc cho cô nhớ ta là thủ lĩnh của lâu đài này không?”

Một vài người nhăn mặt vì âm lượng khiến-mặt-đất-cũng-phải-rung của anh, nhưng Tabitha chỉ trao cho anh một trong những nụ cười chọc tức của cô. “Và tôi là Chủ Tọa Cuộc Họp, mà theo như Các Nguyên Tắc Của Robert Về Nghi Thức, cho tôi quyền chỉ phối cuộc họp này theo ý tôi.”

Anh trừng mắt nhìn cô trong sự im lặng lạnh lùng.

Cô chỉ cái búa vào anh. “Anh có thể nói.”

Hai bàn tay đầy uy lực của anh nắm chặt rồi thả lỏng như thể đang bóp chặt quanh cổ cô. “Như hầu hết mọi người đã biết, cuộc họp này chỉ là về mặt nghi thức. Ta trân trọng sự thông thái của các vị, nhưng chính ta, với tư cách là Thủ Lĩnh Ravenshaw, mới là người ra quyết định cuối cùng.” Anh gạt đầu về phía ông lão lúc này. “Ta sẽ đi tìm MacDuff như ông đã khuyên.” Khi họ còn chưa kịp gạt đầu hài lòng, anh quay sang những cậu bé. “Nhưng ta không có ý định chờ cho Roger trở lại và gặm sạch xương chúng ta. Một khi chúng ta đã liên minh với tộc MacDuff, chúng ta sẽ đi nghênh chiến với Brisbane.”

Hòa theo cậu Chauncey hồ hởi, những cậu trai trẻ reo hò đến khản cả tiếng. Tabitha cố gắng rống to để át sự âm ỉ đó nhưng vô ích. “Một kiến nghị đã được ghi nhận. Tất cả những người chấp nhận hãy nói ‘Đồng ý’. Những người phản đối—”

“Dem cho ta bản đồ lãnh địa của Brisbane,” Colin ra lệnh, cắt ngang lời cô.

“Vâng, thưa ngài.” Ewan nhanh chân đến trải một cuộn giấy da lên bàn trước mặt thủ lĩnh của ông. Colin nghiêng người tới trước cho đến khi mũi anh gần như chạm vào tấm bản đồ.

Khôn ngoan xác định vai trò Chủ Tọa Cuộc Họp Của Tập Đoàn Ravenshaw tự đặt của cô vừa bị tiếm quyền bởi giám đốc và chủ tịch hội đồng quản trị, Tabitha đi vòng quanh bàn để nhìn qua vai Colin. Tấm bản đồ đầy rẫy những hình vẽ nguệch ngoạc và chữ viết khó hiểu trông cứ như được in bởi những kẻ nghịch ngợm bị cận thị. Cô lơ đãng rút cặp kính từ túi váy và đeo lên.

Hai hàng lông mày cô chau lại khi cô xem xét tấm bản đồ. Cô cho rằng sự im lặng đột ngột rơi xuống cánh đàn ông là do họ cũng tập trung như cô.

Nhưng khi sự im lặng kéo giãn đến mức gần như bứt tung, cô nhìn lên và thấy tất cả họ đều nhìn chăm chăm vào mũi cô. Cô đưa tay lên, định sẽ chùi đi một vệt bụi, nhưng tay cô lại chạm vào gọng kính kim loại. Khi Colin xoay sang để nhìn xem điều gì đã thu hút sự chú ý của họ, lo lắng nở bung trong bụng Tabitha.

Anh thẳng người lên, nghiêng đầu lúc thì bên này, rồi bên kia, như thể việc nghiên cứu cô từ mọi góc độ có thể giải đáp cho điều không thể cắt nghĩa. Những ngón tay anh quét qua thái dương cô khi anh kéo cái kính ra. Cô không thể có cảm giác yếu ớt hơn nếu anh lột trần cô ngay trước mặt người của anh.

Cô nín thở, chờ đợi những câu hỏi mà cô không dám trả lời. Nhưng anh chỉ nâng cặp kính lên trước ánh nắng, dùng hai ngón tay to lớn chùi lên tròng kính, rồi đeo chúng lên trước mắt, giữ chúng ở đó như thể không tin tưởng sức chịu đựng của gọng kính.

Khi anh chớp mắt ngạc nhiên nhìn những thứ xung quanh anh, hơi thở Tabitha nghẹn lại thành một tiếng nấc nhỏ. Thật là lạ, cặp kính làm nổi bật sức hấp dẫn nam tính mạnh mẽ chứ không làm lu mờ nó. Cô không thể chắc chắn anh trông giống một nhân viên kế toán đẹp lộng lẫy hơn hay một người mẫu GQ thông minh. Người dân của anh thậm trọng quan sát anh cúi người trên tấm bản đồ.

“Arjon,” anh nói, chỉ một ngón tay về phía một dòng chữ nguệch ngoạc khó hiểu, “đây là con sông nào?”

Arjon nghiêng tới gần hơn. “Đó là dòng Tweed.”

Colin toét miệng cười rạng rỡ. “Đúng như tôi nghĩ. Và những khoản đòi này?”

“Đòi Combies.” Arjon tiếp tục gọi tên hết những kí hiệu này đến kí hiệu khác cho đến khi Colin gần như gọi to chúng lên cùng lúc với anh ta.

Đột nhiên Tabitha hiểu tại sao anh lại luôn quắc mắt với cô hay nhìn cô một cách hung bạo bằng cái nheo mắt theo kiểu Clint Eastwood đó. Anh có lẽ còn cận nặng hơn cô!

“Thật thần kỳ,” anh thở nhẹ ra, lắc đầu. “Ta chưa bao giờ dám mơ trên đời lại có những thứ tuyệt diệu như thế này. Thậm chí Vua Ai Cập còn chưa sở hữu được một báu vật như thế.” Anh chuyển ánh mắt đến khuôn mặt bạn anh, rồi bật lùi lại trong sự kinh hãi trên choker. “Sao chứ, Arjon, cậu xấu hơn tôi tưởng đấy!”

Những người đàn ông, kể cả Arjon, bật cười khà khà. Tabitha có lẽ cũng đã cười, nhưng khi Colin dồn toàn bộ sức mê hoặc của đôi mắt nâu vàng tuyệt diệu đó lên cô, cô mới muộn màng nhận ra trò đùa đó giờ đang chĩa vào cô.

“Và cô, tiểu thư,” anh nói nhẹ nhàng, nhìn lướt trên gương mặt hoàn toàn bình thường của cô bằng ánh mắt sững sốt, “thậm chí còn đẹp hơn ta tưởng.” Dường như lời thú nhận đó cũng khiến anh bối rối như cô, anh tháo cặp kính ra và đưa lại cho cô. “Dù chúng có tuyệt diệu đến thế nào đi nữa thì ta cũng không nên quá gần bó với chúng. Ta tin chúng thuộc về cô đấy.”

Tabitha lùi lại cách xa anh, gần như vấp chân nọ lên chân kia. “Anh cứ giữ chúng đi. Thật đấy. Tôi không cần chúng nữa đâu.”

Cô có thể thấy rất rõ mà không cần cặp kính. Cô có thể thấy ánh nắng phản chiếu trên mái tóc đen sáng bóng của Colin, những nếp chân chim hấp dẫn ở đuôi mắt anh, nụ cười mỉm u sầu uốn cong khóe môi anh, nơi cô khao khát được hôn lên đó.

“Anh vui lòng giữ chúng đi. Chúng chỉ là hai mảnh kính bị bể cong tôi dùng biểu diễn phép thuật thôi. Chẳng qua chỉ là một trò lừa phỉnh tầm thường.” Đúng là một trò lừa phỉnh thật mà, Tabitha nghĩ. Một trò lừa phỉnh tàn nhẫn của thời gian và định mệnh. Nụ cười của Colin phai đi khi cô tiếp tục thối lui. “Cứ xem nó như một món quà. Một vật kỷ niệm thể hiện sự cảm kích của tôi vì lòng tốt của anh.”

Trước khi cô có thể buột mồm nói thêm bất cứ điều gì đáng nguyên rửa hơn nữa, cô quay người và bỏ trốn lên ngọn đồi, tầm nhìn biến dạng vì nước mắt.

Tabitha trở mình trong cái giường chật hẹp, ghen tị với Colin vì được cả một tấm nệm đầy gối và cả giấc ngủ thanh bình. Thậm chí với những tấm chăn được lót bên dưới cô, cô vẫn cảm giác như đang nằm trên một cái giường đầy đá. Sự tuyệt vọng thúc ép và giục giã cô, khiến ngay cả việc giả vờ ngủ cũng khó khăn.

Đêm cũng thao thức như cô. Gió thổi quanh căn lều như một con rồng đang cấu kính, quạt những cành cây trong luồng gió cuộn cuộn và rền rĩ một đoạn điệp khúc sầu thảm.

Sau khi bỏ trốn khỏi cuộc họp, cô dành cả buổi chiều lục lọi căn lều tìm bùa hộ mệnh. Tình thế đang ngày càng trở nên cấp bách, cô phải trở lại thế kỷ của cô. Không phải chỉ vì cha mẹ cô, mà còn vì bản thân cô nữa. Thời đại này thật rối ren không phù hợp với cô—nó vừa hiểm nguy mà cũng đầy đam mê. Cô phải trở lại với gia đình cô, với sự nghiệp của cô, với căn hộ mà lúc này cô nghĩ nó khô cứng hơn là ấm cúng, trong khi cô còn có đủ quyết tâm để trở lại.

Nhưng cuộc tìm kiếm bán loạn của cô không có kết quả. Colin rõ ràng đã cắt sợi dây chuyền trong người anh. Và đó là nơi duy nhất cô sẽ không tìm.

Cô trở mình nằm nghiêng, len lén liếc trộm về phía anh. Anh đang nằm ngửa còn Lucy cuộn tròn trong khuỷu tay anh. Cả hai đều trông thật thanh thản, không có vẻ gì lo lắng bởi cơn gió đang nổi lên hay sự khốn khổ ngày càng tăng của cô. Mối Colin hơi hé mở. Cô tự hỏi anh có thức dậy nếu cô dịu dàng áp môi lên đó. Kiểm nén một tiếng rên rĩ, cô lăn ngửa lại.

Thật bẽ mặt khi khám phá ra mặc dù chỉ số IQ của cô cao ngất, cô cũng chẳng miễn dịch với những bấp tay bóng bẩy và một cặp lông mi đen như mun hơn gì những phụ nữ khác!

Chỉ là một sự mê muội nhất thời thôi, cô nghiêm khắc tự trấn an, không khác gì cái lần cô phải lòng Steve Kaufman hồi lớp mười. Thời gian đã xoa dịu khao khát của cô dành cho anh ta.

Một khi cô đã trở lại thế kỷ 21, cô sẽ có dư thời gian để quên Colin. Nói chính xác thì cô có cả một cuộc đời, cả một cuộc đời biết rằng cô đã bị cuốn hút bởi một người đàn ông đã chết hơn bảy trăm năm, nhưng vẫn khiến mọi người đàn ông cô từng gặp chỉ như những bóng ma vô vị.

Tabitha kéo một tấm chăn qua đầu, thà chọn cái nóng ngọt ngào hơn phải chịu sự căm dỗ được nhìn ngắm đầy yêu thương vào gương mặt đang ngủ say của Colin.

Cô có lẽ đã rất hạnh phúc tự làm mình chết ngạt nếu một tiếng khóc ré không xé tan tiếng gió vi vu. Lật chăn ra, Tabitha ngồi dậy, cố gắng lắng nghe qua tiếng tim đập rộn ràng trong tai cô.

Rồi tiếng khóc đó lại vang lên—Tiếng khóc không thể nhầm lẫn của một đứa trẻ, át cả tiếng gió như bài ca ai oán của một nữ thần báo tử.

Bản năng đầu tiên của cô là nhảy vù khỏi đồng chăn vào vòng tay Colin. Nhưng cô là một thành viên chính thức của hội Mensa, đầu phải một thiếu nữ lâm nạn run rẩy sợ hãi. Cô không tin những hiệp sĩ trong bộ giáp sáng ngời lại có khả năng bảo vệ cô khỏi nguy hiểm, và cũng không tin vào ma quỷ. Colin chỉ là một người đàn ông như bất cứ ai và hẳn phải có một lời giải thích khoa học cho âm thanh kỳ dị đó. (*Mensa: tổ chức quốc tế dành cho những người có chỉ số IQ vượt trên 98% dân số thế giới, tức chỉ có 2% được vào tổ chức này. Đến nay tổ chức có hơn 100.000 thành viên đến từ hơn 100 quốc gia trên thế giới*)

Cô trượt ra khỏi đồng chăn, quyết tâm sẽ đi đến tận cùng chuyện này trước khi Colin thức tỉnh bởi âm thanh mà anh sẽ tin là tiếng khóc của em gái vọng lại từ thế giới bên kia.

Tòa lâu đài sừng sững trên đầu Tabitha như một hầm mộ cổ xưa bị phủ bóng bởi sự huyền bí và mối đe dọa.

Cô tìm đường qua những tảng đá gãy vỡ rải trên khoảng sân, cứ mỗi bước đi khó nhọc cô lại tự mắng mình vì đã không mang đôi dép vào. Gió mang những đám mây lướt qua mặt trăng thành những mảng nhỏ tả tơi, tạo ra một thứ ánh sáng chập chờn. Tabitha khao khát ngoái lại nhìn về phía căn lều nơi Colin đang nằm ngủ.

Nhưng một tiếng khóc hãi hùng khác vẫy gọi cô tới trước. Rền rĩ cố gắng, cô vật lộn với cánh cửa gỗ nặng nề của tòa lâu đài đến khi nó mở ra và cô bước vào trong.

Khoảng khắc cánh cửa khép lại sau lưng cô, tiếng khóc ngừng bật. Tabitha đứng chôn chân tại chỗ trong bóng tối đen như mực, sự im lặng đột ngột còn đáng sợ hơn một tiếng thét ma quái.

“Mình trông đợi gì chứ?” cô lầm rầm qua hàm răng đánh lập cập. “Chờ em gái Colin mặc một tấm trải giường trắng nhảy ra dọa mình và thét lên ‘Hù’ hay sao!”

Cơn gió làm đúng như cô đoán, tóm lấy một cánh cửa chớp trở cao trên tường và xô nó mở ra với một tiếng va đập đì đẹt tai. Tabitha nhảy dựng lên. Ánh trăng giờ đang chảy tràn qua khung cửa sổ hẹp, để lộ những bậc thang đá như dẫn về nơi vô định.

Cô nhìn lên vào bóng tối đang bủa vây quanh cô. “Chẳng thể ghê hơn Ngôi Nhà Ma ở khu Disner World được.” Giọng cô nhỏ dần thành tiếng thì thào hồ nghi. “Phải không nhỉ?”

Cô bắt đầu bước lên, cố gắng để không nhận thấy những vệt loang đen sẫm trên nhiều bậc thang. Lúc cô lên được đầu cầu thang đầu tiên, nỗi sợ hãi khiến cô thở hì hục. Cô ngừng lại và nghiêng đầu lắng nghe, cầu nguyện cho tiếng bước chân thì thào lên lút sau lưng cô chỉ là tưởng tượng. Tiếng cô thở vọng lại trên cầu thang hẹp cho đến khi cô thề là một thứ vô hình nào đó đang thở hổn hển cùng lúc với cô, đang chế giễu nỗi kinh hãi dần tăng lên trong cô.

Cô trèo lên nhanh hơn, cảm giác mình như một kẻ bị săn đuổi hơn là kẻ đi săn. Cô không còn biết cô đang vội lao tới thứ gì đó đang nằm chờ trên đầu cầu thang hay bỏ chạy khỏi mối hiểm họa kinh khủng đang lớn vồn phía sau cô. Sự bất an của cô phản ánh hoàn cảnh rắc rối cô đang dính vào.

Cô đang sống ở thực tại, nhưng lại bị kẹt ở đâu đó giữa tương lai và quá khứ.

Cô chạy lên cầu thang thứ hai, hy vọng có thể trú trong bóng tối ở đó. Nhưng khi cô ngoái lại nhìn qua vai, cô đâm sầm vào một thứ gì đó vừa ẩm vừa cứng rắn. Một tiếng thét bật ra khỏi cổ họng cô. Cô có lẽ sẽ vẫn cứ tiếp tục hét lên như thế nếu một bàn tay mạnh mẽ không kiên quyết bịt chặt miệng cô.

15. Chương 15

Kẻ tấn công Tabitha không phải thể lực siêu nhiên cũng không phải bóng ma. Anh không phải một linh hồn, mà là con người bằng xương bằng thịt—những cơ bắp cuộn cuộn và săn chắc đủ sức ấn chặt cô vào tường mà không làm cô đau. Hơi thở của anh hòa vào hơi thở cô. Cô ngửi thấy mùi khói trong tóc anh, nếm được vị mồ hôi và thuốc da trên lòng bàn tay đang áp lên môi cô. Khi nỗi kinh hãi qua đi, cô dựa hẳn vào anh vì mừng rỡ.

“Đừng la nữa, cô gái.” Tiếng nói cộc cằn của Colin vang lên trong đêm tối, đi đôi với ánh sáng hoang dã trong mắt anh. “Trước khi cô đánh thức cả người sống và người chết dậy.”

Cô thu xếp được một cái gật đầu run rẩy. Anh chậm chậm rút tay lại, những ngón tay anh nắn nã ở môi dưới cô trong một giây dài như vô tận. Thay vì bước ra xa, anh lại chống tay lên tường ở hai bên vai cô, sừng sững ở trên cô dù họ cao gần bằng nhau. Anh giữ một đầu gối cong lên giữa hai chân cô. Nếu cô cố gắng bước một bước về bất cứ phía nào đi nữa, cô cũng sẽ ở trong một vị trí rất bất tiện.

“Làm thế nào...?” Cô ho, rồi ngừng lại để hắng giọng. “Tôi đã để anh ngủ lại trong lều mà. Làm thế nào anh lại vào trong lều dài được...lại ở trên lều nữa?”

“Ta đã đi theo lối đi bí mật từ khu vườn.”

“Vậy là anh đã nghe thấy nó,” cô nói, phần khởi khi biết cô không phải người duy nhất bị điên. “Tiếng khóc!”

“Ta chẳng nghe thấy gì hết. Chẳng có gì ngoài tiếng gió rít cùng tiếng chân cô lên đi khỏi lều và phá vỡ lời thề cô đã hứa với ta.”

Tabitha suýt chút nữa đã thề là cô nghe thấy một âm vực tổn thương trong giọng nói dữ dội đầy tự hào của anh. Cô muốn nhìn thấy vẻ mặt anh, nhưng ánh trăng lại đổ xuống những bậc thang ở bên dưới, từ chối đương đầu với bóng tối. “Tôi ra khỏi lều bởi vì tôi nghe thấy tiếng một đứa trẻ đang khóc.”

“Cô nên tự thấy hổ thẹn, cô gái!” Sự gay gắt trong giọng anh khiến cô sững sờ. “Cô xâm phạm kỷ niệm đẹp về em gái đã chết tội nghiệp của ta để che dấu thói tham lam của mình! Cô nghĩ ta cũng cả tin và mê tín như những người phụ nữ trong làng sao? Ta cho là sắp tới cô sẽ cố gắng thuyết phục ta tin rằng vong hồn cha ta đội mồ sống lại còn bầu trời thì lúc nhúc phù thủy.”

Từ phù thủy khiến cô rùng mình. Một cái rùng mình mà cô biết anh nhất định phải cảm thấy vì họ đứng rất gần. Nếu họ mà đứng gần hơn chút nữa, rằng cô sẽ đánh lập cập lại ngay. “Nếu anh không tin tôi đã nghe thấy tiếng khóc, vậy thì anh nghĩ sao tôi lại lang thang giữa đêm quanh nơi đổ nát tiêu điều này chứ? Vì bài tập thể dục nhịp điệu của tôi chắc?”

“Tất nhiên là để trộm sạch đồ của ta. Ta đoán đó là một cách đồ cô không thể cưỡng lại. Cô biết tất cả tài sản của gia tộc Ravenshaw đang nằm sau những bức tường này, tha hồ cho cô chọn. Ta biết cô là kiểu phụ nữ lợi dụng điểm yếu của một người đàn ông ngay từ lúc đầu tiên ta nhìn thấy cô.”

Sự giận dữ của Tabitha làm lu mờ trí óc sáng suốt của cô.

“Chẳng phải câu buộc tội đó hơi bị bất công hay sao, khi nó đến từ một người chẳng có lấy một điểm yếu rõ rệt nào?”

Anh đặt tay lên người cô và cả hai người đều biết đó là sai lầm. Lẽ ra cô nên lách khỏi hai bàn tay sở hữu của anh trên vai cô, nhưng thay vào đó cô lại rướn tới gần. Cô bị mê hoặc bởi tia sáng lấp lánh trong đôi mắt anh như một con rắn hổ mang bị mê hoặc bởi điệu sáo réo rắt của chủ nhân nó.

“Gì chứ, đáng ra ta phải—“ anh nói qua hàm răng nghiến chặt.

“Làm gì?” cô hỏi, lòng náo nức vì cô biết mình đang liều lĩnh châm chọc anh. “Cho người lòi tôi đến trước hội đồng quý báu của anh à? Xén hết mái tóc còn lại của tôi? Hôn tôi?” Đôi môi cô hé mở, mời gọi anh...không, là khẩn nài anh, hãy hôn cô.

Cô biết vào cái giây phút môi họ gặp nhau rằng cô đã phát lên một phép màu đầy say đắm mà cũng thật tai họa. Chỉ khác là lần này, không phải Colin có nguy cơ bị biến thành một con ếch, mà chính cô bị biến đổi từ cô gái điềm tĩnh thành người phụ nữ nồng nhiệt.

Nếu anh ban cho cô sự mơn trớn lỗ mẩn của một kẻ thô bạo, có lẽ nó đã dập tắt khao khát của cô dành cho anh. Nhưng anh chiếm lấy miệng cô với một cái vuốt âu yếm của lưỡi anh, chỉ càng khuấy động khát vọng của cô. Môi anh đặt nghiêng trên môi cô hết lần này đến lần khác—nêm cô, trêu chọc, cắn đùa, chiếm đoạt—cho đến khi cô mềm rũ vì ham muốn. Cô nín lấy hai cánh tay cơ bắp của anh, thưởng thức sự kích thích khi lưỡi anh xâm nhập sâu vào miệng cô. Anh rên rỉ tán thưởng khi lưỡi cô đáp lại nhịp điệu gợi mở đó, e thẹn vào lúc đầu, rồi với sự buông thả bản năng.

Đó là tất cả những nụ hôn chúc ngủ ngon mà Tabitha chưa bao giờ có được, tất cả những cuộc hẹn hò ở ghế sau xe trong những đêm vũ hội mà cô chưa bao giờ tham dự, tất cả những giấc mơ gợi cảm mà cô chưa bao giờ thú nhận. Colin đã buộc tội cô là một kẻ trộm, nhưng anh mới là người lấy đi hơi thở, lí trí, ngay cả trái tim cô. Nếu sự chia sẻ tuyệt vời này là ý tưởng trừng phạt của anh, thì cô muốn được chết trong vòng tay anh, không hề hối tiếc, muốn là nạn nhân của tất cả những tội lỗi xấu xa mà cô chưa từng có can đảm nếm trải.

Cô bật ra một âm thanh nhỏ, vỡ òa khi anh dứt khỏi môi cô và áp môi vào mạch đập rộn ràng nơi cổ cô. Anh thì thầm tên cô, hít vào hương thơm của tóc cô như thể nó được ướp bằng những tinh dầu quý giá nhất.

Thậm chí khi cô nghiêng đầu sang bên, giục anh nếm làn da nhạy cảm sau tai cô, Tabitha vẫn buột phải nỗ lực để phá vỡ bùa mê từ nụ hôn của anh. Cô khó mà nhận ra giọng nói nhẹ như hơi thở của mình. “Có một lời gì-gì-giải đáp có căn cứ khoa học cho sự hấp dẫn giới tính giữa chúng ta. Đó đơn giản chỉ là kết quả của”—cô rên rỉ sung sướng khi anh cắn răng quanh dải tai cô và nhẹ nhàng kéo—“nh-nh-những hóc môn pheromone kích động. Pheromone là những chất xúc tác hóa học tác dụng như là chất kích thích tình dục giữa hai cá nhân”—từ đó trầm xuống thành một tiếng rên rỉ khi anh dùng đầu lưỡi để khiêu khích thùy tai trinh trắng của cô—“cực kỳ xung khắc.”

“Tabitha?” giọng anh khản đặc thì thầm vào tai cô.

“Gì thế, Colin.”

“Im lặng nào.”

Để phòng cô có ý định cãi lời anh, anh chòang tay ôm cô, ép chặt ngực cô vào người anh. Rồi anh chiếm lấy miệng cô, những nụ hôn của anh sâu và đòi hỏi hơn trước. Anh hôn cô như thể anh sẽ chết vì muốn cô và Tabitha không thể cưỡng lại nhu cầu của anh. Chưa từng có ai thật sự cần cô cả. Thậm chí cha mẹ cô lúc nào cũng có nhau.

Cô có lẽ đã tan chảy xuống sàn nhà trong sự ngây ngất thuần túy nếu đầu gối anh không ở đó để đón cô. Cô thở hổn hển bởi sự va chạm ngọt ngào khi bắp đùi rắn chắc của anh ấn vào giữa hai chân cô. Cô biết rất rõ lớp vải thô trên váy Magwyn là tất cả những gì ngăn cách anh với phần cơ thể đang xáo động chờ đón sự đụng chạm của anh.

Nếu anh không cứng người lại trong vòng tay cô thì có lẽ cô đã nghĩ tiếng thét đột ngột kia là của mình.

Tiếng khóc ré của một em bé vọng xuống từ cầu thang trên kia với sự rõ ràng kỳ quái. Họ nhìn vào bóng tối trên cao, cố gắng điều hòa nhịp thở bất định. Mắt Colin mở to vì sửng sốt. Cô níu chặt hai cánh tay anh.

Anh chạm một ngón tay lên đôi môi còn đang râm ran của cô, rồi ra hiệu cho cô đi theo anh lên những bậc thang uốn lượn.

“Không,” cô thì thào.

“Ta sẽ không để em ở đây một mình đâu, cô gái.”

“Và tôi sẽ không đi bất cứ đâu cho đến khi anh xin lỗi.”

“Vì đã hôn em sao?” anh rít, dí sát vào mặt cô như thể anh sắp làm thế lần nữa.

“Vì buộc tội tôi đã đột nhập vào lâu đài để lấy trộm đồ của anh.” Tabitha biết cô đang cư xử thật trẻ con, nhưng không hiểu sao việc Colin khôi phục thanh danh cho cô lại rất quan trọng đối với cô.

Anh phải mất một khoảng thời gian căng thẳng mới chấp nhận chỉ vẽ cau có như giông bão của anh thôi không đủ lay chuyển cô. “Được rồi,” anh gầm gừ qua kẽ răng. “Ta thành thật xin lỗi, tiểu thư của ta.”

Khi anh quay lại và bắt đầu bước lên những bậc thang, Tabitha vội theo sau anh, cô sợ bị bỏ lại đằng sau còn hơn là lao đầu tới trước. “Tôi không phải tiểu thư của anh.”

“Chưa thôi,” anh nói thản nhiên, sự ngạo mạn không biết giới hạn của anh chọc cô tức điên.

“Không bao giờ,” cô lườm bâu với cái lưng anh, nhưng ngay cả đối với cô, lời phủ nhận đó nghe cũng thật trống rỗng và thiếu thuyết phục.

Lúc họ rón rén lên cầu thang, Tabitha nắm chặt áo Colin như một đứa trẻ bập bôm níu vào một cái nôi để tập đi. Anh hẳn sẽ cần cả hai tay để bảo vệ họ chống lại nỗi kinh hoàng vô hình đang chờ trong phòng nguyện trên tháp. Mặc dù anh không mang dao hay gươm, nhưng trải qua nhiều chuyện cô cũng đã học được rằng một người như Colin không bao giờ thật sự không có vũ khí.

Ngay lúc họ đến trước cánh cửa có thanh chắn bằng thép trên đỉnh cầu thang, tiếng khóc ngừng bật. Sự im lặng báo điềm gở vọng lại như một bài ca truy điệu. Tabitha rùng mình.

Colin vòng tay ra sau và bóp hai bàn tay run rẩy của cô. “Đừng sợ, cô gái. Có thể đó chỉ là cơn gió rít qua một vết nứt trên đá.”

Cô gửi anh một nụ cười run run, cố gắng không co rúm lại vì sợ. Anh kéo cô đến gần hơn sau lưng anh, rồi anh xòe bàn tay đặt lên cánh cửa và bằng một cử chỉ dứt khoát đẩy nó mở tung ra.

Một tràng những cảm giác hoang mang đổ dồn vào các giác quan của cô đang tê liệt vì sợ: một cây thánh giá với tượng Chúa Giê-xu bằng vàng bị treo lệch trên bức tường trát thạch cao; tiếng gù bị bóp nghẹt của một con chim bồ câu; những ngọn nến lập lòe trên bệ thờ được đục đẽo. Gỡ mình khỏi tay cô, Colin bước lên phía trước, bị lôi kéo về phía hàng đèn hiệu đang bập bùng ở nơi anh đã tưởng sẽ chỉ có bóng tối.

Một sự tĩnh lặng thanh bình rơi qua nhà nguyện. Điều đó chỉ càng khiến sự sững sờ thêm thấm thía khi một thứ gì đó to và bụi lao từ góc khuất đến đột kích Colin, vừa tấn công vừa la oang oang như một con bê cái đã hóa điên.

Trở tay không kịp bởi thứ chớp nhoáng đó, anh bay lùi lại đằng sau, đập đầu vào bức tường với một tiếng bộp rồ to. Bụi thạch cao bay mù khắp nơi. Nuốt xuống một tiếng thét, Tabitha chạy vù tới bệ thờ. Cô nhấc một cái chân đèn lên, quyết tâm đến đánh vào đầu kẻ đã tấn công Colin.

Tiếng phụ nữ than khóc khiến những ngón tay cô đóng băng quanh chân đèn bằng đồng.

“Colin! Cậu chủ Colin, có phải là con không?”

Tabitha từ từ quay lại và thấy Colin đang được ôm trong lòng một người phụ nữ to lớn đến mức có thể làm hậu vệ cho đội bóng bầu dục New York Giants. Cái chân đèn trượt khỏi bàn tay cô rơi lạch cạch trên sàn nhà lát ván.

“Ôi, Colin, cậu bé tội nghiệp của ta!” bà ta than van. “Ta giết con mất rồi!” Bắp thịt của bà ta lúc lắc trên hai cánh tay khi bà ta ấn mặt Colin vào bộ ngực đồ sộ của mình, đung đưa anh như đang ru em bé.

Anh vùng vẫy để tránh bị đè chết ngộp và Tabitha phải nỗ lực cưỡng lại tràng cười khúc khích vì thích thú.

“Vú Nana?” anh thì thầm, chớp mắt ngơ ngác nhìn lên. “Có phải là vú không, Nana? Con cứ nghĩ vú đã chết rồi.”

“Và ta cũng nghĩ con đã chết, cậu bé đáng yêu của ta,” bà thì thầm, vuốt mái đầu đen của anh. “Có vẻ hai chúng ta đều sai cả.”

Colin lắc đầu như để tỉnh táo hơn, rồi lồm cồm đứng dậy. Anh giật áo dài cho thẳng lại, cái quắc mắt kịch liệt của anh cảnh báo Tabitha không được cười. Nhưng cô còn đang bận nhìn quanh quất những chỗ tối để tìm tiếng gù kì dị khi nãy. Có lẽ một con bồ câu đã bay vào gian giữa của giáo đường qua kính cửa sổ vỡ.

Colin vừa giúp Nana đứng lên vừa rên rỉ nhỏ vì gắng sức. Tabitha thì thầm, “Colin?”

“Sao?”

“Nếu Nana không phải là ma”—cô chỉ về phía cái giỏ nằm trong góc, ngón tay cô run run—“thì cô bé cũng không phải.”

Colin nhìn Tabitha chăm chăm trong một lúc lâu như thể anh sợ phải nhìn vào cái giỏ, rồi niềm hy vọng dần xua đuổi sự hoài nghi trong mắt anh. Nana chấp hai bàn tay lực lưỡng của bà lại và đứng yên lặng khi anh tiến một bước vào góc tối, rồi một bước nữa. Dáng đi đầy tự tin của anh không còn vẻ nghênh ngang thường nhật của nó. Anh hạ cơ thể cường tráng xuống để quỳ bên cạnh cái nôi. Một vẻ âu yếm khó tả trên gương mặt anh làm dịu đi những đường nét rắn rỏi.

Anh đưa tay vào cái giỏ và bỗng đưa bé lên như thể cô bé được làm từ thủy tinh dễ vỡ; như một báu vật vô giá. Những lọn tóc đen, gần giống tóc anh, phủ quanh mái đầu nhỏ hồng hào. Cô bé thủ thỉ nhìn xuống anh vẻ rất thích thú, rồi ợ cứ như vừa mới uống cả một panh bia Molson's. (*gần 0.5l*)

Chính cái lúc Colin quay nhìn cô với những giọt nước mắt kinh ngạc hòa cùng niềm biết ơn là lúc Tabitha biết cô đã lạc lối.

Còn bờ ngõ hơn cả lúc cô tình cờ lạc vào thời đại xa lạ này. Còn bờ ngõ hơn cả khi môi anh dịu dàng chạm vào môi cô lần đầu tiên.

Cô muốn anh nhìn cô bằng ánh mắt đó khi cô bước xuống từ một lối đi rải đầy hoa để đến đứng bên anh. Cô muốn anh ôm những đứa con của cô cũng bằng đôi bàn tay chiến binh mạnh mẽ nhưng dịu đi bởi tình yêu đó của anh.

Cô cố gắng mỉm cười với anh qua những giọt nước mắt long lanh, mắt phương hướng bởi một sự thật tai hại nhất. Cô muốn anh.

Ngài Colin xứ Ravenshaw, thủ lĩnh đời thứ bảy của Lâu Đài Raven đi xuống khoảng đồi ngợp ánh trăng, cuối cùng cũng là một vị anh hùng vinh quang.

Tabitha bên lên theo gót anh. Già Nana đang cười rạng rỡ đi lù lù đằng sau họ. Đứa bé trong hai cánh tay anh lộ lên một tròng gào khóc sung mãn, nhưng anh chỉ áp một nụ hôn lên chóp mũi đáng yêu của cô bé, chẳng chút nỗ lực để dỗ cho bé im lặng. Đứa bé nhắm mắt thành bản sao vẽ cau có thường lệ của anh nó. Cô bé tội nghiệp hẳn là có ga đây, Tabitha nghĩ. Chỉ có Chúa mới biết Nana đã nuôi cô bé bằng thứ gì.

Khi tiếng gào rống cấu kỉnh của cô bé vang khắp khu trại, dân của Colin tràn ra từ những túp lều và túi ngủ của họ. Rõ ràng họ e sợ mình đã bị rơi vào tay cả một bầy ma quỷ giết chóc. Họ tụ tập quanh thủ lĩnh, tìm kiếm niềm an ủi trong sự hiện diện bất ngờ của anh.

Arjon và cô nàng tóc vàng cùng xuất hiện từ một cái túi ngủ trong khi Granny Cora cà nhắc bước ra với cái ống tẩu chưa thắp vẫn còn cắn chặt giữa hai hàm răng. Jenny bám vào váy ngủ của mẹ, những lọn tóc mới cắt của cô bé bù xù khi vừa thức dậy.

“Lạy Chúa trên thiên đường! Âm thanh khủng khiếp gì thế?” Magwyn hét, bịt hai tay lên tai.

Colin cười toe nhìn xuống em bé đang kêu la của anh. “Đó là cách để gọi tiểu thư của chị đấy à? Ta thấy giọng con bé khá là êm dịu đấy chứ. Ta nghĩ một ngày nào đó con bé sẽ trở thành một người hát xướng tài năng.” Như thể để đáp lại lời khen của người anh trai mê muội, đứa bé vung vẩy hai cánh tay nhỏ bụ bẫm và cười nắc nẻ vì sung sướng.

Tabitha chưa bao giờ là một người kêu “ô” và “a” khi thấy những đứa trẻ thò lò nước dãi, nhưng thậm chí đối với con mắt đa nghi của cô, cô bé vẫn thật đáng yêu với những lọn tóc nổi loạn và cái miệng nhỏ chúm chím hờn dỗi.

Iselda chỉ một ngón tay run lẩy bẩy vào đứa bé trong tay Colin trước khi ngất xỉu, ngã đè lên Magwyn. Magwyn lao đảo dưới sức nặng của chị ta.

“Là con ma đó!” Chauncey la to, vấp chân nọ lên chân kia. “Con ma trong ngọn tháp!”

Nana nhéo tai cậu và xô đẩy qua đám người như hậu vệ đang quay lại xông thẳng qua hàng phòng ngự. Bà đi đến đâu là một bản hòa âm những tiếng hự và tiếng rên rỉ bật lên tới đó khi bà dậm mạnh lên chân người này và thúc cùi chỏ vào lá lách người khác.

“Cô bé không phải là ma, thẳng hề, và ta cũng vậy.”

“Già Nana!” Magwyn thì thào. “Bà còn sống.”

“Chẳng nhờ được ơn các người,” Nana đáp lại. “Ta đoán không ai trong số các người nghĩ sẽ nhích cái móng lười biếng của mình lên lâu và báo cho Già Nana tội nghiệp biết cuộc vây hãm đã kết thúc.”

“Thôi nào, Nana,” Colin nói, “nếu họ làm thế, vú cũng sẽ phục kích họ như vú đã làm với con.” Anh nói với đám đông đang há hốc mồm. “Mọi người nên thấy bà. Bà bắt chọt tấn công từ bóng tối, rống lên như một nữ thần báo tử Valkyrie đang say máu, quyết tâm bảo vệ cô tiểu thư quý báu của bà đến hơi thở cuối cùng. Bà rất cừ!”

Lòng tự hào được người ngoại, Nana rục rịch rồi bọ má anh. “Cứ nói tiếp đi, cậu bé hay nói ngọt.”

Tabitha bước lùi một bước. Cô đang hy vọng có thể hòa vào đám đông và về nấu trong lều Colin. Những cảm xúc của cô dành cho anh vẫn còn quá mới mẻ và mong manh không thể trưng ra trước sự xăm xoi của đám đông.

Arjon ngáp và vò xù mái tóc mình như những chùm lông chim. “Làm thế nào cậu lại rơi vào cảnh đi lảng vảng quanh lâu đài vào đêm khuya khoắt thế này? Bọn tôi đã đi nằm hàng tiếng đồng hồ rồi.” Bạn cùng phòng của anh ta khúc khích, đôi môi sưng mọng của cô ta cho thấy bọn họ đã thỏa mãn những theo đuổi khác hứng thú hơn là giấc ngủ. Tabitha chạm một ngón tay lên môi mình, tự hỏi liệu chúng trông có được hôn thật trọn vẹn như cảm giác của cô.

Đặt đứa bé vào cánh tay Nana, Colin đáp lời. “Có vẻ như chỉ có một người trong số chúng ta đủ can đảm để đương đầu với con ma Ravenshaw đáng sợ trong sào huyệt của nó.” Trước khi Tabitha có thể né khỏi tầm với của anh, anh đã kéo cô vào giữa đám người và xoay cô lại đối diện với dân làng. “Chính Tabitha là người đã dám khiêu khích sự mê tín và bước vào lâu đài. Chính Tabitha là người đương đầu với tất cả những nỗi sợ gian nan”—từ này kèm theo một nụ cười vui vẻ trong giọng anh—“để giải phóng tiểu thư và Già Nana của mọi người khỏi ngục tù trên tháp.”

“Không có gì mà,” cô lầu bầu.

Colin nói tiếp cứ như cô chưa nói tiếng nào, vừa đưa tay loay hoay tìm trong áo anh. “Để vinh danh lòng quả cảm của tiểu thư, ta sẽ tặng cô ấy một vật kỷ niệm thể hiện lòng biết ơn sâu sắc của ta.”

Hơi thở Tabitha nghẹn lại, nhưng đã quá trễ để ngăn cản anh. Anh đã trồng viên ngọc lục bảo qua đầu cô. Thậm chí trong ánh trăng mờ ảo, viên ngọc vẫn sáng lung linh như mắt một con rồng ở trên ngực cô.

Cô ngậy người nhìn xuống viên đá quý mà lòng vừa lo vừa sợ. Cô chưa từng mơ lòng tin của Colin lại trở thành một gánh nặng kinh khủng đến thế. Nó vừa trói buộc cô vào anh vừa có thể đưa cô rời xa anh mãi mãi. Quyết định là ở cô.

Một cách logic, cô biết sẽ an toàn nếu cô xoay người trong vòng tay anh, an toàn cho cô hôn anh mà không có nguy cơ phép thuật tai hại nào. Nhưng không hiểu sao nó còn nguy hiểm hơn trước gấp nhiều lần. Thế là cô chỉ đứng đó không tự nhiên—không quay người lại, không chạm vào anh, không thừa nhận món quà lòng tin của anh.

“Hoan hô Tabitha!” Chauncey hét.

“Đúng vậy! Hoan hô Tiểu Thư Tabitha!”

Tất cả đồng thanh hét lên câu hô hào vui sướng, khiến đứa bé giật mình khóc ré lên. Tiếng nó gần như bị tiếng cười giòn giã của Colin át đi khi anh choàng tay quanh người Tabitha từ phía sau và ôm cô sát vào trái tim anh. Cô nhắm nghiền mắt lại. Cô đã vượt hơn bảy trăm năm rời khỏi nhà chỉ để tìm thấy nơi đã luôn dành cho cô.

16. Chương 16

Lâu Đài Raven từng bùng bắt tay vào lao động. Mặt trời lên, cư dân ở đây hồi hải vào ra lâu đài như một đàn kiến siêng năng. Bởi vì bóng ma đã bị trục xuất và tiểu thư tí hon của họ đã được giải thoát khỏi ngục tù trên tháp, mọi người đều hăm hở khôi phục nhà và dựng lại cuộc sống của họ.

Khi Tabitha trôi vào giấc ngủ bất an trong đêm trước, Colin còn nằm rúc bên cái nôi, đếm mỗi nhịp thở của em gái. Tabitha thức dậy vào lúc bình minh và thấy anh nằm sấp dưới sàn mà ngủ ngon lành. Sau khi đắp chăn cho anh, cô rón rén đi đến thế chỗ anh, đứng canh chừng cô bé khỏi bóng tối đang dần lụi tàn.

Mặc cho nhiều lời đề nghị hăng hái, anh vẫn từ chối giao đứa bé được anh đặt tên là Blythe Bé cho bất cứ người phụ nữ nào trong làng. Anh vừa khẳng khái hướng dẫn hầu hết các cố gắng sửa sang nhà của

vừa bông đùa bé trong khuỷu tay như một trái banh biết ngo nguậy. Anh đeo cặp kính gọng kim loại của Tabitha trượt thấp trên mũi. Nhưng chính sự khập khiễng đó càng khiến anh trở nên không thể cưỡng lại.

Cánh phụ nữ đành phải cam chịu đi chăm chút cho Nana. Tính đa nghi của bà đã thay đổi hoàn toàn sau khi bà đã chắc chắn tiểu thư quý báu của bà cuối cùng cũng đã an toàn. Sự quần trí gần đến mức điên loạn mà bà đã trải qua trong giáo đường như đang thối lui với sự nhanh chóng đáng mừng. Bà chấp nhận lời mời của Granny Cora và đến chia sẻ một bữa thuốc dưới bóng mát của rừng liễu.

Tabitha cũng sẽ thấy vui cùng với họ nếu tâm trạng của cô không mãi mấp mé giữa sự hồ hởi và nỗi tuyệt vọng. Mỗi khi ánh mắt cô tình cờ chạm mắt Colin, cô sợ họ sẽ thay đổi lịch sử vì phát minh ra điện năm trăm năm trước Benjamin Franklin. Sự hứa hẹn không lời trong đôi mắt anh làm hơi nóng sôi sục trong cô, làm tan chảy bức tường băng giá bao quanh trái tim cô và để cho dòng chảy đó đọng lại ở những nơi khêu gợi hơn nữa.

Nhưng khi anh quay đi để hét một mệnh lệnh khác cho Ewan hay cho Chauncey, nỗi tuyệt vọng lại xâm chiếm cô. Cô biết cô nợ anh sự thật, dù điều đó có nghĩa là đánh liều kết nối mỏng manh đang lớn dần giữa họ. Cô phải nói với anh rằng cô không thuộc về vòng tay anh, cuộc đời anh, thậm chí là thời đại của anh. Nhưng cô còn chẳng biết cô có thể tìm thấy dũng khí để rời bỏ anh không nữa.

Và còn cha mẹ cô thì sao? Nếu máy bay của họ đã rớt xuống Tam Giác Bermuda, cô có quay về thế kỷ 21 cũng chẳng thể đem họ trở lại. Nhưng nếu họ còn sống, sự biến mất không một lời giải thích của cô sẽ làm tan nát trái tim họ. Có thể suốt cả cuộc đời còn lại họ sẽ tin rằng cô đã trở thành nạn nhân của một kẻ bắt cóc hay một kẻ giết người hàng loạt. Cô nắm chặt bữa họ mệnh, suýt chút nữa đã ước Colin cứ quăng cái thứ đáng ghét đó xuống một cái giếng không đáy cho rồi.

“Tiểu Thư Tabby!” Một cậu bé tóc vàng, gương mặt bụi bặm với một nhúm tóc phồng lên giữa trán chồm đầu qua một lỗ châu mai trên tường cao. “Đến đây đi, Tiểu Thư Tabby! Giờ đến lượt Lucy bé cần phải được giải cứu này.”

“Cô sẽ đến ngay, Thomas.” Tabitha vội lên lầu và giải cứu Lucy khỏi một con chuột trông khá độc ác đã dón con mèo lên gờ cửa sổ, càng làm nổi bật thêm tên tuổi vị nữ anh hùng táo bạo của cô.

Khi cô bước ra từ lâu đài, vừa đi vừa thủ thỉ với con mèo trong tay, Arjon thả rơi chồng thảm dệt anh ta đang ôm để bịt mũi. “Đáng lẽ phải để con quái vật con này cho chuột gặm mới đúng.”

“Anh thật đáng hổ thẹn, Ngài Arjon,” cô đáp lại, hôn lên cái đầu xù của Lucy. “Xúc phạm một tiểu thư là không có bản lĩnh đâu.”

“Ta đã thấy cậu ta ngủ với những phụ nữ có lông còn dài hơn nữa kìa,” Colin gọi to từ đỉnh một chồng gỗ đã được gom lại.

Vị Arjon sành đời đỏ mặt và những phụ nữ đang giữ bồ hóng trên những tấm trải giường cười khúc khích. Colin nháy mắt với Tabitha qua vành kính, khiến thế giới của cô một lần nữa chao đảo trên trục xoay của nó.

Cô thần thờ đặt Lucy vào một cái chảo nấu ăn trống không, không hề hay biết hàng lông mày nhướng cao tình quái của Arjon.

“Jenny, cẩn thận trên đó đấy,” Magwyn hét to, ngừng việc cạo rì trên một cái chân đèn bằng bạc khi chị thấy con gái chạy vụt qua những lũy đài trên tháp uyển chuyển như một con khỉ con.

Jenny chỉ cười khúc khích và vẫy tay rồi lao đảo theo sau những đứa trẻ khác. Magwyn lắc đầu và quay lại làm việc. “Đáng lẽ tôi nên đét dít đứa trẻ đó cho ra hồn, nhưng tôi không thể cưỡng lại tiếng cười của nó sau quá nhiều thời gian. Tiếng cười đó như âm nhạc đối với tai tôi.”

Tabitha mỉm cười, nhớ lại lần đầu tiên cô được nghe Colin bật cười thành tiếng.

Nhưng lúc đó Magwyn nhìn lên lũy đài, và khuôn mặt chị trắng bệch đi. Tabitha ngược lên theo, che mắt khỏi ánh nắng buổi sáng. Nỗi sợ hãi đâm xuyên trái tim cô.

Jenny không còn cười đùa nữa. Cô bé đang bám những ngón tay mảnh dẻ vào một móm đá chìa ra, có nguy cơ nhận lấy một cú rơi thẳng đứng từ khoảng cách bảy mươi feet (*hơn 21m*) xuống những hòn sỏi cuội

bên dưới.

Tiếng thét của Magwyn là tiếng thét của mọi bà mẹ trong cơn ác mộng. Tiếng thét lạnh lẽo dường như vang mãi vang mãi, làm tất cả mọi người trong khoảng sân tê liệt vì hãi hùng.

Tất cả trừ Colin.

Đưa đứa bé cho Nana, anh chạy như bay về phía ngọn tháp. Tabitha biết anh sẽ không thể nào đến kịp lúc. Anh là một anh hùng, không phải siêu anh hùng. Và khi anh thất bại, anh sẽ đổ lỗi cho bản thân, cũng như anh đã đổ lỗi cho mình vì hành động tự vẫn của Regan.

Cô gần như có thể nghe thấy tiếng Jenny thở hồng hộc vì gắng sức, có thể cảm thấy viên đá sắc cắt vào da tay mỏng manh của cô bé, có thể cảm nhận sự hổ thẹn ghê gớm của cô bé khi tè dầm lần đầu tiên sau nhiều năm.

Khi bàn tay trái của Jenny rời khỏi mồm đá và tuyệt vọng quờ quạng trong không khí, nắm tay Magwyn nắm lại rồi buông xuôi như thể chị không biết nên giấu mặt vào hai bàn tay hay vung nắm đấm lên mà xỉ vả ông trời hẹp hòi.

Colin chỉ vừa mở được cánh cửa ngoài dẫn lên ngọn tháp khi Jenny ngã xuống. Kỳ lạ thay, chính Magwyn lại là người im lặng như tờ khi tiếng thét lạnh lạnh của Jenny xé rách tai họ. Colin xoay người nhìn, khuôn mặt anh trắng bệch đi vì bất lực và kinh hãi. Cô bé lao đầu xuống mặt đất, tay và chân đập điên cuồng.

Tabitha không nhớ là cô đã chụp lấy bùa hộ mệnh. Không thể xác định được chính xác giây phút nào cô đã gạt bỏ những lo lắng, vượt qua sự ức chế bản thân, và ước, tha thiết hơn bất cứ điều gì cô từng ước trong đời.

Tiếng thét của Jenny chuyển thành tiếng “Aa-a-a-a-...” thích thú khi cô bé ngã chậm lại và giờ đang lơ lửng trong không trung. Cô bé bay là là về phía mặt đất, vấy phồng ra như cái dù điệu đà, và đáp với sự duyên dáng nhẹ như lông hồng vào hai cánh tay rộng mở của Tabitha. Tabitha vùi mặt vào cổ họng đầm mồ hôi của cô bé, trân quý cảm giác của cơ thể nhỏ nhắn trong vòng tay cô.

Cô bé vùng ra khỏi vòng ôm mãnh liệt của Tabitha, ngửa đầu ra sau để nhìn cô chăm chú. Giọng cô bé, đã khản đi vì la hét, như vọng lại quanh khoảng sân. “Đó là một cú bắt thật cừ, Tiểu Thư Tabby. Cô có phải là phù thủy không?”

Tabitha nhìn lướt qua những gương mặt sững sờ quanh đó. Colin chậm chậm tháo cặp kính ra, cũng như những người ngạc nhiên kia, anh nhìn cô chăm chăm. Cô nhắm mắt trong một khắc ngắn ngủi để xóa đi gương mặt anh, cầu nguyện rằng anh sẽ hiểu.

Cô không thể nói dối đứa trẻ tràn trề hy vọng trong vòng tay cô, cô cũng không thể tiếp tục lừa dối Colin thêm nữa. Quá khứ đã trở thành hiện tại của cô và anh đã trở thành tương lai duy nhất trong hình dung của cô. Còn thời điểm nào tốt hơn lúc này để đón nhận di sản mà cô đã luôn chối bỏ? Ở đây trong vương quốc cổ tích này, nơi những kị sĩ trong bộ giáp sáng ngời chiến đấu để diệt những con rồng ma quỷ và thần chú hùng mạnh nhất trên thế gian là tình yêu chân chính. Tabitha suýt chút nữa đã ước mẹ cô có mặt ở đó để chứng kiến lời tuyên bố đầy tự hào của cô.

Cô mỉm cười dịu dàng với Jenny, nhưng ánh mắt cô lướt qua đầu cô bé, đến dừng chân đầy thương yêu trên gương mặt sững sờ của Colin. “Ừ, bé cưng. Cô là một phù thủy.”

Im lặng đón chào lời tuyên bố của cô. Một sự im lặng trọn vẹn đến mức Tabitha có thể nghe thấy tiếng sột soạt khô giòn của những con nhện vỗ cánh trong nhà nguyện trên cao, tiếng lạo xạo của một viên sỏi văng ra khi ai đó vô tình lùi một bước.

Cặp kính cô rơi khỏi những ngón tay buông thõng của Colin. Gương mặt anh hoàn toàn không có biểu hiện. Sắc nâu rám nắng trôi khỏi làn da màu đồng của anh, tẩy nó thành màu trắng. Cứ như lời thú nhận đột ngột của cô đã biến anh thành một cọt muối.

Manh mối thứ hai cho Tabitha biết có gì đó không ổn là khi Magwyn giật Jenny khỏi cánh tay cô. “Nhưng Mama à,” cô gái nhỏ rên rĩ. “Ngã xuống vui lắm! Con có thể làm lại không?”

“Im nào, con nít không hiểu chuyện,” Magwyn nói cộc cằn. Chị lùi lại tránh xa Tabitha, khoác lên một vẻ mặt cứng rắn vì sợ hãi và bị phản bội.

Cô không mất nhiều thời gian mới nhận ra phản ứng của Magwyn cũng giống như phản ứng của đám đông đang vây quanh họ. Một vài người bước lùi lại; những người khác đang lầm rầm gì đó và làm dấu thánh giá trên ngực. Cô quan sát họ trong sự bất lực ngỡ ngàng khi, từng người một, những khuôn mặt đã từng cười rạng rỡ với cô chỉ vài phút trước trở nên khép kín, như gương mặt của những người xa lạ. Chỉ có đôi mắt Arjon là ánh lên một tia sáng thương cảm, không hiểu sao càng tội tệ hơn sự kết tội công khai của những người khác.

“Chết chưa,” cô thì thầm.

Cô đã từng nói hớ trước đây, nhưng lần này có lẽ còn tội tệ hơn cái lần cô dẫm lên chuỗi hạt của Đệ Nhất Phu Nhân trong bữa ăn tối do tổng thống tổ chức để vinh danh cha cô. Hay cái lần cô gọi vợ của một khách hàng tỉ phú tiềm năng bằng tên của bồ nhí ông ta.

“Thieu cô ta đi!” một ông lão hét to, vẩy nắm đấm run run trong không trung.

“Đúng vậy, cô ta đã thú nhận mình là phù thủy. Chúng ta phải thieu cô ta,” Granny Cora buồn bã lặp lại.

“Tôi đã nghĩ mọi người chỉ thieu những kẻ dị giáo thôi chứ,” Tabitha nói yếu ớt.

Cậu Chauncey lúc nào cũng tháo vát nói chêm vào. “Chúng tôi thất cổ phù thủy. Rồi chúng tôi mới thieu bọn chúng.”

Những lời kết tội lầm rầm to dần thành những tiếng hô hoán. Tabitha chạm một bàn tay vào cổ, lùi lại về phía Colin mà không hay. Jenny bắt đầu nức nở, những tiếng gào khóc chân thành của cô bé chỉ càng làm bầu không khí thêm hỗn loạn.

“Đủ rồi!”

Tiếng thét của Colin khiến tất cả bọn họ đều im lặng, kể cả cô bé Jenny cũng giật mình nín thinh. Khi anh đặt hai bàn tay lên vai Tabitha, cô nhẹ nhõm sụm người vào anh. Cô nên biết trước anh sẽ không bao giờ cho phép dân anh làm hại cô chứ. Anh là người hùng của cô, vị cứu tinh của cô, số phận của cô—người đàn ông cô đã lặn lội vượt qua hơn bảy thế kỷ để yêu.

Anh vuốt ve chỗ hõm trên vai cô với sự âu yếm khiến cô muốn tan chảy xuống chân anh.

“Ta là người đã đem phù thủy này về đây.” Giọng nói nhẹ nhàng nhưng tuyệt vọng của anh lạo xạo như thép trên vải nhung trong sự tĩnh lặng căng thẳng. “Ta có bốn phận phải thieu cô ta.”

PHẦN BA

Mê đắm

Chẳng còn gì dễ hơn tự lừa dối. Những gì mỗi người ước muốn, họ đều tin đó là sự thật.

– Demosthenes

17. Chương 17

“Việc này có thể còn khiến anh đau hơn là tôi nữa đó.” Tabitha dùng hai bàn tay bị trói để đẩy những sợi tóc ướt mồ hôi ra khỏi mắt trong lúc cô lẻ bước theo Colin lên con dốc đứng. “Một lần tôi đã nói với cha tôi như thế khi ông định phạt tôi vì dám xâm nhập vào tài khoản ngân hàng của ông để chuyển khoản đến Greenpeace, và ông đã cười ngặt nghèo đến mức quên phải đánh đòn tôi.”

Khuôn mặt Colin không biểu hiện chút hài hước nào. Nó đã trở nên bất động và cương quyết kể từ cái khoảnh khắc kinh khủng mà cô thú nhận bí mật của cô.

Cô thở dài, không biết cô còn có thể giữ nổi cuộc trò chuyện huyền thuyên mà căng thẳng này bao lâu nữa. Họ đã trèo lên sườn núi dốc trong gần suốt buổi chiều nay, thế mà anh chẳng hề thốt lên một tiếng. Cô đã từng là nạn nhân của những phút im lặng ử dột của anh trước đây, nhưng lần này lại khác. Nó như một dòng suối sâu, đen ngòm chảy cuộn cuộn qua lòng hang dưới mặt đất. Cô có lẽ đã nghĩ mình đang bước trên đường lên thiên đàng một mình nếu không có sợi dây trói dài nối cổ tay cô với tay Colin.

Mặc cho sợi dây trói buộc họ lại với nhau, anh đã không hề chạm vào cô lấy một lần kể từ khi anh đưa ra lời kết tội lạnh lùng. Chính Ewan mới là người đến trói sợi dây quanh hai cổ tay cô theo lệnh của cậu chủ ông, còn Chauncey đặt đầu dây còn lại vào tay anh. Tabitha chỉ còn nước bước theo sau anh, biết rất rõ bùa hộ mệnh đang nảy lên giữa hai bầu ngực cô. Chắc chắn Colin đã đoán được bùa hộ mệnh chứa đựng quyền năng. Thế mà anh lại cho trói cổ tay cô đằng trước, để những ngón tay cô có thể khum lấy viên ngọc nếu cô dám.

Buổi chiều mùa hạ chế giễu cô với vẻ đẹp của nó. Những cây hoa dại mọc len lỏi giữa những khe đá, đổ tràn xuống sườn đồi như một thác nước đủ màu sắc. Một cây linh sam sừng sững trên cao, trao bóng mát và hứa hẹn những giờ phút nghỉ ngơi cho người lữ hành mệt mỏi. Cơn gió nổi lên ve vuốt khuôn mặt cô. Vùng đất cao nguyên Scot được tô điểm như một bức tranh nền lí tưởng cho câu chuyện cổ tích của mẹ cô—Nàng Công Chúa và Giàn Thiêu. Hay Cô Bé Quàng Khăn Bị Nướng Trui. Tabitha ngẩn ngại nhìn vào ánh sáng phản chiếu từ cây rêu đang đọng trên thắt lưng Colin. Cô rùng mình, sợ rằng một câu chuyện cổ tích khắc nghiệt như thế sẽ không bao giờ có kết thúc tốt đẹp. (* Nguyên tác là Nàng Công Chúa và con Ếch - The Princess and The Frog - và Cô Bé Quàng Khăn Đỏ - Little Red Riding Hood - nhưng Tabitha đã đổi thành phiên bản mới Nàng Công Chúa và Giàn Thiêu và Cô Bé Quàng Khăn Bị Nướng Trui để ví von hoàn cảnh éo le hiện tại của cô*)

“Lẽ ra anh nên giao lại bộ pajama cho tôi,” cô nói với tấm lưng cứng nhắc của Colin. “Luật liên bang quy định chúng là chất xúc tác làm giảm tốc độ cháy.”

Họ đã gần tới được đỉnh đồi. Colin vẫn giữ sự im lặng khắc kỷ và không thể lay chuyển như Abraham đang chuẩn bị đi giết đứa con trai yêu thương của ông theo lệnh Thượng Đế. Sự so sánh đó không đủ để an ủi cô.

“Tôi hy vọng anh đã nhớ đem theo xúc xích. Bởi vì tôi đã quên đem kẹo xộp rồi.” Khi anh tiếp tục ngó lơ sự hồ hởi tàn nhẫn của cô, cô nói thêm, “Anh cực kỳ thông minh khi bày ra kế sách giả vờ thiêu tôi. Một khi dân của anh thấy cột khói, họ sẽ tưởng là anh đã hoàn thành nghĩa vụ của anh và tôi có thể đi đường của mình mà không ai hay biết.” (*Kẹo xộp ở đây là kẹo mềm, hình trụ, có màu trắng, hồng nhạt, xanh lá cây. Thường thì con nít thích xúc xích và kẹo xộp xiên que đem nướng. Trong hoàn cảnh này Tabitha đang cố tình hiểu là họ đi dựng chồng củi để nướng đồ ăn như trong một buổi đi picnic.*)

Colin nhắc một cành cây linh sam lên, ra hiệu cho cô bước qua. Cô lẽ ra đã quệt được vào anh, nhưng anh nhảy lùi tránh xa cô, khiến một nỗi tuyệt vọng khác cứa sâu vào trái tim cô. Chỉ cần cô có thể làm cho anh nói chuyện với cô...nhìn cô...chạm vào cô thôi cũng được...

Một ngôi nhà tranh xiêu vẹo thấp lè tè hiện ra giữa khoảng rừng thưa, trông chẳng có chút gì là thần tiên. Mái tranh lợp của nó cứ như một chòm tóc giả bị mối ăn.

“Phòng ở trông mới hấp dẫn làm sao!” Tabitha nói khi anh áp tải cô qua những đám cỏ dại mọc sum sê quanh một mỏm đá ngã nghiêng và đẩy cửa mở ra. “Không trang nhã bằng ngục tối của Brisbane, nhưng vẫn còn—” Trước khi mắt cô có thể quen với bóng tối, anh đã nhanh nhẹn hoán đổi vị trí của họ và đóng sầm cánh cửa trước mặt cô. Thanh chắn rơi đánh thụp trên cánh cửa.

Giọng cô nhỏ dần thành một lời thì thầm. “...có thể ở được.”

Cô sụm người dựa vào cánh cửa, sự trống trải tràn ngập tâm hồn cô. Có một sự khác biệt rất lớn giữa việc bị cầm tù cùng Colin và bị anh cầm tù. Cô sẽ rất vui lòng quay trở lại căn ngục chật hẹp của Brisbane và đối mặt với nguy cơ bị xử tử chỉ để được ngủ trong vòng tay Colin thêm một đêm nữa.

Đẹp bỏ sự tuyệt vọng, cô rời khỏi cánh cửa và chậm chậm đi quanh căn nhà tranh. Những cánh cửa chớp hẹp che bên ngoài các khung cửa sổ, chỉ để những tia nắng ngoan cường nhất lọt vào. Những hạt bụi lác rác trong không trung, lướt qua một lò sưởi bằng đá, tro trong lò đã nguội lạnh từ lâu. Một tấm nệm bọc trong một tấm trải cũ, hai ngọn đèn cây cháy dở chỉ còn một nửa. Mạng nhện giăng trên các thanh xà thô

kệch. Chúng rung rinh trên các bức vách đầy mùi mốc như những tấm mạng che mặt bị rách toí tả. Một đoạn dây dài treo lủng lẳng từ thanh xà giữa nhà.

Tabitha đưa hai bàn tay bị trói lên và lơ đãng chạm vào nó. Đầu dây bị tưa như thể nó bị cắt hay bị giăng rất mạnh. Đột ngột, những lời nói của Colin đổ ập vào đầu cô.

Khi cuối cùng ta cũng đến ngôi nhà tranh nơi chúng ta từng hẹn hò để nói với Regan ta sẽ lấy cô ấy làm vợ, ta tìm thấy cô ấy treo lơ lửng trên những thanh xà, đứa trẻ chưa ra đời của ta chết trong bụng cô ấy. Tabitha rút hai bàn tay lại như thể sợi dây có điện. Cú sốc chạy thẳng đến tận tim cô. Cô quay phắt lại, mạch đập tăng nhanh. Lúc này cô không cần đến phép thuật để quay ngược về quá khứ, chỉ cần trí tưởng tượng mà thôi.

Một ngọn lửa nổ tanh tách trong lò sưởi, phủ ánh sáng lung linh lên tổ ấm yên ươg mà Colin đã kỳ công chuẩn bị cho tiểu thư của anh. Những ngọn nến thơm tỏa hương sức nức trong không khí. Một tấm chăn sạch phủ lên tấm nệm anh đã nhồi lông ngay buổi sáng hôm đó. Anh đang sưởi ấm hai bàn tay nứt nẻ bên ngọn lửa khi cánh cửa mở toang và Regan chạy vào trong, áo choàng ngoài của cô mở đi vì bông tuyết, đôi má tái hồng lên vì tiết trời lạnh.

Colin nhắc mũi trằm khỏi mái tóc bạch kim của cô, hai bàn tay anh run rẩy vì ham muốn, nhưng vẫn dịu dàng không thể tả. Đôi môi anh chiếm lấy môi cô và họ cùng ngã xuống tấm nệm, vứt bỏ quần áo với tất cả sự phóng túng tội lỗi của hai con người trẻ tuổi hăm hở khám phá tất cả những khoái cảm trong cơ thể chín muồi của họ.

Tabitha chỉ cảm thấy tình yêu thương âu yếm dành cho chàng trai Colin khi đó—mảnh khảnh với những cơ bắp mới hình thành, một cái bóng của người đàn ông trưởng thành khắc trên khuôn mặt chưa trở mã của anh, cái hàm trơn láng, đôi mắt sáng lấp lánh niềm tin.

Nhưng hình ảnh về Regan có vị cay đắng hơn, như tro tàn trong miệng cô. Sự thương hại cho số phận của cô gái pha lẫn với lòng ghen tị trong cô. Nếu Colin đã làm điều mà lương tâm ở thế kỷ mười ba yêu cầu anh, Tabitha sẽ không bao giờ nằm trong vòng tay anh mà nhịp tim cô thổn thức và da cô ứng hồng từ cuộc làm tình của anh. Anh sẽ không bao giờ vuốt mái tóc cô hay trộm một nụ hôn hay chạm vào ngực cô như thể anh đã chờ để làm thế cả cuộc đời anh. Trong một khoảnh khắc huy hoàng ngắn ngủi, Regan đã có mọi thứ Tabitha ao ước.

Và đã ngu ngốc đến mức kết liễu nó trên mẩu dây.

Một hình ảnh đen tối hơn đến thế chỗ hình ảnh đầu tiên—Colin và Regan đang tranh cãi—quảng những lời ngu ngốc và tàn nhẫn vào nhau như chỉ những người trẻ tuổi và yêu nhau say đắm mới làm. Regan, gương mặt nhợt nhạt còn in dấu những dòng nước mắt, đi qua đi lại trong ngôi nhà tranh, xoắn vặn hai bàn tay cho đến khi một bàn tay như con chim bồng chồn lao vút đến tát vào mặt Colin. Colin đứng tê liệt sau cái tát của người yêu, cuối cùng quay gót và rời khỏi ngôi nhà mà không nói một lời.

Tabitha khụy gối và ấn lưng bàn tay vào mắt để cố gắng xóa đi hình ảnh cô biết sẽ tới nhưng không thể.

Một bóng hình gầy đứng trong ngưỡng cửa ngôi nhà tranh, lờ mờ trong ánh sáng mặt trời nhợt nhạt của mùa đông. Anh chẳng còn là một người đàn ông, mà chỉ là một chàng trai ở ngưỡng trưởng thành đang nắm chặt một bó hoa thạch nam khô trong một bàn tay và trái tim anh trong bàn tay kia. Một cái bóng đổ lên gương mặt anh, một lần, hai lần, khi cái vật đang treo lủng lẳng trên những thanh xà bật từ trước ra sau, như thể bị đẩy bởi một bàn tay vô hình.

Colin lướt về phía cái vật khó diễn tả kia, không hay biết bất cứ thứ gì ngoài tiếng cọt kẹt lề mề của sợi dây. Anh chớp mắt nhìn lên, đôi mắt nâu vàng trống rỗng vì sưng sốt. Nhận thức đến chậm chạp, nó còn nhấn tâm và ác nghiệt hơn sự tê liệt trước đó. Rống lên đau đớn, anh chạy vội tới chỗ Regan, ôm quanh eo cô và nhắc cô xuống nhưng đã quá trễ để thổi một hơi thở vào cổ họng vẫn vện của cô.

Anh cào lên sợi dây, xé nó làm đôi bằng sức mạnh của nỗi tuyệt vọng trong anh. Regan rơi vào vòng tay anh, lạnh lẽo và cứng đờ trong khi trước kia đã từng thật ấm áp và mềm mại.

Ấp ủ cô vào ngực anh, anh sụm xuống trên hai gối, ngửa đầu ra sau trong một tiếng gào thảm thiết không thành tiếng.

Khi Tabitha hạ hai bàn tay khỏi mắt cô, chúng ướt đầm nước mắt. Cô đứng lên, thô bạo chùi cánh tay lên hai má. Cô chẳng phải là Regan nào hết để đi thao túng một người đàn ông bằng nước mắt và những lời buộc tội.

Cô lấp vấp đi đến cửa sổ và lấy móng tay khay cánh cửa chớp đã hỏng. Chẳng thấy Colin ở đâu, nhưng cô có thể nghe được những tiếng pưng đều đặn khi cây rìu của anh đồn vào gỗ.

Một tia nắng vượt lên viên ngọc, khiến nó sáng lấp lánh trong ánh sáng âm u. Tabitha quệt lên viên đá bằng đầu ngón tay, giờ đã thấu hiểu tại sao Colin lại ra lệnh cho Ewan trói tay cô lỏng lẻo và để những ngón tay cô được tự do. Nếu anh quay trở lại và thấy ngôi nhà tranh trống không còn cô đã trở lại nơi bí ẩn mà cô đã tới, anh sẽ được miễn cho cái gánh nặng kinh khủng phải hoàn thành lời thề anh đã nguyện trước người dân và trước Chúa của anh. Một lần nữa anh sẽ chỉ còn lại một mình với những nỗi tiếc nuối bầu bạn.

Được an ủi bởi sự thanh thản gần như siêu nhiên, Tabitha cuộn tròn bên khung cửa sổ, quyết tâm làm một việc mà Regan đã không có đủ can đảm để thực hiện.

Ở đây khi Colin đến tìm cô.

Mặt trăng trôi lững lờ trên khoảng rừng thưa, đẩy lùi bóng tối chạng vạng về những góc ngách rêu phong của nó. Khi tia sáng bàng bạc đầu tiên của màn đêm buông xuống là lúc tấm màn che phủ giữa hai thế giới thực và ảo tan biến thành một tấm mạng mỏng như sa, dễ dàng bị khuấy động bởi bàn tay khinh suất của con người. Tabitha cũng sẽ không ngạc nhiên nếu thấy một toán tiên nữ hiện lên từ dưới những cuốn lá và nhảy nhót quanh cây cọc ở giữa khoảng rừng. Đó là một cây cọc đẹp và chắc chắn, được chôn sâu vào lòng đất, chĩa thẳng táo bạo vào trong đêm. Cây cọc cứng cáp đã được đeo từ thân cây tổng quán sủi nhằm nhui để không làm trầy da nạn nhân của nó. Ánh trăng rơi lên đồng củi nhỏ được xếp quanh gốc cây cọc với sự chăm chút kỹ lưỡng. Tabitha tin chắc đám củi khô này đã được chọn vì tính hiệu quả và còn để an ủi nữa. Nó sẽ thiêu trụi thật nhanh và thật nóng, tiêu hủy tất cả dấu vết của người phụ nữ đã bị giáng tội phải vùng vẫy trong vòng tay khủng khiếp của ngọn lửa.

Kẻ đao phủ của cô đã quỳ gối cầu nguyện rất lâu. Nhưng thay vì cúi đầu khiêm tốn, anh trông như bị kẹt trong một cuộc chiến với đấng tạo hóa của anh. Anh đẩy hai vai ra sau và ngửa mặt lên trời để tìm kiếm trong khoảng không đen ngòm của bầu trời. Khuôn mặt nhìn nghiêng bị ray rứt của anh trông vừa đẹp vừa thật khủng khiếp, như bức tranh thời Phục Hưng về một thiên thần sa ngã đi giết chóc để giành lại vị trí chính đáng của mình trong ngôi nhà của Chúa.

Cuối cùng anh cũng cúi đầu và nhắc chân đứng lên. Lúc đó Tabitha biết chính xác ai là người đã thua trận.

Cô đứng giữa căn nhà, muốn đứng trên đôi chân mình khi anh đến tìm cô. Cô đứng thẳng, từ chối khom lưng. Chúa của Colin có thể được anh cầu xin lòng khoan dung, nhưng cô thì không.

Anh loay hoay với thanh chắn cửa, hai bàn tay anh đã bị tước mất sự uyển chuyển thường lệ. Sự vụng về của anh chỉ càng để lộ anh sẽ phải trả giá rất nhiều để mở cánh cửa đó.

Khi nó mở bật ra, Tabitha tưởng sẽ thấy một chàng trai tóc đen mảnh khảnh in bóng trong ánh trăng. Nhưng là bóng của một người đàn ông vạm vỡ đồ dài trước mặt cô, một người đàn ông nắm quyền sinh sát trong đôi bàn tay cuộn sợi dây lỏng lẻo.

Về mặt kiên quyết của anh che dấu sự hoảng hốt anh hẳn phải cảm thấy khi khám phá ra cô vẫn chưa chấp nhận lời mời của anh và biến mất. Anh cuộn đầu dây quanh cổ tay anh, và dịu dàng dẫn cô qua đám cỏ ẩm sương đêm đến cây cọc sẽ là mồ chôn của cô.

Anh từ chối không nhìn vào mắt cô khi anh nghiêng đầu và tháo vòng dây quanh cổ tay cô.

“Tôi rất thán phục anh vì tuân thủ sát sao những nguyên tắc của anh đấy,” cô nói khinh suất. “Từ nơi mà tôi đến, hầu hết đàn ông không có bất cứ nguyên tắc nào.”

Câu đó giành được một cái quắc mắt giận dữ cố nén của anh, cái quắc mắt đầu tiên anh dành cho cô sau cái ngày dài như vô tận đó. Cô không hề vùng vẫy khi anh đẩy cô lùi lại vào cây cọc, rồi đi vòng ra sau để cột hai tay cô lại. Hơi thở nóng của anh phả vào tóc cô. Anh phải cần đến một, hai, ba lần mới thắt chặt mẩu nối theo đúng ý anh. Đến lúc anh hoàn thành, hai bàn tay anh còn run rẩy hơn tay cô.

Tabitha biết không sử dụng bùa hộ mệnh để tự cứu mình là cô đang mạo hiểm chấp nhận may rủi. Nhưng lần đầu tiên trong đời, cô buộc phải đặt lòng tin vào một người khác ngoài bản thân cô. Nếu cuối cùng mọi chuyện sáng tỏ rằng cô đã tin lầm Colin, thì đó cũng chỉ là bước sai lầm cuối cùng của một người dành cả cuộc đời để làm chuyện sai quấy.

Anh đến đứng trước mặt cô, mỗi cử động của anh chậm chạp, như thể anh đã già đi cả chục tuổi chỉ trong khoảng thời gian anh trói cô vào cây cọc.

“Anh sẽ phải thất cổ tôi trước, không phải sao? Tôi sẽ rất thất vọng nếu anh không làm thế. Anh luôn khiến tôi có ấn tượng anh là một người khắt khe về nghi thức mà.” Tabitha nuôi một tia hy vọng hão huyền. Để thất cổ cô thì anh sẽ phải chạm vào cô.

“Cô không cho ta lựa chọn nào khác,” giọng anh khản đi. “ ‘Người không được để một phù thủy sống sót.’ ”

“ ‘Người không được sát sinh,’ ” cô đáp lại, thầm biết ơn vì chỉ ít cô cũng nhớ được lời răn đó.

Anh tránh xa vài bước, như thể việc từ chối nhìn vào cô đang càng lúc càng trở nên khó khăn. “Cô không có lời nào để bào chữa cho mình sao?”

Dù vai cô có bị căng ra, nhưng Tabitha vẫn nhún vai. “Lúc nào tôi cũng trả hết những khoản tiền lãi trong thẻ tín dụng trước khi đến hạn.”

“Đừng có chế giễu ta nữa,” anh rống lên, quay ngoắt lại để nhìn cô trừng trừng.

Niềm hy vọng của cô bùng lên thành sự đắc thắng. “Nếu không thì anh sẽ làm gì? Bóp cổ tôi đến chết, rồi thiêu hài cốt của tôi ra tro hay sao?”

Khi Colin sải bước tới trước và chộp lấy cổ họng cô, cô nghĩ anh sẽ làm đúng như thế. Nhưng bàn tay tuyệt vọng của anh lỏng đi bởi sự dịu dàng, giọng anh trầm và van nài. “Chối bỏ đi, tiểu thư! Chối bỏ tội danh sử dụng ma thuật và ta sẽ trả tự do cho cô. Thậm chí nếu việc đó khiến ta phải trả giá bằng linh hồn vĩnh cửu của mình. Chối bỏ nó và ta sẽ thả cho cô đi. Cô sẽ không bao giờ phải thấy mặt ta nữa.”

Ánh mắt hoang mang của cô dõi theo từ cái cầm cương ngạnh, đến cái môi dưới tuyệt vời đó. Làm sao cô có thể nói với anh lời đe dọa đó đối với cô còn đáng sợ hơn cái chết?

Vì anh, cô rất muốn làm như anh bảo. Nhưng cô đã dành cả cuộc đời mình sống trong sự dối trá. Nếu Arian ở đây vào lúc này, Tabitha hy vọng mẹ cô sẽ khen ngợi vì cô sẵn sàng chết vì một điều mà cô đã luôn ghét bỏ. Cô cuối cùng đã nhận ra những quyền năng siêu nhiên của cô cũng là một phần của con người cô như bàn chân mười ngón và màu tóc nhạt nhẽo của cô vậy.

“Tôi không thể chối bỏ điều đó,” cô nói nhẹ nhàng. “Dù là vì anh đi nữa.”

Nỗi tuyệt vọng tột đỉnh khiến cô nhắm mắt anh. Hai bàn tay anh nhấc lên cao, giải thoát những búp tóc mềm mại của cô khỏi sợi ruy băng của Magwyn cho đến khi chúng buông xõa bồng bềnh quanh khuôn mặt cô. Tabitha ngửa mặt ra sau, không thể cưỡng lại sự cám dỗ dịu dàng của anh. Anh chụp hai bàn tay quanh cổ cô, ấn hai ngón cái đầy sức mạnh vào nơi mạch máu đang phập phồng ở chỗ hõm mỏng manh.

“Nhắm mắt lại,” giọng anh khô khốc.

Tabitha không thể biết được tại sao cô lại làm theo—để thử cho anh sự đau đớn dần vật khi phải nhìn ánh sáng cuộc đời biến mất khỏi đôi mắt cô hay để xóa đi khuôn mặt đẹp, tàn nhẫn của anh. Nắm tay anh thắt chặt hơn. Hai hàng mi cô khép lại trong khi cô chờ được chết trong tay người đàn ông cô yêu.

Nhưng hiện ra từ bóng tối không phải cái chết, mà là nụ hôn của Colin. Môi anh chiếm lấy môi cô với một sự dữ dội khiến cô thở hổn hển. Anh lợi dụng sự sưng sốt của cô để ấn lưỡi anh sâu vào miệng cô, khơi lên một ngửa lửa theo một nghĩa khác—thăm thẳm, khôu gợi, và choáng ngợp. Cô quẩn quại trong những dây leo thiêu đốt của nó, cảm giác như cô là tạo vật hoang dại và buông thả mà anh đã nghĩ.

Mơ màng tự hỏi có phải anh định hôn cô đến chết, cô ưỡn căng những sợi dây gông cùm, ngực cô ép vào ngực anh, hai núm vú cô bị chà xát đến một độ nhạy cảm tuyệt diệu bởi lớp vải lạnh thô trên váy Magwyn. Anh ép cô lùi lại cho đến khi cô bị giữ chặt giữa cây cọc và phần cơ thể nam tính cứng rắn đang xôn xang

bên dưới quần tất dài của anh. Khi những lưỡi lửa liếm xuống thấp hơn, Tabitha rên rỉ trong sự khiếp sợ hòa quyện cùng khoái cảm.

Cô không quên rằng mình đang ở thế kỷ mười ba và không mặc đồ lót. Trong thế kỷ này hay bất cứ thế kỷ nào khác, một người đàn ông ít quân tử hơn anh sẽ lật váy cô lên và kéo cô cưỡi lên người anh ta ngay lúc đó rồi. Sẽ chẳng có ai làm chứng và anh ta chỉ cần phải thiêu trụi tàn tích những hành động đạo đức giả của mình.

Nhưng Colin, hơn hết thảy, là một người cao quý.

Tabitha sụm người dựa vào cây cọc khi anh lao đảo lùi lại, đôi mắt nâu vàng của anh phản chiếu cuộc chiến mãnh liệt đang diễn ra bên trong anh. “Thật sự là thế, tiểu thư, cô đã bỏ bùa ta! Quý bắt cô đi!”

Tabitha có lẽ đã bật cười nếu vẻ mặt anh không tuyệt vọng đến thế. Anh thậm chí còn không nhìn vào bánh hamburger Big Mac với sự khao khát không suy suyển như lúc này. “Theo như anh nói, thì tôi đã bị đầy đọa rồi, chẳng phải sao? Nhưng điều đó cũng không ngăn anh muốn tôi, có phải không?”

“Làm sao nó ngăn được? Cô đã sử dụng bùa mê đen tối của mình để làm ta mù mịt từ cái lúc đầu tiên ta nhìn thấy cô.”

Đến cô cũng phải cười vào lời buộc tội vô lý đó. “Sức hấp dẫn nào của tôi mà anh không thể cưỡng lại vậy, Colin? Có phải đó là cái cách bộ pajama vải flannel của tôi chụm lại giữa hai đùi khi tôi bước đi hay là do hơi thở tôi có mùi như kem đánh răng bạc hà?”

“Đó là cái cách ánh sáng mặt trời sáng lung linh trong mái tóc em, cái cách em có mùi thật tươi mát và sạch sẽ—như xà phòng và phụ nữ hòa quyện trong một hương thơm say đắm mà không người đàn ông trần thế nào có thể cưỡng lại.”

Tabitha nghĩ nếu cả người cô mà đổ bừa thêm nữa thì màu đỏ đó có thể sẽ trở thành ngọn lửa và thiêu cô ra tro. Colin đứng đó như một pháp sư trong ánh trăng, đang vẩy bùa phép của riêng anh. Cô bị mê hoặc bởi cử động của môi anh cũng gần nhiều như bởi những lời nói trầm đục của anh.

“Đó là cái cách em mỉm cười thật can đảm để giấu đi nỗi sợ ta, vẻ duyên dáng khi em đẩy thanh gươm của ta khỏi trái tim em, mặc dù bàn tay em run rẩy vì kinh hãi. Đó là lòng dũng cảm đại dột của em khi em thách thức Brisbane vì ta mà không một chút lo lắng cho mạng sống của em.”

“Tôi đã nghĩ anh ghét tôi vì điều đó,” cô thì thầm.

“Ta ghét em. Nhưng không nhiều như ta muốn em.”

Tabitha Lennox, người luôn nghĩ về bản thân là ít ỏi, vụng về và hèn nhát, thất kinh khi cảm thấy một giọt nước mắt lăn khỏi mi cô. Lời thú nhận chân thật của Colin đã tước đi sự mỉa mai châm biếm của cô—thứ vũ khí duy nhất cô còn lại trong kho chứa vũ khí tự vệ ít ỏi của mình. Cô bắt đầu vùng vẫy dữ dội khỏi sợi dây trói, tuyệt vọng để chùi đi giọt nước mắt kia trước khi anh thấy nó. Nhưng một giọt nữa đã lăn theo, và một giọt khác, cho đến khi chúng chảy thành dòng đều đặn xuống hai má cô. Cô thông đầu xuống và khịt khịt trong nỗi hổ thẹn.

Colin nâng cằm cô lên và nhìn chăm chăm vào gương mặt cô.

“Thủ đoạn bịp bợm nào thế này? Mọi người đều biết phù thủy không thể khóc.”

Tabitha dội vào anh cái trừng mắt long lanh, nhưng giọng cô vẫn vỡ òa trong một tiếng nức nở cố nén. “Họ có thể nếu anh làm tan nát trái tim họ.”

Vừa hoang mang vừa băng khuâng, anh chạm vào má cô với sự dịu dàng khiến cô choáng váng, dùng ngón tay cái làm nhòe một giọt nước mắt trước khi đưa nó lên môi anh. Khi anh nếm vị mặn của giọt nước mắt, một vẻ kinh ngạc bất lực hiển hiện trên mặt anh.

“Ôi, Tabitha,” anh thì thào. “Phù thủy gan dạ, ngọt ngào, xinh đẹp của ta...”

Nụ hôn của anh hoàn toàn khác với những nụ hôn trước đó. Nhưng cũng chẳng mất đi tài thuyết phục của nó, lưỡi anh xoáy trên môi cô, cầu xin cô tha thứ, vỗ về cô hé môi và để anh nếm nhựa thơm của lòng khoan

dung trong cô. Khi cô làm thế, anh hôn sâu hơn, lồi cuốn môi dưới của cô vào miệng anh và mút thật âu yếm.

Trong lúc hôn cô, hai bàn tay anh tháo những dải buộc trên dây trói và khi sợi dây rơi xuống, tất cả những gì cô có thể làm là tan chảy vào vòng tay anh.

18. Chương 18

Colin nhắc bổng cô lên như thể cô chỉ nặng bằng Jenny và đưa cô vào căn nhà tranh. Tabitha nép gương mặt đầm nước mắt vào cổ anh, hít vào hương da thịt của anh. Anh đá cánh cửa đóng lại và đặt cô lên tấm nệm cũ như thể đó là một cái giường phủ hoa hồng. Cô nghĩ đáng lẽ cô phải thấy phiền lòng vì Colin và Regan đã từng chia sẻ tấm nệm đó, nhưng thực tại quá đỗi quý giá để phủ bóng nó bằng quá khứ hay tương lai.

Khi anh đứng phía trên cô, tháo thắt lưng viền bạc, đôi mắt anh đói khát nung nấu đến mức cướp đi hơi thở cô. “Không thể làm khác được, tiểu thư. Nếu em phải bị thiêu, vậy thì chúng ta sẽ bị thiêu cùng nhau.”

Anh kéo áo qua đầu, làm lòa xòa mái tóc đen của anh. Hình ảnh bờ ngực trần của anh khiến miệng Tabitha khô khốc vì ham muốn. Chỉ chưa đầy một tuần trước anh còn là một người xa lạ đối với cô, nhưng giờ cô muốn biết rõ cơ thể anh như cô biết cơ thể mình. Mỗi sợi lông xoắn cứng, mỗi vết sẹo, mỗi inch hấp dẫn trên da anh.

Sấm vai một phù thủy buông thả, cô nắm lấy bàn tay anh và kéo anh lên trên cô. Anh làm theo lời mời gọi của cô không chút phản đối, chìm vào một nụ hôn sâu và ướm át mà chỉ mình nó thôi cũng đã đủ để được gọi là hành động làm tình. Rồi, như thể để chuộc lại sự tình nghịch đó, anh dịu dàng nhắm nháp những vết nước mắt còn lại trên má cô. Khi môi anh cọ cọ lên má, hai mí mắt, chỗ trùng nhau cảm ở môi trên của cô, Tabitha thở dài, lênh đênh trôi dạt trên một đại dương hạnh phúc.

Khi đôi mắt cô run rẩy hé mở, Colin đang âu yếm nhìn xuống cô, khuôn mặt anh khuất bóng trong ánh trăng đang đổ tràn qua cánh cửa mở. “Em sẽ đi nghỉ với anh chứ, tiểu thư?”

Cô đã trông chờ một câu tuyên bố đặt quyền chứ không phải một lời mời. Lời cầu khẩn nhún nhường của người đàn ông quyền lực này chạm vào một cung đàn sâu thẳm trong linh hồn cô. Xòe những ngón tay cô trong tóc anh, cô thì thầm, “Em rất lấy làm vinh hạnh, thưa ngài.”

Cô nghĩ anh sẽ hôn cô lần nữa, nhưng anh khiến cô ngạc nhiên khi kéo cô đứng lên và dịu dàng loay hoay kéo cái váy của Magwyn qua đầu cô. Trước khi Tabitha có thể chuẩn bị cho cơn hoảng hốt ập đến, cô đã ở trong vòng tay anh, trên cơ thể cô không có gì ngoài bầu hộ mệnh. Hai bàn tay cô lao từ ngực đến những sợi rối xoắn màu kẹo bơ giữa hai đùi cô, rồi đắm bỏ trở lại. Cô biết mình chắc trông rất ngớ ngẩn, cuối cùng cô đành bằng lòng mà xoa xoa cho tóc xù lên.

Colin ngắm cô với sự mê mẩn rành rành trước khi tặng cho cô một nụ cười toe làm trái tim cô nện thành thịch. “Anh chưa từng thấy một phụ nữ đồ hết cả người bao giờ. Đây đúng là một đặc điểm quyến rũ nhất.”

“Thế à, cảm ơn anh,” cô trả lời hào hứng.

Anh kéo cô lại gần để hôn, nhưng cô đẩy vào hai vai cơ bắp của anh. “Không nhanh thế đâu. Em e là tình trạng khảo thân trước rõ ràng là đẩy em vào một tình thế bất lợi.”

Anh nhượng một hàng lông mày. “Và em sẽ đề nghị anh làm gì về việc đó đây?”

Cô bồn chồn gật đầu về phía quần bó dài của anh, hoàn toàn say mê phiên bản Colin khô hài ranh mãnh này. “Anh có thể tống khứ những cái đó đi.”

“Được thôi, tiểu thư. Ước muốn của em là mệnh—”

Tabitha đặt một bàn tay lên miệng anh, cô lắc đầu để cảnh báo. Anh chỉ hôn lên lòng bàn tay cô và gật đầu, trấn an cô rằng thời gian để bàn luận về tình thế khó khăn đó sẽ đến sau. Rất lâu sau này.

Khi Colin kéo đôi ủng của anh ra, rồi tháo những mối thắt quần bó và cởi chúng ra, vẻ bình tĩnh nguy tạo của Tabitha tiêu tan. Phản ứng bản năng đầu tiên của cô là nhảy lùi lại và lên tiếng quả quyết rằng nếu anh nghĩ anh sẽ đẩy thứ đó vào bất cứ đâu trong cô thì anh phải điên rồi. Nhưng cơn hải hùng con gái của cô bị áp đảo bởi một sự cường bách phải chạm vào anh, phải vuốt những ngón tay run rẩy của cô dọc theo suốt phần cơ thể bị khuấy động mượt như nhung đang bung lên giữa những sợi lông xoắn đen thật táo bạo. Thế là cô làm theo. Và mặc dù cô thể việc này là không thể, cô cảm thấy anh dài ra và cứng hơn nữa dưới bàn tay cô.

Với một tiếng rên rỉ giằng xé, anh dứt ra khỏi cô. Anh ngồi lên mép tấm nệm và vùi mặt vào hai bàn tay, hít thở như thể anh vừa mới chiến đấu chống lại một con rồng.

Tabitha ngậy người nhìn bất lực vào tấm lưng cong mạ ánh trắng của anh, chống chọi lại thôi thúc muốn khóc vì cảm giác thất bại. Có phải do cô, với sự thiếu hiểu biết của mình, đã làm một điều không thể chấp nhận được? Có phải cô đã đánh nhử bên trái trong khi lẽ ra cô phải lách sang bên phải?

Hầu như đã quên mất cô đang khỏa thân, cô rón rén đến bên anh và dịu dàng chạm vào vai anh. “Có phải em đã nói gì sai không?”

Anh ngẩng đầu, vẻ mặt anh dần vật khiến cô càng thêm sợ. “Không phải do em, Tabitha. Mà do anh.”

Không hề suy nghĩ, Tabitha thốt ra nỗi sợ hãi kinh khủng nhất của bất cứ người phụ nữ độc thân nào sống ở thành phố New York. “Ôi, Chúa ơi, anh không phải bị đồng tính chứ?”

Anh liếc xéo cô một cái nhìn kỳ lạ. “Không, lúc này anh chỉ hơi phiền muộn một chút.”

Tabitha có thể đã cười vì nhẹ nhõm nếu vẻ mặt anh không rầu rĩ đến thế. Cô chờ cho anh nói rõ hơn.

“Nếu anh có đủ khả năng từ chối Regan khi cô ấy hiến dâng cho anh thì có lẽ cô ấy đã không chết. Chính những ham muốn dục vọng vô độ của anh đã khiến một cô gái ngây thơ phải trả giá bằng mạng sống của cô ấy.”

Một cái rùng mình e sợ cùng sự mừng rỡ nhảy nhót trên sống lưng Tabitha. Bản lĩnh phụ nữ của cô có đủ để thỏa mãn những ham muốn đó không?

“Mặc cho những ham muốn đó”—anh lắc đầu như thể để cho tỉnh táo hơn—“không, vì chúng, nên anh đã lập một lời thề sẽ sống độc thân trước khi anh theo đạo. Anh đã thề sẽ giữ bản thân mình trong sạch đến chừng nào anh còn bước dưới ngọn cờ của Chúa. Thế là trong khi những người khác tìm vui với những gái điếm để giải phóng nhu cầu bản năng của họ thì anh quý trên hai gối. Cầu nguyện để ngoan cường mà tiếp tục chịu đựng,” anh nói thêm đầy châm biếm.

Cô cau mày, vừa động lòng vừa bối rối vì lời thú nhận của anh. “Em không hiểu. Nếu anh đã sống khổ hạnh trong sáu năm qua, thì anh làm gì trong những nhà thổ ở Ai Cập đó?”

Anh đảo mắt lên trời. “Chờ Arjon.”

Tabitha không biết cô nên cười hay khóc. Cô không thể không đánh giá cao sự mỉa mai khi một trinh nữ cố gắng quyến rũ một anh chàng độc thân.

Cô vỗ vỗ lên vai anh. “Đừng sợ. Việc đó hẳn là chỉ giống như cưới một”—cô bỏ từ ‘cái xe đạp’ và ‘con lạc đà’, rồi loay hoay tìm một tham khảo phù hợp hơn—“con ngựa. Một khi anh bắt đầu thì anh sẽ nhớ lại hết thôi.”

Đôi mắt anh lấp lánh ánh thú vị khi anh khum lấy má cô trong bàn tay anh. “Anh chưa quên phải làm thế nào, tiểu thư à. Chỉ là anh muốn em quá nhiều, anh sợ mọi chuyện sẽ kết thúc trước cả khi nó bắt đầu.”

Tabitha thở dài, trái tim cô tan chảy cùng với những nơi khác trên cơ thể cô. “Ôi, anh Colin. Em không phiền lòng một chút vội vàng đâu. Sẽ còn rất nhiều thời gian cho những thứ còn lại mà.”

Nhưng có không nhỉ? Cô cố gắng bỏ qua mỗi ngày vực day dứt. Nếu bùa hộ mệnh đã dạy cho cô điều gì đó, thì đó là thời gian quá ngắn ngủi.

Quyết tâm làm yên lòng cô và anh, cô mỉm cười rạng rỡ. “Chúng ta hãy cứ bắt tay vào đi, được không?”

Cô nằm lên tấm nệm và nhắm nghiền mắt lại, chuẩn bị cho phiên bản trung cổ của trích đoạn “phạch-rầm-cám-ơn-cô-nàng.”

“Em đang làm cái gì thế?”

Cô hé một mắt và thấy Colin đang quắc mắt nhìn xuống cô. “Chờ anh đến làm tình với em.”

“Trông em giống đang chờ người thợ rèn đến nhỏ răng hơn.”

Thở dài, cô mở cả hai mắt. Chẳng phải trông anh nên hài lòng hơn với cô vì cô đã quyết định sẽ cam chịu sự vô vấp tham lam của anh bằng sự khoan dung nhân từ à? “Em không quên anh còn một nửa man rợ, anh biết đó. Anh chưa bao giờ có cơ hội đọc tạp chí Cosmo cho nên sẽ không công bằng nếu em đòi hỏi anh phải nhận diện được hết những vùng kích thích trên cơ thể em hay biết chính xác cần nhấn ở đâu nào để khiến em cuồng loạn vì ham muốn.”

Cô chưa từng thấy hàng lông mày biểu cảm đó của anh nhướng cao đến thế bao giờ. “Không, anh nghĩ sẽ không công bằng.” Anh nghiêng người trên cô, vẻ trầm ngâm trong đôi mắt anh làm cho cô run rẩy bất an. “Có lẽ em nói đúng. Có lẽ em nên nhắm mắt lại và chịu đựng sự chăm chút tàn bạo của anh mà không hé nửa lời than van.”

Tabitha làm theo, hơi có chút hoài nghi.

“Và đừng mở mắt ra,” anh thì thầm, áp đôi môi ấm áp của anh dọc theo cổ cô. “Không nhất thiết anh làm gì với em.”

Giọng nói trầm đục của anh nhen lên một cơn rừng mình tắm tối vì thấp thỏm. Khi anh rúc vào chỗ hõm nhạy cảm dưới cổ họng cô, một sự rã rời mơ màng thấm qua tay chân cô.

“Những người phụ nữ ở nhà thổ luôn luôn xem lời thề độc thân của anh như một thách thức,” anh thì thầm giữa những nụ hôn chậm rãi, khêu gợi khi anh nếm da cô. “Trong khi Arjon ở trên lầu hưởng thụ khoái cảm của cậu ấy, bọn họ cá với nhau ai sẽ là người đầu tiên dụ được anh phá bỏ lời thề. Bọn họ trêu chọc nhau bằng cách vây quanh anh và miêu tả thật tỉ mỉ tất cả những thứ xấu xa tội lỗi bọn họ muốn làm với anh và những gì họ muốn anh làm cho họ.”

“Ôi,” Tabitha thở ra khi miệng anh thơ thẩn xuống thấp hơn, trượt qua đường cong ở mỗi bên ngực cô với sự dịu dàng tuyệt diệu.

“Anh chưa từng thấy thứ Cosmo đó của em, nhưng bọn họ đã chỉ cho anh thấy những bản viết tay có hình minh họa cổ xưa trong đó miêu tả nghệ thuật yêu đương để kiểm tra cả về sự lành lợi và trí tưởng tượng của hai người tình. Anh thấy chúng rất bổ ích.”

“Ôi!” Lần này giọng cô vang lên nghe như ở ngưỡng giữa một tiếng thét và một tiếng nức nở. Tiếng nức nở trầm xuống thành tiếng rên rỉ khi anh liếm một đỉnh ngực căng phồng, lưỡi anh nhám như lưỡi một con mèo, nhưng lại mượt như lụa. Niềm tin ảo tưởng rằng khúc dạo đầu chỉ được sáng chế ra vào thế kỷ 21 của cô tan chảy như kẹo đường dưới nụ hôn khêu gợi của anh.

Khi anh kéo núm vú cô vào miệng và mút, khuấy động một sự co giật đáp lại tận sâu bên trong cô, cô luôn hai tay vào tóc anh. “Ôi, Colin, em cứ nghĩ anh không thể chờ.”

Anh đẩy lưỡi vào rốn cô, gợi lên một cơn rừng mình chấn động ban sơ hơn nữa. “À, nhưng những phụ nữ tình khôn đó cũng đã chỉ cho anh là một người đàn ông có thể trì hoãn khoái lạc của anh ta để kéo dài khoái cảm của người tình.”

“Nhưng anh đã trì hoãn khoái cảm của anh sáu năm rồi và nếu anh kéo dài thêm nữa, em nghĩ em sẽ chết,” cô rên rỉ.

“Vậy thì em sẽ phải chịu đựng cái chết ngọt ngào nhất của một người phụ nữ.”

Hai mắt cô mở bừng ra, nhưng anh cảnh báo, “Không ti hí. Những kẻ man rợ như anh không có kiên nhẫn với trò ti hí đâu.”

Thậm chí với đôi mắt nhắm, Tabitha có thể cảm thấy ánh mắt anh thiêu đốt khắp làn da trần của cô, cảm giác còn thật hơn cả một sự đụng chạm. Hay chỉ ít cô nghĩ thế cho đến khi những ngón tay anh chạm vào những lọn xoắn xoăn giữa hai chân cô. Thút thít trong sự e thẹn tiềm tàng, cô xoay mặt vào nệm trong khi Colin vuốt ve và vỗ về cô. Khi cô gần như rên rừ rừ vì khoái cảm, những ngón tay anh luồn vào sâu hơn, xuyên qua những sợi lông ẩm ướt.

“Nếu anh không phải là một kẻ man rợ thiếu hiểu biết và anh muốn khiến em cuồng loạn vì ham muốn, có thể anh sẽ chạm vào em ở nơi này.” Đầu ngón tay anh phớt nhẹ vào cái núm nhỏ nhạy cảm kia khiến cô thở gấp sung sướng. “Hay ở đây.”

Những ngón tay khéo léo của anh chìm xuống thấp hơn nữa, dịu dàng khám phá như thể anh đang hé mở cánh cửa một bông hoa mỏng manh để tìm kiếm những giọt mật hoa bên trong.

Tiếng thút thít của Tabitha trầm xuống thành tiếng rên rỉ. Qua một màn sương mù hạnh phúc, cô cảm thấy hai bàn tay Colin vuốt ve trên đùi cô, mở chúng ra. Cô cứng người, chuẩn bị cho một sự xâm nhập xa lạ, chỉ để sững sờ nhận ra không phải cơ thể đàn ông anh đang áp vào cô, mà là—ôi, không thể ngờ được—miệng anh. Cô uốn cong lưng rời khỏi tấm nệm, hoàn toàn mê đắm bởi sự ngọt ngào nóng bỏng, ẩm ướt của môi anh, cái ve vuốt kỳ diệu của lưỡi anh.

Colin đã không đầu hàng những mưu chước của những phụ nữ suy đồi kia, nhưng anh hẳn phải ghi nhớ những lời cảm dỗ thì thầm của họ. Anh chứng tỏ anh là một bậc thầy của óc sáng tạo quỷ quái, cầm tù cô trong bóng tối và nhu cầu của bản thân cô cho đến khi khoái cảm nóng chảy tràn ra từ nơi sâu thẳm trong cô. Khi cô đang lơ lửng bên bờ vực của sự mất trí, anh lấp đầy nơi trống rỗng nhứt nhối đó bằng một ngón tay thật cứng. Cô hét lên tên anh khi những đợt sóng ngất ngây làm rung chuyển cả cơ thể cô.

Và rồi anh ở trên cô như cái ngày đầu tiên họ gặp nhau trên đồng cỏ đó, hôn lên cổ họng mướt mồ hôi và thì thầm vào tai cô. “Cái đó, tiểu thư, là những gì anh sẽ làm nếu anh là một người đủ hiểu biết để khiến em cuồng loạn vì ham muốn.”

Không chịu thụ động thêm nữa, Tabitha nắm chặt hai bàn tay trong tóc anh và kéo môi anh đến môi cô. Đến lượt anh rên rỉ sung sướng khi lưỡi họ quấn lấy nhau trong sự đồng điệu ngọt ngào. Sự xáo động trong cô đã bị thay thế bằng một thôi thúc ban sơ phải khiến anh cuồng loạn vì ham muốn, khiến anh hét lên tên cô như thể đó là một câu thần chú màu nhiệm. Nơi ẩm ướt trong cô hồi hộp trông chờ sự chăm chút của anh và cô biết qua cảm giác về anh, nóng bỏng và nặng nề bên bụng cô, rằng anh còn hơn cả sẵn sàng để trao nó cho cô.

Cô mở rộng đùi mời gọi anh, nhưng chẳng cần phải dẫn anh vào trong cô. Anh tìm thấy cốt lõi trong cô với bản năng không hề nhầm lẫn, găm giữ trong miệng cô khi anh đâm sâu và mạnh, lấp đầy cô đến tận cùng.

Tabitha đã chuẩn bị cho một sự đau rất khó chịu; cô đã không trông chờ cơn đau như xé này khi cơ thể cô cương quyết vùng vẫy để đón nhận anh. Cô cắn môi, nhưng một tiếng thét lạnh lạnh vẫn bật ra.

Colin đóng băng lại. Anh bất động hoàn toàn đến mức cô có thể cảm thấy cơ thể cô đang rộn ràng chấn động bao quanh anh với mỗi nhịp tim đập. Cô mở mắt để thấy anh đang ngậy người nhìn xuống cô với một vẻ bối rối vì kinh ngạc và sững sờ. Nếu cô không biết rõ hơn, chắc cô đã nghĩ mình lừa dối anh lần thứ hai.

Chỉ mong xóa đi vẻ mặt khó giải thích của anh, cô ôm hai chân quanh eo anh và vụng về nẩy hông lên.

Colin ngửa đầu ra sau với một tiếng rên rỉ thấp trong yết hầu, rồi lắc đầu như thể để tránh một câu thần chú. Anh khum lấy khuôn mặt cô trong hai bàn tay anh và hôn cô lần nữa, sự đụng chạm của anh vừa dữ dội vừa sùng kính. Khi cơ thể anh bắt đầu di chuyển bên trong cô trong một nhịp điệu uyển chuyển vừa âu yếm vừa khoan thai, sự đau đớn của cô trôi dần thành một sự nhứt nhối hoàn toàn khác—một sự nhứt nhối mong mỏi đến tuyệt vọng cho người đàn ông mà cô yêu đẩy sâu vào trong cô, một sự nhứt nhối đòi phải được thỏa mãn. Và anh đã thỏa mãn cô, ve vuốt miệng cô bằng lưỡi anh và cơ thể cô bằng vật đàn ông của anh cho đến khi cô gặp mỗi cú thúc của anh bằng một cú đẩy của cô.

Chỉ đến khi đó anh mới giải phóng bản thân sau sáu năm ép xác khổ ải. Chỉ đến khi đó anh mới hét lên tên cô và để cho niềm hạnh phúc đổ tràn ra trong một sự phun trào mạnh mẽ. Tabitha hét lên niềm vui sướng của cô khi anh chìm sâu đến tận cùng trong cô, rung mình co giật trong sự hoàn thiện kỳ diệu.

Họ nằm cuộn trong vòng tay nhau, hơi thở hòa quyện, hai cơ thể rã rời ướm đắm mồ hôi, hai trái tim đập một bản hòa âm hoàn hảo, như thể họ vẫn còn là một.

Cho đến khi Colin nhắc đầu lên để quắc mắt với cô. “Em đã không...?”

Tabitha kiêu hãnh gật đầu. “Ồ, rồi chứ, em đã. Lúc trước ấy.”

“Nhưng không phải lúc anh...”

“Tất nhiên là không. Phụ nữ không được tạo ra cho việc đó. Cực đỉnh chung cho cả hai người chỉ là một chuyện hoang đường như Chân To và Những con kỳ lân hay những kị sĩ”—giọng cô nhỏ dần thành tiếng thì thầm khi cô chớp mắt nhìn lên anh—“trong bộ giáp sáng ngời.”

Một nụ cười chậm chạp, nguy hiểm cong trên môi anh. “Thế hả, tiểu thư?”

Tabitha thét nhỏ vì ngạc nhiên khi Colin dịu dàng hướng dẫn cô nằm sắp lại. “Anh rất sung sướng khi chứng minh được em sai phải không?” cô hỏi mà hỗn hển không kịp thở.

Anh chạm nhẹ môi lên gáy cô, khiến cô run rẩy chờ đợi. “Không nhiều bằng sự sung sướng mà nó sẽ mang lại cho em đâu.”

19. Chương 19

Ánh nắng mặt trời đập lên cơ thể trần của Tabitha như một tấm chăn lông ấm. Cô duỗi người mà không hề mở mắt, hoan hỉ trong sự rã rời tuyệt diệu đang tan chảy trong cơ thể cô. Lần đầu tiên trong đời, cô đã thật sự hiểu được tại sao Scarlett O’Hara lại thức dậy với một nụ cười mãn nguyện trên môi vào buổi sáng sau cái đêm Rhett mang cô lên những bậc thang uốn lượn. Dồn hết sức lực để nhấc một bàn tay, cô vỗ vỗ lên khoảng nệm bên cạnh cô. Ở đó trống trải và lạnh.

Hai mắt cô mở bừng ra.

Một anh chàng Colin thiếu áo ngồi bên mép lò sưởi, đang mang chiếc ủng thứ hai của anh vào. Cái quắc mắt trầm tư của anh đã trở lại, còn cau có hơn trước đây.

“Buổi sáng tốt lành,” cô thì thầm, hy vọng anh sẽ thấy chất giọng trầm khàn vì ngủ của cô hấp dẫn không thể cưỡng nổi.

“Chào ngày mới, tiểu thư.”

Câu nói cụt ngắn của anh khiến cô tỉnh ngủ hẳn. Cô mò mẫm tìm tấm chăn cũ, kéo nó lên tận cằm. Anh có lẽ thấy sự cả thẹn của cô thật buồn cười, vì họ đã chia sẻ sự thân mật muôn màu muôn vẻ mà không hề hổ thẹn vào đêm qua. Nhưng người xa lạ nhẵn nhụi này dường như là bản sao xấu xa của người đàn ông đã mang lại cho cô khoái cảm mãnh liệt đến mức cô nức nở thành tiếng, rồi lau khô nước mắt cô bằng những nụ hôn của anh.

Ồi, lạ Chúa, cô nghĩ, nếu anh là loại đàn ông mất hết hứng thú với một phụ nữ sau khi đã ngủ với cô thì sao? Mà cũng không phải họ đã ngủ ghê gớm nhiều lắm.

Colin mặc áo vào, cử động của anh cũng cộc lốc như vẻ mặt anh. Cúi người trên một cái chậu đã xin màu, anh vỗ nước lên mặt và tóc. Hẳn anh đã đi lấy nước từ một con suối gần đó trong khi cô còn đang ngủ. Anh chắc chắn là kẻ man rợ sạch sẽ nhất mà cô từng gặp.

Với mái tóc bất kham vuốt ngược ra khỏi khuôn mặt chưa cạo, anh trông trẻ hơn và yếu ớt hơn, cho Tabitha thêm can đảm để đương đầu với anh.

Cô ngồi lên và buột bản thân phải thả lỏng nắm tay đang ghì chặt trên tấm chăn, để nó dừng lại ở đường cong nơi ngực cô. “Nếu em không hiểu rõ hơn, chắc em đã nghĩ anh có một người vợ đang chờ ở nhà đấy.”

Hai bàn tay anh cứng đờ lại trong khi đang thắt dây đai quanh đôi hông thon. Anh chậm chậm ngẩng đầu lên, cái nhìn ngây người của anh để lộ một cảm xúc mà cô không hề nghĩ sẽ thấy trên khuôn mặt anh.

Cảm giác tội lỗi.

Bỗng nhiên cô thấy sợ.

Rồi vẻ mặt anh được nguy trang, và cô thắc mắc không biết có phải cô đã tưởng tượng ra vẻ mặt đó. “Anh nên quay trở lại lâu đài. Anh đã nán lại đây lâu quá rồi.”

Tabitha hít mũi. “Lạ thật đấy. Đêm qua anh không có vẻ gì vội vàng hết.”

Anh sai bước về phía cửa mà không đáp lời. Trong một khoảnh khắc tan nát, cô đã nghĩ anh thật sự sắp để cô lại đó—trần trụi và đơn độc, hương nồng khêu gợi vì ân ái của họ vẫn còn lưu lại trên da cô.

Nhưng rồi anh quay ngoắt lại và đi bách bộ dọc chiều dài căn nhà. Một bàn tay anh cào qua tóc, làm những món tóc ướm bù xù cho đến khi chúng một lần nữa trông hoang dại như đôi mắt anh.

Ngừng lại đột ngột, anh chỉ vào tấm nệm. “Anh đã có thể ít vội vàng hơn với em nếu em cảnh báo anh về điều đó.”

Tabitha xem xét những vệt màu nâu đỏ trên lớp vải sồi, rồi diềm tỉnh giấc ánh mắt trách cứ của Colin. Cô sẽ không co rúm lại vì nỗi khiếp hãi thuộc về thế kỷ 19. “Anh đâu có cho em cái cảm tưởng là một người sẽ ngất xỉu khi thấy máu đâu.”

“Nhưng đó là máu của em, cô gái.” Giọng anh thoang thoảng thành tiếng thì thầm đau khổ. “Tại sao em không nói cho anh biết em chưa từng ngủ với một người đàn ông nào?”

Cô nhún vai. “Em phải làm gì đây chứ? Hát một vài bản đồng ca ‘Niềm Vui Giản Dị của Thời Trinh Trắc’ à? Ngất xỉu trong vòng tay anh và rên rỉ, ‘Hãy dịu dàng với em, ngài tử tế ơi?’” Cực kỳ bền lên, cô nói nhẹ nhàng, “Anh dịu dàng với em mà.” Cô tìm kiếm bàn tay anh, nhưng anh bước ra khỏi tầm với của cô, khiến cô cau mày. “Lạ thật. Lương tâm của anh đâu có vẻ gì phiền hà anh cái lần thứ hai chúng ta làm tình. Hay lần thứ ba. Hay lần—”

“Ngừng lại!” Anh quàng cho cô một cái nhìn ngưng ngáp bên dưới hai hàng lông mi. “Lúc đó thì đã quá trễ. Em đã bị tổn hại.”

Tabitha thở dài, càng lúc càng bực mình. “Vậy là nếu em đã nói với anh em là một trinh nữ, anh sẽ không dành cả đêm qua để làm tình điên cuồng, say đắm với em à?”

“Đúng vậy!” anh nạt nộ, rồi “Không!” cũng kịch liệt như thế. Hai vai anh sụm xuống. “Anh không biết nữa.” Ánh mắt ngờ ngác của anh tìm kiếm gương mặt cô. “Làm thế nào anh đoán được em là một cô gái trong trắng? Em không phản đối khi anh đưa em vào giường. Em nói về chuyện xác thịt thật thẳng thắn. Em đi cùng một đoàn kịch câm. Và em là một phù thủy,” anh nói thêm, vung hai cánh tay ra như thể điều đó giải thích được mọi chuyện.

Trong vài giây sau khi anh thốt ra, Tabitha chẳng thể nghe thấy gì khác ngoài tiếng máu sôi sùng sục trong tai cô.

Khi cuối cùng cô cũng đáp lời anh, giọng cô giả vờ nhẹ nhàng. “À, và những phù thủy thường có tiếng là dễ dãi, phải không?”

Anh trở một ngón tay vào cô. “Ồ, không, tiểu thư, em hoàn toàn chẳng dễ dãi chút nào. Em là người phụ nữ khó khăn nhất anh từng gặp.” Anh chà lên vùng râu mờ trên cằm anh, nhận ra anh đã lạc đề trong cố gắng tranh luận với cô. “Mọi người đều biết sự thật hiển nhiên là những phù thủy thích biến những người đàn ông trần thế thành nô lệ bởi những cám dỗ xác thịt của họ.” Ánh mắt anh gần như thương cảm. “Em không thể làm gì được, cô gái. Nó là bản chất em rồi.”

Quảng một góc chán qua vai để nó quán quanh cô như tấm áo choàng của nữ hoàng, Tabitha đứng thẳng lên. Cô vẫn đứng trên tấm nệm đó chỉ để tận hưởng sự khoái trá khi cười khinh bỉ xuống anh. “Anh tuyệt đối đúng, Colin. Em chỉ là một trong những người đàn bà dâm dăng của quý Sa-tăng. Giờ anh đã dạy cho em biết khoái lạc của chuyện giao hoan, em sẽ trông chờ được dành hầu hết những buổi tối vô tận của em

mà khóa thân nhảy nhót quanh một đám lửa trại, ngủ với những con quỷ với móng vuốt dài ngoằn và những cái đuôi xòe—“

“Tabitha!”

” – khổng lồ,” cô kết thúc câu nói, bước khỏi tấm nệm. Cô dồn anh về phía lò sưởi, giọng cô tăng lên ở mỗi từ. “Hay có lẽ em sẽ bỏ qua lũ quỷ và lăn vào giường với gã kị sĩ lên-mặt-đạo-đức, tự-cho-mình-là-đúng tiếp theo muốn thiêu em trên một cây cọc!”

Colin nghiêng đầu sang bên và chớp mắt. “Anh đã làm em khó chịu à?”

Tiếng ré của cô cực kỳ bức bối. Ép lòng bàn tay lên ngực anh, cô đẩy mạnh. Anh ngay lập tức ngồi xuống lò sưởi phía sau.

Tabitha quay phắt lại, không thể chịu được gương mặt ngơ ngác của anh thêm nữa. Màn biểu diễn xoay nửa vòng đó có thể đã ấn tượng hơn nếu cô không vấp chân vào gấu tấm chăn và phải bám vào cánh cửa chớp để không bị ngã đập mặt.

Cô đã cố gắng, nhưng không thể giấu đi sự chua xót trong giọng mình. “Nếu em biết trước được anh sẽ thất vọng vì sự thiếu kinh nghiệm của em, thì em đã kiếm hàng tá người tình rồi. Em sẽ mua quyền hội viên trong một hậu cung và đánh mất sự trinh trắng của mình cho cả một nhóm những kẻ ngoại đạo cầu nhàu và nhể nhại mờ hôi.” Những giọt nước mắt chực trào ra nghẹn lại trong cổ họng cô khi cô tựa má vào cửa chớp và thì thào, “Em rất lấy làm tiếc vì anh là người đầu tiên.”

“Anh thì không.” Câu đó được thốt lên thật nhẹ nhàng đến mức chúng dường như được phù phép biến ra từ không trung. Hai bàn tay Colin dừng lại dịu dàng trên vai cô, bóp chúng qua lớp chăn. “Ồ, anh muốn được làm người đầu tiên của em. Một phù thủy trong trắng là điều cuối cùng cuộc sống anh cần vào lúc này. Nhưng tất cả những gì anh có thể cảm nhận trong cái khoảnh khắc em dâng sự ngây thơ của em cho anh là niềm vui và một sự tự hào ngớ ngẩn, như thể có ai đó đã tặng cho anh một món quà mà anh sẽ không bao giờ xứng đáng được nhận.”

Tabitha xoay người trong vòng tay anh, nửa hoài nghi nửa kinh ngạc. Colin khum má cô trong bàn tay anh, một nụ cười mỉm hài hước cong trên môi, đôi mắt nâu vàng không hề che giấu. “Tiểu thư của anh,” anh thì thầm, và lần đầu tiên, Tabitha cảm nhận những lời đó xuất phát từ trái tim anh.

Cô choàng hai cánh tay quanh cổ anh và ấn môi vào môi anh. Không có gì kiềm giữ, tấm chăn trượt xuống thành đồng quanh hai chân cô, nhưng Tabitha đang quá mê mải trong nụ hôn âu yếm của Colin nên không nhận ra.

Cô cũng không hề biết đến người đàn ông đang dựa lưng vào chốt cửa với hai cánh tay khoanh lại cho đến khi chất giọng Gallic ngọt như mật của anh ta đổ tràn lên họ. “Chà, chà, chuyện này đúng là định nghĩa mới về việc bị thiêu trên cọc lửa đây.”

Colin nhảy ra đằng trước cô và giật tấm chăn lên, hấp tấp quăng nó lên đầu cô để che chắn cho cô. Ngơ ngác vì sốc, Tabitha phải mất một vài lời nguyên rửa ghen ghen để vùng vẫy thoát ra. Nhét chặt tấm chăn quanh mình như một cái khăn tắm thật to, cô nhìn lên qua vai Colin và thấy Arjon đang cười toe với cô. Anh ta giảm bớt cái liếc mắt đưa tình của mình bằng một cái nháy mắt tình nghịch.

“Lê ra cậu phải gõ cửa chứ,” Colin nói, cái quắc mắt của anh đã trở lại.

“Lê ra cậu phải đóng cửa chứ,” Arjon đập lại. “May là tôi đã để Chauncey lại bên ngoài để lo cho lũ ngựa. Mẹ cậu ta đã cầu xin tôi chấp nhận cậu ấy làm cận vệ cho tôi, nhưng tôi không nghĩ đây là sự giáo dục mà bà ấy hình dung trong đầu.”

Colin khịt mũi. “Nếu cậu ta sắp đi chung đoàn có cậu làm chỉ huy, cậu ta sẽ sớm đánh mất mấy trò đồ mắt của cậu ta thôi.”

“A, nhưng tôi có thể thấy Tiểu Thư Tabitha đẹp mê hồn còn chưa đánh mất cái đó.” Arjon quăng một cái nhìn ranh mãnh vào tấm nệm. “Ý tôi là, về đồ mắt của cô ấy.”

Hai má Tabitha bỗng rất hơn nữa. Ôi, tại sao cô không thể như những người phụ nữ thành thạo nằm lăn trên giường thổi những khói thuốc hình tròn vào người tình của cô ta sau một đêm đam mê nồng nhiệt chứ? Thay vì thế, cô bị buộc phải thổi một món tóc rồi của cô ra khỏi mắt trước khi nó chọc mù cô.

Arjon chỉ càng khiến cô lúng túng hơn khi đi vòng quanh họ như một con chó săn, cái mũi quý tộc của anh ta bạnh ra khi anh ta hít vào. “Đáng tò mò thật, chẳng phải sao? Không hề có một chút dấu vết khói hay tro bụi nào bám lên làn da mịn như sữa của tiểu thư đây.”

“Anh đã biết rồi!” Tabitha kết tội, xĩa một ngón tay vào ngực anh ta. Bởi vì anh ta đang mặc áo giáp xích sắt nên cô chỉ có kết quả là làm đau ngón tay mình. “Anh đã biết Colin sẽ không thiêu tôi trên cọc, phải không?”

Anh ta tặng cho cô thêm một cái nhún vai kiểu Gallic chọc tức. “Người ta không bao giờ nói trước được một gã người Scot sẽ làm gì. Bọn họ hoàn toàn điên rồ hết, cô biết đấy. Nhất là khi khổ sở vì cơn mal d’amour.”

“Say sóng hả?” cô đánh liều hỏi, mút cái đốt ngón tay bị đau.

Anh ta thưởng cho cô một nụ cười kẻ cả. “Cơn say tình, cô gái thân mến.”

Colin chen vào giữa hai người họ và đi đến chỗ lò sưởi, gáy anh đỏ dần đến sắc màu đáng yêu của hoa vân anh. “Tai ách duy nhất mà tôi phải gánh chịu là có một con lừa đực kêu e e làm bạn. Và nói tôi nghe xem, điều gì đã giúp chúng tôi được hân hạnh đón cậu viếng thăm bất chợt thế này?”

Sự thích thú rời bỏ Arjon, để lại khuôn mặt anh ta nghiêm nghị khác thường lệ. “Là vì MacDuff.”

Một cảm xúc nhen nhúm kì lạ trao đổi qua lại giữa hai người, khiến Tabitha bức dọc. Cô chưa từng hình dung Colin có thể trông lên lút. Về mặt đó chẳng hề hợp với anh.

Arjon quăng cho cô cái liếc mắt khó hiểu. “Một người của tôi gửi tin báo rằng Brisbane đã cử một phái viên đem quà tặng đến lâu đài của MacDuff. Nếu hấn thuyết phục được ông già phá vỡ cam kết với cậu và liên minh với hấn, vùng Ravenshaw sẽ bị bao vây bởi những kẻ thù trên khắp biên giới và cậu sẽ không có cơ may nào sống sót.”

Colin khép chặt nắm tay trên mặt lò sưởi và nhìn chăm chăm vào những lớp tro bụi đã nguội lạnh trong vỉ lò. “Chúng ta còn bao nhiêu thời gian?”

“Nếu chúng ta đi ngay bây giờ, chúng ta có thể đến lâu đài của MacDuff trước sứ giả của Brisbane vài tiếng.”

Không còn quan tâm cô có vấp chân lên tấm chăn không, Tabitha nhảy bổ tới cái váy bị quăng dưới đất. “Em có thể sẵn sàng chỉ trong năm phút. Chờ em mặc váy vào và rửa m—“

“Không!” mệnh lệnh của Colin khiến tất cả đều giật mình.

Tabitha đứng thẳng lưng lên, nắm chặt cái váy nhàu nhĩ.

Anh dường như đang khó gặp ánh mắt cô. “Như thế sẽ không an toàn. Khi MacDuff muốn, ông ta cũng có thể khó đoán như Roger. Anh sẽ không để em liều mạng lần nữa.”

Cô mỉm cười ngọt ngào với anh. “Anh thật là hào hiệp làm sao! Vậy thì trong khi anh đi, em sẽ đi xuống ngọn núi này về lại Lâu Đài Raven, nơi em có thể sưởi ấm trong tình yêu thương của người dân anh. Thế đấy, cho đến khi họ quyết định nướng trui em với một quả táo nhét trong mồm.”

Arjon gật đầu suy xét. “Tôi e là cô ấy không thiếu trí khôn đâu. Tôi đã cảnh báo cậu rồi mà.”

Colin bắn cho anh ta cái trừng mắt nghiêm khắc, rồi thở dài. “Đúng là em đã nói đúng, cô gái. Em cũng sẽ không an toàn ở Ravenshaw cho đến khi anh có thể quay lại với em. Một khi anh đã ra lệnh cho họ không được làm hại em, người dân của anh sẽ nghe theo. Lời nói của anh là luật của họ.”

Cô tươi tỉnh hẳn. “Vậy thì anh chỉ cần đưa em theo thôi.”

Đôi mắt anh nheo lại suy ngẫm. Không một lời giải thích, anh băng qua căn nhà, nắm lấy bàn tay cô, và kéo cô về phía cửa. Cô đang sắp sửa phản đối rằng cô không thể cưỡi ngựa suốt cả quãng đường tới chỗ MacDuff mà chỉ mặc độc một cái chăn thì họ đã bước vào ánh nắng lóa mắt. Cô thấy mình chớp mắt nhìn vào đôi mắt sừng sốt của Chauncey.

Anh chàng thả rơi dây cương ngựa của Colin và kéo mũ xuống, rõ ràng là bị giằng co giữa việc cúi mình chào hay bỏ chạy xuống sườn đồi vì khiếp sợ.

“Chauncey,” Colin nói, “Ta muốn cậu ở lại ngôi nhà tranh này và canh chừng tiểu thư đây cho đến khi chúng ta trở lại từ chỗ MacDuff.”

Niềm tin của vị chỉ huy của cậu như khôi phục về tự tin của cậu. “Vâng, thưa thủ lĩnh, tôi sẽ bảo đảm mục phù thủy này không thể trốn thoát.”

Colin đảo mắt. “Ta không cắt đặt cậu làm cai ngục của Tiểu Thư Tabitha. Ta muốn cậu canh chừng cô ấy khỏi bị tổn hại.” Anh liếc Tabitha cái nhìn sượt âm thầm cô và gần như khiến cô quên rằng anh sắp rời bỏ cô. “Ta giao phó người quý giá nhất cho cậu đấy.”

“Ồ.” Cậu bé thô kệch trông hơi thất vọng. “Được thôi, thưa ngài. Tôi sẽ trông chừng cô phù thủy này.” Cậu ta xiên cô bằng một cái nhìn đề phòng. “Nếu cô ấy hứa không yểm bùa tôi.”

Tabitha giả vờ chà tay lên viên ngọc, nhưng Colin đã lắc đầu cảnh báo.

Trước khi cô có thể mở miệng để đưa ra nhiều lý lẽ đầy sức thuyết phục hơn để anh đưa cô theo, anh đã vắt chân ngồi lên lưng ngựa.

Trong khi Arjon cưỡi lên ngựa anh ta, Colin tháo một trong những cái túi bụi trên yên cương của anh và quẳng nó cho Chauncey. “Không có chuyện thiêu phù thủy nào hết đấy nhé, chàng trai.”

Cậu bé liếc trộm cái giàn thiêu đẹp đẽ với cây cọc cứng cáp bằng cái nhìn tiu nghỉu. “Vâng, thưa ngài.”

Colin chuyển cái quắc mắt của anh sang Tabitha. “Còn em? Không yêu thuật!”

“Vâng, Darrin,” cô lầm bầm.

Anh lia mắt về phía cô. “Cái gì đó?”

Cô nhún gối chân biếm. “Vâng, anh yêu.” (*darling*)

Anh gật đầu hài lòng và cho ngựa xoay đầu lại. Tinh thần của Tabitha tụt dốc thảm hại. Anh sẽ cứ cười ngựa ra khỏi cuộc đời mà thậm chí còn chẳng cho cô một cái vỗ về thân ái lên đầu.

Nhưng khi anh và Arjon đi đến mép rừng, anh ghìm cương ngựa lại và tắc lưỡi một mệnh lệnh cho con ngựa chiến. Nó nhảy chồm lên vòng lại đối mặt với cô trong một điệu nhảy minuet với sự uyển chuyển hợp hồn người. Cơn gió sớm lồng vào mái tóc Colin, trông anh như đang phi ngựa bay ra từ những trang sách mạ thếp vàng của mẹ cô. Hơi thở Tabitha nghẹn lại với một khao khát thẩm thía. Cho đến tận lúc này, cô chưa bao giờ biết được cô đã đánh mất những gì khi ngừng tin vào những câu chuyện thần tiên đó.

Anh thúc ngựa di chuyển bằng hai đùi cơ bắp lực lưỡng. Khi con quái vật phi nước đại về phía cô, Tabitha vẫn đứng nguyên vị trí, tin tưởng Colin sẽ không giẫm lên trái tim mỏng manh của cô. Thắt cương dừng lại đột ngột, anh cúi xuống, choàng một cánh tay mạnh mẽ quanh lưng cô, và nâng cô lên với nụ hôn của anh.

Khi lưỡi anh đẩy vào trong miệng cô như chất cháy ngọt ngào, Arjon và Chauncey dường như biến mất như thể cô đã ước họ không có ở đó. Cô và Colin chỉ còn lại một mình như cái lúc họ ở bên nhau đêm qua, tự do đổ tràn đam mê của họ vào nhau.

Khi anh hạ cô xuống mặt đất, cô níu lấy cả tấm chăn và đầu gối anh, ngạc nhiên khi đôi chân run lẩy bẩy của cô có thể trụ vững.

Anh đưa tay xuống và vuốt mái tóc rối của cô, ánh sáng dữ dội trong đôi mắt anh dịu đi vì âu yếm. “Tất cả mọi chuyện sẽ tốt thôi, tiểu thư. Anh thề đấy.”

Tabitha đứng đó ngây người nhìn anh rất lâu sau khi anh đã khuất bóng, khát vọng vừa ngọt ngào vừa cay đắng khiến cổ họng cô nghẹn ngào. Nếu lời thề của anh là thật, thì tại sao cô lại ném được sự tuyệt vọng đến thế trong nụ hôn của anh?

Tabitha và Chauncey ngồi chễm chệ trên mái hiên ngôi nhà tranh như một cặp lỗ thông máng xối cấu kỉnh. Họ thả lỏng phiên canh gác chán ngắt chỉ đủ lâu để trao đổi một cái liếc mắt rầu rĩ hay bẹo một khúc bánh

mì khỏi ổ bánh mì nướng làm bữa trưa của họ. Thời gian lẻ mề trôi qua, được đếm bằng một cái đồng hồ quả lắc khổng lồ vô hình.

Tabitha ngáp dài. Chauncey gãi gãi lên chùm tóc nâu dài đến thắt lưng của cậu. Cô nhích dần ra xa, tự hỏi có phải đầu cậu ta có rận, và nếu có thì chúng có thể nhảy xa bao nhiêu.

Cô nheo mắt nhìn lên cái đĩa mặt trời sáng chói. Hai người đàn ông vừa mới đi chưa đầy hai tiếng vậy mà sự kiên nhẫn của cô đã cạn kiệt.

Cô phủi vụn bánh mì ra khỏi cái váy nhàu của Magwyn. “Họ có thể đi trong nhiều ngày, có phải không?”

“Hàng tuần,” cậu ta đáp trả một cách ủ rũ.

Cô nhìn sang Chauncey. Chauncey nhìn sang con ngựa nâu đỏ sôi nổi đang được buột vào một cây tuyết tùng gần đó.

“Cậu không muốn bị kẹt lại đây với tôi, phải không?”

“Không, tiểu thư.”

“Cậu muốn đi với Ngài Arjon, chẳng phải sao? Để được làm cận vệ của ngài ấy.”

“Vâng, thưa tiểu thư.” Về mặt cậu ta đang càng lúc càng trở nên khôn khéo.

“Nhưng Colin đã bảo cậu phải ở lại đây và cậu luôn làm theo những gì Colin bảo, đúng không?”

Cậu ta gật đầu. “Ngài thủ lĩnh già đã ra đi, giờ Ngài Colin là thủ lĩnh của tôi.”

“Chà, anh ta không phải thủ lĩnh của tôi.” Tabitha đứng lên và bắt đầu dợm bước về phía con ngựa, với mỗi bước sải quả quyết vấy cô lại quét vào mắt cá chân cô. “Và nếu anh ta nghĩ tôi sẽ dành cả cuộc đời mình dán chặt vào cửa sổ lâu đài mà rơm rớm nước mắt vấy một cái khăn tay tạm biệt trong khi anh ta phi ngựa đi đánh những kẻ ngoại giáo hay Brisbane hay bất cứ con rồng nào anh ta tin mình được thần thánh phái đi tiêu diệt vào ngày Thứ Sáu ban phúc, thế thì anh ta sẽ còn phải học một vài điều về những mối quan hệ thời hiện đại đây. Và Tabitha Lennox sẽ là người dạy cho anh ta.” Cô quăng một cái nhìn tìm kiếm qua vai. “Cậu không đi sao?”

Chauncey bật dậy, há hốc mồm vì sửng sốt. “Chúng ta không dám trái lời Thủ lĩnh Colin. Lời nói của ngài là—”

—luật”, Tabitha kết thúc câu nói với một tiếng thở dài mệt mỏi. “Chà, đó là điều luật mà tôi cố ý phá bỏ đấy. Cậu có biết đường đến lâu đài MacDuff không?”

Chauncey gật đầu. Sự e sợ dần tẩy mặt cậu trắng bệch khiến những nốt tàn nhang nổi rõ mồn một.

“Vậy thì tôi sẽ phải nài nỉ cậu đi hộ tống tôi.”

Cậu ta liếc trộm vào con ngựa đầy mong mỏi, một tông hào hứng len vào giọng cậu. “Nếu tôi dẫn cô đi, Thủ Lĩnh Colin chắc chắn sẽ phạt tôi.”

Cô nheo mắt lại và hạ giọng thành một tiếng thì thầm đe dọa. “Và nếu cậu không làm, cậu sẽ bị kẹt ở đây với một phù thủy rất không vui.”

Tabitha chưa từng sử dụng phép thuật để dọa dẫm ai bao giờ. Cô có một cảm giác tội lỗi ngăn ngủi, nhưng khi anh chàng bắt đầu hăng hái đi về phía con ngựa, cảm giác tội lỗi bị nhận chìm dưới một cơn lũ hồ hởi xấu xa. Rốt cuộc thì cô chỉ bắt cậu ta làm điều cậu thật sự muốn làm thôi mà. Có gì hại được cơ chứ?

Chauncey cưỡi ngựa và cô nhảy lên ngồi sau lưng cậu, nén lại một cái nhăn mặt vì đau. Nhưng cái đau còn lưu lại giữa hai chân cô chỉ càng khiến cô thêm quyết tâm. Chỗ của cô là ở bên Colin và cô định sẽ chứng minh điều đó cho anh thấy. Thậm chí nếu việc đó có giết chết cô đi nữa.

Giờ Chauncey đã quyết định đi vào con đường tội lỗi, cậu thực hiện với sự nhiệt tình, chỉ ra một con đường khó thấy, len lỏi qua những bụi cây rậm rạp. “Tôi biết một đường ngắn hơn. Tôi đã không nói với Thủ Lĩnh Colin bởi vì tôi không muốn ngài ấy nói tôi lên qua đất MacDuff để tán tỉnh một cô gái vắt sữa.”

Thế là một Tabitha cười rạng rỡ và một Chauncey luôn cúi đến vành đai của hào lũy MacDuff gần ba phút trước khi Colin và Arjon cưỡi ngựa lóc cóc qua đồng cỏ. Trước khi Colin có thể thắng ngựa dừng hẳn lại, Chauncey đã quăng mình khỏi yên, quỳ gối trên bãi cỏ.

Cậu ta nín chặt lấy chân thủ lĩnh mình, giọng cậu vỡ ra vì sự căng thẳng của một cậu bé bị kẹt trong cơ thể người đàn ông. “Ôi, xin ngài, thưa ngài, đừng phạt tôi bị roi quất. Mụ phù thủy đã bắt tôi đem cô ta đến đây. Tôi đã cầu xin cô ta đừng làm thế, nhưng cô ta nhìn tôi chăm chăm bằng một cái trừng mắt ma mị và yểm bùa tôi bằng những ngón tay ngón ngoắc.” Cậu ta bắn vào Tabitha một cái nhìn đắc thắng từ dưới mái tóc bết chặt ngang trán trước khi phủ lên chân Colin một cơn mưa nụ hôn.

Cô đảo mắt và khịt mũi. “Em không có làm gì như thế hết. Cậu ta cũng hăm hở như em vậy.”

Colin vùng vẫy để gỡ gót chân anh khỏi nắm tay Chauncey. “Ngừng nhỏ nước mắt tưới lên giày ta, chàng trai! Ta không có ý định quất cậu.”

Lời hứa đó chỉ khiến anh nhận được thêm một tràng mưa nụ hôn khác. “Chúa ban phước cho ngài, thưa thủ lĩnh. Ngài là vị chủ nhân Ravenshaw tốt bụng, tử tế nhất mà tôi biết. Tôi đã cố gắng cưỡng lại mụ phù thủy, thật sự đấy, nhưng bùa mê của cô ta làm tôi mụ mị.” Cậu ta rùng mình. “Chuyện đó rất đáng sợ.”

Colin chuyển ánh mắt cau có của anh sang Tabitha. “Tin ta đi, ta biết tiểu thư đây có sức thuyết phục đến mức nào.”

Nụ cười tươi sáng của cô không đủ để sưởi ấm cái quắc mắt cáu kỉnh của anh. Cô đã nghĩ anh sẽ tức giận cô vì dám trái lời anh. Cô đã không nghĩ sẽ thấy một ánh mắt hoang dại như thế ở anh. Anh trông như...bị dồn vào ngõ cụt. Mặc dù anh đã đối đầu với tên Sát Thủ Diệt Scot khổng lồ trong trận đấu tay đôi mà không để lộ chút sợ hãi nào, nhưng sự xuất hiện bất ngờ của cô dường như đặt anh vào tình trạng hoảng loạn. Arjon vỗ lên lưng anh. “Thôi nào, bạn tôi. Tiểu thư của cậu đã chứng tỏ lòng tận tụy và mào hiểm để đến với cậu. Đây là cách cậu chào đón cô ấy hay sao?”

Sự vui vẻ kỳ quặc của anh ta chỉ càng khiến nỗi sợ chạy dọc sống lưng Tabitha. Nếu anh chàng kị sĩ người Norman quý quái này vui mừng đến thế, thì sẽ chẳng có gì tốt lành cho bất cứ ai trong số họ, nhất là Colin.

Tabitha chớp mắt nhìn lên dinh thự đường bộ sừng sững trên đầu họ. “Vậy chúng ta làm gì bây giờ? Rung chuông cửa không?”

Có vẻ như việc đó không cần thiết nữa. Với tiếng dây xích kêu loảng xoảng điếc tai, cây cầu kéo to lớn bắt đầu được hạ xuống. Tabitha không thể ém nhẹm hoàn toàn một tiếng thở dài nuối tiếc. Đây chỉ ít là tòa lâu đài xứng đáng với những câu chuyện hoang đường của mẹ cô. Những tháp cao vút trên không và những tháp canh nhỏ dày đặc trên những bức tường đá trắng. Những thanh chắn được chế tác bằng thép che trên các khung cửa sổ thấp hơn, nhưng vẫn ở rất cao trên đầu họ, những tấm kính cửa sổ bằng đá ruby và ngọc lục bảo tắm trong ánh nắng chói chang của mặt trời. Một lá cờ thanh nhâ bay phấp phật từ ngọn tháp cao nhất, tào bạo tuyên bố quyền lực và sự huy hoàng của vị chúa tể ngự trị bên trong. Khi cây cầu dần hạ xuống, Tabitha gần như có thể thề rằng cô nghe thấy khúc nhạc của vở kịch “Camelot” xa xa vọng lại trong gió.

Cô nhìn trộm sang Colin. Về mặt anh cứng rắn đến mức cô nghĩ những cánh cổng địa ngục đang mở ra để nuốt chửng lấy anh. Hích đầu gối để đẩy Chauncey ra, anh xuống ngựa, rõ ràng đang chờ đợi đối mặt với bất cứ nỗi khiếp hãi nào sẽ hiện ra từ cái vực thăm toang hoác đó.

Cực kỳ lo ngại, cô nhìn sang Arjon. Nụ cười chờ đợi của anh ta chẳng để lộ điều gì. Cây cầu kéo dừng lại đánh rầm dưới chân họ. Nhưng tạo vật xuất hiện trên đỉnh cầu còn xa mới là con quỷ có sừng mà Tabitha đã tưởng.

Rốt cuộc thì có tòa lâu đài lộng lẫy nào có thể hoàn chỉnh mà lại thiếu một nàng công chúa giáng trần?

Nàng tiên nữ duyên dáng chạy vụt xuống đoạn đường cầu thoải thoải, một đám mây những lọn tóc xoắn bay phấp phới sau lưng cô. Hai bàn chân nhỏ dường như lướt dọc trên những tấm ván và mỗi chuyển động của cô là sự yêu kiều mộc mạc. Tabitha ngồi thẳng lưng lên, thực hiện một cố gắng có lí trí để không sục miệng.

“Colin!” Cô gái hát lên tên anh như thể đó là bài thánh ca của thiên thần trước khi khoác hai cánh tay quanh cổ anh và phủ những nụ hôn nhỏ lên khắp khuôn mặt đỏ bừng của anh. Hai bàn chân cô lơ lửng gần cả tắc khỏi mặt đất.

Tabitha cau mày. Kì lạ thật. Colin chưa từng đề cập đến một cô em gái nào khác. Và anh chắc chắn không già đến mức có một cô con gái quá...quá...nảy nở như thế.

“Ôi, Colin,” nàng tiên nhỏ thở thê, “Em đã nghĩ anh sẽ không bao giờ trở lại! Papa đã thề anh là một người trọng danh dự, nhưng sáu năm là một quãng thời gian chờ đợi rất, rất dài. Nó dường như cả thế kỷ ấy.”

Colin gỡ hai cánh tay cô ra khỏi cổ anh và dịu dàng đặt cô đứng xuống đất. Cô ngẩng lên cười rạng rỡ với anh, khuôn mặt đáng yêu lộ lầy đến mức Tabitha suýt phải ước có một cặp kính mắt.

Nụ cười đáp lại của anh nhột nhột. “Trời ơi, Lyssandra, em”—ánh mắt vô vọng của anh dường như tự ý rơi xuống một bộ ngực mà thậm chí ngay lúc này đang có nguy cơ bung ra khỏi những đường chỉ may bằng lụa—“lớn quá.”

Arjon đưa tay xuống và đẩy hàm Chauncey đóng lại trước khi cậu ta có thể nhỏ nước dãi.

“Anh cũng thế. Khi anh ra đi, anh chỉ lớn hơn một cậu bé một chút thôi.” Cô gái vuốt một đầu ngón tay đỏ như san hô dọc xuống ngực anh, chỉ ngừng lại khi đến mắc xích bạc trên thắt lưng đeo trẻ hông của anh. Cô chớp chớp hai hàng lông mi đen như than, trông vừa e thẹn vừa quyến rũ. “Giờ anh đã là một người trưởng thành.”

“Thế đấy,” Tabitha lầm bầm. Cô vắt một chân qua lưng ngựa, đang chuẩn bị nhảy xuống và giật hói đầu cô nhỏ kia.

Sự xuất hiện của một dáng người thứ hai trên cây cầu kéo ngăn cô lại. “Ravenshaw, có phải anh không?”

Câu hỏi đó oang oang như tiếng nổ của đại bác, rung chuyển cả thủy tinh và khiến răng đánh lanh canh trong hàng dăm quanh đó.

Màu rời khỏi mặt Colin, để lại nó buồn rầu và tái nhợt. Đây hẳn là con quỷ mà anh đã sợ đây mà!

“Vâng, thưa ngài. Là tôi.” Anh chuyển sang giữ thế thủ với người mới tới với tất cả sự hăng hái của một người bị kết án tử hình đối mặt với đội hình bắn súng.

Người lạ mặt vừa mập vừa lùn chống hai tay lên hông. Mặc dù hai chân ông ta khằng khiu, bề rộng của ông ta lại phong phú. Ông ta sở hữu một thứ, mà theo như cách nói kém lịch sự của thế kỷ 21, chỉ có thể được gọi là một cái bụng bia. “Ta nghe đồn anh đã trở lại nhà gần một tuần nay, vậy mà anh không thêm cưỡi ngựa sang đây và chào vị chỉ huy đã nuôi dưỡng anh. Anh đã quên hết phép cư xử mà ta dạy anh rồi sao?”

“Không, thưa ngài. Tôi chỉ bận việc khác thôi.”

Tabitha có thể cảm thấy Colin đang cứng lại, vì một lí do khó giải thích nào đó, để không nhìn vào cô.

“Và ta cho là anh trông chờ ta bỏ qua sự bất lịch sự khiếm nhã của anh?”

“Nếu ngài vui lòng, thưa ngài.”

Người đàn ông kia dậm gót chân, khiến tất cả mọi người đều giật mình bởi tiếng cười âm ỷ của ông ta. “Lúc nào cũng có thể dụ dỗ được cả quỷ phải không? Được thôi, chàng trai. Tất cả mọi chuyện đã được tha thứ vì cuối cùng anh đã về nhà để đòi vợ.”

Tabitha nghiêng ngả và có lẽ đã té khỏi lưng ngựa nếu không có bàn tay của Arjon giữ vai cô lại. Lyssandra, vẫn đang cười tươi rói, vòng hai cánh tay mảnh dẻ quanh eo Colin và dụi má lên ngực anh như thể nó luôn thuộc về nơi đó. Colin chậm chậm xoay đầu để gặp ánh mắt sừng sốt của Tabitha, đôi mắt anh thăm lại cầu khẩn.

20. Chương 20

Tabitha Lennox là một kẻ bại trận.

Cô sinh ra đã là một kẻ bại trận và sẽ chết là một kẻ bại trận và không có tiền bạc hay phép thuật nào có thể thay đổi sự thật cơ bản đó. Cô đã được sinh ra trong quyền lực và đặc ân, nhưng kể từ cái đêm bão tuyết ở Connecticut đó cô đã trải qua từng khoảnh khắc thao thức để loay hoay đi từ sự cố này đến thảm họa khác với tất cả sự trái khoáy không may của một kẻ đột nhập vào buổi tiệc của cuộc đời.

Và giờ cô đã vượt qua hơn bảy trăm năm về quá khứ để tìm thấy người đàn ông trong những giấc mơ của cô và phát hiện ra anh lại thuộc về một người khác.

Mà không phải một người phụ nữ bất kỳ nào, mà là một nàng tiên ngủ trong một tòa tháp và sở hữu sự tinh nhạy lấu lỉnh của Audrey Hepburn và vẻ yêu kiều nhỏ nhắn của huấn luyện viên thể dục người Ukraina. Tabitha quan sát Lyssandra đi nhẹ nhàng quanh căn phòng ngủ, lấp đầy sự im lặng ngưng đọng bằng những lời nói lú lờ, cô xem chút đã dòm lên qua vai cô gái để tìm xem có đôi cánh nào không. Cô lấy ngón tay vuốt lên viên ngọc lục bảo, đè nén một thôi thúc hần học là ước chi có một cái vĩ đập ruồi khổng lồ.

Cô không bao giờ biết được cô đã vượt qua những giờ phút đen tối đầu tiên bên ngoài tòa lâu đài bằng cách nào. Phải cần đến tất cả nghị lực cô có mới trượt khỏi yên ngựa mà không gặp đôi người lại.

Nhưng cô đã làm được.

Cô thậm chí còn gấn được một nụ cười rục rờ lên mặt và nắm lấy bàn tay Lyssandra, bảo đảm với cô dâu sắp cưới đang đỏ mặt rằng cô ấy và Colin chắc chắn sẽ rất hạnh phúc bên nhau. Nếu những ngón tay cắt không còn giọt máu của cô có lạnh như băng đi nữa, Lyssandra cũng quá tệ nhị không đề cập đến.

Khổ sở vuốt tay lên gáy, Colin đã loay hoay tìm cách giới thiệu họ. Tabitha có lẽ đã để cho anh đứng đó mà quẩn quại nếu cô đã không sợ rằng anh sẽ giới thiệu cô là bà dì chưa chồng của anh. Thế là cô thấp sáng nụ cười cô thêm vài trăm watt nữa và bất chợt tuyên bố cô là em họ Colin đến thăm từ ngôi làng Gotham xa xôi.

Thật không may, việc đó đã dẫn đến khám phá mới rằng vẻ đẹp thoát tục của Lyssandra chỉ bị thua kém bởi tấm lòng rộng lượng của cô ấy. Đôi mắt nâu mượt như nhung của cô gái đã nhìn đầy thông cảm vào bộ váy bẩn vì bụi đường và mái tóc rối của Tabitha. Cô gái trách Colin và Arjon vì sự khinh suất của họ, rồi nhận lấy vai trò bà mẹ đỡ đầu và hối cô lên những bậc thang uốn lượn để chuẩn bị một sự lột xác mang phong cách trung cổ.

Cô thậm chí còn không có cái thỏa chí được ghét hôn thê của Colin. Chỉ sau một buổi chiều bên cạnh cô gái, cô đã rõ mọi người đều yêu mến Lyssandra—from người hầu thấp kém nhất vội vã đi làm theo lệnh của cô gái đến con chó púc mũi tẹt nằm ườn dưới bàn chân thanh nhã của cô chủ nó, nhìn theo mỗi cử động của cô gái với đôi mắt ướt trùi trùi. Nếu mọi người đều yêu mến Lyssandra, làm sao Colin có thể không yêu được chứ? Tabitha nghĩ chưa xót.

Còn có một điều gì đó nữa cực kỳ quen thuộc về cô gái này. Những câu chuyện trò bằng quơ không ngớt và tiếng cười ngân nga của cô có tác dụng an ủi kỳ lạ. Có lẽ cô ấy là một trong những người hiếm hoi mà bạn chỉ gặp một lần mà cảm giác đã biết nhau cả đời. Hay chỉ ít là biết nhau cả bảy trăm năm.

Lyssandra bay lướt từ cái giường bốn trụ đến một cái rương trang trí hoa văn, Tabitha sụm người trên cái ghế đầu cô đang ngồi, càng lúc càng cảm giác như cô là Quasimodo. Mặc dù cô chỉ vừa mới bước ra từ một bồn tắm hương hoa lải, cô đã cảm thấy mình thật tiêu tụy—một bông hoa bồ công anh xấu xí mờ nhạt bên cái bóng của một bông hồng.

Lyssandra mở banh cái rương và nhào đầu vào trong, quăng những cái mạng che mặt sang trái và những cái thất lạng sang phải trong khi điên cuồng tìm kiếm cái gì đó cho Tabitha có thể mặc trong bữa tiệc lớn mà MacDuff sắp tổ chức để vinh danh người con-rể-tương-lai hào phóng của ông ta.

Thậm chí khi bị vụng lại từ trong rương, giọng Lyssandra vẫn giữ được âm điệu du dương đầy mê hoặc. “Em không hề hay biết Colin có một cô em họ. Thật kỳ lạ vì anh ấy chưa hề nhắc đến chị.”

“Tôi cũng có thể nói vậy về cô đấy,” Tabitha lầm bầm, tự hỏi cô có thể sống trong dần vật được không nếu cô nhón chân rón rén đến đầu kia căn phòng và đóng sầm nắp rương lại.

Lyssandra nhảy căng lên, tay nắm chặt một bó ruy băng cột tóc. “Hai người có gần gũi nhiều không?”

Đêm qua chúng tôi rất gần gũi, cô trả lời trong đầu, mắt mờ đi bởi hình ảnh hai cơ thể họ dưới ánh trăng đang ôm chặt lấy nhau trong một nụ hôn đam mê. Chớp mắt để giữ lại những giọt nước mắt đang có nguy cơ rơi xuống, cô gấn một nụ cười ung dung lên đôi môi cứng đờ. “Từ nơi mà chị đến, em có thể xem bọn chị là anh em họ gần gũi đến mức ôm hôn để chào nhau.”

Lyssandra ép chặt những dải ruy băng vào trái tim với sự cường điệu của một cô gái trẻ tương tự, mà theo như Tabitha đã để ý, có lẽ cô ấy như thế thật. “Em tin là em sẽ ngắt xiu nếu Colin hôn em.” Cô gái diễn tả cơn chóng mặt của mình bằng cách lão đảo ngả trở lại vào trong rương. “À há!” cô gái reo lên, nhồm đầu dậy như một cái hình nộm lò xo bất ngờ xuất hiện từ trong cái hộp. “Cái này có thể sẽ vừa với chị đấy. Chúng ta mặc thử nó nhé?”

Giật tằm tơ lụa Đa-mát thêu kim tuyến dài đến vài mét khỏi cái tủ, cô gái còn trẻ con nhảy chân sáo qua phòng, thậm chí còn làm một động tác xoay tròn trên gót chân không chệ vào đầu được quanh cái ghế đầu của Tabitha. Trước khi Tabitha có thể từ chối, cô đã bị kéo đứng lên và cái váy lót không tay cô bị bắt phải mặc sau khi tắm được phủ lên bằng cái váy của cô chủ nhà.

Cái áo lộng lẫy, quá chật ở vai, quá rộng ở ngực, chỉ dài đến trên đầu gối cô một chút.

“Chị tin cái váy trong của chị bị lộ ra rồi,”

“Ồ, thế thì không được rồi.” cái bữu môi thất kinh của Lyssandra là cái gương duy nhất Tabitha cần để biết cô hẳn phải trông như một con hưu cao cổ đang mặc một cái váy xòe của vũ nữ múa ba lê. Về mặt cô gái tiu ngưu đến mức Tabitha suýt chút đã xin lỗi vì làm cô gái thất vọng.

Rồi cảm hứng lấp lánh thấp sáng đôi mắt hơi xéch rách quả hạnh. “Đừng từ bỏ hy vọng. Tất cả vẫn còn cứu vãn được. Em biết đúng thứ chúng ta cần đây.”

Vị hôn thê của Colin đi ào ra khỏi phòng, Tabitha ngồi sụp xuống trên ghế đầu, còn buồn nản hơn lúc trước. Mong mỗi được có sự bầu bạn của Lucy, cô đưa tay vỗ lên con chó púc. Nó nhe hai hàm răng lộn xộn và gầm gừ với cô.

Tabitha và con vật cáu kỉnh vẫn còn đang quắc mắt giận dữ với nhau khi Lyssandra đi lướt vào phòng, một bộ váy lụa xanh thẫm lung linh như vẽ đẹp lộng lẫy của buổi sáng nằm gọn trong hai cánh tay cô gái.

Cô gái vuốt tay lên lớp vải đẹp tinh tế như thể nó được dệt bởi ánh trăng và tơ nhện. “Đây là của mẹ em đấy. Bà đã mất khi em được năm tuổi, nhưng em vẫn còn nhớ bà tha thướt và duyên dáng như thế nào.” Lyssandra mỉm cười dịu dàng với Tabitha. “Như chị vậy.”

Tabitha đứng bật dậy, gần như vấp chân ngã úp mặt lên cái ghế đầu, và lùi lại. “Ồi, không, chị thật sự không thể nhận được. Chị là một kẻ vụng về kinh khủng. Chị chắc sẽ vướng chân vào gấu váy hay làm bắn nước trái nho xuống vật trước váy mất.” Cô nâng hai bàn tay lên trong một cử chỉ khấn nài, nhưng những đường chỉ nổi trên vai áo cô đang mặc rướn lên một tiếng kêu ca thảm nào. “Thấy chưa! Đó chính xác là điều chị muốn nói đấy.”

“Ồi dào,” Lyssandra nói. “Tắm giẻ rách cũ đó chẳng có ý nghĩa gì với em hết.” Như thể để chứng tỏ cho lời nói đó, cô gái xé tấm áo khỏi người Tabitha theo đúng nghĩa đen, rồi thả rơi mớ nhưng lụa bông bành đó qua đầu.

Trong khi Lyssandra kéo ở chỗ này rồi xấn ở chỗ khác trên cái váy của mẹ cô, Tabitha thở dài cam chịu. Làm sao ta có thể phản đối một người đã thật sự nói những thứ như “Ồi dào”? Và cô phải thừa nhận, khi cô len lén nhìn trộm xuống, rằng cái váy vừa vặn cứ như nó đã được đo may cho riêng cô bởi Christian Dior.

Lyssandra vắt một thất lưng màu vàng bản rộng quanh hông cô trước khi lùa cô trở lại ghế đầu. Tabitha ngoan ngoãn ngồi thụp xuống, đã bị tước mất ý chí cường lại cô nhỏ bạo chúa này.

Lyssandra bắt đầu làm những thứ bí ẩn với mái tóc cô, sử dụng một cây lược sứ cứ như nó là một cây gậy. Tabitha hỏi, “Chẳng phải sáu năm là một khoảng thời gian đính hôn dài hay sao?”

“Có vẻ như vậy ạ.” Tiếng thở dài tiếc nuối của cô gái sôi lên thành tiếng cười khúc khích. “Nhưng Colin và em đã đính hôn gần mười ba năm rồi, từ khi em được năm tuổi và anh ấy mười một.”

Tabitha không biết phải thấy phần khởi hay kinh hãi. “Chắc phải là tình yêu từ cái nhìn đầu tiên ấy nhỉ,” cô nói yếu ớt.

Cuộn một món tóc bất hợp tác của Tabitha quanh ngón tay, Lyssandra gật đầu. “Em sẽ không bao giờ quên cái lần đầu tiên em thấy anh ấy. Anh ấy đến để làm tiểu đồng dưới trướng Papa khi em mới bốn tuổi và lúc đó anh ấy mười tuổi. Anh ấy là cậu bé ưa nhìn nhất chị có thể tưởng tượng được, với đôi mắt sáng lấp lánh và những lọn tóc xoăn đen.”

Tabitha vịn vịn trên cái ghế đầu. Sự tôn sùng không che giấu của cô gái quá quen thuộc với cô.

“Thậm chí khi chỉ là một cậu bé, Colin đã luôn rất dịu dàng và kiên nhẫn với em.” Lyssandra nhăn cái mũi hếch, chỉ càng khiến cô trông đáng yêu hơn. “Không như cái người Norman chơi ác kia.”

Tabitha ngạc nhiên đến mức phải bật cười. “Ngài Arjon ấy à?”

“Đúng vậy, là Arjon. Em đã cầu xin Papa trả anh ta về lại Normandy, nhưng ông đã hứa với cha của Arjon sẽ cố gắng truyền đạt nỗi sợ Chúa vào trong anh ta. Anh ta là cậu bé khủng khiếp nhất. Lúc nào cũng giật tóc em và thả mấy con gián xuống lưng em.” Giọng nói êm ái của cô gái chứa đầy sự khinh miệt. “Em ghét tởm anh ta.” Lyssandra thở dài. “Nhưng Colin yêu dấu của em luôn có mặt ở đó để bảo vệ em. Một lần anh ấy đã thách đấu tay đôi với Arjon vì em. Papa chỉ cho phép họ sử dụng những cây gậy, tất nhiên, nhưng Colin nện Arjon mạnh đến mức lật anh ta bổ nhào vào máng ăn ngựa. Em đã cười đến đau cả bụng.”

Tabitha đặt một bàn tay lên bụng cô. Cô đang bắt đầu cảm thấy thật sự buồn nôn và cô đoán chẳng phải do thiếu thức ăn. Cô không nghĩ cô có thể nghe thêm bất cứ chuỗi câu chuyện nào nữa về Colin và cô tiểu thư xinh đẹp của anh.

Lyssandra tha cho cô khỏi sự tra tấn đó khi bẹo nhẹ vào hai bên má cô và kéo cô đứng lên. Rồi Tabitha được đẩy đến một góc phòng thấp nền sáng bừng. Tại đó có một cái gương khổng lồ treo trên một cái khung mạ vàng được trang trí toàn bộ bằng những hình bàn tay quện chặt vào nhau. Tabitha tổng khứ một thói thúc ngớ ngẩn muốn hỏi ai là người đẹp nhất trong số họ. Cô không muốn nghe câu trả lời.

Nhưng khi Lyssandra thúc cô đến gần hình ảnh phản chiếu lung linh của cô trong gương, cô nhận ra cái gương nhất định đã bị phù phép. Bởi vì người phụ nữ đang e dè nhìn lại cô là một người hoàn toàn xa lạ.

Người phụ nữ này không lóng ngóng vụng về, mà đẹp oai nghiêm. Chiếc áo khoác lụa phủ cô trong sự thanh tao vương giả, đuôi váy dài lê thê xếp nếp của nó xòe quanh gót chân cô như một thác nước. Sắc màu đậm của lớp vải phủ bóng lên đôi mắt cô cho đến khi cô gần như có thể sờ như mắt cô có màu xanh dương phẳng phất thay vì một màu xám bình dị.

Thiếu những cái hamburger Big Mac và kem Haagen-Dazs mà cô đã ngốn vì buồn chán hơn là vì đói đã khắc những đường hõm hấp dẫn dưới hai gò má cô. Nếu cô nhắm mắt nhìn, cô gần như có thể bắt gặp một hình ảnh phản chiếu của cấu trúc gương mặt huyền thoại của nhà Lennox đã luôn khiến cha cô trông như một hoàng tử vùng Nordic.

Mặt trời đã gột sạch vẻ tái nhợt thành thị của cô, đánh bóng da cô và tắm mái tóc cô thành màu vàng mật ong. Những lọn tóc sáng bóng hơi cuộn lại trên vai cô, lỏng vào một gương mặt đã đổi đi về cứng cỏi của nó để lấy sự mỏng manh phù hợp với một phụ nữ đang yêu. Ngay cả đôi môi cô dường như cũng mềm mại và đầy đặn hơn, như thể vẫn đang nếm trải kỷ ức về những nụ hôn của người tình. Với cảm giác kinh ngạc pha lẫn tuyệt vọng, Tabitha chạm những đầu ngón tay lên môi, như Colin đã dịu dàng chạm lên đêm qua.

“Chị đúng là một người đẹp hiếm có, phải không tiểu thư?” Lyssandra nói nhẹ trước khi rên rỉ thống thiết. “Tại sao, ôi, tại sao em không thể cao như mẹ em thay vì đậm người như Papa chứ?” Cô gái dậm bàn chân đi dép của mình. “Nếu em đứng quá gần chị tối nay, chắc có người sẽ tưởng lầm em là một trong những chú lùn của Papa mất.”

Tabitha bật cười không thể kiềm nổi. Dường như cô đã mắc một sai lầm khủng khiếp. Vị hôn thê của Colin thật ra không phải là một nàng công chúa trong truyện cổ tích, mà là một bà tiên đỡ đầu, đủ rộng lượng để

bàn những đôi giày thủy tinh cho cả những cô nàng Cinderella đa nghi nhất. Chính trong khoảnh khắc đó cô nhận ra tại sao Lyssandra lại quen thuộc với cô đến đau đớn như vậy.

Cô gái gợi nhắc về mẹ cô.

Thậm chí khi đôi mắt sáng long lanh vì nước mắt, Tabitha không thể không kéo cô gái vào vòng tay và cười vui vẻ.

Colin uống cạn cốc rượu thứ ba của anh, ánh mắt anh lảng vảng càng lúc càng nhiều vào mái nhà hình vòm trong đại sảnh của MacDuff.

Mặc dù bữa yến tiệc của MacDuff đang được tổ chức để vinh danh anh, anh cảm giác như một tên dằn vặt hơn là một vị khách. Anh thậm chí sẽ không nhận mặt nếu một người pha trò đi đến và đập cây gậy vào đầu anh. Anh xứng đáng bị như thế vì làm tan vỡ cả hai trái tim dịu dàng được giao phó vào bàn tay không xứng đáng của anh.

Một bộ ba người thổi kèn túi thổi một điệu nhạc du dương. Những quý cô mỉm cười rạng rỡ và những kỹ sĩ nổ tràng pháo tay thích thú khi một người lùn biểu diễn màn lộn nhào qua một dải lụa được căng ngang sàn phòng lát đá. Colin từ lâu đã đoán rằng MacDuff giữ những người lùn ở trong lâu đài để luôn luôn có ai đó thấp hơn ông ta.

Cứ như vị chủ nhà sôi đời của anh cảm nhận được suy nghĩ không tử tế của anh, MacDuff bắt gặp mắt anh và nâng cái cốc cầm đá của ông ta để thực hiện một lời chúc mừng khó hiểu. Sứ giả của Brisbane đã đến trước khi bữa tiệc lớn bắt đầu và Colin có thể hình dung rõ những thứ độc được mà gã kỹ sĩ mặt đỏ, râu ria xồm xoàm kia đang rót vào lỗ tai ân cần của MacDuff.

Anh cho là anh sẽ sớm biết đó là việc gì thôi. Khi vị hôn thê của anh đến tham gia và họ đi qua đám đông yêu mến họ đến vị trí ghế ngồi danh dự trên bệ đài.

Anh trở lại ngay người nhìn một cách khổ hạnh lên trần nhà khi Arjon ngồi vào băng ghế dài bên cạnh anh. “Trông chờ nó sụp đổ trên đầu cậu bất cứ lúc nào đấy à?”

“Tôi mà được may mắn thế sao.” Colin với tay đến cái bình rượu chỉ để thấy nó trống rỗng.

Bạn anh chớp lấy cái bình rượu từ một tiểu đồng đi ngang qua và đẩy nó vào tay anh. “Thật may là cậu đã từ bỏ phụ nữ thay vì rượu ngon.”

Colin rên rỉ. “Lẽ ra tôi nên cứ sống trinh bạch và trở thành một thầy tu.” Anh dợm rót cho mình một cốc rượu khác, rồi nhún vai và bắt đầu uống trực tiếp từ bình rượu. “Hay một tên thái giám.”

Arjon nhăn mặt và khoanh hai chân đi tắt dài của anh ta. “À, nhưng như thế thì cậu sẽ mãi mãi bị chối từ những khoái lạc âu yếm của xác thịt. Mà nhất là khoái lạc tuyệt vời từ Tiểu thư Tabitha.”

Bạn anh đã biết anh quá lâu và quá rõ. Colin không thể làm gì để che đi khao khát quá rõ ràng trong đôi mắt anh. Thế là anh chỉ chuyển ánh mắt trở lại lên trần nhà và lẩm bầm, “Bọn họ có thể làm cái quái gì trên đó chứ? Giật tóc nhau đến hói sao?”

“Từ ánh mắt giết chóc khi cô tiểu thư của cậu khám phá ra sự bội bạc của cậu, tôi cá là cô ấy sẽ muốn giật tóc cậu đến hói hơn. Hay biến cậu thành con dê dâm ô mà cô ta nghĩ về cậu ấy.”

Kinh hãi, Colin bật dậy. “Ôi, lạy Chúa, tôi đã gần như quên mất khả năng siêu nhiên của Tabitha. Nếu cô ấy biến Lyssandra thành một con chuột cống thì sao?”

Arjon chụp lấy cánh tay anh và kéo anh ngồi xuống. “Thì sẽ rất hợp với tính khí đánh đá của con nhỏ đó chứ sao.”

Colin giật cánh tay ra, nhẹ nhõm khi tìm được một mục tiêu cho sự bức bối trong anh.

“Lyssandra là một cô gái dễ thương. Cậu chỉ không ưa cô ấy bởi vì cô ấy là người phụ nữ duy nhất cậu không thể quyến rũ.”

Anh chàng người Norman khịt mũi vào cái ly của anh ta. “Tôi thà đi quyến rũ một con rắn hổ mang còn hơn.”

Họ cùng uống rượu trong sự im lặng bất đồng trong nhiều phút trước khi Arjon thúc cùi chỏ vào Colin. Rùng mình, anh ta hất đầu về phía cầu thang. “Giờ thì đó mới là một cảnh tượng làm đông máu một người đàn ông đấy.”

Colin nhìn theo ánh mắt bạn anh và thấy người tình cùng vị hôn thê của anh tay trong tay đi xuống lầu, hai mái đầu vàng và đen của họ nghiêng vào nhau như thể đang chia sẻ những bí mật của cả một đời người. Nếu điều đó còn chưa đủ khiến anh toát mồ hôi lạnh, anh hầu như dám thề anh nghe thấy một người thì thầm tên anh và người kia đáp lại bằng một tràng cười vui vẻ.

21. Chương 21

Tabitha chưa từng thấy một người đàn ông nào trông quá khốn khổ mà cô lại thích thú đến thế.

Colin ngồi ở đầu bàn trên bệ đài, bị kẹt giữa vị chủ nhà vui tính và cô-dâu-sắp-cưới rạng rỡ của anh. Hàm râu mới mọc phủ bóng nghịch ngợm trên quai hàm anh, khiến những nếp nhăn quanh miệng càng thêm sắc nét. Đôi mắt anh vẫn còn ánh lấp lánh nguy hiểm của một con chiến mã đang mấp mé nhảy chồm lên. Thậm chí với mái tóc anh đã được cột gọn gàng sau gáy, Tabitha cũng chưa từng thấy anh trông giống một kẻ man rợ hơn thế.

Sự khốn khổ của anh không đủ để bù lại cho những gì cô phải chịu đựng. Thật đau lòng khi thấy hai mái đầu đen thẫm nổi bật đó sát vào nhau. Thậm chí cô cũng phải thừa nhận họ là một cặp đôi hoàn hảo. Lyssandra có chiều cao phù hợp để ngược lên nhìn anh.

Những khớp ngón tay quanh chân cốc vàng anh uống cùng hôn thê trắng bệch vì căng thẳng khi anh bị buộc phải hứng chịu hết lời chúc tụng này đến lời chúc tụng khác về lễ cưới sắp đến.

Một ông già teo quắt nâng cốc của mình lên. “Ta chúc chàng trai này sự hăng hái hùng hực trong giường tân hôn.”

“Và bên ngoài giường nữa chứ,” một người cận vệ không rõ tên tuổi đang ngồi dựa vào bức tường phía sau rền rĩ, nghe cực giống Chauncey. Câu đùa đó làm rộ lên những tiếng cười hô hố khoái chí và khiến má Lyssandra đỏ hồng.

Colin quẳng cho Tabitha một cái nhìn đau đớn, nhưng cô ngó lơ anh, thực hiện một tác phẩm long trọng bằng cách gỡ những quả hạnh ra khỏi bánh pudding của cô.

Một nhà quý tộc tai vênh loạn choạng đứng lên, làm rượu văng tung tóe qua vành cốc. “Cầu Chúa ban phước cho hai vị một bầy trẻ nít để hôn lên má và kéo tai hai vị.”

“Mấy đứa trẻ nít của cậu ta rõ ràng là không biết khi nào thì nên buông ra,” Arjon thì thầm, múc thêm một muỗng đầy bánh pudding.

Tabitha quẳng cho người cùng dự tiệc của cô một cái nhìn thương cảm. Sau khi những khách mời danh dự đã ngồi vào vị trí, cô và Arjon được dẫn lên bệ đài đến một cái bàn kê bên, đủ gần để tắm trong vầng hào quang của Colin và Lyssandra mà không phủ bóng lên họ. Kể mà Arjon đã xác minh là sứ giả của Brisbane đang ngồi bên tay kia của MacDuff, quan sát toàn cảnh buổi tiệc với một nụ cười cau kính.

Một vị kị sĩ luống tuổi đứng lên, râu ông rũ xuống phát phơ càng thêm phần long trọng. “Uống vì Ngài Colin, một kị sĩ đã tận tâm phục vụ Chúa và đưa vua. Tư cách đạo đức của ngài cả trên chiến trận và đời thường là mẫu mực của lòng quả cảm, sự cao thượng, công lý, và—”

“Tình thủy chung!” Trước khi Tabitha còn chưa biết mình sắp đứng lên, cô đã bật dậy. Nhận thấy sự im lặng đột ngột và cái nhượng mày hài hước của Arjon, cô nâng cốc mình lên và mỉm cười ngọt ngào với Colin. Anh trông như sắp chết ngẹn vì một ngụm rượu. “Uống vì Ngài Colin, một hình mẫu của đức hạnh Cơ đốc giáo.”

Câu nói tôn kính chế giễu của cô khơi lên một tràng những tiếng “Hoan hô!” vang đến tận nóc nhà. Cô ngồi lại vào chỗ. Nếu là ở đại tiệc của Tập Đoàn Lennox, cô thường quá bên lề để dám nâng cốc chúc tụng, nhưng giờ chẳng còn gì để mất khiến cô trở nên liều lĩnh.

MacDuff gật đầu. “Nói hay lắm, tiểu thư. Tài hùng biện của cô đem lại vinh dự cho cả cô và anh họ cô nữa.”

Đôi mắt Colin nheo lại, nhưng chính bóng dáng của cái quắc mắt đó cho Tabitha một tia hy vọng. Trước khi cô có thể thưởng thức sự đắc thắng của mình, một tiểu đoàn những cậu bé phục vụ mang những con gà mái xông khói trang trí bên ngoài bằng những cộng lông vũ thật tràn vào đại sảnh.

Lyssandra xắn vào lớp da còn bốc khói của con gà trên đĩa cô bằng một con dao cán sứ, nhưng cha cô thì sử dụng những ngón tay múp míp để xé miếng thịt gà còn mọng nước. Colin dường như đã bám riết lấy một chế độ ăn kiêng bằng nước. Mỗi lần anh uống một ngụm rượu, một cậu bé lại hăm hở chạy vội đến để rót thêm vào cốc anh.

Khi những người khách làm theo tín hiệu của vị chủ nhà và thích thú xục xạo bữa ăn của họ, MacDuff giơ tay ra hiệu, khiến những mẩu thịt gà bắn tứ tung. “Nếu anh để cho ta triệu hồi người linh mục để bố cáo, chàng trai, chúng ta có thể tiến hành buổi lễ ngay ngày mai.”

Tabitha chưa bao giờ mừng rỡ như thế khi thấy quai hàm Colin bạnh ra ngoan cố. “Tôi đã nói với ngài rồi,” anh nói. “Tôi sẽ không cưới Lyssa cho đến khi cô ấy được mười tám.”

“Thôi mà, Papa. Đừng mắng anh Colin tội nghiệp.” Tiếng thở dài mệt mỏi của cô gái cho thấy cuộc cãi vã này đã tồn tại từ lâu. “Dù gì cũng còn chưa tới hai tháng nữa con sẽ được mười tám mà.”

Làm ngơ những lời cầu khẩn của con gái, MacDuff chỉ con dao về phía Colin. “Mẹ anh chỉ mới mười ba khi bà ta sinh anh.”

“Đúng vậy. Và sau đó được mười lăm khi bà chết với hai đứa trẻ còn đang ra đời.” Đôi mắt Colin bắt đầu âm ỉ lửa.

Tabitha vuốt một bàn tay lên bụng mình, lần đầu tiên nhớ lại mối quan hệ không phòng tránh của họ có thể dẫn đến điều gì. Trong thế kỷ 21, bất cứ anh chàng kỹ sư lão luyện nào cũng sẽ mang theo một gói bao cao su nhỏ. Nỗi lo âu của cô dịu đi bởi hình ảnh một cậu bé tóc đen, mắt nâu vàng gang rộng cánh tay về phía cô.

Cô có lẽ vẫn cứ chìm đắm trong giấc mơ của mình trong suốt cả bữa ăn nếu Arjon không bỏ tọt một cánh hoa hồng ngào đường vào cái miệng đang há hốc của cô.

MacDuff vẫn đang tiếp tục khích bác Colin. “Cha anh cho ta biết hai người đã tranh cãi kịch liệt vào cái đêm anh cưới ngựa điên thân vào cuộc tìm kiếm ngớ ngẩn”—ông ta hắng giọng, nhớ đến những người đang ngồi lắng nghe những gì ông ta nói—“cao quý. Ông ta đã khấn nài anh cưới Lyssandra trước khi anh ra đi. Nếu anh chịu làm theo ước nguyện của ông ta, có lẽ ông ta đã không phải chết mà xa cách đứa con trai duy nhất của mình.”

Colin đập mạnh cái cốc của anh xuống mặt bàn. “Lyssandra mới chỉ mười một tuổi vào lúc đó.”

“Sẽ sớm được mười hai. Đủ lớn để anh cho con bé một đứa con và gắn kết liên minh của ta với cha anh trước khi anh cam kết phụng sự cho Chúa.”

Colin đứng lên. Đặt cả hai lòng bàn tay lên bàn, anh nghiêng người tới nhìn vào mặt MacDuff. Tabitha phải rướn người để nghe lọt sự nhẹ nhàng chết người trong giọng anh. “Và nếu tôi đã cưới Lyssandra, liệu cha tôi có còn sống đến ngày nay không? Liệu ngài có cho người đến hỗ trợ ông khi Brisbane tấn công hay chỉ làm ngơ lời cầu viện tuyệt vọng của ông?”

MacDuff liếm từng ngón tay, hai hàng lông mày trắng như tuyết của ông ta căng thận nhướng lên làm ra vẻ nhạt nhẽo. “Lyssandra chưa nói với anh à? Ta đã kéo toàn bộ gia quyền đến Lâu Đài Arran trong mùa xuân. Chúng ta chẳng biết gì về vụ vây hãm cho đến khi chúng ta trở lại. Và lúc đó, cũng như anh đã biết, thì đã quá muộn.”

Sự căng thẳng trong thế đứng của Colin vẫn không có dấu hiệu suy giảm. Lyssandra kéo tay áo anh, gương mặt xinh xắn thể hiện sự lo lắng. “Papa đang nói sự thật đấy, anh Colin. Mẹ kế của anh giống như một người bạn thân thiết của em vậy. Em đã khóc rất nhiều khi bọn em biết tin bà mất.”

Colin thẳng người lại, nhẹ nhàng gạt tay cô gái đi. “Có phải đó là lí do cha em đang tiếp đãi tay sai của kẻ sát hại bà tại bàn ăn ông ta không?”

Viên kị sĩ vàng vọt của Brisbane từ nãy giờ đang quan sát cả cuộc trò chuyện, đến lúc này nhỏ cả dãi vì háo hức.

Hai má đỏ hồng của MacDuff phồng ra bất bình. “Tranh chấp giữa anh và Ngài Brisbane đã tồn tại từ lâu, ta không tuyên bố đứng về phe nào.” Giọng ông ta chưa chút tỏ ý rằng ông ta biết chính xác nguyên nhân khơi lên cuộc tranh chấp đó. “Một khi anh cưới con gái ta, con trai, anh sẽ có mọi quyền hành để bảo ta nên thề dài ai. Và ta nên gây chiến với ai. Nhưng cho đến lúc đó, ta sẽ cứ ăn uống với ai, và giết bất cứ ai mà ta thích.” Ông ta đứng lên và vỗ hai bàn tay phục phịch vào nhau, lạnh nhạt gạt Colin sang bên. “Trối nhạc lên, đoàn hát rong. Ở đây tẻ ngắt cứ như nắm mồ.”

Khi những người thổi kèn túi lại tiếp tục điệu nhạc của họ, Colin ngồi lại vào ghế. Ánh lấp lánh tính toán trong mắt anh cảnh báo đây là sự hòa hoãn hơn là thối lui. Một số người dự tiệc đã đứng lên tham gia vào điệu vũ, kể cả MacDuff và người của Brisbane, để lại họ trong sự im lặng ngưng đọng.

Cực kỳ ngây thơ, Arjon chớp mắt vào Tabitha và hỏi bằng một giọng đĩnh tai đến mức có thể nghe thấy ở tận biệt thự trên cao ở Đại Lộ Số Năm của cô, “Chẳng phải cô có tài lẻ như một người hát rong sao, Tiểu Thư Tabitha?”

“Không!” Colin nói nghiêm khắc trong khi sự háo hức khiến gương mặt Lyssandra rạng rỡ.

“Ồ, hãy hát cho mọi người nghe đi, chị Tabby! Em quá mệt mỏi với đoàn hát rong của Papa rồi. Có lẽ chị có thể dạy cho em một giai điệu mới.”

“Lạy trời,” Arjon nói khô khan. “Con nhỏ ngỗ ngược này không thể làm gì hơn là thét la như một con mèo đang vật vờ.”

Nụ cười của Lyssandra bịu ra thành cái trề môi. “Và anh đã quên rồi sao, Ngài Arjon, rằng tôi cũng có thể cào cào như một con mèo?”

Anh ta nấn cầm mình. “Làm sao tôi có thể quên khi mặt tôi còn mang vết sẹo từ những móng vuốt của cô?”

“Lẽ ra tôi nên móc mắt anh. Anh xứng đáng bị như thế vì dám đốt đuôi bím tóc tôi.”

“Đúng là trẻ con!” Colin quát. “Hai người không thể tuyên bố làm hòa được sao? Mọi người đang bắt đầu nhìn ngó rồi kìa.”

“Anh ta đã gây chuyện trước mà,” Lyssandra lườm bàu, nóng nảy trừng mắt với cái bánh pudding của cô. “Thứ lỗi cho em, Tiểu Thư Tabitha. Em không nên lạm dụng sự hào phóng của chị như thế. Chị là một vị khách ở Lâu Đài MacDuff này, không phải một những người lùn được huấn luyện của Papa.”

Tabitha khiến chính cô cũng phải ngạc nhiên khi cô duyên dáng đứng dậy. “Có gì đâu, chị sẽ rất vinh hạnh được hát cho em nghe.”

Colin nghiêng người tới trước. “Anh mong em đừng bắt thanh quản mong manh của em làm việc quá sức, em họ.”

Cô vuốt ngón tay lên viên ngọc. “Có lẽ anh muốn em biểu diễn cho Lyssandra thấy một vài thủ thuật thần bí của em hơn. Như anh biết đó, em vẫn chưa thật sự thành thạo trong việc làm những đồ vật biến mất.”

Lyssandra vỗ hai bàn tay tao nhã. “Ồi, em thích ảo thuật thần bí còn hơn là âm nhạc nữa.”

“Hát đi,” Colin nói dứt khoát. “Xin mời hát cho chúng ta nghe đi.”

Anh thận trọng quan sát vị hôn thê của anh dẫn cô đến một cái ghế đẩu bên cạnh bộ đài. Nếu anh đang trông chờ một vài đoạn thơ da diết của bản “Nếu Em Có Bao Giờ Xa Anh,” anh sẽ gặp thất vọng.

Thích thú vì cái viễn cảnh có một sự tiêu khiển mới, những nghệ sĩ nhào lộn nằm rạp xuống lộn một vòng và những vũ công quay trở lại bằng ghế của họ. Hy vọng tiêu chuẩn giải trí của họ không cao hơn của Colin, Tabitha hắng giọng, rồi hơi ngửa đầu ra sau và bắt đầu một màn trình diễn đầy xúc động của bản “Trái Tim Gian Dối Của Anh.” Cô biết cô đã thành công khi đoàn hát rong trao đổi những cái nhìn ngơ ngác, nhún vai, rồi bắt đầu cất tiếng sáo dạo thành một bản nhạc đồng quê âm mũi không chê vào đâu được.

Cô theo sau một tràng vỗ tay hăng hái và những tiếng reo hò cổ vũ bằng một bản “Bâng Khuâng Giữa Hai Người Tình” đầy chế giễu, rồi thêm thắt vào một đoạn điệp khúc làm-rung-lắc-xà-nhà của bài “Giờ Thì Ai Là Kẻ Hối Tiếc?”. Khi cô dám liếc nhìn Colin, cô thấy hai bàn tay anh đang nắm chặt quanh cái cổ như thể anh rất muốn bịt chặt chúng lên tai anh hay lên miệng cô. Từ vẻ mặt đờ đàng sát khí của anh, cô cho là anh muốn bịt miệng cô hơn.

Cô có lẽ đã ngừng hát nếu Lyssandra đã không chọn ngay khoảnh khắc đó để phớt lên cái cảm căng thẳng của anh một nụ hôn âu yếm. Tabitha cảm thấy một sự đau nhói còn hơn là ghen tuông. Thế là cô dựa người vào ghế đầu như thể nó là khung cây đàn piano trong một quán bar mờ khói thuốc và bắt đầu cất giọng êm dịu hát điệu blues classic thật xúc động của Nina Simone: “Người Phụ Nữ Kia.” Những nhạc công hạ những cây sáo của họ xuống, miễn cưỡng không muốn xáo động sự trầm thiết gợi cảm của bài hát.

Khao khát đã tước đi tất cả những gì là giấu cợt khỏi giọng Tabitha. Cô chỉ có thể đắm đuối nhìn Colin như thể anh là người đàn ông duy nhất trong đại sảnh. Trái tim cô bộc lộ qua lời hát giản dị. Uống thêm một hợp rượu, anh nhìn thẳng vào mắt cô. Đôi mắt sắc sảo của MacDuff không bỏ sót điều gì, nhưng cô gái Lyssandra đa sầu đa cảm thì đang bận rộn chặm những giọt nước mắt trong như pha lê trên má. Khịt mũi vì kinh tởm, Arjon quăng một cái khăn tay cho cô. Cô hỉ mũi vào đó và đưa trả nó lại, ngó lơ điệu bộ nhún nhó của anh ta.

Khi nốt nhạc cuối cùng ngân nga trong thanh quản Tabitha, Colin đứng lên. Ngay lúc đó cô hy vọng anh sẽ đi đến với cô. Hy vọng anh sẽ đi qua cái bệ đài đó, kéo cô vào vòng tay anh, và tự hào tuyên bố cô là người phụ nữ duy nhất anh yêu tha thiết.

Nhấc một bình rượu đầy lên, anh đẩy cái ghế của anh ra sau và chen lấn đi qua đám đông, bước qua cánh cửa đằng xa mà không một lần nhìn lại.

Tabitha nằm trần trổ trên tấm nệm độn lông. Cô cảm giác như mình đang chết chìm trong sự mềm mại ngọt ngào của nó vì cô không thể tìm thấy một tư thế nằm thoải mái nào. Cuối cùng cô đành ngồi bó gối.

Ánh trăng rọi qua kính cửa sổ nhiều màu, tô lên sàn nhà lát đá một sắc hồng siêu thực. Quá bồn chồn để ngồi đó và suy ngẫm, Tabitha trèo xuống khỏi cái giường bốn trụ cao và đi thò thẩn qua căn phòng, bộ váy lót mỏng không tay của cô dài phết đất. Lyssandra đã rất sung sướng khi cô yêu cầu được đi ngủ cùng bộ váy đó. Cô gái đã nghiêm túc thông tin cho cô biết rằng phong tục ở đây là khóa thân đi ngủ.

Căn phòng mà hôn thê của Colin đã sắp xếp cho cô là giấc mơ của mọi cô gái. Khi cô tháo móc cửa sổ và nhìn ra màn đêm hoang vắng, cô cũng sẽ không quá ngạc nhiên nếu thấy nàng Barbie Rapunzel và Hoàng Tử Ken Quyển Rũ cười trên chiếc ô tô mũi hồng chạy lên cây cầu kéo.

Giấc mơ của mọi cô gái đã trở thành cơn ác mộng của cô. Cô mong muốn được thoát khỏi những tấm thảm đầy màu sắc phủ trên tường và những tranh bích họa được vẽ trên trần nhà. Chúng chế giễu cô với những hình ảnh về những tiểu thư xinh đẹp, những kị sĩ dũng mãnh, và những con kì lân sừng vàng bên lên gác đầu vào lòng những nàng công chúa trong trắng.

Cơn gió đêm mát lạnh lùa vào những sợi tóc mái của cô. Cô chẳng còn trong trắng và cô chưa bao giờ là một nàng công chúa. Cô chỉ đơn giản là tự lừa dối mình. Cô là Tabitha Lennox—thần đồng, tiến sĩ M.I.T, và trưởng phòng đơn vị Phân Tách Thực Tế Ảo của Tập Đoàn Lennox. Cô thuộc về căn biệt thự trên cao của cô chứ không thuộc về vương quốc cổ tích này. Lẽ ra giờ cô đang ở đó mới phải, vừa hợp cả phê espresso, vừa lắng nghe nhạc Jazz, và ngắm những giọt mưa trượt trên mặt kính cửa sổ mờ sương.

Cô đưa bùa hộ mệnh vào vùng sáng trắng, lấy làm lạ vì vẻ đẹp thoát tục của nó. Cô chẳng còn gì để làm ngoài việc biến mất một cách duyên dáng và để Colin cùng Lyssandra lại với kết thúc có hậu của họ. Cô chỉ có thể hy vọng cha mẹ cô sẽ tha thứ cho cô khi cô trở về thời đại của mình. Cô đã để số phận của họ mắc mé bên bờ vực trong khi cô đuổi theo một giấc mơ. Một giấc mơ hóa ra vừa ngơ ngẩn vừa khó nắm bắt.

Cô bản khoăn không biết Colin sẽ cảm thấy hối tiếc hay nhẹ nhõm khi anh khám phá ra cô đã biến mất. Chỉ ít anh cũng sẽ được miễn cho cái việc không dễ chịu khi phải mài cây bút lông ngỗng và viết cho cô một lá thư kiểu Dear Jane. Có lẽ một ngày nào đó anh thậm chí còn có thể nhìn lại cái đêm họ đã chia sẻ như một khoảng thời gian màu nhiệm, không hề bị vẩn đục bởi sự cay đắng hay hối tiếc.

Cô nắm chặt viên ngọc và nhắm mắt. Môi cô cử động, nhưng điều ước không hình thành. Lúc này cô cũng cảm lạnh như những năm tháng cô đã đè nén tất cả những giấc mơ và khát vọng trước kia.

Run rẩy vì bức bối, cô mở mắt. Có lẽ điều ước của cô chưa đủ chân thành. Hay có lẽ não trái cô phát triển hơn nên đã kêu gọi một được một khả năng phong kín tách biệt với mọi thứ xung quanh cô. Có lẽ điều ước thật sự sẽ cứ lẩn tránh cô cho đến khi cô có thể điềm nhiên bắt tay Colin và cảm ơn anh vì đã chăm sóc cho cô trong cuộc viếng thăm ngắn ngủi của cô tới thế kỷ này.

Ngày mai vậy, cô quyết định dứt khoát. Ngày mai cô sẽ từ tốn chào tạm biệt Ngài Colin xứ Ravenshaw và bắt đầu cẩn thận tìm kiếm điều ước sẽ mang cô về lại nhà.

Nhà.

Tabitha trèo lên cái giường rộng, trống trải, lòng bản khoăn tại sao từ đó có vị thật khô khốc trong miệng cô.

Cô đang có giấc mơ kỳ diệu nhất.

Thậm chí cảm giác buồn man mác cũng không thể phá hỏng sự mê hoặc tẩm tối của giấc mơ. Colin đang nằm trên cô lần nữa. Hơi thở anh phả lên cổ cô, khiến cô ngáy ngất bằng mùi hương ngọt ngào của những bông hoa bu-lông. Đôi môi ẩm, ướt át của anh ngấu nghiến bờ má cong của cô trước khi tìm thấy lối đi dẫn đến miệng cô, nơi anh uống lấy uống để nụ hôn của cô. Cô rên rỉ, lâng lâng trong khí chất đàn ông vững vàng của anh. Anh thô ráp trong khi cô mượt mà, cứng rắn trong khi cô mềm mại, có vị mặn trong khi cô ngọt ngào.

Cô ve vuốt hai cánh tay lực lưỡng của anh, mê đắm bởi sự hấp tấp của anh. Thậm chí trong lúc anh vừa âu yếm cưỡng đoạt miệng cô với lưỡi anh, anh vừa đẩy vấy ngủ của cô lên, lấp đầy hai bàn tay chai sần của anh bằng ngực cô và nắn bóp thật dịu dàng. Như thể cảm giác của làn da cô là điều gì đó anh khao khát đến phát điên để thỏa mãn sự đói khát không biết hổ thẹn của anh.

Cô chỉ vừa có đủ thời gian để nếm trải sự phấn khích mới mẻ trước khi anh đưa tay vào giữa hai chân cô và khum lấy cô ở đó. Những ngón tay lùng sục của anh tạo ra một sự cọ xát tinh tế kéo ra một đợt sóng mặt ngọt nóng bỏng từ bản thể pháp phồng run rẩy của cô.

Thật là một giấc mơ ngọt ngào...

Chỉ cần...

Tabitha xoay mặt vào cái gối nhồi lông êm, cố kiềm nén một tiếng rên rỉ không thành lời. Chỉ cần đây không phải một giấc mơ. Chỉ cần Colin thật sự đang ở trong vòng tay cô. Chỉ cần cô có thêm một đêm nữa thôi để chứng tỏ cho anh thấy chẳng có người phụ nữ nào, trong thế kỷ này hay những thế kỷ khác, có thể yêu anh như cô.

Chỉ cần cô không thức tỉnh trước khi giấc mơ tuyệt vời này được trọn vẹn.

Được giải thoát khỏi sự ức chế của trí óc, hai đầu gối cô mở ra không hề ngưng ngừng hay hổ thẹn. Nếu Colin thật sự đang ở trong giường với cô, cô sẽ kéo anh xuống và cắn nhẹ cái môi dưới hay hờn dỗi của anh khi cô dịu dàng dẫn anh vào nơi tập trung mọi cảm giác của cô. Nhưng hai cánh tay cô vẫn hoàn toàn trống không, cơn nhức nhối tận sâu trong cô không được thỏa nguyện.

“Chết tiệt nó đi!”

Câu báng bỏ nguyền nghệt được thốt lên trong âm brrr kiểu Scot đó phá vỡ bùa chú.

Đôi mắt Tabitha mở bừng ra để thấy Colin đang cong người ngồi ở cuối giường trong một vùng sáng trắng, đang loay hoay với những sợi dây của quần bó dài.

Anh chậm chạp ngẩng đầu lên để gặp ánh mắt sững sờ của cô, rồi chớp vào cô một nụ cười xé toét miệng và chạm một ngón tay lên môi. “Suýt. Không nên đánh thức tiểu thư ngọt ngào của anh dậy trước khi anh đột kích cô ấy.”

Chỉ cần...

Tất cả những quyết tâm âu yếm của cô bỏ quên mất, Tabitha đặt chân vào giữa ngực anh và đẩy thật mạnh, đập anh văng khỏi giường.

22. Chương 22

Tabitha kéo váy ngủ xuống và ngồi dậy, cô dần nhận biết sự tĩnh lặng đáng ngại. Không có một âm thanh nào vang lên từ sàn nhà ở cuối chân giường—không có một tiếng làu bàu hay rên rỉ hay thậm chí là một tiếng ngáy gà gặt.

“Ôi, Chúa ơi,” cô thì thầm. “Lỡ anh ấy té đập đầu vào lò sưởi thì sao? Lỡ mình giết anh ấy mất rồi thì sao?”

Sợ sẽ thấy Colin nằm sóng xoài trong một vũng máu, cô luống cuống trèo tới cuối giường. Ngay lúc cô đang rụt rè nhìn qua bậc để chân, Colin ngồi bật dậy, và cô đập một bàn tay lên miệng để bịt lại tiếng hét sợ hãi.

Thận trọng vuốt tay lên gáy, anh nhìn cô ủ rũ. “Không thể nói anh không đáng bị như vậy.”

Anh trông bên lên thật trẻ con đến mức Tabitha phải quyết tâm lắm mới không nhảy bỏ khỏi giường, kéo đầu anh tựa vào ngực cô, và thủ thỉ, “Úi cha, Colin, cậu bé tội nghiệp của ta!” như Nana đã làm sau khi bà đập mạnh vào đầu anh trong căn nhà nguyện ở Lâu Đài Raven.

Thay vào đó, cô kêu gọi tất cả sự phẫn nộ trong cô và trèo khỏi giường để đứng phía trên anh, hai tay chống trên hông. “Anh say!”

“Ừ.” Anh chớp vào cô một nụ cười toe toét quái. “Say vì khao khát em, tiểu thư của anh.”

Cô từ chối mềm lòng. “Ở cái máy ướp đá nơi em làm, em đã từng nghe những câu nói bừa mà còn hay hơn nhiều. Làm sao mà anh vào được đây? Anh đã trèo tường và chui vào qua cửa sổ? Lén vào bằng một lối đi bí mật?”

Anh đưa tay chỉ. “Cửa vào.”

“Ồ.” Tabitha hơi thất vọng vì sự thiếu kịch tính. “Thế đấy, anh nên tự thấy hổ thẹn. Lén trèo vào giường của một phụ nữ để quyến rũ cô ấy giữa đêm khuya trong khi vị hôn thê của anh thì chỉ ở cách đây có vài cánh cửa. Và sau tất cả những câu nói suông của anh về danh dự và tinh thần hào hiệp nữa! Sao chứ, anh chẳng hơn gì một kị sĩ trong cái lon sáng ngời!”

Colin chớp mắt nhìn lên cô, nhưng cô không thể nói chắc có phải anh đang mê mụ vì uống rượu hay do anh bị té khỏi giường. Giọng anh dịu đi thành một tiếng thì thầm kính sợ. “Em trông giống một thiên thần hơn là phù thủy khi ánh sáng thiên đường chiếu xuyên qua váy em.”

Tabitha không biết cô đang đứng đối diện khung cửa sổ. Cô nhìn xuống và khám phá ra ánh trăng đã làm cho bộ áo lót gần như trở nên trong suốt. Cô vội với tay tới tấm chăn, rồi ngừng lại và thẳng lưng lên, thách thức đón nhận ánh mắt của Colin.

Đôi mắt sôi sục của anh nấn ná ở những đường cong nổi lên bên dưới lớp vải rũ, miệng anh cong lên châm biếm. “Có vẻ là một thiên thần báo oán hơn. Anh đã giữ mình trinh bạch quá lâu đến mức quên mất những tạo vật đó tàn nhẫn như thế nào với những kẻ tội đồ sa ngã.”

Cô khoanh hai cánh tay ngang ngực, che đi tầm nhìn của anh. “Cũng như anh đã quên nói với em anh đã đánh hôn à?”

Thậm chí trông anh còn bị tổn thương hơn cả lúc cô đá anh khỏi giường cô. “Anh đã nói với em rồi. Anh đã nói với em rằng anh đã đính ước từ khi anh còn nhỏ.”

Tabitha giật mình nhận ra anh đã nói với cô đúng như thế. Trong khu rừng sau khi họ bỏ trốn khỏi móng vuốt của Brisbane. Cô cau mày. “Nhưng anh ngụ ý là anh đã phá vỡ cam kết của anh để có thể cưới Regan mà.”

“Đó là ý định của anh. Nhưng như em đã biết, Regan không bao giờ biết về kế hoạch của anh. Và sau khi cô ấy chết, việc cưới ai đối với anh không còn quan trọng nữa.” Ánh trăng để lộ ra một tia sáng diêm tĩnh trong mắt anh. “Thật ra mà nói, anh chưa từng nghĩ mình sẽ trở về từ Vùng Đất Thánh.”

“Vì anh đã hy vọng sẽ tử vì đạo.” Cô khụt khịt. “Thật đáng tiếc anh lại thất bại.”

Vịn vào một trụ giường, anh kéo mình đứng lên, thể hiện một cố gắng thấy rõ để không loạng choạng. Tabitha phải nắm chặt bàn tay thành nắm để giữ không chạm vào anh.

Anh đủ khôn ngoan để không chạm vào cô. “Khi anh rời khỏi đây, Lyssandra chỉ là một đứa trẻ còn thất ruy băng và bím tóc.”

“Chà, phòng trường hợp anh còn chưa nhận ra, thì giờ cô ấy đã trưởng thành rồi.”

Anh cười nhẹ, âm khùng khục trầm khàn của anh thể hiện sự tuyệt vọng hơn là hài hước. “Ồ, anh đã nhận thấy.”

“Anh có yêu cô ấy không?” Tabitha thốt ra câu hỏi đó mà không hề suy xét hậu quả.

Cô quay ngoắt đi và nhắm mắt lại, như thể bóng tối chập choạng bằng cách nào đó sẽ xóa đi câu trả lời của anh vọng lại. Đây là khoảnh khắc đó, cô biết chứ, khoảnh khắc mà cô nên chúc anh hạnh phúc với cô dâu mới của anh và nói lời tạm biệt. Nhưng cổ họng cô đau nhức thật dữ dội khiến cô không thể lên tiếng.

“Anh yêu cô ấy như em gái. Sự thật là, anh chưa từng hình dung nổi đưa cô ấy vào giường anh.”

Đầu gối Tabitha khuỵu xuống, nhưng Colin đã ở đó để đỡ lấy cô. Ở đó để trượt hai cánh tay anh quanh eo cô và kéo cô dựa vào sự ấm áp rắn chắc của cơ thể anh. Ở đó để đặt môi anh lên gáy cô, khiến cô run rẩy vì khát vọng, và dịu dàng hướng cô bước về phía giường.

Nhưng trước khi cô có thể bước đi, cô còn một câu hỏi nữa cho anh. Một câu hỏi đã day nghiến cô suốt từ lúc cô biết đến sự tồn tại của Lyssandra. “Dân của anh ở Lâu Đài Raven có biết anh đã đính ước với con gái của MacDuff?”

“Có,” anh thì thầm bên làn da thơm mùi hoa lài của cô, hơi thở nóng hổi của anh khiến cô xáo động. “Chuyện đó chưa bao giờ là bí mật.”

“Vậy thì tại sao họ lại cung kính em như thế? Nếu Lyssandra sắp trở thành vợ anh, vậy thì họ nghĩ em là ai?”

Anh ấn hông vào hông cô, chứng minh rằng rượu vẫn không ngăn trở khao khát của anh dành cho cô. “Người tình của anh, tất nhiên.”

Vùng thoát khỏi vòng ôm của anh, Tabitha xoay lại đối mặt với anh.

Anh tiến một bước về phía cô. “Tại sao em lại nhìn anh như thế, cô gái? Mọi người đều biết một người đàn ông có quyền có cả hai.”

Cô nheo mắt lại, muốn chắc chắn rằng cô hiểu ý anh. “Một người vợ và một người tình à?”

“Đúng vậy.” Anh đưa tay về phía cô, nhưng cô bước lùi một bước, vòng quanh góc giường.

“Còn những quyền lợi của vợ anh thì sao? Cô ấy sẽ được gì từ thỏa thuận đó?”

“Cô ấy sẽ mang họ anh. Sự che chở của anh. Sự quan tâm của anh.”

“Con của anh nữa chứ?” cô giục.

Anh gật đầu, nhưng dường như anh đang gặp khó khăn để gặp mắt cô lần nữa. “Trách nhiệm của anh là phải cho cô ấy một đứa con trai.”

“Và nếu anh lỡ cho cô ấy một đứa con gái? Em đoán anh sẽ chỉ tiếp tục cố gắng, phải không?” Colin lại đưa tay về phía cô lần nữa, nhưng cô bước ra ngoài tầm với của anh. “Còn tình yêu thì sao, Colin? Có phải đó là quyền duy nhất anh từ chối không dành cho vợ mình?”

Cau có, anh xoa gáy. “Chúa ơi, cô gái, em đang làm đầu anh nhức buốt với những câu thách đố của em. Chưa từng có ai nghe một người đàn ông yêu vợ mình bao giờ. Cứ hỏi Arjon là biết. Cậu ta dành cả cuộc đời để yêu vợ của người khác và bọn họ cũng dành cả cuộc đời để yêu cậu ta.”

Tabitha nhận thấy anh đang bắt đầu nói vòng vo hơn là có sức thuyết phục. “Vậy là trong hai tháng nữa khi Lyssandra được mười tám, anh sẽ vẫn cưới cô ấy, mặc dù cái ý nghĩ ngủ với cô ấy rất ghê tởm đối với anh.”

“Anh không có lựa chọn nào khác. Anh đã hứa rồi.”

“Anh lúc đó chỉ là đứa trẻ, Colin. Anh đâu có đưa ra lời tuyên thệ. Cha anh mới là người hứa hôn.”

“Nhưng bổn phận của anh là phải tôn trọng lời hứa đó. Nếu anh không làm thì sẽ rất bất công.”

“Danh dự! Anh đang nói về chuyện dành cả cuộc đời mình để sống trong sự dối trá. Điều đó thì có liên quan đến danh dự không? Đến công bằng nữa?”

Anh quay gót và đi bách bộ về phía bên kia phòng, giọng anh tăng âm lên thành một tiếng quát tháo. “Em là người phụ nữ khiến người khác bức bối nhất! Em chẳng biết từ đâu rơi thẳng vào cuộc đời anh—”

“Ồ, anh còn chẳng biết được một nửa của chuyện đó đâu.”

—và muốn anh không có nghĩa vụ, không một cam kết nào phải hoàn thành sao. Thế thì có công bằng không?”

“Hẳn là không rồi,” cô nhẹ nhàng thừa nhận.

Anh ngồi sụm xuống cái rương gỗ và kéo lê một bàn tay qua mái tóc, lần đầu tiên để cho cô thấy tất cả sự tuyệt vọng của anh. “Em đã nghe thấy những lời đe dọa không che đậy của MacDuff tối nay rồi. Nếu anh phá vỡ lời thề với ông ấy, ông ấy sẽ liên minh với Roger.” Ánh mắt anh vừa dữ dội vừa cầu khẩn. “Anh không thể chiến đấu chống lại bọn họ. Dân của anh sẽ bỏ mạng.”

Những khuôn mặt thân quen của họ hiện lên trước mắt Tabitha trong một khung cảnh sống động: Magwyn với vẻ đẹp gầy hốc hác và lòng kiêu hãnh lạnh lùng; Già Nana quả cảm; Granny Cora bình thản phì phò tẩu thuốc; cậu Chauncey không thể kiềm hãm; cô bé Jenny đáng yêu; người chỉ vừa mới tìm lại được tiếng nói và nụ cười. Và Blythe Bé mà Colin đã ôm gọn trong cánh tay anh như thể cô bé là một kho báu vô giá.

Làm sao cô có thể yêu cầu anh lựa chọn giữa cô và những người anh đã thề sẽ bảo vệ?

Đột nhiên nảy ra sáng kiến, cô quỳ xuống và đặt tay lên đùi anh. “Em có thể giúp anh. Em có thể giúp anh nhiều hơn MacDuff. Em có thể khiến Brisbane biến mất khỏi cuộc đời anh mãi mãi.”

Anh cau mày với cô. “Bằng cách nào?”

Cô gơ bùa hộ mệnh lên. “Bằng cái này.”

Tabitha gần như có thể thấy bàn tay anh run rẩy vì thôi thúc muốn làm dấu thánh trên ngực. “Anh không thể làm thế, cô gái. Đó là thứ trang sức rẻ tiền của quỷ.”

Câu nói của anh đau nhói tận tim. Cô đứng dậy và lùi lại. “Vậy thì em hẳn phải là kẻ trợ giúp của hẳn.”

Anh ngăm cô với sự khao khát vô vọng trước khi thú nhận bằng giọng khản đặc, “Không cần biết Giáo Hội nói gì, anh không thể tin điều đó.”

Tabitha nhớ lại một điều mẹ cô đã từng nói với cô rất lâu về trước, khi cô còn là một cô bé mười ba tuổi khóc lóc giận dữ vì một buổi tiệc sinh nhật bị phá hỏng. Tabitha nói với Colin, “Chẳng lẽ anh chưa bao giờ nghĩ rằng Chúa của anh đã cho em năng lực này sao? Và nếu người đã ban nó cho em, chẳng phải người sẽ

muốn em sử dụng nó vào mục đích tốt? Để giải thoát thế giới này khỏi một kẻ tàn bạo như Brisbane trước khi hắn có thể tiêu diệt thêm những người vô tội?”

Colin lắc đầu, gương mặt anh cứng rắn. “Anh không thể dùng sức mạnh của quỷ để chống lại quỷ. Nếu anh làm vậy, anh sẽ chẳng đạt được gì cho những nỗ lực tranh đấu của mình.”

Tabitha cúi đầu. Cô biết chẳng thể nào lay chuyển anh được.

Anh đứng lên, giọng anh khản đi vì hy vọng. “Thậm chí khi anh kết hôn, chúng ta vẫn có thể ở bên nhau. Anh có một ngôi nhà nhỏ ở Vùng Cao Nguyên. Nó biệt lập với thế giới bên ngoài, nhưng đẹp hơn cả tưởng tượng. Anh sẽ đến với em thường xuyên chừng nào anh dám và em sẽ không thiếu thốn một thứ gì. Anh không thể cho em họ của anh, Tabitha, nhưng em sẽ có trái tim anh.”

Cô quay mặt đi để anh không thấy được những giọt nước mắt đang chảy xuống má cô. Cô không thể khóc mà vẫn xinh đẹp như Lyssandra.

Anh đưa một bàn tay ra, mời cô đến với anh trong dòng sông ánh trắng màu bạc. “Vào giường với anh đi, cô gái. Đi em.”

Thậm chí khi anh liều lĩnh tuyệt vọng và gần như say xỉn, anh vẫn là cám dỗ, lúc này càng khó cưỡng lại hơn vì cô đã thấy những vết sứt mẻ trên áo giáp của anh. Một cô gái ngây thơ sẽ đi say mê người hiệp sĩ, nhưng chỉ có người phụ nữ mới có thể yêu người đàn ông bên trong bộ áo giáp. Ngã vào cái giường lộn xộn đó với anh mới dễ dàng làm sao! Và để cho anh làm tất cả những điều tình nghịch tuyệt vời mà anh khao khát. Để ôm anh trong vòng tay cô cho đến khi ánh sáng không thể trốn tránh của bình minh buột anh phải lên khỏi giường cô như một tên trộm.

Cô đã luôn biết họ đến từ hai thời đại khác nhau, hai nền văn hóa, hai thế giới riêng biệt. Cô chỉ chưa từng nghĩ đó là một khoảng cách không thể ghép nối, thậm chí bởi tình yêu.

Cô nhìn anh qua làn nước mắt. “Em không thể làm vợ anh, Colin. Và em sẽ không là người tình của anh.”

Bàn tay anh rơi thõng xuống. Anh trở nên tái nhợt đi và bất động, như thể cô vừa đánh anh một đòn chí tử.

Cô gắng gượng mỉm cười qua những giọt nước mắt. “Chẳng phải chính anh đã nói với em tình yêu phong nhã là ‘câu chuyện tình buồn về một chàng hiệp sĩ cao quý mòn mỏi trông đợi tình cảm không được đền đáp từ tiểu thư của chàng ta’ sao? Có lẽ một ngày nào đó họ sẽ viết một bản tình ca buồn về chúng ta.”

“Em khôn ngoan hơn anh tưởng, tiểu thư. Và còn nhẫn tâm hơn.”

Anh đáng được khen ngợi vì tính kỷ luật khắt khe khi anh gắng quay gót và đi đến được ngưỡng cửa mà không lao đảo choáng váng. Nhưng khi anh đến chỗ cánh cửa, anh do dự. Một tia hy vọng le lói chớp lên trong trái tim Tabitha.

Khi Colin xoay người lại, vẻ mặt cương quyết của anh khiến niềm hy vọng tàn lụi. “Hãy đưa anh cái bùa của em, cô gái. Anh sẽ không để em đâm đầu vào một cuộc chinh phục nông nổi và đi đương đầu với Brisbane. Anh không cần phải núp sau váy một người đàn bà.”

Tabitha sững sốt vì anh đã đọc được những ý định mới chớm của cô chính xác đến thế. “Nếu anh cưới Lyssandra để cha cô ấy về phe anh, thì đó cũng chính xác là điều anh sẽ làm đấy thôi.”

Colin không để bị sao lãng. Anh tiến lại phía cô và đưa một bàn tay ra. “Anh sẽ không để em khiến bản thân gặp nguy hiểm lần nữa. Brisbane là một kẻ nguy hiểm.”

Tabitha gơ bùa hộ mệnh lên. “Và với thứ này, em là một người phụ nữ nguy hiểm.”

“Nguy hiểm với em hơn với người khác. Dù cho em có chọn sống cả cuộc đời với anh,” anh áp úng và phải nuốt xuống khó khăn trước khi nói tiếp, “hay với một người đàn ông khác, anh muốn đó phải là một cuộc sống lâu dài và ổn định. Đó là lí do anh định giữ tấm bùa của em cho đến khi tâm trạng tức giận của em đã dịu lại.”

Nắm tay anh khếp lại quanh sợi dây chuyền, cảnh báo cho cô biết lần này anh sẽ không nhân nhượng sự khước từ của cô.

Lời thì thầm của cô ghen ngào vì dấu hiệu của nước mắt. “Em đã tin anh đến mức đưa cho anh viên ngọc này trước đây. Anh không thể tin em đến mức cho em giữ nó sao?”

Mặc dù đôi mắt anh tối đi vì ân hận, câu trả lời duy nhất của anh là giật đứt sợi dây chuyền mảnh, bắt lấy bùa hộ mệnh trong bàn tay anh.

Rồi cánh cửa đóng sầm lại và anh đi khỏi, để lại Tabitha khuyu gối và vùi mặt cô vào những tấm trải giường.

Tabitha vội đi qua khoảng sân vắng, ngoái lại sau lưng để kiểm tra có bất cứ dấu hiệu theo đuổi nào không. Ngoài con chó săn lông vàng lúi theo gót cô một vài bước trước khi chán và nhảy cẫng đi nơi khác, chẳng có ai ở Lâu Đài MacDuff quan tâm đến việc cô đang bỏ đi. Chân trời phía đông đang dần chuyển từ màu đen sang xám và trong gió sớm có mùi của cơn mưa, một mùi thơm cổ xưa và không thể nhầm lẫn được như mùi hương trên da Colin.

Cô lại một lần nữa mặc bộ váy sồi cũ của Magwyn, nhưng cô vẫn cảm giác trở trụi thật kỳ lạ. Cô chạm vào nơi trống trải trên xương ức, cảm giác thiếu vắng bùa hộ mệnh của mẹ cô. Nhưng cô sẽ không để cho sự ngoan cố của Colin ngăn cô giành cho anh món quà hôn lễ sẽ mang lại nhiều năm thanh bình cho cả anh và những đứa con chưa ra đời của anh.

Cô, Tabitha Lennox, người đã từng gọi một nhân viên an ninh lên diệt một con nhện trong phòng tắm, đang trên đường đến đối mặt với một kẻ giết người điên loạn vì người đàn ông cô yêu. Cô không có viên ngọc lục bảo để tập trung phép thuật của mình, nhưng cô có đầy rẫy những kiến thức của thế kỷ 21 và cả tài năng đầy uy lực, dù hơi thất thường của cô, để trông cậy.

Nhắc vậy, cô bước qua một đồng cỏ đang ngáy o o vì ảnh hưởng của cuộc vui tối qua. Cô đã hy vọng sẽ tìm thấy Chauncey trong đám đó, nhưng sợ rằng cậu ta đã đi tán tỉnh cô nàng vắt sữa của cậu. Cô ngoái nhìn lần nữa, nhưng cái bóng mà cô cứ nghĩ lướt trên mặt sân hẳn phải là một con chim nhận hoặc một con dơi.

Khi cô bước vào chuồng ngựa, những con ngựa chào đón cô với những tiếng thở phì ngái ngủ. Mùi hăng hắc của rơm khiến mũi cô nhột nhạt, cô phải bóp nghẹt một tiếng hắt hơi. Cô di chuyển hết tàu ngựa này đến tàu ngựa khác, tìm kiếm một khuôn mặt quen thuộc. Nhưng khuôn mặt của người mặc áo choàng bước ra từ bóng tối và đẩy mũ trùm ra sau không phải là gương mặt mà cô muốn chọn.

Lyssandra chẳng hề kém xinh đẹp đi chút nào với những vệt nước mắt trên má và mắt bị quầng thâm. Cô gái không nói một lời nào, chỉ dùng hai tay ôm ngang mình và buồn thảm nhìn đầy kết tội vào Tabitha.

Thật may cho Tabitha, cô đã nhắc thấy con ngựa hồng tính tình điềm đạm của Chauncey ở ngay tàu ngựa kế tiếp. “Chào buổi sáng, Lyssandra,” cô nói tươi tỉnh, mở cánh cửa tàu ngựa và kéo một bộ yên ngựa từ cái mắc gỗ trên đó xuống. “Chị thật tình phải quay trở lại Gotham đây. Nhờ em nói với anh họ chị—”

“Anh ấy không phải anh họ chị.”

Đặt cái yên ngựa xuống, Tabitha từ từ xoay sang đối mặt với Lyssandra. Chỉ ít cô cũng nợ cô ấy điều này. “Làm sao mà em biết?”

“Bởi vì tôi nghe thấy anh ấy quát tháo chị vào đêm qua.” Một nụ cười trách cứ cong lên trên môi cô gái. “Anh ấy chưa bao giờ quát tháo tôi. Anh ấy lúc nào cũng đối xử với tôi bằng sự nhã nhặn không bao giờ cạn.”

“Chị biết những gì em nghĩ em đã nghe. Nhưng chẳng có gì xảy ra giữa bọn chị đêm qua cả.”

“Chỉ vì chị đã bắt anh ấy rời đi.”

Tabitha muốn chối điều đó, nhưng cô chẳng còn gì để trao cho cô gái tử tế và hào phóng này ngoài sự thật. “Anh ấy sẽ vẫn cưới em, em biết đấy. Ngay khi em được mười tám tuổi.” Cô gần như mắc nghẹn với những lời đó, nhưng vẫn gắng gượng thốt ra. “Anh ấy sẽ là một người chồng tốt.”

“Đúng vậy.” Đôi mắt Lyssandra tối lại vì cay đắng, khiến cô trông giống một người đàn bà hơn một cô gái. “Anh ấy sẽ hôn lên má tôi và đem thịt ngon về cho bữa tối. Anh ấy sẽ ru những đứa con của tôi trong cánh tay anh ấy và khen ngợi việc sắp xếp thu chi của lâu đài. Nhưng khi anh ấy nhìn ra ngoài cửa sổ trong một đêm trăng, chính chị mới là người anh ấy nghĩ đến.”

Tabitha lắc đầu, chớp mắt để nước mắt không rơi. “Anh ấy sẽ quên chị thôi.”

“Tôi cầu Chúa cho được như thế.” Rồi, như thể hổ thẹn vì câu tuyên bố mãnh liệt của mình, cô gái thì thầm, “Chị sẽ đi đâu?”

Tabitha không chắc phải trả lời câu hỏi đó như thế nào. Khi từ bỏ bùa hộ mệnh, có lẽ cô đang liều đánh mất điều duy nhất sẽ giúp cô trở về thế kỷ 21. Nhưng nếu cô trở lại nơi này và nhìn thấy gương mặt Colin lần nữa, có thể cô sẽ đánh mất quyết tâm rời bỏ anh. Cô có thể sẽ có kết cuộc là sống ở trong tòa lâu đài trên Cao Nguyên đó, buộc phải yêu anh trong bóng tối chứ không phải dưới ánh nắng. Cô có thể sẽ trở nên già cỗi và cay đắng trong khi cô chờ anh rời người phụ nữ này để đến bên cô.

Biết rằng điều đó không bao giờ có thể đủ đối với họ, cô nói nhẹ, “Chị sẽ đi rất xa. Xa đến mức anh ấy sẽ không bao giờ tìm ra chị.”

Hài lòng với câu trả lời của cô, Lyssandra chỉ vào một con ngựa xám lảng vảng trong tàu ngựa gần đó. “Chị có thể lấy con chiến mã của tôi nếu chị muốn. Colin đã tặng nó cho tôi vào ngày sinh nhật thứ mười của tôi đây. Nó rất dịu dàng, nhưng nhanh như gió.”

Tabitha quan sát con vật thanh nhã đầy lo lắng. “Không, cảm ơn em. Chị nên lấy ngựa của Chauncey thì hơn. Ít nhất thì nó đã quen với chị rồi.” Cô nhắc yên lên lưng con ngựa hồng, quyết tâm ra đi trước khi dừng khí của cô dao động.

Nhìn cô loay hoay với những sợi dây buộc bằng da một lúc, Lyssandra ra tay và thắt chặt đai yên chỉ bằng một vài cái kéo giật điều luyện.

Tabitha vừa dẫn con ngựa qua những cánh cửa chuồng ngựa, cô gái đã leo đèo theo sau cô. Nheo mắt vì cơn gió tốc, Tabitha nhìn theo đường chân trời, nhận ra cô không biết chút gì về nơi cô cần phải đến. Cô có thể ước mình xuất hiện ở lâu đài của Brisbane, nhưng nếu xét đến kết quả khó nói trước của những điều ước của cô khi không có bùa hộ mệnh để chặn chĩnh chúng, cô sợ mình sẽ có mặt ở ngục tối của hắc huy đáp trên một trong những cọc sắt chết người bịt trên những bức tường thành của hắc.

Cô rùng mình. “Chị còn một việc chưa xử lý xong. Chị không nghĩ em có thể chỉ cho chị hướng đi tới nước Anh nhỉ?”

Hàng lông mày của Lyssandra cau lại thành cái chau mày. Cô gái chỉ sang trái, rồi sang phải, rồi lại sang trái. Trước khi Tabitha có thể lên ngựa, cô gái đã kéo áo choàng ra và đưa nó cho cô. “Nhìn trời thấy báo điềm gở cho chuyến hành trình của chị đây.”

Tabitha choàng cái áo len ấm quanh người, và trèo lên yên ngồi. Điều duy nhất cô biết chắc là cô đang xoay mặt về phía đầu ngựa chứ không phải cái đuôi bảnh bao của nó. Khi cô kéo mũ trùm lên tóc, những giọt mưa đầu tiên bắt đầu rơi.

Lyssandra nắm chặt cổ chân cô. “Hãy bảo trọng, tiểu thư.” Từ vẻ mặt lo lắng của cô gái, Tabitha cảm nhận cô ấy thật lòng.

Cô muốn mỉm cười, nhưng cô chỉ có thể thu xếp được một cái gạt đầu cương quyết. “Và em hãy chăm sóc cho anh ấy.”

Cô không chờ để nghe câu trả lời của Lyssandra. Con ngựa hồng của Chauncey chạy lóc cóc qua chiếc cầu kéo, cô ngoài nhìn lại chỉ một lần và thấy cô gái vẫn đang đứng trong chuồng ngựa, càng lúc càng nhỏ lại với mỗi tiếng vó ngựa. Rồi cô quay mặt về phía tương lai, hàm ơn một cơn gió đủ mạnh để gạt nước mắt cô đi trước khi chúng có thể rơi.

23. Chương 23

“Đường như hậu quả của tội lỗi là giấc ngủ của người chết.” Khi nghe câu tuyên cáo nghiêm khắc đó, Colin banh một mắt ra và thấy Arjon đang đứng trên đầu giường, cười toe toét ranh ma xuống anh.

Anh rên rĩ và chôn đầu dưới cái gối nhồi lông. “Nội chuyện Chúa phải một tên ác ôn như cậu đến tra tấn tôi cũng đủ là một sự trừng trị rồi.”

“A, nhưng tên ác ôn hay bạn cậu thì còn phải xem đã.”

Quăng cái gối vào Arjon, Colin ngồi lên. Cử động bất chợt đó gần như giết chết anh. Anh bóp chặt hộp sọ giữa hai lòng bàn tay trong một cố gắng vô vọng để khiến nó ngừng chộn rộn. “Cậu có vui lòng đi nói với linh mục của MacDuff ngừng rung những cái chuông đáng nguyên rửa đó được không?”

Anh chàng người Norman nghiêng đầu sang bên, chăm chú lắng nghe. “Tôi e là chẳng có gì ngoài hồi chuông gióng lương tâm của cậu đấy.” Mỗi tiếng tặc lưỡi trách mắng của anh ta nghe như tiếng xoành xoạch của cái chập cheng đối với tai Colin. “Ôi, đáng tội cao đã tử nạn!”

Colin vắt hai chân qua thành giường, nhả mặt khi một cơn đau bén ngót đâm xuyên qua đầu anh. “Cậu cứ việc hả hê đi, nhưng xin cậu kiềm chế đừng có trích dẫn kinh thánh cho tôi nghe. Thật đáng lo khi cậu đó lại đến từ đôi môi đâm đặng của cậu.”

“Cậu lại đi xúc phạm tôi trong khi tôi đến để thương xót linh hồn ô uế của cậu sao.” Arjon ấn một cái cốc vào hai tay anh.

Colin cau có nhìn xuống thứ chất lỏng có mùi hôi. “Loại thuốc độc gì đây?”

“Không phải thuốc độc, mà là một thuốc giải cho cái nọc độc mà cậu đã uống tối qua đấy.”

Bắn cho anh ta cái nhìn ngờ vực, Colin uống cạn chất thuốc hăng hắc trong cái cốc, rồi rùng mình. Chất thuốc đó đã thông thoáng một phần sự mờ mịt trong đầu anh, nhưng không có ích gì trong việc làm dịu đi cái vị chua chát ở miệng anh. Một sự cay đắng không hẳn là do rượu mạnh mà do những lời chua cay giữa anh và Tabitha.

“Tabitha...” anh thì thầm, bồn thần bởi mối tương tư tràn về.

Bị kích động bởi một ký ức mơ hồ, anh đưa tay xuống dưới gối và tìm thấy một sợi dây chuyền rối. Anh trải sợi dây đã mờ xỉn dài ra cho đến khi một viên ngọc lục bảo xoay xoay trước mắt anh, chế nhạo đôi mắt mờ của anh bằng ánh sáng lấp lánh ngoan cường của nó.

Bằng cách lấy đi viên ngọc, anh đã chỉ nghĩ đến việc bảo vệ Tabitha khỏi chính cô. Nhưng lúc này anh vẫn có thể thấy được những giọt nước mắt long lanh của cô khi cô gần như mở miệng cầu xin anh hãy tin tưởng cô. Anh sợ mình đã làm tan nát trái tim cô một cách vô tâm như cái cách anh bứt đứt sợi dây chuyền mỏng manh.

Anh lơ mơ nhớ lại đã loạng choạng về lại phòng sau trận cãi vã của họ, chỉ một mực nhận chìm sự đau khổ của anh trong một hũ rượu khác. Nhưng những điều họ đã nói với nhau vẫn còn ám ảnh anh, vọng lại với tiếng rung của hồi kết thúc.

“Cậu có thấy cô ấy không?” anh hỏi Arjon.

Arjon thở dài. “Cậu còn có những vấn đề gấp rút hơn là tiểu thư xinh đẹp của cậu. Ngay lúc này, MacDuff đang họp bàn với con rắn độc của Brisbane. Bọn họ đã tự nhốt mình trong gần một giờ và sau buổi trình diễn nhỏ đầy xúc động của cậu và Tabitha đêm qua, tôi cá là họ không bàn chuyện giá cả của rơm hay thuế vua cắt cổ đâu.”

Colin chớp mắt nhìn lên anh ta. “Bọn tôi đã rõ ràng đến thế sao?”

“Cậu phải mù quáng vì tình như cô con gái ngốc nghếch đó của MacDuff mới không nhận thấy.”

“Lyssa,” Colin thì thầm, che một bàn tay lên mắt anh. “Chúa ơi, tôi không hề muốn làm tổn thương cô ấy.”

“Vậy thì đừng làm.”

Colin chưa từng thấy anh chàng người Norman trầm tính tức giận bao giờ, nhưng anh gần như có thể thể cơn giận điên người đang nung nấu trong mắt bạn anh.

“Đến chỗ MacDuff ngay bây giờ và cầu xin lòng khoan dung của ông ấy. Mặc cho những câu khoác lác và trò đe dọa của mình, ông ấy vẫn luôn yên mến cậu. Nói với ông ấy Tabitha chẳng qua chỉ là một sự thiếu

suy xét tình cờ, cậu đã hối hận và ăn năn. Rồi lấy Lyssandra làm vợ. Ngay hôm nay. Trước khi cậu làm tan nát trái tim ngọc ngà của cô ấy.”

Colin đã thiếp đi trong quần bó của anh nên anh chỉ phải chộp lấy cái áo dài đến thắt lưng sạch từ túi đi đường và đi ủng rồi cài khuy. Anh cột thắt gút sợi dây chuyền của Tabitha lại trước khi tròng vào đầu.

“Thế mới đúng là một cậu bé ngoan. Chúng ta sẽ biến cậu thành một người chồng tốt.” Arjon dựa vào tay nắm cửa. Nụ cười của anh ta đã trở lại, nhưng sâu sắc hơn thường lệ.

Nụ cười tan biến hoàn toàn khi anh ta thấy vẻ mặt quả quyết của Colin. “Tôi phải nói chuyện với Tabitha trước đã. Tôi sợ mình đã làm cô ấy tổn thương vào đêm qua.” Giắt thanh gươm của anh lên đai, anh bước tới cửa.

“Cô ấy đi rồi,” Arjon nói thẳng thừng.

Colin chậm chạp ngẩng đầu lên, thầm cầu nguyện sự lúng búng trong đầu của anh đã làm giảm thính giác của anh.

Arjon gật đầu. “Cô ấy đã cười ngựa đi từ lúc bình minh. Tôi đã thấy cô ấy từ cửa sổ phòng mình.”

Colin ước lượng từng chữ như thể nó là từ cuối cùng anh nghe thấy. “Và cậu đã không đánh thức tôi dậy?”

Khuôn mặt bạn anh nhăn nhúm lại thành vẻ van nài, mặc dù anh không biết được anh ta đang van nài anh hãy cảm thông hay tha thứ. “Hãy để cô ấy đi,” anh ta thì thầm dữ dội. “Xin cậu đấy.”

“Tôi không thể,” Colin nói qua hai hàm răng nghiến chặt trước khi đi đến húc qua bạn anh như thể anh ta còn không có ở đó.

Colin bước xuống cầu thang ba bậc một, lao đầu ra khỏi lầu đài chỉ để bị đẩy bật trở lại bởi một cơn gió táp cùng với mưa. Cơn bão đang hoành hoành dữ dội, sôi sục vì bất mãn và quăng những tia chớp giận dữ qua những đám mây đùng đoàng. Anh gần như phát điên khi nghĩ về Tabitha đang ở đâu đó ngoài kia, lạc lõng và đơn độc mà thậm chí không có tấm bùa để bảo vệ cô.

Anh đi về phía chuồng ngựa, thầm cầu nguyện Chauncey hay một cận vệ nào đó đã bình phục lại sau cuộc chèn chèn đêm qua và để ý thấy hướng cô đi. Cơn mưa rải xuống mặt đường đầy sỏi, che khuất tầm nhìn của anh. Anh không thấy một bóng người nhỏ nhắn co rúm bên dưới mái hiên đang rõ nước cho đến khi anh gần như vấp lên cô. Cô ướt như chuột lột và răng đang đánh lộn cạ vào nhau.

Anh ngồi xổm xuống bên cạnh cô và dịu dàng gỡ một bện tóc ướt ra khỏi má cô. “Lyssa, em đang làm gì ở đây?”

Đôi mắt tối thẫm của cô đầy sợ hãi, hai mi mắt ướt vì nước mắt. “Em đã để chị ấy đi. Em đã biết trời sẽ có bão, nhưng em vẫn để chị ấy đi. Em mừng vì chị ấy bỏ đi. Em đã cầu nguyện cho chị ấy đừng bao giờ trở lại.”

Colin từ từ rút tay lại, khiến cô càng run rẩy dữ dội hơn. “Hướng nào?”

“Phía Nam, em nghĩ thế. Chị ấy nhờ em chỉ cho chị ấy đường tới nước Anh.”

“Nước Anh?” anh cay mảy.

“Chị ấy nói còn một việc chưa xử lý xong. Và rồi chị ấy sẽ bỏ đi thật xa. Xa đến mức anh sẽ không bao giờ tìm được chị ấy.”

“Lạy Chúa,” Colin thều thào, anh đang dần hiểu ra mọi chuyện.

Anh đã từ chối chấp nhận lời đề nghị giúp đỡ của Tabitha và tước đi bùa hộ mệnh quý giá của cô, vậy mà cô vẫn đi đường dài với Brisbane một mình. Anh tự chửi rủa mình vì đã không thấy trước điều này. Rốt cuộc thì anh đã thấy sự can đảm liều lĩnh của cô trước đây rồi, anh đã thấy cô ngăn người của Roger và những con chó nhe răng gầm gừ chỉ với một thanh gươm mà cô khó khăn lắm mới nhắc nổi.

“Em đã đề nghị đưa cho chị ấy con chiến mã của em...”

“Chiến mã của em!” Colin nắm hai vai Lyssandra kéo lên, lắc mạnh. “Lạy Chúa, cô gái đó là kị mã vùng về nhất anh từng thấy. Nếu con ngựa đó bước hụt một bước thôi, cô ấy sẽ ngã ngựa và làm gãy cái cổ ngu ngốc của cô ấy.”

Trước khi Lyssandra có thể lấp bấp một lời giải thích, anh đã rời đi, xông vào chuồng ngựa và xuất hiện trở lại với một cẳng chân đã vắt qua lưng con ngựa chiến của anh. Ngựa và kị mã chạy như tên bắn qua khoảng sân và xuống cây cầu kéo, tiếng rầm rập của những vó ngựa bị át đi bởi một tiếng sấm buốt nhói.

“Ôi, Chúa ơi, mình đã làm gì thế này?” Lyssandra đứng lên trong cơn mưa đang trút xuống, cảm thấy khốn khổ lần đầu tiên trong cuộc đời an nhàn của cô. “Papa,” cuối cùng cô thì thầm, vui lên bởi một tia hy vọng tràn trề. “Papa sẽ biết phải làm gì.”

Lyssandra rón rén đi qua hành lang có những cột đá hoa bên ngoài phòng khách của cha cô, biết rõ cô đang để lại vệt bùn lấm lem trên những viên đá lát được nhập từ nước ngoài của ông. Mặc dù có rất nhiều căn phòng lớn trong lâu đài, căn phòng khách vẫn là phòng lớn nhất. Sau cánh cửa mạ vàng đó ẩn giấu kho báu quý giá nhất của cha cô—những bản chép tay sơn son thiếp vàng của ông, những cốc rượu cẩm đá quý, và những cái rương chứa đầy thỏi vàng và bạc. Khi còn bé, cô đã dành rất nhiều giờ không đếm xuể để ngồi dưới chân ông trong khi ông kiểm kê những đồng tiền được giao lại từ những người thu thuế của ông hay lau chùi một đồ nữ trang mới nào đó cho đến khi nó sáng chói.

Cô xòe bàn tay lên cánh cửa, nhưng do dự khi nó mở hé ra, cố gắng buốt rằng cô ngừng đánh vào nhau. Cha cô không bao giờ chấp nhận bất cứ biểu hiện yếu đuối nào.

Trước khi cô có thể nặn ra một nụ cười can đảm, ai đó ở trong phòng nói, “Giờ tới phiên gã khờ đi theo.”

Lyssandra cau mày. Cô như nghe được nụ cười mỉa mai trong giọng nói xa lạ kia.

“Ta đã nói gì với anh nào? Gã như một con chó đực đuổi theo con cái đang lên cơn kích thích. Tối qua gã gần như sục mũi vào dưới váy ả trong đại sảnh.”

Cô nhận ra giọng cha mình, nhưng ngữ điệu tự mãn thìến cận nghe xa lạ còn hơn cả âm điệu của người lạ mặt. Một cơn rùng mình không liên quan gì đến bộ váy ướt cô mặc chạy dọc sống lưng cô.

Đột nhiên cô muốn bước lùi lại, muốn chạy trốn đến căn phòng yên ả của cô. Muốn nép mình bên dưới những tấm chăn và giả vờ cô vẫn còn là một cô bé con sắp trưởng thành và một ngày nào đó sẽ kết hôn với Ngài Colin vùng Ravenshaw. Nhưng khi cha cô lên tiếng lần nữa, cô biết quãng thời gian nguy tạo đã chấm dứt.

“Ta không thể tin được gã đàn đó lại nghĩ ta sẽ để con gái độc nhất của mình lấy một thủ lĩnh nghèo rớt mòng tơi, sống trong một tòa nhà đổ nát đã bị thiêu trụi. Chúa đã không ban cho ta đứa con trai nào vì sự ngu si vô tận của ông ta, Lyssandra là tất cả những gì ta có thể đổi chác. Nó không đáng giá nhiều, ta thừa nhận, nhưng chí ít nó cũng có thể hy sinh để ta giành được một liên minh hùng mạnh trong những năm tuổi già của ta chứ.”

Lyssandra bụm một bàn tay lên miệng, cầu mong cô sẽ không nôn mửa.

Cô nghe thấy tiếng sột soạt của đầu bút vạch trên giấy da.

“Đấy,” cha cô nói. “Một khi mực trên tờ giao kèo hôn nhân này khô, anh có thể đưa nó đi với lời chúc phúc của ta. Ta chắc nó sẽ trở thành một người vợ duyên dáng và dễ bảo cho chủ nhân anh.”

“Và ngài ấy sẽ rất biết ơn,” người lạ xu nịnh đáp lời. “Không chỉ bởi vì ông đã chấp nhận lời cầu hôn khiêm tốn của ngài ấy, mà còn vì đã xử lý vụ mâu thuẫn kia. Như ông đã biết khi đồng ý chuyển cả khu làng của ngài đến Lâu Đài Arran vào mùa xuân, Ngài Brisbane có thể rất hào phóng với những liên minh của mình.”

“Rất hào phóng. Một khi Ravenshaw chết, chủ nhân của anh và ta định sẽ chia đôi đất đai của gã. Tòa lâu đài đã bị đổ nát, nhưng đất đai vẫn còn phì nhiêu và màu mỡ, đáng cho ta chộp lấy.” Cha cô cười khà khà. “Chí ít tên khốn đó đã miễn cho ta sự lười thôi khi phải sát hại gã trong giường ngủ. Vết máu dây có thể rất khó gột sạch.”

“Và ông sẽ kết liễu hắn bằng cách nào?”

“Cứ xem như chuyện đó đã xong. Ngay khi con điểm của gã bỏ trốn khỏi lâu đài vào sáng nay, ta đã đoán trước phản ứng của gã và đã bố trí cung thủ ở mỗi chốt biên giới. Bọn chúng sẽ không thể qua biên giới mà còn sống sót.”

“Nh-nh-nhưng đó không phải thỏa thuận của chúng ta.” Giọng người đàn ông run rẩy với cơn hoảng loạn tăng lên. “Người đàn bà đó phải được bình an vô sự. Á sẽ được giải về cho chủ nhân ta cùng với con gái ông.”

“Ta sẽ không để con gái ta được chuyển đến căn nhà mới của nó cùng với một con điểm tầm thường. Việc đó sẽ có ảnh hưởng xấu đến ta. Sau khi ngài ấy gieo một đứa con vào bụng Lyssandra, chủ nhân của anh có thể tìm cho mình một ả nhân tình khác.”

“Nhưng ông đã thề...!”

Lyssandra biết cô không còn thời gian để nghe thêm hai người đàn ông tranh cãi. Cô phải đi. Phải lấy con chiến mã của cô và đến cảnh báo cho Tabitha cùng Colin rằng họ đang cưỡi ngựa thẳng vào một cái bẫy. Trước khi mọi chuyện quá muộn.

Cô bắt đầu lùi lại tránh xa cánh cửa từng bước một, sợ rằng tiếng lép nhép vì đôi dép sũng nước của cô sẽ báo động cho hai người đàn ông biết sự hiện diện của cô. Cô đã gần đến được cột đá cuối cùng, nơi cô sẽ dám quay người và chạy trốn, khi một bàn tay tàn nhẫn vung ra và bịt chặt mồm cô, bóp nghẹt tiếng hét hoảng hốt của cô.

Colin ghìim ngựa dừng lại trên đỉnh đồi và neho mắt nhìn qua màn mưa xối xả. Mặc dù anh ướt lạnh thấu xương, anh đã trở nên tê tái không còn phản ứng với sự lạnh lẽo của cơn mưa và trở nên điếc với những tiếng sấm đùng đoàng sừng sĩa từ mấy dặm trước. Tất cả mọi giác quan của anh đều tập trung vào tìm kiếm dấu vết của Tabitha.

Dấu vết đó dường như cứ lang thang vô định vòng quanh cho đến khi bị một đợt mưa gió ào tới xóa đi, khiến anh bất lực như lúc trước. Trong khi len lỏi qua một khu rừng nhỏ, anh đã tìm thấy những vết lá bị dẫm đạp và những tán cây bị bẻ cong, cho thấy có lẽ cô đã bị té. Nhưng anh nhẹ lòng khi không thấy cơ thể bất động của cô ở bất cứ đâu. Hai vết vó ngựa in sâu trong bùn, không thể thuộc về một con ngựa không có kị mã, đã trấn an anh rằng cô đã lê mình lên lưng ngựa trở lại và đi tiếp.

“Có lẽ vừa trèo lên ngựa vừa nguyên rửa tên mình,” anh thì thầm, một nụ cười buồn trên môi.

Anh chỉ ít đã phấn khởi hơn khi biết cô còn chưa đến được biên giới phía nam của vùng đất MacDuff. Khu đất đó ở ngay phía trước và anh hy vọng nếu anh chờ trên đỉnh đồi này, anh có thể ngăn cô lại trước lúc đó. Ngọn đồi giúp anh nhìn rõ xuống thung lũng bên dưới, chẳng có gì che đi tầm nhìn của anh ngoài nước mưa đang nhiều xuống từ mi mắt và một cây bu-lô rậm rạp.

Cơn bão dường như đang ngày càng mạnh hơn chứ không hề yếu dần đi. Tiếng sấm nổ giòn như một sợi roi quất và gió rít lên thành tiếng rống của một nữ thần báo tử. Colin kiềm một cơn rung mình và làm dấu thánh. Một số người tin rằng tiếng khóc của nữ thần báo tử báo trước cái chết sắp đến, nhưng anh luôn muốn đặt số phận của anh vào tay Chúa.

Niềm tin đó được đền đáp khi một dáng người mặc áo choàng và đội mũ trùm chạy nước kiệu xuất hiện, cưỡi ngựa thẳng đến biên giới của MacDuff. Anh neho mắt chống lại cơn mưa, nhưng thậm chí ở khoảng cách này, anh cũng có thể thề con ngựa láng mượt đó là chiến mã của Lyssandra. Trái tim của Colin bay bổng. Một khi anh ôm Tabitha trong vòng tay anh lần nữa, anh sẽ không bao giờ để cô ra đi.

Anh không thể nói điều gì đã thu hút mắt anh đến gốc cây bu-lô vào lúc đó. Đó có thể là bóng ma của linh cảm hoặc là một sự chuyển động có tính toán trong khi ở đó lẽ ra phải không có gì ngoài những tán lá màu bạc run rẩy trong gió. Một ngón tay của sự khiếp đảm khẩy lên gáy anh.

Một người đàn ông đang ngồi xổm trong đám dương xỉ dưới gốc cây cao nhất, áo cánh và quần bó màu xanh đậm khiến hắn gần như hòa lẫn vào những tán lá đầm nước.

Hắn cẩn thận đưa tay ra sau lưng với sự chính xác và rút một mũi tên có gắn lông vũ từ ống đựng đeo trên lưng.

Colin rút gươm, phản xạ được rèn giữa qua sáu năm chinh chiến khiến anh có khả năng cử động trong khi lẽ ra anh đã tê liệt vì kinh hãi.

Khi anh thúc đai giày vào sườn con chiến mã, bóng người phi nước kiệu qua đồng cỏ bên dưới đã đi được nửa đường qua thung lũng, một mục tiêu dễ dàng cho bất cứ tên sát thủ nào. Gươm trong tay, Colin phóng ngựa như bay xuống đồi, chạy đua với cơn bão, chạy đua với cái chết, chạy đua với thời gian. Với sự rõ ràng sắc nét, một ánh chớp chiếu sáng tên cung thủ, buột Colin phải nhìn hấn lấp tên và kéo dây cung ra sau cho đến khi nó rung lên vì lực đàn hồi. Hấn chờ, đủ kiên nhẫn để chọn thời khắc chính xác mà hấn có thể bắn mũi tên xuyên tim nạn nhân của hấn.

Lạy Chúa trên cao, anh không thể đến kịp. Colin chấp nhận sự thất bại của anh với một tiếng gào cực đại, nhưng một tiếng sấm chói tai át đi lời cảnh báo của anh.

Anh vung thanh gươm ra sau vừa đúng lúc gã cung thủ bắn tên.

Hấn nhắm trúng đích. Kị mã lắc lư, rồi bay khỏi lưng ngựa, hai cánh tay vung ra trong lời thỉnh cầu.

Với một tiếng rống đau đớn chẳng còn là con người, Colin cắm ngáp lưỡi gươm của anh vào ngực tên sát thủ, ghim hấn vào thân cây đã được dùng để làm khiên cho hấn. Lực cú vung gươm kéo Colin rút khỏi lưng ngựa. Anh ngã sầm xuống đất, gập đôi người lại trong sự đau đớn khôn cùng như thể chính trái tim của anh đã ngừng đập ngay lúc đó.

24. Chương 24

Khi Colin lao đảo ra khỏi bụi cây bu-lô và thấy Tabitha ngồi dưới mưa, đang ôm người kị mã đã ngã xuống trên lòng cô, anh khuyu gối, không còn khả năng đứng vững nữa. Anh có lẽ sẽ vẫn cứ quỳ như thể mãi, tê liệt vì sốc và choáng váng, nếu cô không ngẩng đầu lên và nhìn anh bằng ánh mắt van lơn. Những giọt nước mắt chảy dọc xuống hai má cô, hòa vào trong mưa.

Anh lết đến gần hơn. Não anh từ từ hoạt động trở lại và khi anh đưa tay để vén cái mũ trùm khỏi cơ thể đang nằm bất động, anh sợ một dòng suối những lọn tóc đen nhánh sẽ bung ra.

Nhưng Chauncey mới là người nằm trong lòng Tabitha, khuôn mặt hồng hào của cậu giờ tái nhợt trong giấc ngủ thiên miên. Cô phúi một lọn tóc ra khỏi đôi mắt vô hồn của cậu bằng một bàn tay lấm máu.

“Em chỉ vừa đến đường dốc kia khi em nghe thấy cậu ấy đến. Em nghĩ cậu ấy đến để cảnh báo em.” Giọng cô vừa nhẹ nhàng vừa ngập ngừng và sau khi đã trải qua quá nhiều đêm trên những chiến trường đầm máu, Colin nhận ra đó là sự rối trí vì choáng váng. Anh nhúc nhối muốn chạm vào cô, nhưng biết điều tốt nhất anh có thể làm là cứ để cô nói. “Em đã mệt vì cứ chạy lòng vòng và ngã ngựa suốt, cho nên em quyết định dắt ngựa đi một đoạn. Đây thật sự không phải lỗi của nó. Nó là một con ngựa tốt, chỉ không thích sấm lắm thôi.”

Colin nhìn lên và thấy một con ngựa hồng đang kiên nhẫn đứng đợi cách đó một khoảng, ngó lơ con chiến mã của Lyssandra đang cố gắng gây sự chú ý với nó.

Mặc dù mũi tên nhô ra từ lưng Chauncey buột Tabitha phải ôm cậu trong một tư thế không tự nhiên, cô vẫn ru cậu trong hai cánh tay cô. “Em đã bắt cậu ấy đưa em tới lâu đài MacDuff, anh biết rồi đó. Cậu ấy đã cầu xin em ở lại ngôi nhà tranh và nghe lời anh, nhưng em cứ nghĩ chuyện đó sẽ là một cuộc phiêu lưu vĩ đại. Một cuộc chơi. Em đã không nhận ra chúng ta đang trong cuộc chiến sống còn. Nếu em đã biết, thì cậu ấy có thể vẫn còn sống. Giờ thì cậu ấy sẽ không bao giờ còn cãi lời mẹ cậu ấy được nữa hay đánh kiếm giả với bạn cậu ấy hay hôn một cô gái vắt sữa xinh xắn hay—”

“Tabitha...” Colin mong mỗi nhận lấy cái gánh nặng tội lỗi và đau đớn của cô trên đôi vai anh, nhưng anh biết đó là một gánh nặng mà cô sẽ một mực chịu đựng một mình.

Khi ánh mắt cô dừng trên ngực anh, Colin không thể chịu được khi thấy tia hy vọng thấp sáng mắt cô. “Bùa hộ mệnh, anh Colin! Đưa em bùa hộ mệnh!”

Anh tháo sợi dây chuyền và thả rơi nó vào bàn tay cô đang xòe ra. Anh có thể nói với cô rằng một số phép màu chỉ có thể được thực hiện dưới bàn tay của Chúa, nhưng sợ rằng cô sẽ phải tự mình khám phá ra điều đó.

Cô nhắm mắt lại, đôi môi cử động trong một bài kinh cầu nguyện tha thiết. Cuối cùng sau một lúc cô mở mắt ra, những giọt nước mắt lại long lanh trên hàng lông mi cô và xác Chauncey vẫn nằm bất động trong lòng cô. “Em đã ước. Em đã ước bằng tất cả trái tim cho cậu ấy lại hít thở. Phép thuật để làm gì nếu nó không thể biến điều ước thành sự thật?”

Sự cay đắng bao phủ mắt cô. Cô vung tay và ném viên ngọc đi thật xa.

Khi Colin dịu dàng đỡ lấy cơ thể cứng đờ của Chauncey từ tay cô, cô không phản đối mà chỉ ngồi đó với miệng ép vào đầu gối, cả người đu đưa trong cơn mưa.

Cuối cùng Tabitha đứng lên sau một khoảng thời gian dài như cả ngàn thu, cô cảm giác như thể cô vừa mới tỉnh dậy sau một cơn mê. Cơn bão đã tanh, chuyển thành một trận mưa rào mờ ảo đủ dịu dàng để chữa lành những vết thương nham nhở do cơn bão để lại. Cô không thấy Colin đâu cả, nhưng cô có thể nghe thấy nhịp đá gỗ vào nhau đều đặn ở đâu đó trong khu rừng.

Cô đi theo âm thanh đó, đẩy một cành tuyết tùng sang bên và thấy anh đang đặt những hòn đá lên một ngôi mộ nông. Từ hai cánh tay lấm lem bùn đất và móng tay bám bụi của anh, cô biết mặc dù không có xẻng, anh vẫn xoay sở đào được một cái huyệt trên mặt đất đặc sệt bùn.

Anh khóc mà không hề hổ thẹn, không có những tiếng nức nở hay thậm chí là một sự thay đổi trên nét mặt, chỉ một dòng sông nước mắt như vô tận chảy xuống má. Cô nhận ra mình đã quá ích kỷ khi chỉ chăm chăm vào nỗi đau của mình mà không một lần nghĩ tới nỗi đau của anh. Tabitha bắt đầu thu nhặt những hòn đá để vào váy cô. Họ cùng nhau làm việc cho đến khi ngôi mộ mộc mạc được lấp kín, rồi sụm người ngồi xuống nền đất, lấm lem và kiệt lực.

Colin chà chà lên mắt anh, để lại những vệt bụi đất. “Cứ như anh đang chôn tất cả họ. Cha anh. Blythe. Regan. Ngay cả mẹ ruột của anh, người đã chết từ khi anh chỉ là một cậu bé.”

Tabitha tựa đầu vào vai anh. “Nhiều người sẽ gục ngã dưới gánh nặng của một mất mát to lớn như thế.”

Anh khum lấy cổ họng cô và xoay mặt cô về phía anh, mắt anh sáng lấp lánh. “Anh chưa từng biết một nỗi đau nào buồn nhói như khi anh nghĩ em đã ngã xuống dưới mũi tên đó. Thậm chí trong một khắc anh tin chính Lyssa mới là người nằm chết trong vòng tay em, tất cả những gì anh cảm thấy là sự nhẹ nhõm bởi vì đó không phải là em.”

Nếu lời thú tội của anh đã không lấy đi hơi thở của cô, cô có lẽ đã trách anh vì dám thốt lên một điều kinh khủng như thế. Nhưng cô chỉ có thể ngẩng người nhìn lên anh cho đến khi anh khép mắt cô bằng cách hôn lên hai mi mắt.

Khi đôi môi kiếm tìm của anh tan chảy bên môi cô, anh bông cô lên trong tay. Anh mang cô đi qua khu rừng và đặt cô lên một cái giường bằng dương xỉ, bầu trời là mái che duy nhất của họ. Tabitha biết cô nên thấy ngại vì sự hấp tấp vụng về khi họ kéo giắt quần áo của nhau, nhưng cô cũng háo hức muốn cảm nhận cơn mưa mù sương trên làn da mình như anh. Muốn nó rửa đi đất bụi và máu và dấu vết của cái chết.

Giờ cô đã hiểu tại sao người dân của Colin lại vội nắm bắt niềm vui cuộc sống của họ đến thế. Trong một thế giới không có sự chăm sóc tiền sản hay vắc-xin hay cảnh sát hay thuốc kháng sinh, bất cứ lúc nào cũng có thể là thời khắc cuối đời của họ. Mặc dù những vết hằn Colin để lại trên thịt da cô có cảm giác như sẽ được khắc vào đó mãi mãi, cô vẫn biết chúng sẽ cũng như những khoảnh khắc họ có cùng nhau, đều quá ngắn ngủi.

Họ tiếc thương cái chết của Chauncey, nhưng tôn vinh sự sống trong khía cạnh cốt lõi căn bản nhất. Họ không chỉ dành cho nhau sự an ủi, mà còn là một sự khẳng định, dịu dàng, nguyên sơ không thể nói thành lời. Quẳng tất cả sự dè dặt vào gió, Tabitha hạ thấp đầu và hôn sùng anh với miệng cô, ngây ngất trong

quyền năng đen tối và niềm đam mê của sự kết hợp thần bí. Anh quấn hai tay vào tóc cô và rên rỉ tên cô như đó là lời nguyện cầu tha thiết nhất của anh.

Khi cả người anh run rẩy bên giới hạn bùng nổ, anh kéo môi cô đến với anh và đẩy lưỡi anh vào miệng cô, hôn cô như thể anh có thể hôn mãi không ngừng. Cô chà vú lên ngực anh với sự buông thả nghịch ngợm, trong lòng cảm giác thật phi thường vì người đàn ông tuyệt diệu với cái cảm bướng bỉnh và đôi mắt hổ nâu vàng này là của cô để mà chiếm giữ.

Và cô chiếm lấy anh, trượt chân cười lên người anh với sự uyển chuyển còn hơn tất cả những gì cô từng thể hiện trong lớp học múa ba-lê. Cả cơ thể cô run rẩy vì thích thú khi hai bàn tay to lớn của anh xòe rộng trên hông cô, đẩy cô xuống cho đến khi cô nhận hết tất cả chiều dài và sự to lớn của anh bên trong cô.

Lần này chẳng có đau đớn, chỉ có khoái cảm. Một khoái cảm dữ dội và thấm thía đến mức những giọt nước mắt mới chớm long lanh trong mắt cô. Nhưng đó là những giọt nước mắt gột rửa, và khi Colin hôn lên chúng, cô bắt đầu di chuyển cho đến khi mọi thứ tan biến vào hư không ngoại trừ sự va chạm khúc khuỷu của da thịt họ.

Nhưng Colin vẫn còn nhớ đưa tay vào giữa họ để vuốt ve cái núm nhỏ nhạy cảm bên trên nơi cơ thể họ kết nối với nhau, cho đến khi những cơn rung mình chấn động của sự mê đắm tinh tế nối tiếp nhau cuốn cô đi.

Khi tiếng hét ngậy ngất của anh vọng qua khu rừng, cô ngửa đầu ra sau trong niềm hân hoan. Cô, Tabitha Lennox, người đã giữ những cái bánh xe hỗ trợ trên xe đạp của cô cho đến tận lúc cô mười hai tuổi, đã dám cười một con rồng.

Lúc Tabitha thức giấc, cô đang nằm khoả thân trên một cái giường dương xỉ. Cô che mắt vì mặt trời chói lòa, cố gắng đoán xem cô đã ngủ bao lâu. Những giọt mưa vẫn lấp lánh như kim cương trên các lá cỏ. Cô ngồi dậy và mò mẫm xung quanh tìm bộ váy của mình, cảm giác như một nàng tiên nghịch ngợm bị một người phạm quyền rũ. Cô lắc đầu hài hước, nghĩ điều ngược lại mới là thật. Không có người đàn ông nào với thể lực như Colin lại có thể là người phạm được.

Cô tìm thấy bộ váy ẩm đang được treo trên cành cây gần đó. Cô mặc nó vào, nhưng chỉ đến khi những ngón tay cô chạm lướt lên vùng xương ức cô mới nhớ lại mình đã quẳng bùa hộ mệnh vào màn sương. Một cơn hồi tiếc day dứt khiến cô đau nhói.

Dù có giá trị hay không, bùa hộ mệnh vẫn là vật gia truyền duy nhất mà cô nhận được từ mẹ.

“Anh tin em ngủ ngon phải không?”

Cô quay ngoắt lại và thấy Colin xuất hiện từ những bóng cây rừng lổm đổm. Cái nhếch môi khêu gợi của anh có lẽ đã không làm trái tim cô đập nhanh hơn nếu ký ức về tất cả những điều tuyệt vời từ đôi môi đó không quá rõ rệt trong đầu cô đến thế. Với mái tóc rối và quai hàm lún phún râu, anh trông cực kỳ quyến rũ. Và nguy hiểm. Nhất là vì anh đang chùi máu trên thanh gươm của anh bằng nhúm vải từng là váy lót của cô.

Cô biết cô nên thấy sợ vì dấu hiệu máu đỏ, nhưng thay vì thế cô lại cảm thấy một sự hài lòng man rợ. “Có phải đó là máu của một tên tay sai của Brisbane không?”

Anh dắt gươm vào thắt lưng, vẻ mặt dữ tợn. “Không phải người của Brisbane. Mà của MacDuff.”

Cau mày, Tabitha ôm tay ngang hông để khỏi rung mình. “Em không hiểu. Tại sao MacDuff lại cố giết em chứ?”

Colin nhún vai. “Có lẽ vì ông ta nghi ngờ chính em mới là người anh yêu chứ không phải con gái ông ta.”

Bên trong Tabitha thật tĩnh lặng, thậm chí cả những con chim dường như cũng đã ngừng hót. “Anh vừa nói gì?”

Môi Colin cong lên thành nụ cười nửa miệng âu yếm mà cô không bao giờ có thể cưỡng lại. “Anh yêu em.”

Kinh hãi, cô bịt một bàn tay lên miệng anh. “Đừng nói điều đó. Xin anh đừng nói điều đó.” Cô bỏ tay khỏi miệng anh và bước lùi lại, vịn vào hai bàn tay. “Ôi, lạy Chúa, giờ thì em đã làm gì thế này?”

Anh liếc ngang sang cô, hoàn toàn kinh ngạc vì phản ứng kì lạ của cô. “Tại sao em lại lo lắng thế, cô gái? Em chẳng làm gì hơn là giành được trái tim anh.”

“Trộm nó thì đúng hơn!” Cô điên cuồng đi vòng quanh anh. “Chẳng lẽ anh không nhận ra em đã làm gì sao? Nhất định em đã nói mê trong lúc ngủ. Em đã ước anh em yêu gần như từ khoảnh khắc đầu tiên em thấy anh, nhưng em chưa hề nói điều đó thành tiếng, em thề đấy.” Cô ngừng lại đủ lâu để kiểm tra trán anh có bị sốt hay không. “Ôi, tội nghiệp anh. Em xin lỗi.”

Colin cười to. “Ngược lại với những gì em tin, tiểu thư à, em chẳng yếm bùa chú gì lên anh hết. Chỉ ít thì không phải kiêu bùa chú mà em nghĩ.”

“Sao chứ, tất nhiên em đã yếm bùa anh rồi. Ôi, không,” cô lẩm bẩm. “Nếu anh bắt đầu hành động như Brent Vondervan khi mẹ em yếm bùa yêu lên cậu ta vào năm lớp bốn thì sao? Em đoán anh không thể đòi tặng em bánh sandwich phết bơ đậu phộng trong hộp đựng đồ ăn trưa của anh, nhưng anh có lẽ sẽ ngừng sai khiến em hay ngừng gắt gỏng cau có với em.” Cô rùng mình. “Em không thể chịu được nếu anh lịch sự đâu.”

Anh nắm lấy cổ tay cô, ngừng bàn tay vung vẩy không mục đích của cô lại, và buột cô phải nhìn anh. “Chuyện anh yêu em khó chấp nhận đến thế sao?”

Cô gật đầu. “Em e thẹn và vụng về và lúc nào cũng buột miệng nói hớ trước đám đông. Em nói lảm nhảm khi em lo lắng. Em giành hết mấy tấm chăn vì em đã quen ngủ một mình. Em ăn quá nhiều kem khi em bị căng thẳng thần kinh. Và khi em căng thẳng trước chu kỳ, em là một mụ phù thủy thứ thiệt.” Cô nhăn mặt. “À, không thì cũng cực kỳ cáu kỉnh. Em ghét tập thể dục và không bao giờ nhớ đẩy nắp tuýp kem đánh răng lại sau khi đánh răng.” Anh vẫn không có vẻ bị thuyết phục thế là cô nói thêm, “Và em quá cao.” Cô nuốt đánh ực, càng lúc thấy càng khó mà đẩy những lời nói qua cục nghẹn trong cổ họng. “Làm sao anh có thể yêu em chứ?”

Anh ôm khuôn mặt cô giữa hai bàn tay, ngắm nhìn những đường nét trên đó như thể để khắc chúng vào trí nhớ. Tiếng cười nhẹ của anh hoàn toàn trái ngược với tia sáng thăm lấp lánh trong mắt anh. “Làm sao anh lại không yêu em cho được?”

“Ồ...” tiếng thở dài thoát khỏi môi cô trong niềm hạnh phúc thật sự, nhưng Colin đã ở đó để đoạt lấy nó bằng môi anh.

“Tabitha?” anh thì thầm giữa những nụ hôn.

“Vâng,” cô thì thầm, bám riết lấy hai vai lực lưỡng của anh để không đổ sụp vào người anh.

“Gã Brent này là ai? Và một cái sandwich phết bơ đậu phộng là gì? Và một bác sĩ trị liệu và một bác sĩ nha khoa là cái gì? Tại sao người ta lại muốn phục vụ một căn phòng và kẻ quái nào đã dạy em cái bài hát tồi tệ mà em hát tối qua—cái bài làm cho em nghe như em đang thở khìt qua mũi đó?”

Tabitha ngửa ra sau để nhìn anh, nhận ra thời điểm đèn tội đã đến. “Anh để tâm chú ý hơn em tưởng nhiều nhỉ.”

Anh gật đầu. “Anh không hiểu lắm những gì em nói, nhưng anh có nhớ.”

Cô miễn cưỡng rời khỏi vòng tay anh và ra dấu về phía một thân cây nằm ngang trên đất. “Có lẽ anh nên ngồi xuống trước đã.”

Anh làm theo, quan sát cô có hơi cảnh giác. Tabitha đi bách bộ quanh khoảng rừng trống, cố gắng tìm cách thích hợp nhất để bắt đầu. Mẹ cô đã luôn dạy cô rằng nếu có khi nào cô không tìm được lối đi, cô nên quay trở lại nơi cô thấy mình lần cuối.

Thế là cô làm theo.

Cô đưa Colin trở lại cái đêm tuyết rơi ở New York khi cô vô tình đi lang thang xa nhà. Mặc dù quá căng thẳng không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cô cũng thi thoảng nhìn trộm anh và thấy anh đang lắng nghe câu chuyện lan man của cô thật chăm chú, gương mặt anh cẩn trọng không biểu lộ điều gì. Cô đoán cô cũng có vẻ mặt đó khi xem đoạn băng video của mẹ và lần đầu tiên cô biết đến sự tồn tại của bùa hộ mệnh. Anh thậm chí còn xoay sở được một cái gật đầu lịch sự ở một vài điểm mấu chốt trong câu chuyện cô kể.

“Cho nên anh thấy đó,” cô kết thúc câu chuyện, mỉm cười rạng rỡ với anh, “có lẽ cái năng lực mà mọi người cứ gọi là ‘siêu nhiên’ của em chẳng qua chỉ là kết quả của ý thức con người phát triển đến mức tối đa hay một sự đột biến gene thôi. Bùa hộ mệnh chẳng qua chỉ là một tạo tác dẫn positron để tăng giá trị. Chẳng phải điều đó giúp anh cảm thấy khá hơn hay sao?”

Anh ngồi im lặng thật lâu đến mức Tabitha bắt đầu sốt ruột. Rồi anh cào một bàn tay qua mái tóc, làm nó bù xù không thể cứu vãn được. “Hay thật, tiểu thư à, em thật sự đã làm anh an lòng. Không phải anh đang yêu một phù thủy. Anh đang yêu một người điên.”

Cô chớp mắt nhìn anh tràn trề hy vọng. “Vậy có phải người điên thì dễ được xã hội chấp nhận hơn phù thủy?”

Anh đứng lên và đi lầm lũi về phía đối diện. “Nó không phải là khía cạnh chấp nhận hay không, mà là về sự thuận tiện. Phù thủy thì phải bị thiêu trên cọc. Còn anh chỉ cần nhốt em lại trong một nhà tu kín như những người phụ nữ mất trí khác là xong.”

Cô lắc đầu ái ngại. “Em đã sợ là anh sẽ tiếp nhận chuyện này không tốt mà. Đó là lí do em đã không nói với anh sớm hơn.”

Anh quay phắt lại để há hốc nhìn cô. “Không tốt?” Giọng anh to lên thành tiếng rống. “Không tốt? Em nói với anh em đã đến nơi này bằng cuộc hành trình qua bảy trăm năm từ tương lai—”

“Bảy trăm sáu mươi sáu năm,” cô nhẹ nhàng chỉnh lại.

Cái quắc mắt giận dữ của anh có thể làm cỏ cháy xém. “—bảy trăm sáu mươi sáu năm từ tương lai và muốn anh tin vào một câu chuyện ngớ ngẩn như thế sao.”

“Brent Vondervan là một cậu bé mà em đã chết mê chết mệt vào năm học lớp bốn. Một cái sandwich là một lát thịt được kẹp giữa hai lát bánh mì được thái ra. Một bác sĩ trị liệu đưa ra những lời khuyên để chữa chứng rối loạn tâm thần và cảm xúc. Một bác sĩ nha khoa sử dụng rất nhiều dụng cụ bằng nhựa và kim loại để chỉnh những cái răng cong. Phục vụ phòng là cách thức anh gọi thức ăn trong một khách sạn đắt tiền. Cái bài hát tồi tệ đó là ‘Trái Tim Gian Dối Của Anh’ do Hank Williams sáng tác và thu âm, phát hành tại Nashville, Tennessee, năm 1953 và anh phải hát bằng âm mũi nếu không nó sẽ không phải là nhạc country authentic.”

Colin ngồi xuống thân cây đổ lán nữa, phịch xuống thật mạnh khiến anh gần như ngã trượt mông ra sau. “Vậy chuyện đó là thật, phải không?” anh nói khản đặc. “Em không phải người ở thời đại này, mà ở thời đại khác. Em không thuộc về nơi này.”

Tabitha chưa bao giờ nghĩ anh sẽ trông bị chấn động đến thế. Cô quỳ xuống giữa hai đầu gối anh, đặt hai bàn tay lên đùi anh, và ngược nhìn anh thật âu yếm. “Em thuộc về nơi nào có anh.”

“Nhưng cha mẹ của em... Nếu họ vẫn còn sống, nhất định họ sẽ nghĩ chỗ của em là ở cạnh họ.”

Cô cụp mắt xuống, bồn chồn vì sự lo lắng của anh. “Mẹ em là một người lãng mạn vô phương cứu chữa. Nếu bà có mặt ở đây lúc này, em chắc bà sẽ nói với em hãy nghe theo trái tim mình, thậm chí nếu điều đó đưa em đi xa bà.”

“Còn cha em?”

Cô bật cười. “Ông hẳn sẽ thoi vào mũi anh. Ông vẫn còn nghĩ em là con gái nhỏ của Daddy mà.”

“Có vẻ ông ấy là một người tốt,” Colin nâng cằm cô lên, buột cô phải gặp ánh mắt anh. “Em có thể sống trong sự bất an được không? Vì em sẽ không bao giờ biết được liệu họ có ở đâu đó trong tương lai và nhớ nhung, thương tiếc em như em sẽ thương tiếc họ nếu họ biệt tích vĩnh viễn?”

Câu trả lời không đến ngay trên môi cô như cô hy vọng, nhưng may mắn làm sao, Colin bị phân tâm bởi tiếng vó ngựa vang như sấm đang tiến lại gần. Khi con ngựa chậm lại và bước đi, sượt qua chỗ trốn của họ, họ lên ra sau một cây sồi khẳng khiu, sợ rằng những tên sát thủ khác của MacDuff đã đuổi đến nơi. Colin nắm chặt chuôi gươm của anh, nhưng sự căng thẳng trong cánh tay anh thả lỏng khi một giọng nữ véo von cất lên theo sau là một lời hầm hè mỉa mai tiếng Gallic.

“Nếu anh quẹo phải ở ngã ba như tôi đề nghị thay vì quẹo trái như thế này thì chúng ta đã có thể ở đây từ một tiếng trước.”

“Cô là một kẻ hay cần nhằn còn tệ hơn con ngựa mắc dịch này. Ghìm cái lưỡi của cô lại, cô kia, nếu không tôi sẽ ghìm nó ghìm cô.”

“Tôi thách anh thử đây.”

Sự im lặng đón chào câu thách thức báo điềm gở đó. Colin kéo Tabitha đến một khoảng trống trong đám cây bụi. “Tốt nhất là chúng ta nên bảo đảm họ không giết nhau. Em cũng đã biết rõ Arjon và Lyssandra không có cảm tình với nhau.”

Hàm Colin thả rơi khi họ tiến ra từ bụi dương xỉ để thấy bạn và vị hôn thê của anh đang quần lầy nhau trong một nụ hôn say đắm. Một con ngựa ra vẻ chán ngán đứng ở cách đó vài feet, lưỡi nhác phe phẩy đuôi.

Tabitha hí hích Colin. “Cứ nghĩ họ sẽ làm gì nếu họ có cảm tình với nhau mà xem.”

Khi nghe thấy giọng cô, Arjon và Lyssandra dứt khỏi nụ hôn với một cái giật mình tội lỗi. Hai má mịn màng của Lyssandra phớt hồng, đôi mắt cô gái sáng long lanh. Tabitha biết vẻ mặt đó quá rõ. Hẳn gương mặt cô cũng đã thể hiện vẻ mặt đó chỉ một vài phút trước. Cô nén một nụ cười khi cô để ý thấy Lyssandra héch cái cằm thanh tú lên và dùng cảm giác ánh mắt họ, còn Arjon thì đưa cánh tay lên để che chở cho cô tiểu thư xinh đẹp của anh ta.

“A, vị hôn phu của em đây rồi,” anh ta nói. “Cậu có thể thách đấu thương với tôi nếu cậu muốn, Ravenshaw, nhưng tôi phải có cô ấy.”

Nhích tới gần Arjon, Lyssandra chớp mắt nhìn lên Colin một cách đáng yêu. Anh vẫn còn đang trong giai đoạn hồi phục từ cơn choáng váng của anh. “Em chưa bao giờ có ý định làm tan nát trái tim anh. Nhưng bây giờ cuối cùng em đã tìm thấy tình yêu chân chính của em, em chỉ có thể cầu nguyện anh sẽ tìm thấy can đảm để bước tiếp.”

Arjon nheo mắt nhìn bạn mình, cố gắng xoay sở để gửi một thông điệp gấp, nhưng Colin không hề nhận thấy. Anh có lẽ sẽ cứ đứng như trời trồng ở đó với cái miệng cứ há ra như thế nếu Tabitha không thọt cùi chỏ vào sườn anh.

Anh ho, rồi đằng hắng như để kiềm nén một tiếng cười. Chỉ có Tabitha là đứng đủ gần để thấy tia sáng hài hước trong mắt anh. “Đó sẽ là một sự dằn vặt cô đơn, cô gái, nhưng anh nghĩ trái tim tan nát của mình sẽ lành lại thôi. Theo thời gian. Rất nhiều thời gian,” anh cộc cằn nói thêm. Anh sải bước qua khoảng rừng thưa và đến bóp tay Arjon.

“Chúc mừng cậu, anh bạn. Cậu đã giành được một trong những trái tim cao quý nhất trong toàn cõi Scotland.” Arjon nhấn nhó khi anh xiết chặt xương anh ta. “Nếu cậu mà dám làm tan nát trái tim cô ấy, cậu sẽ chết với tôi.”

Anh chàng Norman giật bàn tay lại và vỗ lên trái tim anh ta. “Đừng lo! Những ngày tháng thất tình của tôi đã chấm dứt rồi. Tôi không hề nhận ra điều đó cho đến khi tôi ôm cô ấy vùng vằng trong vòng tay tôi, cô ấy cố gắng cắn tôi và tôi phải hôn cô ấy để ngăn những tiếng hét của cô ấy, nhưng tôi chỉ chờ đợi cái thời cơ mà cô nhóc này trở thành phụ nữ thôi.”

Lyssandra chớp chớp mi mắt vào anh ta. “Tất cả những người phụ nữ mà anh cần.”

“Ý của anh cũng thế,” Arjon trả lời, gần như thủ thỉ dỗ dành.

Tabitha đảo tròn mắt. “Tôi đã nghĩ hai người khinh miệt nhau chứ.”

“Tôi còn lựa chọn nào nữa?” Arjon hỏi. “Tôi đã khao khát Lyssa trong trái tim dấu kín của tôi, nhưng tôi biết cô ấy thuộc về Colin và không bao giờ có thể thuộc về tôi.”

“Cho nên anh ấy đã sốt sắng nặn óc ra cách để làm em ghét anh ấy—bỏ nhện lên giường em này, lấy mấy con búp bê của em làm đích bắn cung này, gọi em bằng những cái tên đáng ghét nữa.”

Arjon ấn một nụ hôn nồng nhiệt lên tay cô gái. “Hãy xem đó là những lời âu yếm, cô nàng đáng ghét đáng yêu của anh.”

Đến lượt Colin đảo tròn mắt. “Hai người đang làm gì ở đây?”

“Tìm hai người,” Arjon trả lời. Anh ta trao đổi một cái nhìn với Lyssandra. “Hình như Brisbane và MacDuff thông đồng với nhau. Bọn họ đã liên kết cũng được một thời gian rồi.”

Gương mặt Colin bất động như chết. “Đã bao lâu?”

Chẳng có cách nào Arjon có thể giảm nhẹ cú sốc này. “Từ trước khi có cuộc vây hãm. Lyssa đã nghe lỏm được cha cô ấy và người của Brisbane bàn kế hoạch tổng khởi dậy và chia sẻ đất đai của cậu. MacDuff đã ký một bản hôn ước dâng Lyssa cho Roger.”

Lyssandra đặt một bàn tay lên cánh tay Colin. “Em chẳng biết gì về sự bội bạc của ông ấy, anh Colin, em thề. Em cầu mong anh tin em.”

Tabitha chưa bao giờ yêu anh nhiều như lúc này khi anh dịu dàng bọc lấy bàn tay Lyssandra trong tay anh, thậm chí còn nặn ra được một nụ cười gượng ép. “Tất nhiên anh tin em. Chính em mới là người bị đối xử bất công còn hơn anh. Sự phản bội của cha em hẳn phải làm em rất tổn thương.”

Cô gái gật đầu, quệt một giọt nước mắt trên má. “Ông ấy đã nói những điều cực kỳ gớm ghê.”

Arjon ôm cô gái vào vòng tay, sự âu yếm dịu dàng của anh ta đoan chắc với Tabitha rằng câu nói về sự chung thủy của anh ta là thật lòng. “Nếu tôi đã không ngăn cô ấy lại trong hành lang bên ngoài phòng khách của cha cô ấy thì cô gái ngốc nghếch này đã tự mình cười ngửa đến cảnh báo cho hai người về những tên sát thủ của MacDuff.”

Tabitha lo lắng nhìn quanh, mỗi cái bóng đột nhiên trở thành một mối nguy. “Có bao nhiêu người ngoài kia?”

Arjon gác tay lên chuôi gươm anh ta, nụ cười toét miệng thật lạnh lẽo. “Đã ít hơn ba tên.”

“Tính là bốn đi,” Colin nói.

Arjon cau mày. “Chúng tôi đã cử Chauncey lấy chiến mã của Lyssandra đi theo lối này. Hai người có thấy cậu ta không?”

Colin gật đầu dứt khoát. “Đã thấy và đã chôn cậu ta. Cậu ta đã trúng một mũi tên nhắm cho Tabitha.”

Họ cùng chia sẻ một khoảng thời gian im lặng u ám để tưởng nhớ chàng trai dũng cảm trước khi Lyssandra chuyển ánh mắt bối rối sang Tabitha. “Người của Brisbane đã nói chủ hân muốn chị phải còn sống. Hân có vẻ rất lo lắng khi cha em bảo rằng chị sắp phải chết. Cứ như hân sợ mạng sống của hân sẽ đi đứt nếu hân không mang được chị về vậy.”

Tabitha trao đổi một cái nhìn bất an với Colin. Sự chú ý của Brisbane chắc chắn không phải thứ cô muốn thu hút. “Anh có nghĩ hân đã đoán được...”

Colin gật đầu. “Có khả năng lắm. Roger luôn là một tên khôn gian xảo.”

Anh sai bước tới bìa rừng và đứng xoay lưng lại phía họ, tay chống trên hông. Tabitha muốn đến bên anh, nhưng biết anh cần chút khoảng cách để tiếp thu tất cả những điều anh vừa mới nghe được trong một thời gian quá ngắn.

Arjon cũng không thoải mái với sự im lặng trầm tư của Colin hơn gì cô. “Nếu cậu đã quyết tâm sẽ truy tìm Brisbane, tôi nghĩ làm liều cũng chẳng sao vì chúng ta chẳng còn trông cậy vào quân tiếp viện của MacDuff được nữa.”

Colin xoay người lại đối diện với anh ta. “Cậu nên đưa Lyssa đi trước khi MacDuff nhận ra hai người đã biến mất. Đi thật xa nơi này chừng nào cậu dám. Đây không phải cuộc chiến của cậu.”

Arjon cười toe. “Cậu biết tôi không thể nào cưỡng lại một trường hợp vô phương mà. Cậu nghĩ làm thế nào mà tôi lại có mặt ở cuộc Thập Tự Chinh chứ?” Anh ta trở nên nghiêm túc. “Nếu đây là cuộc chiến của cậu, bạn tôi à, thì nó cũng là cuộc chiến của tôi.”

“Và của em nữa,” Lyssandra thêm vào, bước về phía trước.

Colin quan sát họ trong một lúc lâu trước khi gật đầu. “Trường hợp này có lẽ không vô phương cứu chữa như cậu nghĩ đâu. Tôi có một thứ vũ khí mà Brisbane không bao giờ sánh được.”

Tabitha đứng như trời trồng khi Colin đi tới. Anh đưa tay vào trong áo và tháo một sợi dây chuyền mảnh mà anh đã lặn lội đi tìm và sửa lại trong khi cô còn đang ngủ. Cô không bị mê hoặc bởi ánh lấp lánh của viên ngọc bằng ánh sáng âm ỉ trong đôi mắt Colin khi anh tròng sợi dây qua đầu cô cho đến khi viên ngọc đập trên trái tim cô.

Arjon nhướn một lông mày đa nghi lên. “Và cái thứ vũ khí đó là gì?”

Colin chạm một nụ hôn lên má cô khi anh xoay cô lại đối diện với họ. “Cô phù thủy xinh đẹp nhất trong giới đạo Cơ đốc.”

25. Chương 25

Lúc Colin và Tabitha cưỡi ngựa vào khoảng sân của Lâu Đài Raven, họ được chào đón bởi sự im lặng sững sờ và những cái nhìn đăm đăm bán tính bán nghi. Như thể cú sốc vì thủ lĩnh của họ ôm ngang eo một phù thủy mà anh đã thề sẽ thiêu còn chưa đủ, hôn thê của Colin còn cười trên con ngựa theo sau, gần như ngồi hằn trong lòng Ngài Arjon.

Dân của anh đứng bất động trong sự kinh ngạc đến chết lặng cho đến khi Jenny vùng ra khỏi bàn tay mẹ cô bé và chạy ào qua con đường sỏi gồ ghề. “Tiểu Thư Tabby! Tiểu Thư Tabby!” Tabitha trượt khỏi lưng ngựa vừa kịp lúc cô bé chạy ào vào hai cánh tay cô. “Mẹ thấy chưa,” cô bé nói, hớn hờ cười khi cô bé áp má lên má Tabitha, “con đã nói cô phù thủy tốt bụng sẽ trở lại mà!”

Magwyn nghênh ngang bước tới, hai tay chống hông. “Ừ, và cô ta là một cảnh tượng đẹp mắt đấy. Đối với một con ma.”

Phản ứng đầu tiên của Tabitha là thối lui vì câu nói khinh miệt, nhưng cô và Colin đã đồng ý với nhau rằng nếu cô thật sự được người của anh chấp nhận, thì đó phải là bởi vì họ lựa chọn như thế, không phải vì họ phải tuân lệnh. Cô gần như có thể cảm nhận được tình yêu ấm áp của anh như một bàn tay trên lưng cô, dịu dàng đẩy cô tới trước.

Nắm chặt bàn tay nhỏ của Jenny để lấy can đảm, cô đối mặt với Magwyn. Những người còn lại lưỡng lự và cô biết chính sự chấp nhận hay ruồng bỏ của người phụ nữ này sẽ quyết định số phận cô.

“Tôi rất lấy làm tiếc vì phải làm chị thất vọng, nhưng tôi không phải ma bởi vì thủ lĩnh của chị đã quyết định không thiêu tôi.”

“Nhưng cô là một phù thủy.”

“Đúng vậy.” Lời thú nhận táo bạo của cô khơi lên những tiếng thì thầm lo lắng. “Nhưng tôi không thờ phụng quỷ Satan và tôi chưa bao giờ, theo như tôi biết, sử dụng quyền năng của mình cho quỷ dữ. Mà tôi cũng không có ý định sẽ làm như vậy.”

Đôi mắt Magwyn nheo lại đầy suy xét. Tabitha thề chị muốn tin cô. Nhưng cô biết chị đang đối chọi lại sự mê tín và nỗi sợ hãi của cả một đời người. Nếu cô lớn lên trong một thế giới thất thường đầy rẫy hiểm nguy như họ, có lẽ cô cũng sẽ muốn đổ vạ rủi của mình lên đầu những con mèo đen hay ma quỷ.

Trong khi Magwyn còn đang đánh giá những lời nói của cô, sự trợ giúp đến từ một nơi không ai ngờ tới. Với phong cách của một nàng công chúa, Lyssandra ngo ngoáy khỏi vòng tay Arjon và nhảy khỏi lưng ngựa.

Cô gái đến nắm bàn tay kia của Tabitha và dậm mạnh bàn chân xinh xắn của cô. “Không nhất thiết chị ấy là gì, Tiểu Thư Tabitha là bạn tôi. Và nếu bất cứ ai trong số các người dám nói xấu chị ấy, họ sẽ phải chịu trách nhiệm trước tôi.”

Arjon vỗ tay. “Hoan hô, em yêu!”

Người của Colin gõ nhịp gót chân và tránh mắt nhau như thể hổ thẹn vì câu biện hộ đầy nhiệt huyết của cô gái. Tất cả mọi người trừ cô nhân tình tóc vàng của Arjon, cô ta liếc mắt sắc như dao về phía Lyssandra trong khi những người còn lại nhìn Tabitha chững chạc.

“Cô ta cũng phải là một phù thủy,” cô ta nói trong một lời thì thầm to đến mức có thể nghe thấy tận Broadway. “Tôi nghĩ chúng ta nên thiêu cả hai bọn họ.”

“Im nào, Nessa,” Magwyn nói lạnh lạnh. “Cô không có quyền mài móng vuốt của cô lên tiểu thư của Ngài Arjon trong khi cô đã dụ một cậu con trai của Iselda vào giường cô trong lúc ngài ấy đi vắng.”

Cô ta lặng đi với một cái bĩu môi hờn dỗi trong khi Iselda đảo mắt và một trong những chàng trai vạm vỡ đổ mặt đến tận chân tóc.

Mặc cho câu biện hộ của Lyssandra, vẻ mặt của Magwyn vẫn cứng rắn khiến Tabitha sợ điều tồi tệ nhất sẽ đến. “Lại đây, Jenny.” Ngập ngừng liếc nhìn Tabitha, cô gái nhỏ nghe theo lời mẹ. Quai hàm Magwyn cứng nhắc nhưng chị vuốt ve những lọn tóc ngắn của cô bé với một sự dịu dàng gần như tôn kính. “Không nhất thiết cô là gì, cô đã đem lại nụ cười, giọng nói, thậm chí là cuộc sống cho con gái tôi. Có lẽ những gì cô nói là thật. Có lẽ một người phụ nữ có được quyền năng gì là không quan trọng, mà quan trọng là cô ấy chọn sử dụng nó như thế nào.”

“Nói hay lắm, Magwyn,” Colin nói, trượt xuống lưng ngựa và đến đặt hai tay anh lên vai Tabitha. “Ta cũng không thể nói hay hơn thế.”

Trái tim Tabitha đập rộn ràng vì hạnh phúc khi họ bên lên vây quanh cô để đón chào cô trở lại với họ, cam đoan với cô là Lucy đã được chăm chút kỹ lưỡng khi cô đi vắng và đưa Blythe Bé vào hai bàn tay hăm hở của Colin.

Nhưng niềm hạnh phúc của cô nhạt đi khi cô thấy một người phụ nữ với khuôn mặt tiêu tụy vì lo lắng nghển cổ nhìn qua đầu những người khác. “Con trai tôi đâu rồi? Có ai thấy con trai tôi không?”

Tabitha biết đây là thời khắc mà Colin e ngại. Nghiêm trang, anh đưa đứa bé cho Già Nana trước khi cầm hai bàn tay nứt nẻ của người phụ nữ trong tay anh.

Anh nhìn xuống chị, vẻ mặt dịu dàng không thể tả. “Ta xin lỗi, Gunna, nhưng Chauncey đã chết vì sự phản trắc của Brisbane. Cậu ấy đã chết như một anh hùng, hy sinh mạng sống của mình để cứu một người phụ nữ vô tội.”

Người phụ nữ đổ gục vào vòng tay anh, đầu tiếng gào khóc nức nở trên vai anh. Chỉ đến lúc đó Tabitha mới nhận thấy những khuôn mặt trẻ trung âm thầm ẩn nấp trong đám đông. Có thể họ mới chỉ là những cậu bé khi cô và Colin rời khỏi đây, nhưng giờ những đôi mắt nheo nheo của họ mang tia sáng quả quyết của những người đàn ông.

Cậu bé với mái tóc dài nhất và đôi mắt tang thương nhất bước tới trước. “Còn bao nhiêu nữa, thủ lĩnh?” cậu hỏi. “Còn bao nhiêu người nữa của chúng ta phải chết trước khi chúng ta phản kích?”

Hai bàn tay Colin thật dịu dàng trên đôi vai run rẩy của người phụ nữ, nhưng đôi mắt anh sáng lên như những viên kim cương lấp lánh khi anh thốt lên điều duy nhất mà tất cả họ đều trông đợi.

“Không ai hết.”

Ngài Brisbane tỉnh giấc trong khi đang mỉm cười.

Hắn làm thế ngày càng thường xuyên hơn từ khi hắn phái Iago đến lâu đài của MacDuff. Giấc ngủ của hắn được sưởi ấm bởi những hình ảnh về một gã kị sĩ tự mãn đang bị nướng trui trên cái xiên của Sa-tăng. Giấc mơ đêm qua, trong đó một bầy quỷ lùn da đỏ bao vây Colin, chích vào gã bằng những cái đinh ba tí hon cho đến khi gã la hét như một ả đàn bà, thật sự rất thú vị.

Roger vẫn đang cười khà khà khi hắn vén màn của cái giường bốn trụ sang trọng và bước xuống giường. Thái độ hào hứng của hắn giành được cái nhìn e dè từ những tên hầu cận rúm ró trong góc, đang đợi nghe chỉ dụ của chủ nhân chúng.

Một tên hầu già lưng còng vội đi tới với một cái chậu đồng, và Roger giải tỏa với một tiếng thở dài mãn nguyện, không quan tâm hấn làm bắn nước tiểu lên chân của lão già tội nghiệp.

Trong khi kẻ khốn khổ kia đi đổ chậu xuống một cái hố xí, Roger vươn hai cánh tay, để cho người hầu mặc một cái áo thụng thanh lịch mà hấn yêu thích. Mặc dù theo thông lệ áo thụng dài chấm đất thường được khoác bên ngoài một áo cánh bằng lụa, nhưng Roger lại thích sự ma sát mượt mà của vải nhung trên da hấn. Hấn đứng như một bức tượng bằng cẩm thạch trong khi bọn chúng cạo râu cho hấn, chải mái tóc vàng bóng mượt, và xịt lên cổ hấn nước hoa mùi chanh được nhập từ đảo Sicily.

Hấn muốn trông tuyệt vời nhất. Vì ngày hôm nay là ngày tất cả những giấc mơ của hấn sẽ trở thành hiện thực.

Hấn đã cho lính mở những cánh cổng bên tường ngoài để đón tiếp. Bất cứ lúc nào phái viên của hấn cũng có thể cưỡi ngựa qua những cánh cổng đó, dẫn đầu đám rước MacDuff đã chuẩn bị để hộ tống đưa con gái hư của lão đến với chú rể háo hức của cô ta.

Lão MacDuff không bao giờ đoán được Roger không háo hức chờ đón đưa con gái hay mè nheo của lão, mà chính là người phụ nữ sẽ đi cùng với cô ta. Người phụ nữ sẽ thực hiện cái tham vọng đã luôn tuột khỏi tay hấn—thủ tiêu linh hồn của Colin.

Thứ duy nhất hấn hối tiếc là hấn không được chứng kiến bạn hấn bị hạ bệ. Hấn quyết định tốt nhất là dàn xếp cái chết của Colin trước khi gã khờ sùng đạo đó có cơ hội quỳ xuống xin Chúa của gã tha thứ vì đã thỏa mãn những ham muốn xác thịt của gã với một ả phù thủy. Roger đảo mắt. Y như rằng, Chúa với lòng trắc ẩn yếu đuối của ông ta sẽ tha thứ cho gã. Nếu hấn là Chúa trời, hấn sẽ không bao giờ tha thứ cho bất cứ ai vì bất cứ điều gì. Cứ nuôi hấn thù thì vui hơn nhiều chứ.

Khi những kẻ hầu cận đã xong phần chăm chút chú rể, bọn chúng loạng choạng đi đến với một cái gương khổng lồ và giữ nó trước mặt hấn để hấn có thể chiêm ngưỡng hình ảnh phản chiếu của mình ở mọi góc độ. Ngó lơ những tiếng thở hì hục vì ráng sức của chúng, hấn vượt cái cảm nhẫn nhụi, ngẫm nghĩ sẽ thú vị như thế nào khi hấn có phù thủy của hấn trong tay. Một khi hấn đã gieo một đứa con thừa tự vào bụng con gái MacDuff, hấn sẽ cho ả phù thủy yếm một thứ bùa chết chóc nào đó lên lão cha dượng hay thét lác của hấn. Rồi, thì thảo những lời thương cảm, hấn sẽ bước ra nhận lấy đất của MacDuff và của Colin, tự mình phong vương cai trị một vùng đế chế rộng lớn sẽ kéo dài từ phía Bắc nước Anh đến phía Nam Scotland.

Hấn làm phồng tóc mái lên. “Thật đáng tiếc Regan đã chết. Nếu không nó sẽ trở thành nữ hoàng xứng đáng nhất.”

Hấn vẫn đang ngẫm nghĩ đăm đăm khi lão già đi đổ xô khi nãy đến vỗ lên vai hấn. “Thưa ngài?”

“Mmmmm?” hấn thì thầm.

Người đàn ông quảng một cái nhìn sợ sệt ra khung cửa sổ ở ban công. “Có ai đó đang đến.”

Roger nhe răng cười, ngưỡng mộ ánh sáng trắng như sứ của chúng. “Tất nhiên là có ai đó đang đến rồi. Đó là Iago, đến để ban cho ta tất cả những tham vọng sâu sắc nhất của ta.”

Lão già háng giọng. “Tôi không nghĩ là trưởng đoàn Iago đâu, thưa ngài.”

Roger cau mày, rồi vượt thẳng những nếp nhăn ở đuôi mắt bằng hai ngón tay cái. “Người không được trả công để suy nghĩ.”

“Tôi không hề được trả công, thưa ngài, nhưng tôi vẫn không nghĩ đây là trưởng đoàn Iago.”

Roger quay phắt lại, định sẽ véo tai lão xác lác này, nhưng một âm thanh từ xa vọng lại ngăn bàn tay hấn giữa chừng.

Hấn nghiêng đầu sang bên, cố gắng xác định những tiếng nói lúc rõ lúc không. “Cái quái gì...”

Những tiếng nói to dần, thu hút Roger đi về phía ban công. Khi hấn thấy thứ đang bước qua những cánh cổng tường ngoài của hấn, hấn phải đưa tay đẩy vào thanh chắn để giữ không té úp mặt qua ban công.

Đang đổ tràn vào sân hấn là một băng xâm lược tạp nham, rách rưới nhất mà hấn từng thấy. Một vài người cưỡi trên lưng ngựa, nhưng một số thì đi bộ, những tấm áo rách tả tơi là áo giáp duy nhất của họ. Những

ông già lưng còng, tóc bạc đi bên cạnh những cậu bé mặt non choẹt, và đáng kinh ngạc nhất là còn có cả phụ nữ! Những phụ nữ yêu ánh mắt hoang tàng và những bà già nhăn nheo được vũ trang như những đồng đội nam của họ: những cây gậy cán dài, những con dao han rỉ, những cây rựa cùn.

Một người đàn bà to con ôm một cái vạc trong khuỷu tay, đập rầm rầm lên cái đáy trũng của nó để theo đúng nhịp với giai điệu kích động mà họ đang hát. Đó là một trong những bài thánh ca cổ động của Cuộc Thập Tự Chinh, được viết để cổ ý xúi giục một chiến binh mộ đạo nuôi ảo tưởng được phong thánh dâng hiến mạng sống vì sự nghiệp chính nghĩa vô vọng.

Roger bấm móng tay vào khung cửa sổ, bị cơn giận dữ nắm giữ.

Sao những tên nông dân tầm thường này dám bước qua những cánh cổng của hắn và phá hỏng tâm trạng vui vẻ của hắn? Sao bọn chúng dám làm khoảng sân của hắn rung lên vì âm nhạc?

Nhưng khi hắn thấy người đàn ông cưỡi ngựa dẫn đầu đoàn binh đáng khinh đó, hắn biết chính xác bọn chúng dám đến mức nào.

Con chiến mã phi thường màu nâu sẫm tới trước, người đàn ông ngồi trên lưng nó trông như thể gã là chủ nhân của không chỉ con ngựa, mà còn là chủ nhân của tất cả những thứ lọt vào mắt hắn. Trong bàn tay mang găng sắt của hắn là một cây trượng khắc biểu tượng Ravenshaw. Gã đi đến đầu hàng vừa đúng lúc bài hát vút lên trong đoạn cao trào trang trọng, con quạ bạc trên nền lụa đen bay phấp phới kiêu hãnh trong gió.

Sự im lặng ngự trị cho đến khi Brisbane phun ra. “Chúa ơi, Colin, người có nhiều mạng còn hơn một con mèo.”

“Ta hy vọng thế, Roger, vì người có cái sở thích đáng ngại là cố gắng ám hại ta.”

Roger nhá qua đám người. “Và người đã làm gì Iago rồi?”

Colin nhún vai. “Theo như tin tức mới đây mà chúng ta nhận được thì người hầu cận của người đang trên đường tới Luân Đôn. Như ta biết chắc người đã đoán ra, nhiệm vụ của hắn đã thất bại. Điều đó có nghĩa là MacDuff sẽ không gửi bất cứ viện binh nào đến giúp người. Có tin đồn rằng ông ấy đang đau buồn khôn xiết vì con gái đã bỏ đi nên đã rút toàn bộ người dưới trướng ông ấy đến Lâu Đài Arran. Vĩnh viễn.”

Roger cười khục khặc. “Và tại sao ta lại cần viện binh để chống lại một băng kẻ cướp tạt nham chứ?”

Thay vì trả lời hắn, Ravenshaw rút từ trong túi giắt bên hông ngựa một cuộn giấy da dê. Gã trải nó ra bằng một cử chỉ mạnh mẽ rất thu hút, giọng gã oang oang trong khoảng sân rộng. “Ta nhân đây tuyên bố kể từ giờ phút này trở đi, lâu đài này bị vây hãm và ta kêu gọi sự đầu hàng ngay lập tức của chủ nhân lâu đài—Roger Basil Henry Joseph Maximillian, Bá Tước Brisbane.”

Roger hốt hoảng nhìn lên những bức tường thành nơi lính canh của hắn đã vào vị trí, tuốt gươm và lấp những mũi tên chết người lên cung. Viên chỉ huy đám lính đang giúp những tay sai của hắn đẩy một cái máy bắn đá vào vị trí. Roger biết khi hắn ra lệnh, cái máy bắn đá sẽ quăng một trận mưa đá xuống đầu những kẻ xâm nhập yếu ớt này.

“Người đã mất trí rồi sao? Ta có thể hiểu rõ nhu cầu tử vì đạo ngớ ngẩn của người, nhưng người có cần phải kiếm chức thánh cho người của người luôn không?”

Colin nói tiếp cứ như hắn chưa nói gì. “Khi đầu hàng, người sẽ bị giải tới triều đình của Alexander Đệ Tam, nơi người sẽ bị xử vì tội giết Công Hầu xứ Ravenshaw đời thứ sáu, vợ của ông Blythe, và chín mươi thần dân Scot trung thành của Đức Vua.”

Roger đứng thẳng lên, run bần bật vì điên tiết. “Henry mới là vua của ta. Ta sẽ không phải chịu trách nhiệm trước người hay gã Scot mọi rợ đó vì những tội ác của ta.”

Khi Colin để cho cuộn giấy cuộn tròn lại, nụ cười mỉa chế giễu của hắn khiến Roger lạnh đến tận xương. “Ồ, nhưng ta nghĩ người sẽ phải làm thế đấy.”

Toán lính của hắn rẽ ra để lộ một người phụ nữ.

Một người phụ nữ không hề sụm lưng, mà đứng cao và thẳng. Một người phụ nữ mặc một bộ váy tím thẫm và đang vuốt ve con mèo đen nhỏ trong vòng tay cô ta không chút vụng về. Một người phụ nữ đi lướt tới trước để đứng bên cạnh ngựa của Ravenshaw với tất cả sự kiêu ngạo duyên dáng của một vị thần hộ mệnh.

Một người phụ nữ khiến hấn kinh hãi.

Ánh mặt trời sáng tỏa trên mái tóc vàng của cô ta, dải thắt lưng vắt quanh đôi hông mảnh mai, viên ngọc lục bảo tròn trịa nép giữa hai bầu ngực.

Roger làm điều duy nhất hấn có thể nghĩ đến. Hấn nhìn thẳng vào mắt viên chỉ huy những cung thủ của hấn và rống to, “Bắn!”

26. Chương 26

Trong khi Tabitha chờ tín hiệu đã được dàn xếp trước từ Colin, cô thầm cầu nguyện tiếng lóc cóc do hai đầu gối cô va vào nhau sẽ không làm át đi tiếng hát của mọi người. Cô phải mất gần ba ngày mới truyền đạt hết tất cả lời bài hát “Người Có Nghe Người Dân Hát Không?” từ vở Những NGười Khốn Khổ cho dân của Colin, nhưng cuối cùng cô cũng làm được. Màn trình diễn của họ làm cô rợn tóc gáy. Cô nghi ngờ thậm chí dàn diễn viên giỏi nhất của sân khấu Broadway lại có thể thấm nhuần bài hát này, với giai điệu đầy kích động và niềm hy vọng cho một ngày mai tươi sáng hơn, bằng những cảm xúc từ trong tim như thế. Cô cảm giác ngọn lửa hài lòng bùng lên khi cô thấy cô tình nhân trước đây của Arjon đưa tay ra và nắm chặt bàn tay Lyssandra trong khi hát bài hợp xướng.

Cô khiếp sợ mình sẽ vấp lên vạt váy khi Colin triệu cô lên phía trước. Granny Cora đã buột phải may gần năm inch lụa vào một trong những bộ váy đẹp nhất của Phu Nhân Blythe để nó vừa với cô. Lucy dúi đầu vào tóc Tabitha như thể thì thầm những lời động viên. Brisbane sẽ không bao giờ đoán được con mèo chẳng qua chỉ là một chỗ dựa vô hại.

“Ồ, nhưng ta nghĩ người sẽ phải làm thế.”

Giọng nói ấm áp của Colin cắt xuyên qua cơn mơ mộng của cô. Người của anh rẽ ra như Biển Đỏ (*từ sự tích Moses trong Kinh Thánh*), chừa hấn ra một lối đi cho cô. Nếu cô không biết trước Colin đang đợi cô ở cuối con đường đó, cô sẽ không bao giờ có đủ tự tin để bước chân này lên trước chân kia cho đến khi cô đứng bên cạnh ngựa của anh. Cô sẽ không bao giờ có sự đắc chí khi nhìn nụ cười khinh khỉnh của Brisbane tan đi...

...một giây trước khi hấn nhìn vào ai đó trên bức tường sau lưng họ và hét, “Bắn!”

Khi cô chộp lấy viên ngọc, Tabitha chết lặng trong một lúc. Nếu Colin quá ngốc nghếch khi đặt niềm tin vào cô thì sao? Nếu cô thất bại như rất nhiều lần trong quá khứ thì sao? Nếu sự kém cỏi của cô để lại xác họ rải rác trong khoảng sân này thì sao?

Những cái cung của chúng bắn tên lửa với những tiếng tung vang dội.

Chính hình ảnh một mũi tên găm vào trái tim quả cam và cao quý của Colin cho cô can đảm để xoay lưng lại và ước.

Những mũi tên đuôi bằng lông vũ bắn về phía họ chuyển thành những cái lông chim, bay là là vô hại xuống đất. Khi cô quay lại phía lâu đài, Colin tặng cho cô một nụ cười làm-tan-chảy-cả-xương và dân của anh reo hò. Đã từng bị cô giáo dạy ba-lê và người điều khiển dàn hợp xướng tước đi cái cơ hội được cúi chào khán giả, cô không thể cưỡng lại một cái cúi mình hài lòng.

“Cô có thể biểu diễn chiến công anh hùng của cô nhanh hơn một chút mà,” Arjon rít, trông hơi xanh xao.

Có vẻ như cô sẽ sớm có thêm cơ hội biểu diễn nữa, bởi vì ngay sau khi Brisbane điên cuồng ra lệnh, máy bắn đá được đặt trên tường thành phía trên cao phát một loạt những viên đá chí tử xuống chỗ họ.

Tabitha thì thầm một điều ước và những viên đá biến thành những cánh hoa hồng, bay lả tả quanh họ trong một cơn mưa rào ngát hương.

Cô thổi một cánh hoa trên mũi đi, một sự hân hoan tinh nghịch khiến cô cười khúc khích. Cô chưa từng dám mơ làm một phù thủy có thể vui đến thế.

“Giao chiến với chúng, lũ đàn!” Brisbane hét, sự cuồng loạn đang dâng lên trong giọng hắn. “Hạ chúng ngay tại nơi chúng đứng!”

Lính của hắn lưỡng lự trong một giây rất nhỏ, rõ ràng chúng sợ chuyện kỳ lạ đang diễn ra. Nhưng nỗi sợ chủ nhân tàn bạo của chúng vẫn vượt trên nỗi sợ Tabitha. Thế là với sự bạo dạn bề ngoài và những tiếng gầm gừ thù địch, chúng đổ tràn xuống những bậc thang trên tháp canh, tuốt gươm sẵn sàng. Nhưng khi chúng đến sân, khí giới của chúng đã biến thành những thanh gươm đồ chơi.

Một người đàn ông đâm gươm vào ngực Magwyn, chỉ để khám phá ra thứ đồ chơi xộp đó mềm oặt đi ngay khi chạm vào da thịt. Hắn vẫn đang đứng nhìn chững hững vào thanh gươm khi Magwyn bỏ một cây dùi lên đầu hắn. Hắn ngã rạp xuống như một tảng đá.

Vú Nana kết liễu một tên khác bằng cách đập cái chảo lên đầu gã. Gã lảo đảo đi chỗ khác, lảo nhảm thảm thương cho đến khi gã đâm sầm vào một bức tường. Nana rục đầu và xung trận đến tấn công vào kẻ thù, làm những tên lính bay vèo ra theo mọi hướng.

Một tên lính xông thẳng đến chỗ Lyssandra nhưng lại chùn bước khi phát hiện ra một bông hồng giữa đám bụi gai. Cô gái mỉm cười ngọt ngào với hắn. Trước khi cô tọng thẳng nắm đấm nhỏ nhắn vào mũi hắn.

“Ôi, Arjon,” cô gái ré lên, “Em nghĩ mình đã bị gãy một cái móng tay.”

Người thương của cô ngừng đánh bầm dập một tên lính chỉ đủ lâu để ấn một nụ nòng thắm lên chỗ bị thương.

Những cậu bé hoang dã từ lâu đã khao khát chiến đấu quăng mình vào cuộc hỗn chiến với những tiếng hú lạnh-thấu-xương đến mức những tên lính sợ rằng Tabitha vừa mới triệu một bầy quỷ lên để đánh bại bọn chúng. Những cánh hoa hồng và lông vũ nhanh chóng dày đặc trong không trung.

“Kéo cái thứ này khỏi tôi đi!” một tên lính hét lên khi một ông lão mất hết răng găm nướu vào bắp chân hắn.

Tabitha đứng vuốt ve Lucy thật dịu dàng trong khi sự lộn xộn nổ ra xung quanh cô. Colin kết liễu không chỉ những tên tấn công anh. Anh thúc ngựa từ đám này sang đám kia để chiến đấu và khuất phục tất cả những kẻ thách thức bằng lưỡi gươm của anh.

Khoảng sân nhanh chóng rải rác những cơ thể bất tỉnh, chẳng có ai trong số đó là của họ. Những tên lính vẫn còn khả năng bước, cà nhắc, hay bò, lủi đi như những con chuột cống nhón nháo chạy về những cái hố của chúng, để lại Brisbane đứng một mình trên ban công.

Colin quay đầu ngựa lại, bắn vào hắn cái nhìn đắc thắng. “Người đầu hàng chứ?”

Hai vai Roger sụm xuống. Hắn buồn bã gật đầu. “Phải, bạn ta. Ta đầu hàng.”

Lúc hắn biến mất khỏi ban công, Colin và Tabitha trao đổi một ánh mắt e ngại, họ đã chuẩn bị cho tất cả những tình huống có thể xảy ra chỉ trừ việc này.

Khi Brisbane đi ra từ lâu đài, hai cánh tay giơ cao và hai bàn tay rũ xuống yếu ớt trên đầu hắn, thái độ của hắn thống thiết đến mức ngay cả Tabitha có lẽ cũng đã cảm thấy tiếc cho hắn nếu cô đã không biết trước hắn là một kẻ tàn ác đến mức nào. Sau một hồi lùng sục, họ khám phá ra họ không hề mang theo một sợi dây trói nào, cho nên Tabitha phải hô biến ra một cái công sáng lóa.

Brisbane thậm chí còn không hề lên tiếng phản đối khi Colin trượt cái còng quanh hai cổ tay hắn và khóa lại. Hắn dường như không thể kêu gọi một tí phản kháng nào có uy lực hơn một tiếng thở dài nặng nề. Sau khi Colin đã nhắc Tabitha lên ngựa ngồi phía trước anh, tù binh của họ ngoan ngoãn bước theo sau cái đuôi ngựa đang phe phẩy.

Họ đi qua những cánh cổng tường ngoài, chẳng gặp thêm bất cứ phản đối nào từ lính của Brisbane nữa. Khi họ đã đi được một đoạn, Tabitha có thể thề cô nghe một tiếng reo hò loáng thoáng từ những bức tường thành sau lưng họ.

Dân của Colin cũng vui mừng như thế. Họ vỗ lên lưng và chúc mừng nhau. Họ hăm hở hát những đoạn nhạc vừa đúng vừa sai điệu—về phần Lyssandra thì, như Arjon đã từng cảnh báo, hoàn toàn lạc nhịp. Những cậu bé vờ đấu vật với nhau và diễn lại mỗi phân đoạn huy hoàng của cuộc chạm trán thật sự đầu tiên của mình trong khi những ông già trao đổi những câu chuyện về những trận chiến đã được họ chiến đấu với tất cả sinh lực của tuổi trưởng thành, nhưng chưa bao giờ bị quên lãng.

Khi họ bắt đầu đi qua bãi cỏ nên thơ nơi lần đầu cô gặp Colin, Tabitha ôm Lucy trong hai cánh tay và xoay mặt về phía mặt trời, tắm trong ánh nắng ấm áp. Nếu có một người từng nói với cô rằng một ngày nào đó cô sẽ cưỡi ngựa qua đồng cỏ này trong vòng tay của một vị hoàng tử, mái tóc cô lác đác những cánh hoa hồng, và trái tim cô tràn đầy tình yêu, thì cô có lẽ đã nói với họ hoặc là họ bị điên hoặc là suy nghĩ lệch lạc.

Cho đến cái ngày cô được âu yếm nhìn vào đôi mắt nâu vàng của Colin, trước đó cô cứ tin những hoàng tử chỉ dành cho những phụ nữ khác và tình yêu chỉ dành cho những kẻ ngu ngốc.

Giọng nói của Brisbane cắt ngang qua sự sung sướng của cô như tiếng vo ve của một con muỗi phiền hà. “Thật đáng tiếc vì chúng ta lại đến nông nổi này phải không, tiểu thư. Colin có bao giờ nói với cô cả hai bọn ta đã từng như anh em không? Ít nhất thì cũng cho đến khi gã quyết định lợi dụng em gái ta.”

Cánh tay Colin thắt chặt quanh eo cô. “Đó là cuộc cãi vã đã xưa rồi, Roger, và mệt mỏi nữa. Như người đã biết, chính Regan là người lên vào giường ta trong một đêm không trăng khi ta đang nửa thức nửa ngủ. Nếu ta có đủ tỉnh táo, có lẽ ta đã đủ lí trí để cưỡng lại cô ấy.”

Tên tù binh bị còng của họ giờ đang bước đi bên cạnh, gần như chạy nước kiệu để theo kịp nhịp bước của chiến mã. “Dù có thể đi chẳng nữa người cũng sẽ làm trái tim nó tan nát thôi. Nó yêu người, người biết mà.”

Cái thở dài của Colin lồng vào tóc Tabitha. “Tình yêu của Regan là nỗi đau ta đã phải chịu từ ngày cô ấy chết.”

“Nó yêu người,” hắn lặp lại, như thể Colin chưa hề nói tiếng nào. “Nhưng nó yêu ta trước.”

Colin thắng ngựa. Brisbane loạng choạng dừng lại, cái mặt nạ quý lụy của hắn biến đi để lộ một nụ cười khinh bỉ đắc thắng. Đám đông đang trò chuyện huyền thuyên đi qua hai người đàn ông, không hề biết đến cuộc xung đột nảy lửa. Mặc cho mặt trời ấm áp, Tabitha cảm giác một sự linh tính lạnh lẽo.

“Đừng nghe hắn nói, Colin,” cô nói, mong muốn giải thoát anh khỏi những gông xiềng của quá khứ. “Hắn sẽ nói bất cứ điều gì để làm anh tổn thương.”

“Đúng vậy đó, ả phù thủy,” Brisbane gầm gừ. “Bất cứ điều gì. Kể cả sự thật.”

“Từ đó là một trò hề trên môi người đấy,” Colin nói.

Nụ cười nhăn răng của Brisbane lạnh như đá. “Regan và ta đã là tình nhân từ khi chúng ta mới mười ba tuổi. Người thật sự tin nó mang thai con của người sao? Nó nảy ra cái ý tưởng bịp người ngủ với nó và cưới nó để không ai biết đó là con ta. Khi ta đe dọa sẽ nói với người sự thật, nó đi treo cổ tự vẫn. Nó quá nhu nhược không thể sống mà không có tình yêu của người.”

Tabitha thở gấp. Lần đầu tiên cô hiểu được sự ghen tức gay gắt và lòng thù hận khôn nguôi của Brisbane. Hắn thật sự tin rằng Colin đã chiếm vị trí người tình của em gái hắn.

“Người là đồ kh—!” Colin bật khỏi lưng ngựa, quăng nắm đấm vào mặt Brisbane.

Tabitha thét lên. Thả Lucy vào cái giỏ bên hông ngựa, cô lặn khỏi lưng ngựa theo Colin và chụp lấy lưng áo của anh. Brisbane hèn hạ nằm trên mặt đất, hai bàn tay mang còng khiến hắn bất lực không thể tự vệ trước những cú đòn dữ tợn của Colin.

“Ngăn anh ấy lại!” cô hét với những người đang há hốc mồm đứng nhìn. “Trước khi anh ấy giết Brisbane!”

Chẳng phải cô nghĩ Brisbane không đáng chết. Cô chỉ không muốn Colin phải sống mà dằn vặt vì cả hai cái chết của cặp song sinh.

Cô gần như tức nổ vì nhẹ nhõm khi Arjon lách vai qua đám đông.

Thả cái áo của Colin ra, cô đến chụp lấy cánh tay Arjon. “Anh phải ngăn anh ấy lại!”

Arjon nhìn vào hai người đàn ông đang ẩu đả bằng cái nhìn hờ hững. Colin đã nắm hai bàn tay anh quanh cổ họng Brisbane và đang từ từ xiết hần tới chết. Gương mặt Roger đã bắt đầu chuyển sang màu tím. “Tại sao?”

“Bởi vì Colin không thể nào sống mà không dằn vặt nếu anh ấy giết một người đàn ông không có khả năng tự vệ.”

Arjon thở dài và đảo mắt lên trời. “Được thôi. Nếu cô cứ nhất mực như thế.”

Anh ta gọi hai người khác đến. Nhưng cuối cùng, chỉ có một người trong số họ đủ mạnh để khóa đầu Colin và kéo anh khỏi Brisbane.

Colin lăn ngửa ra, thở hổn hển, và bắn vào người tấn công anh một cái tròng mắt tổn thương. “Chúa ơi, Nana, vú suýt nữa thì làm con chết ghen.”

Bà lão chống hai tay lên cái hông đầy thịt. “Nếu ta đã nói với con một lần, chàng trai, thì trăm lần sau ta cũng sẽ nói như thế—đừng bao giờ bắt ta phải yêu cầu con làm điều gì đến lần thứ hai.”

Bởi vì có vẻ như Colin sẽ sống sót, Tabitha quỳ xuống bên cạnh Brisbane. “Ồ,” cô thì thào, quan sát tay chân mềm oặt và vẻ xanh tái như sáp của hần. “Tôi nghĩ chúng ta đã muộn.”

Cô nghiêng người tới để kiểm tra mạch đập trên cuống họng vẫn lồm đồm của hần và đó là khi Brisbane mở mắt ra, bùa hộ mệnh của cô tình cờ lại đu đưa giữa họ như một quả sung chín mọng. Hai bàn tay bị còng của hần lao vụt ra và vì Tabitha nghĩ hần đã chết, tiếng rít chói tai của hần khiến cô ngã ngối trên đất. Hần giật lấy sợi dây chuyền chỉ bằng một cái giật mạnh, nhảy phóc lên, và chạy cắm đầu qua cánh đồng như con Thỏ Trắng trong Alice lạc vào Xứ Sở Thần Tiên. Một vài cậu bé nhảy theo sau hần.

“Tabitha!” Colin gào, vùng vẫy ngồi lên.

Cô bò tới chỗ anh. “Đừng lo, anh yêu. Brisbane không phải phù thủy. Bùa hộ mệnh vào tay hần thì chỉ là một thứ nữ trang vô hại mà thôi. Hần thậm chí không thể—“

Một ánh chớp lóe lên từ bầu trời xanh trong không một gợn mây, đánh thẳng xuống mặt đất sau lưng họ. Họ nhìn cái hố cháy đen thui, rồi nhìn nhau, rồi nhìn Brisbane. Hần đang nhảy cẫng lên vui sướng ở bìa rừng.

“Tấn ra!” Colin gào.

Anh không cần phải nói đến lần thứ hai. Khi một dòng điện siêu nhiên chớp lên trong không trung, người của anh chạy theo mọi hướng, một số cậu bé nhanh nhẩu hơn đi đến được khu rừng, những người khác thì núp sau những cây sồi thưa thớt rải rác trên đồng cỏ. Thậm chí con chiến mã không người lái của anh cũng chạy vụt qua mặt họ cứ như có cánh, tìm kiếm nơi ẩn nấp gần nhất.

Colin nắm lấy tay Tabitha và họ chạy như bay qua đồng cỏ, lăn xuống một con đường dốc và nằm vào một cái rãnh nông chỉ vừa kịp lúc một ánh chớp khác đốt cháy bãi cỏ mà họ vừa mới ngồi chỉ vài giây trước đó.

Khi họ nằm mũi chạm mũi trong đám cỏ, hổn hển lấy lại hơi, Colin nhướn một hàng lông mày và cầu nhàu, “Cô gái, em đang nói gì nhỉ?”

27. Chương 27

“Mama đã luôn nói em không tập trung chú ý khi bà nói chuyện. Nhưng bà lúc nào cũng nói chuyện hết. Và bà là mẹ em, vì Chúa! Làm sao mà em biết được bà sẽ nói một điều quan trọng chứ? Ôi, không. Cuốn băng video! Giờ em đã biết tại sao Daddy lại muốn phá hủy bùa hộ mệnh và tại sao Mama lại để ông tin bà đã dội nó xuống bồn cầu nhiều năm trước. Họ đều biết rằng nếu nó rơi vào tay kẻ xấu...” Tabitha rên rỉ và đập đầu lên mặt đất mềm.

“Em yêu à?” Colin nói ở đâu đó phía trên cô.

“Hmm?”

“Em đã qua cơn kích động chưa?”

Cô ngồi lên, phun ra một búi cỏ. “Em nghĩ là rồi.”

Colin đang nhìn qua bờ cái hố, một bàn tay anh đặt trên chuôi gương. “Hắn đã tháo được cái còng ra và đang vẫy chúng về phía chúng ta theo kiểu xác láo nhất. Tất nhiên em nhận ra hắn đã âm mưu toàn bộ trò này. Lẽ ra anh nên biết trước hắn quá ngạo mạn để đầu hàng mà không chiến đấu đến hơi thở cuối cùng.”

“Tại sao em không để anh bóp cổ hắn đi cho rồi? Nhớ nhắc em lần sau đừng có ngăn anh lại.”

Anh xoa nắn cổ họng mình. “Lần sau anh sẽ để vú Nana bóp cổ hắn.”

Tabitha chống hai cùi chỏ lĩnh đến mép hố và dịu dàng chạm vào cánh tay anh. “Em rất lấy làm tiếc về chuyện của Regan. Cô ấy hẳn phải có cảm giác bị kẹt vào một tình thế không thể chịu đựng nổi. Em chắc cô ấy không bao giờ thật tình muốn lừa dối anh.”

Colin lắc đầu. “Nếu cô ấy chỉ cần tin tưởng anh đủ để nói với anh sự thật...anh sẽ không ghét cô ấy. Anh sẽ tìm cách giúp cô ấy.”

“Em biết mà,” Tabitha trả lời, mỉm cười châm biếm. “Anh có bao giờ cưỡng lại được một thiếu nữ lâm nạn đâu.”

Nếu họ không trao đổi một ánh mắt yêu thương thì có lẽ họ sẽ không nhận ra sự im lặng báo điềm gở.

“Giờ Brisbane đang làm gì thế?” Tabitha hé mắt qua mép hố, không thể chịu được sự hồi hộp chờ đợi này.

“Hắn đã biến mất vào khu rừng.”

“Có lẽ hắn đã trở lại lâu đài để thiết lập cái đế chế ma quỷ của hắn. Rốt cuộc thì hắn có thể cai trị cả thế giới ở đó cũng như ở bất cứ đâu.” Rên rỉ tuyệt vọng, cô kéo tay áo Colin. “Chúng ta không thể để bùa hộ mệnh trong tay hắn được. Nếu chúng ta không thể lấy nó lại, vậy chúng ta phải tìm ra cách tiêu hủy nó.”

“Nhưng nếu chúng ta tiêu hủy nó...?”

Cô kết thúc ý nghĩ đó trước khi anh có thể. “Em sẽ không bao giờ về nhà được.” Cô ngẩng người nhìn anh, lần theo những đường nét khỏe khoắn trên gương mặt anh mà cô đã biết rõ như những đường nét trên khuôn mặt mình. Một tương lai với anh sẽ có nghĩa là những mùa đông lạnh lẽo không có máy sưởi và chăn điện sưởi ấm. Nhưng một tương lai không có anh sẽ có nghĩa là những mùa xuân, mùa thu và mùa hè lạnh lẽo cho đến suốt cuộc đời cô. Cô chớp vào anh một nụ cười run run. “Đó là một rủi ro mà em sẵn sàng chấp nhận.”

Về cau có âu yếm của anh có ý nghĩa với cô hơn tất cả nụ cười trên thế gian. Anh với tay tới cô, và mặc dù cô đang nằm trong một cái hố với lá cỏ châm chích vào những chỗ khó chịu nhất, sự đụng chạm của anh vẫn khiến khao khát thiêu đốt trong mạch đập cô.

Anh ấn một nụ hôn mãnh liệt lên môi cô, rồi gỡ một cánh hoa hồng trên tóc cô ra. “Em không có tấm bùa của em, cô gái, nhưng em vẫn là một phù thủy xinh xắn. Em có thể đánh bại hắn với phép thuật của em. Anh tin tưởng em.”

Sự quý trọng trang nghiêm của anh chỉ càng khiến cái cảm giác buồn nôn trong bụng cô tệ hơn. “Colin, có một điều mà anh nên biết...”

Nhưng trước khi cô có thể nói hết câu, một tiếng động vừa khủng khiếp vừa quen thuộc lọt đến tai cô. Nó rung lên như một đám thổ dân cùng đánh vào một cái trống khổng lồ. Mặt đất bên dưới họ bắt đầu rung nhẹ, rồi rung chuyển—tệ hơn cái ngày người của Brisbane cưỡi ngựa ào ào ra khỏi khu rừng gấp ngàn lần.

“Anh có một cảm giác rất tệ về chuyện này,” Colin thì thầm.

Họ cùng nhú đầu lên khỏi mép hồ. Bãi cỏ vẫn hoang vắng, nhưng trong khu rừng sâu, những ngọn cây đang bắt đầu nghiêng ngả.

Colin rút gươm và bắt đầu đứng lên, nhưng Tabitha nắm lấy hai cổ chân anh bằng cả hai tay và kéo anh xuống lại.

“Colin, anh không thể đi được! Brisbane sẽ tiêu diệt anh. Anh đã nghe hắc rồi. Hắc đổ lỗi cho anh vì đã đánh cắp trái tim em gái hắc.”

Anh vùng ra khỏi tay cô. “Anh không thể chỉ nằm sấp ở đây và để hắc tàn sát chúng ta. Nếu anh có thể dụ hắc ra ngoài thì em có thể sử dụng phép thuật để đánh bại hắc.”

“Đó có lẽ không hắc là một ý ha—“ Cô lại chụp lấy cổ chân anh, nhưng anh đã nhảy tót qua mép hồ và đang liều lĩnh sải bước về phía trung tâm đồng cỏ. Cô loay hoay đứng dậy bên miệng hồ, không muốn nằm co rúm lại trong khi anh dũng cảm tiến đến nơi tận số của anh.

Tiếng sôi ùng ục to lên cho đến khi cô không thể phân biệt được những tiếng bùm-bùm nhịp nhàng của nó với tiếng nện thình thịch của trái tim cô. Vào cái khoảnh khắc cô nghĩ cô sẽ hét lên nếu không có chuyện gì đó xảy ra tiếp theo, con vật do Brisbane tạo ra phóng khỏi rừng, đóng băng tiếng thét của cô thành một tiếng ré.

Từ cái đuôi phủ đầy gai đến cái đầu oai vệ của nó, con rồng được bọc toàn bộ trong những cái vảy bằng ngọc lục bảo sáng loáng. Tabitha rút lại, nheo mắt nhìn lên con vật đầy hiếu kỳ này. Đó không hắc là một con rồng duyên dáng lắm. Nó đi cà giựt qua đồng cỏ, hì hục và thở phì phò như anh họ bị bệnh hen của Puff từ vùng đất Honah Lee (*xem bài hát Con rồng phép thuật*). Nếu một trong những bàn chân có móng vuốt của nó còn chưa đủ bự để đạp bẹp Colin lên đám cỏ, chẳng để lại gì ngoài một vệt bẩn, nó có thể đã trông rất buồn cười thay vì đáng sợ đến thế.

Khi bước đi vụng về của nó tăng tốc, hai chân ngắn ngủn của nó giộing rầm rầm như những cái van đẫy, Tabitha thì thầm, “Lạy Chúa, xin người.” Đột nhiên việc cầu khẩn một Quyền Năng Tối Thượng là không đủ. Lần này, cô đang đặt một cuộc gọi trực tiếp đến Chúa của Colin, trong tất cả sức mạnh, uy quyền và lòng nhân từ của Người.

Colin đã đứng vững giữa đồng cỏ. Anh đứng với hai chân dang rộng và thanh gươm đã tuốt, từ chối thể hiện dù chỉ một dấu vết sợ hãi. Anh có lẽ đã mơ về khoảnh khắc này từ thuở bé. Chỉ chờ đến đúng dịp để giao chiến với một kẻ thù không được chọn bởi vua hay giáo hội của anh, mà là một con quái vật hình thành từ dã tâm con người, đáng phải chịu số phận của nó.

Khi con rồng chạy đến chỗ anh, nó ngửa cái đầu uốn lượn ra sau và rống lên một tiếng khiến-xương-va-lanh-canh làm Tabitha muốn bịt tay lên tai cô.

Thay vào đó, cô lấy tay che mắt, không thể chịu được khi nhìn Colin tự quăng mình vào hàm răng của tử thần như anh đã làm rất nhiều lần trong quá khứ. Nhưng khi cô hé mắt nhìn qua kẽ ngón tay, anh đang ngoái nhìn cô qua vai. Và chỉ một ánh mắt kinh hãi đó thôi đã chứng tỏ rằng cuối cùng Ngài Colin vùng Ravenshaw đã tìm thấy một mục tiêu để tiếp tục sống.

Anh nhìn con rồng đang đâm bổ tới; anh nhìn cô. Rồi anh bắt đầu điên cuồng chạy đạp lùi qua bãi cỏ.

“Tabitha!” anh hét. “Làm gì đi chứ!”

Cười khanh khách giữa những giọt nước mắt, cô đưa tay nắm lấy bùa hộ mệnh trước khi sức nhớ ra nó không có ở đó. Lần này cô phải trông cậy vào những tài năng mà Chúa đã ban cho cô. Phép thuật của cô có thể không đủ mạnh để đánh bại con rồng cổ tích của Brisbane, nhưng cô có thể hô biến một thứ gì đó lên đường nó đi để phân tán tư tưởng nó.

Cô đã không hề có ý định thứ gì đó lại là một đám xác ướp lê lết. Một phút trước cô còn đang ước mình biết được mẹ cô sẽ làm gì trong tình huống này và sau đó, đồng cỏ đầy rẫy những cái xác ướp rên rỉ quằn quại. Làm thế nào mà não cô lại liên kết giữa “mommy” với “mummy” thì cô không hiểu nổi. Những cái xác ướp lóng ngóng quờ quạng khắp nơi, hai cánh tay giương ra, những mảnh vải tả tơi bay lướt thướt trong đám cỏ sau lưng chúng.Ồ, chắc, cô nghĩ bằng quơ, ít ra thì chúng cũng không phải đoàn kịch câm. (*mummers*)

Con rồng hăm hăm đi xuyên qua đám xác ướp, cái đuôi khổng lồ của nó quật qua quật lại như một ngọn roi. Nó dẫm lên một vài cái xác và quăng vài cái khác lên không trung như những hình nộm thí nghiệm, bẻ gãy đầu và tay chân đám xác ướp với sự vui sướng hả hê.

Tabitha nhăn nhó, gửi đến Chúa một lời tạ ơn thầm lặng vì Colin đã không phải chịu một số phận tương tự. Chối ít thì những cái xác ướp đã chết rồi. Cô cau mày. Hay là chúng không bao giờ chết nhỉ?

Giải quyết nhanh chóng hàng phòng thủ đầu tiên của cô, con rồng ngoay ngoắt lại, tìm kiếm con mồi mới lạ hơn. Colin đã đến được chỗ trú sau một thân sồi cô độc, nhưng giữa con rồng và cái cây có một cái túi đang ngo ngoáy.

Tabitha thở dốc. Lucy! Cái túi hắc đã rơi xuống khi con chiến mã của Colin chạy thực mạng vào khu rừng.

Điều ước gấp rút của cô có hiệu ứng hoàn toàn trái ngược với dự định của cô, vì đột nhiên bãi cỏ lúc nhúc những con mèo con đủ các thể. Chúng bu quanh con rồng, cọ cọ cái đầu lông xù vào hai chân lùn mập của nó và kêu meo meo ai oán.

Cô quăng một cái nhìn tuyệt vọng về phía cái cây nơi Colin đang nấp, bắn khoản liệu anh đã bắt đầu đoán ra phép thuật của cô rồi tinh hết cả lên vì không có bùa hộ mệnh để kiểm soát nó.

Con rồng có thể đã ra tay biến những con mèo đáng yêu thành bữa khai vị nếu Arjon không lao đảo ra khỏi một thân cây sồi gần đó và hất hơi liên tục. May thay đôi mắt anh ta chảy nước mắt đến mức không thấy gì. Tabitha sợ cảnh tượng đàn mèo con lúc nhúc sẽ khiến anh ta hoảng loạn.

Cô hắc đã làm đúng chút chút, vì trong vòng một khắc tiếp theo, những con mèo biến mất, để Lyssandra không vướng víu trên đường chạy ra kéo Arjon về lại chỗ nấp của họ. Nhưng cái túi ngo ngoáy kia vẫn còn đó, một mục tiêu khốn khổ cho sự phấn nộ của con rồng. Tabitha nín thở khi nó đi lạch bạch đến chỗ cái túi, mỗi tiếng thịch của bàn chân với móng vuốt đó khiến mặt đất rung rinh. Có điều gì đó rất quen thuộc trong cái cách lỗ mũi vương giả của nó bạnh ra khi nó cúi đầu và hít ngửi cái túi da.

Tabitha không dám tin tưởng vào những ước muốn của cô hơn nữa. Đường như Colin biết cô sắp sửa làm gì trước cả cô. Anh bước khỏi gốc cây vào đúng lúc cô chạy qua bãi cỏ, vừa nâng váy lên cao vừa mong mồi có một đôi Dockers vững chắc.

Kinh sợ con rồng sẽ ngẫu nhiên con mèo yếu ớt chỉ trong một ngoạm, cô cầm đầu chạy đến cái túi, định sẽ bưng nó lên và chạy hết tốc lực vào rừng trước khi con rồng thấy cô. Cô có lẽ đã thành công nếu không phải do những inch váy Granny Cora đã may thêm vào gấu váy cô. Đúng lúc cô vừa giật cái tui lên và khoác nó lên vai, lớp váy vướng víu quần quanh hai chân cô, khiến cô té quỵ xuống ngay chân con rồng.

“Đừng cử động, Tabitha,” Colin quát lên phía sau cô. “Thậm chí đừng có thở.”

Chưa bao giờ là người ngoan ngoãn nghe lời, Tabitha chậm chậm ngẩng đầu lên và thấy hàm răng nhọn hoắt sáng bóng chỉ cách mũi cô một inch. Hơi thở của nó rất mùi xác chết thối và lưu huỳnh và cô bắt đầu run rẩy trong nỗi sợ hãi nguyên thủy.

Nhưng chẳng có gì kinh khiếp hơn tiếng khùng khục trong cổ họng nó khi nó ngửa đầu lên trời và bắt đầu cười ha hả. Trong khoảnh khắc đó cả cô và Colin đều nhận ra Brisbane không chỉ triệu một con quỷ từ địa ngục lên. Hắc đã tự biến mình thành con quái vật.

Và du đưa trên sợi dây chuyền to bằng bắp tay một người đàn ông nơi cái cổ có vảy của nó là bùa hộ mệnh của Tabitha.

28. Chương 28

“Sự hóa thân này hợp với người đó, Roger. Ta đã luôn biết bản chất người là một con quái vật.”

Tabitha muốn thấy khuôn mặt Colin khi anh nói điều đó, nhưng không dám nhúc nhích dù chỉ một múi cơ. Con rồng Brisbane cười khục khặc, khiến cô lạnh sống lưng. Một cái sống lưng sẽ sớm bị đè bẹp bởi một ngón chân kích cỡ cây tùng bách ở California.

“Thà là một con quái vật hơn làm một vị thánh. Chỉ ít thì lũ quái vật bọn ta được phép thỏa mãn ham muốn với những miếng ngon lành như tiểu thư của người. Có lẽ chỉ ném một chút...” Trước khi một trong hai người họ có thể phản ứng, lưỡi rồng đã thè ra, liếm cô từ cằm đến trán.

Hét lên ghê tởm, Tabitha quỳnh quáng đứng lên. Cô có lẽ đã bấm lút móng tay vào cái mũi phình của Brisbane nếu Colin không ôm quanh eo cô và kéo cô lùi lại. Niềm vui khi lại được ở trong vòng tay anh bị phủ lên bởi nỗi kinh hãi khi Brisbane đuổi theo họ qua bãi cỏ. Thật thần kì, cái túi vẫn còn vắt vẻo trên vai cô. Lucy đang bắt đầu ngộ nguây dữ dội.

Colin giữ cánh tay trái ôm chặt quanh eo cô. Cánh tay phải anh đang bận nắm thanh gươm chìa ra, lưỡi gươm sáng loáng là tất cả những gì ở giữa họ và thảm họa.

Brisbane thở dài, khiến họ phải rụt lại vì cái mùi hôi hám trong hơi thở hắt. “Giấc mơ cả đời ta sẽ hoàn thiện khi được xĩa răng bằng xương người.”

“Ta thích lấy gươm ta xĩa răng người hơn,” Colin đáp lại.

Những bước chân ịch của con rồng bắt đầu tăng tốc, buộc họ phải bước lùi lại nhanh hơn. Khói đang tỏa ra từ hai lỗ mũi ban rộng.

“Giờ có lẽ là lúc thích hợp để em yểm bùa đấy,” Colin nhếch môi làu bàu.

Cứ theo cái đà vận may hiện nay của cô, Tabitha e là cô sẽ ước họ vào trong bụng con rồng luôn và miễn cho nó cái phiền phức phải nuốt họ. “Em nghĩ anh nên xử lý chuyện này. Anh là người hùng của em mà,” cô thì thầm lại.

“Có phải ý em là...?”

Cô gật đầu. “Đó là cách duy nhất.”

Nhưng anh vẫn do dự. “Em có chắc không, cô gái?”

“Em chưa bao giờ chắc chắn điều gì hơn trong cuộc đời em.”

Anh bóp nhẹ eo cô làm cô ầm ập đến tận xương.

“Chào vĩnh biệt con điểm của người sao?” Brisbane gầm gừ. “Xúc động thật! Ta sẽ khóc nếu ta không quá hạnh phúc thế này.”

Tabitha đoán rằng sự vui vẻ hào hứng của hắn không có hậu quả tốt đẹp cho họ. Những nghi ngờ của cô được chứng minh khi cái đuôi hắn quật tới, đẩy họ ngã lăn ra. Colin gánh lấy lực đập của cú ngã, nhưng trước khi anh hồi phục, cái đuôi phiền hà của Brisbane cuốn quanh cổ chân cô và bắt đầu kéo.

Colin chụp cô lại, nhưng Tabitha vùng vẫy khỏi bàn tay tuyệt vọng của anh, biết rằng anh sẽ cần cả hai tay để làm điều cần thiết. Cô cố gắng không hoảng sợ khi cô bay qua bãi cỏ về phía cái hầm há rộng của Brisbane. Những móng tay cô cào vào đất bụi, nhưng chẳng tìm thấy gì để bám víu.

“Người sẽ lấy làm tiếc nếu ăn ta,” Tabitha thét lên, quăng một cái nhìn hoảng loạn vào Colin. “Ta sẽ cho người cơn nhồi máu cơ tim kinh dị nhất.”

Con rồng lù lù bên trên cô, nhe hàm răng trong một nụ cười rùng rợn. “Một sự khó tiêu giữa bạn bè với nhau thôi thì thế nào?”

Tabitha gần như có thể nghe thấy nụ cười lạnh lẽo trong giọng Colin. “Chúng ta không phải bạn người.”

Không báo trước, anh nhảy bay qua cô và tấn công. Một tiếng thét xung trận rung lên trong cổ họng anh khi anh nắm chặt chuỗi gươm, sử dụng cả hai bàn tay và tất cả sức lực trong anh để đâm mạnh lưỡi gươm qua bùa hộ mệnh và xuyên qua trái tim đen của Brisbane.

Con rồng ngửa đầu ra sau, rống lên một tiếng diếc tai vì diên tiết và đau đớn. Tabitha bay vèo đi khi cái đuôi to lớn của con quái vật quật từ bên này sang bên kia, búng rể những cái cây và giật lên những ụ đất lớn từ đồng cỏ. Colin buông thanh gươm ra, rơi xuống bãi cỏ vừa kịp lúc để lăn đi khỏi tầm nguy hiểm.

Tabitha đáp xuống cách đó năm mươi feet trong một bụi cỏ mềm. Cô bịt hai tay lên tai, thét lên mà thậm chí không hề nhận ra khi bầu trời tối đen lại và một mê cung những ánh chớp siêu nhiên khép chặt quanh con rồng. Tiếng rống của nó cứ tiếp diễn cho đến khi nó trở thành một tiếng ré the the—nửa quái vật nửa con người. Tabitha nhắm mắt lại và khi cô mở mắt ra lần nữa, cánh đồng cỏ được tắm trong ánh nắng mặt trời và Ngài Brisbane nằm ngửa trên đám cỏ, thanh gươm của Colin nhô ra từ ngực hằn và máu đang chảy thành dòng từ khoe môi tái nhợt.

Cô bé Lucy ra khỏi cái túi và ấn môi vào bộ lông mềm của con mèo con. Mọi chuyện đã kết thúc. Colin đã được giải thoát khỏi quá khứ của anh và cô được giải thoát khỏi tương lai của cô. Họ sẽ được tự do xây dựng một cuộc sống bên nhau trong hiện tại, tự do ném trải mỗi thời khắc quý giá như thể đó sẽ là lần cuối cùng.

Cô đứng lên với Lucy trong hai cánh tay. Cô muốn nụ cười đầy yêu thương của cô là thứ đầu tiên Colin nhìn thấy khi anh lảo đảo đứng lên.

Anh đã đứng lên rồi. Người dân của anh đang túa ra từ nơi ẩn nấp của họ để vỗ lên lưng anh, nhưng Tabitha chỉ nghe văng vẳng tiếng hò hét và cổ vũ của họ. Có lẽ tiếng rống siêu phàm của con rồng đã nhất thời làm diếc tai cô. Cau mày, cô ôm Lucy nâng lên tai. Tiếng rừ rừ của con mèo nghe vẫn âm ỉ như thường lệ.

Colin quăng một cái nhìn bắn loạn về phía cô đang đứng. “Tabitha đâu rồi?”

Cô nghiêng đầu sang bên. Kỳ lạ nhỉ, cô có thể đọc được môi anh, nhưng không thể nghe thấy anh nói gì.

“Em ở ngay đây,” cô hô to.

Rồi với một cơn rùng mình ớn lạnh, cô nhận ra cô không còn ở đó nữa.

Vì mặt trời không còn sưởi ấm cô và tiếng gió rì rào đang lay động đám cỏ đại chỉ còn là ký ức. Chẳng có những con chim hót líu lo hay những con châu chấu đập cánh bay vù vù nữa. Cánh đồng cỏ giờ chỉ như một bức tranh nhiều màu sắc, được ngắm nhìn trong một chốc ngắn ngủi trên bức tường của bảo tàng và chỉ được thấy lại trong những giấc mơ.

Cô ôm chặt Lucy, con mèo con với bộ lông mịn như tơ và cơ thể nhỏ nhắn đã đã trở thành vật chất duy nhất trong vũ trụ của cô.

Đó là khi cô nhận ra họ đã nhầm lẫn kinh khủng. Họ đã nghĩ rằng phá hủy bùa hộ mệnh sẽ đóng cánh cửa về tương lai mãi mãi, chứ không phải khiến nó mở bật ra.

Colin đang lặng người nhìn vào nơi cô đang đứng trong sự kinh hãi bất lực. Arjon và Lyssandra cũng như anh, những khuôn mặt của họ thể hiện sự kinh ngạc sững sờ. Ôi, Chúa ơi, họ đã thấy gì? Cô tự hỏi. Đường nét mờ ảo của một phụ nữ đang ôm chặt một con mèo, nước mắt chảy ròng ròng trên mặt?

Tabitha bắt đầu chạy về phía Colin, chỉ khao khát đến chỗ anh trước khi cô tan biến, khao khát hít vào mùi thuốc da và khói rừng trên da anh lần cuối để cô không bao giờ quên. Nhưng đám cỏ đã chẳng còn đỏ rạp dưới chân cô nữa và mỗi bước cô đi dường như càng mang cô đi xa anh hơn.

Cô vẫn đang mãi miết chạy khi cô thấy Brisbane ngồi lên, giật thanh gươm ra khỏi ngực hằn với sức mạnh phi thường, và vung cánh tay ra sau để phóng nó vào lưng Colin.

Một tiếng thét như xé bật ra từ cổ họng cô, nhưng cô là người duy nhất nghe thấy. Rồi mọi thứ trở thành màu đen và cánh đồng cỏ cùng Colin biến mất mãi mãi.

29. Chương 29

Tabitha tỉnh dậy thấy mình đang khóc, cảm giác mất mát của cô mãnh liệt đến mức cô ước mình chết đi.

Nhưng vẫn như trước đây, ước nguyện ruồng rẫy cô, không để lại cho cô lựa chọn nào hơn là duỗi thẳng người khỏi tư thế cuộn tròn như con tôm, phải cõ ra khỏi tóc, và chậm chậm ngồi lên.

Cô đang ngồi giữa sàn phòng khách của mình, vẫn đang mặc một bộ váy thời trung cổ nhàu nhĩ dính cổ dại. Mỗi lần cô cử động, những mẫu kính an toàn đã từng một thời là màn hình vi tính của cô lung lay trong tấm thảm trải sàn. Ổ cứng vẫn đang nằm trên bàn làm việc phía trên, những vi mạch bên trong có thể nhìn thấy được qua một cái lỗ toang hoác ngay giữa bụng.

Trái tim cô gần ngừng đập khi cô hít phải một luồng khí thở của con rồng. Rồi cô nhận ra đó chỉ là mùi hăng hắc của nhựa chảy và mạng điện bị cháy sém. Khói đang phun ra thành những vòng xoắn nhỏ từ miếng đệm phân tích nơi cô từng đặt bùa hộ mệnh.

Mọi thứ vẫn như lúc cô biến mất. Chén ăn kem của cô vẫn nằm trên sàn nhà gần cửa sổ. Tập hồ sơ đựng đĩa video của mẹ cô được đặt trên bàn uống cà phê. Thậm chí tuyết vẫn tiếp tục rơi trên mặt cửa sổ, vẻ đẹp thanh bình của nó là một lời gọi nhắc giễu cợt rằng mùa đông vẫn ôm lấy toàn thành phố trong gọng kiềm tàn nhẫn.

Làm sao cả thế giới vẫn có thể trông như cũ trong khi mọi thứ đã thay đổi mãi mãi?

Không có ai nhận biết sự vắng mặt của cô. Thậm chí còn không có ai nhận ra cô đã biến mất. Bởi vì bùa hộ mệnh đã đưa cô trở lại ngay cái khoảnh khắc khi cô rời nơi này. Nếu không có sự trống trải trong vòng tay cô và trái tim nhút nhối bơ vơ, mọi chuyện có lẽ đã có cảm giác như nó chưa bao giờ xảy ra. Như thể Ngài Colin vùng Ravenshaw chưa từng tồn tại chỉ trừ trong trí tưởng tượng xót xa của cô.

Lucy trèo vào lòng cô, đòi cô phải để tâm. Tabitha ôm con mèo lên và vùi mũi cô vào bộ lông mượt. Con mèo con có mùi của đất đai phì nhiêu và cỏ tươi và những bông hoa dại. Tabitha dùng đưa tới lui, hít vào những hương thơm của mùa hạ như thể cô có thể đóng gói chúng vào trong phổi cô và thưởng thức chúng mãi.

Khi một cái máy vận hành ầm ĩ, cô phải mất một lúc ngơ ngác mới nhận ra đó là tiếng chuông reo báo thang máy đã tới nơi. Bộ sofa che khuất tầm nhìn của cô, nhưng người đang bước ra đã bắt đầu nói trước cả khi cánh cửa đóng lại.

—“cực kỳ xin lỗi, con gái cưng. Mẹ không hề biết Chú Cop của con lại đi làm con sợ đến chết khiếp. Mẹ hy vọng con không phiền vì Sven đã đưa cho cha mẹ chìa khóa thang máy. Ngay khi cha mẹ rời khỏi máy bay và Cop kể lại chú ấy đã làm gì, cha mẹ đã vội đến ngay. Nếu cha mẹ biết trước việc dừng lại thêm nhiên liệu ngoài kế hoạch ở Tam Giác Quỷ Bermuda sẽ gây ra chuyện náo động đến thế thì cha mẹ đã không làm rồi. Mẹ hy vọng con không nghĩ là—“

“Mama?” Hoàn toàn ngơ ngác, Tabitha chớp mắt nhìn lên người phụ nữ tóc nâu nhỏ nhắn vừa mới đi quanh góc sofa. Bà mang đôi sandal, một cái xà rong hoa hộc và cặp kính mát.

Người đàn ông đi cùng bà mặc một cái áo khoác len hiệu Burberry với cổ áo lật ngược lên. Hai vai rộng của ông phủ đầy tuyết và hai vạt tóc bạc ở thái dương chỉ càng khiến ông trông thu hút hơn cô nhớ. Ông trông thật vững vàng, sinh động, và tràn đầy sức sống.

Ông chớp mắt nhìn xuống cô bằng đôi mắt xám khói như mắt cô. “Lạy Chúa, bé cưng, chuyện gì đã xảy ra với con vậy?” Khuôn mặt Tabitha nhăn nhúm lại khi cô thì thầm, “Daddy?” Rồi cô làm một điều mà cô đã chẳng còn làm từ lâu. Cô khóc trong vòng tay mẹ trong khi cha vuốt ve tóc cô.

Đến cuối cùng cô kể cho họ nghe mọi chuyện.

Vì đã có kinh nghiệm với tấm bùa, họ không còn cách nào khác là phải tin cô. Mẹ cô nhận được một cái quắc mắt giận dữ và một câu nói nghiêm khắc “Anh đã nói với em rồi còn gì” từ Tristan vì đã giấu bùa hộ mệnh trong đầu vòi tấm suốt mấy năm qua, nhưng như Tabitha đã đoán được từ trước, ông không thể tức tối Arian hơn vài phút.

Họ ngồi túm tụm trên ghế sofa cho đến khi tuyết ngừng rơi và bình minh tô lên nền trời một màu hồng sáng như khảm xà cừ. Cha cô choàng một cái chăn quanh cô, nhưng cô không thể ngừng run rẩy cho đến khi ông vụng về choàng một cánh tay qua vai cô và ôm cô vào bên người ông. Mẹ cô ngồi phía bên kia, ấn hết cốc sữa này đến cốc sữa khác vào tay cô cho đến khi cơn buồn ngủ bắt đầu lấp đi nỗi thống khổ.

Và trong suốt lúc đó cô vẫn cứ nói. Tabitha ngờ cô đã nói với cha mẹ mình nhiều đến thế trong suốt cả cuộc đời cô, nhưng tất cả cứ đổ tràn ra—cuộc gặp gỡ tai hại đầu tiên của cô với Colin; nụ cười toe thích chí của anh khi anh ném món Big Mac; lòng nhân từ của anh khi anh bắt chấp sự mê tín và luật pháp để giải thoát cô khỏi cái cọc thiêu.

Cô vẽ lên những bức tranh bằng ngôn từ cho đến khi họ có thể thấy và nghe những người cô kể rõ rệt như cô thấy—Già Nana, khuôn mặt bè của bà gọn lại trong một nụ cười; cô bé Jenny đáng yêu với cái mũi như yêu tinh và những lọn tóc bị cắt cụt; Arjon với tính châm biếm dí dỏm và sự ưa thích anh ta dành cho một khuôn mặt xinh xắn; Cô gái Lyssandra xinh đẹp; người cuối cùng đã giành được trái tim hay thay đổi của anh ta. Cô nói với họ về mọi thứ trừ khoái cảm đến choáng váng mà cô và Colin đã khám phá trong vòng tay nhau và khoảnh khắc kinh khủng cuối cùng mà cô không thể tưởng tượng nổi. Có lẽ nếu cô không bao giờ nói những lời đó thành tiếng thì chúng sẽ không trở thành sự thật.

Khi cô kể xong, họ ngồi trong im lặng một lúc lâu trước khi Tabitha quay sang mẹ cô. “Mama, làm ơn đi, mẹ phải giúp con quay lại. Con biết anh ấy sẽ chờ con. Chỉ cần con tìm được một cách để quay lại...”

Arian buồn bã lắc đầu. “Mẹ xin lỗi, con yêu, nhưng đi xuyên dòng thời gian mà không có bùa hộ mệnh vượt xa khả năng của mẹ. Và của con nữa,” bà dịu dàng nói thêm.

Tabitha chuyển ánh mắt hoảng loạn của cô sang cha. “Cha có thể làm được chuyện đó, phải không Daddy? Cha là người đã thiết kế tấm bùa nhiều năm trước. Tất cả những gì cha cần làm là tạo ra một cái khác. Con biết cha có thể nhớ rõ các sự vật mà chỉ cần nhìn thấy chúng một lần. Dù cho cha có phá hủy nó đi chẳng nữa cha vẫn nhớ được cách tái tạo nó mà.”

Tristan bồi rối nhìn sang Arian trước khi bọc hai bàn tay Tabitha trong tay ông. “Và mạo hiểm để cho nó rơi vào tay của một kẻ gian ác khác như tên Brisbane này sao? Có phải đó là điều Colin của con muốn không?”

Tabitha cúi đầu. “Không ạ,” cuối cùng cô nói nhẹ nhàng. “Anh ấy sẽ không hề muốn chuyện đó.”

Cô rút hai bàn tay lại và đứng lên. “Cám ơn cha mẹ đã ghé thăm,” cô nói, giọng cô thất thần đến mức cha mẹ cô trao đổi một cái nhìn đau đớn khác. “Con nghĩ con sẽ xin nghỉ phép nếu hai người không phiền.”

Trong khi Tabitha lùi thối về phòng ngủ, tấm chăn kéo lê trên sàn sau lưng cô, Arian nhìn chồng bà van nài, đôi mắt long lanh. “Ồi, anh yêu, chúng ta sẽ làm gì đây? Con lúc nào cũng là một cô gái độc lập. Em chưa từng nghĩ nó sẽ cản đến chúng ta.”

Tristan kéo bà lại gần, hôn phớt lên tóc bà để bà không thấy ánh sáng suy tính trong mắt ông. “Giờ con bé cần chúng ta. Và anh đã quyết tâm sẽ ở bên con.”

Tabitha xin nghỉ phép vì bệnh trong năm tuần.

Cô giành hầu hết thời gian nằm ườn trên ghế sofa trong bộ pajama, xem những chương trình biểu diễn opera và các trò chơi truyền hình, hiếm khi cử động, hiếm khi nghĩ ngợi, và không bao giờ khóc. Cô còn giành hàng giờ ngồi xếp bằng trên bậu cửa sổ với Lucy nằm trong lòng cô, ngáy người nhìn xuống một thế giới đầy rẫy những người xa lạ bằng đôi mắt ráo hoảnh. Ngày và đêm bắt đầu hòa vào nhau thành một màn sương không hình dạng, chỉ bị phá vỡ bởi những cuộc viếng thăm hàng ngày của cha mẹ cô. Họ đến đem theo những chén đựng súp gà và những món ăn cô ưa thích. Tủ lạnh cô nhanh chóng đầy những món ngon chưa được đụng đến.

Sau bốn tuần rưỡi, họ không thể giấu sự lo lắng đằng sau những nụ cười can đảm và sự vui vẻ vờ vĩnh được nữa. Sợ rằng cô đã mắc bệnh đậu mùa hay bệnh dịch hay một loại bệnh không biểu hiện ra bên ngoài từ chuyến du hành về thời Trung Cổ, cha cô đã khẳng khái cô phải đến bác sĩ.

Tabitha nói với ông rằng cô không cần một bác sĩ.

Cô không bệnh.

Cô đang chết dần chết mòn.

Mặc dù cơ thể cô đã được chuyển lại nguyên vẹn tại nơi tắm bồn nghĩ cô thuộc về, nó chẳng là gì hơn một cái vỏ trống rỗng. Cô đã để trái tim lại đồng cỏ đầy nắng đỏ cùng với Colin.

Cha cô cuối cùng cũng tức giận và hét lên rằng đã đến lúc cô ngừng mơ mộng về một người cô không thể có được, nhưng cô đã thấy sự sợ hãi trong mắt ông và cô lấy làm tiếc vì đã gây ra điều đó. Nhưng không đủ hối lỗi để ăn bánh hamburger Big Mac trong cái bao giấy nhàu mà ông đem tới.

Chiều hôm đó cô đang nằm trên ghế nệm dài và nhìn vô cảm vào chiếc tivi thì mẹ cô vùng vằng ra khỏi thang máy, giật phắt cái remote lên, và bấm nút tắt.

Trước khi Tabitha có thể thì thào một lời phản đối, Arina đã dậm bàn chân nhỏ của bà, khiến cô nhớ đến Lyssandra, và rống to, “Cha con đến nhà hàng McDonald vì con! Con có hiểu việc đó khó khăn với ông ấy như thế nào không? Ông ấy chưa bao giờ đặt chân vào một nhà hàng dưới bốn sao.” Mẹ cô đi loanh quanh theo chiều dài của cái bàn uống cà phê, rồi quay ngoắt lại để chỉ một ngón tay vào cô. “Ông ấy đã có thể cử Chú Sven của con hay một nhân viên an ninh đi thay, nhưng không! Ông ấy phải tự đi đến đó. Ông ấy phải chắc chắn rằng con gái cưng của mình có được bánh mì vùng nướng mới ra lò và củ cải ngâm chua tươi nhất trong cả hệ thống nhà hàng. Sao chứ, ông ấy gần như làm viên quản lý tội nghiệp phải khóc!”

Tabitha không thể giải thích tại sao, nhưng mắt cô bắt đầu ngấn nước. Khi Arian quăng một bao giấy nhàu nhĩ về phía cô, cô ngạc nhiên đến mức chụp lấy nó.

“Con đã nói với Daddy là con không đói mà,” cô thì thầm yếu ớt.

“Mở nó ra,” Arian ra lệnh.

Tabitha làm theo, và nhìn sững vào những thứ bên trong. Đó là một bộ thử thai tại nhà, loại dụng cụ mà ta có thể mua tại quầy thu ngân của bất cứ cửa hàng dược phẩm nào. Cô chưa bao giờ nghĩ mẹ của cô lại biết về những thứ này. Dù gì thì Arian cũng được sinh ra vào năm 1669 khi những thứ như thế này còn chưa tồn tại.

“Con có thể khiến cha con tin đó chỉ là hậu quả của cuộc phiêu lưu nhỏ của con, nhưng mẹ biết biểu hiện trong mắt con. Mẹ đã thấy chúng quá thường xuyên trong mắt mẹ rồi.” Arian hất đầu về phía phòng tắm. “Đi đi.”

Không để bản thân hy vọng, Tabitha nghe theo. Khi cô đi ngang qua cái gương trong phòng tắm, hình ảnh phản chiếu của cô đập vào mắt cô lần đầu tiên kể từ khi cô quay trở về từ quá khứ. Cô không thể không nhìn chăm chú. Người phụ nữ đang nhìn lại cô là một kẻ xa lạ ốm o với hai má hóp lại và những vòng tròn đen quanh mắt. Tabitha cảm thấy một nỗi hổ thẹn lóe lên. Người phụ nữ trong gương trông không giống gì với người phụ nữ mà Colin yêu.

Khi Tabitha bước ra từ phòng tắm, Arian đang ngồi trên ghế sofa, vuốt ve con mèo con trong lòng bà. Bà quan sát con gái thận trọng, nhưng cả hai không ai nói lời nào.

Tabitha chỉ đi đến tủ lạnh, lục ra một cái bao McDonald nhăn nhúm, và bắt đầu tọng những miếng Big Mac vào miệng thật nhanh hết mức có thể. Cô ăn như thể cô đang chết đói, như thể cô đã không ăn trong suốt nhiều năm và sẽ không còn cơ hội được ăn lần nữa. Khi cô kết thúc cái bánh mì kẹp, thậm chí còn liếm sạch nước sốt còn dính vào những ngón tay, Arian đưa cô một cái bánh phết kem chuối và một cái muỗng, cười toe trong khi mắt long lanh nước.

Tabitha đi bác sĩ ngay ngày hôm sau.

Cha cô đã vỡ thất vọng khi phương pháp y học thế kỷ 21 xác định cô không mang bệnh dịch hay đậu mùa, mà một cậu bé trai. Mặc dù Tristan cần nhẫn và quất tháo âm ỉ vì một tên Scot vô-công-rời-nghề đã làm con gái nhỏ của ông có thai, ông đã đến F.A.O. Schwarz ngay chiều đó và mua một con hươu cao cổ nhồi bông to đến mức họ phải gấp nó lại mới đem được vào thang máy.

Tabitha vẫn không ngủ ngon, nhưng giờ lúc cô nằm trong bóng tối, nhúc nhích vì cô đơn trống trải, cô sẽ khép hai bàn tay trên bụng và thì thầm với con cô. Cô kể với đứa bé những câu chuyện về cha nó—một

hiệp sĩ chân chính và quả cảm luôn luôn chiến đấu vì lẽ phải và đã từng diệt một con rồng để giành lấy trái tim nàng tiểu thư xinh đẹp của anh.

Cô trở lại làm việc tuần sau đó. Thật đáng ngạc nhiên vì cô trở lại với những công việc hàng ngày rất dễ dàng, tiến độ làm việc khiến sự cô đơn đang gặm nhấm tâm hồn cô tê liệt đi. Cô chỉ có một khoảnh khắc tồi tệ vào ngày đầu trở lại làm việc, khi cô đang đi đưa một bản báo cáo trễ hạn đến Bộ Phận Thanh Toán.

Một người đàn ông tóc đen đang thong thả bước xuống hành lang trải thảm đằng trước cô, dáng đi tròng trành của anh ta chỉ biểu lộ chút vẻ huênh hoang. Cô loạng choạng đi theo anh ta trên đôi giày cao gót và trái tim bắt đầu lỡ nhịp.

“Này anh,” cô hô to, không thể giữ cho âm thanh van nài chệch khỏi giọng cô. “Chờ đã, xin chờ đã.”

Nhưng khi anh ta quay lại, đôi mắt anh ta có màu nâu đất ảm đạm chứ không phải màu nắng. Anh ta ngơ ngác nhìn cô. “Vâng? Tôi có thể giúp gì cô?”

Cô rút lại vài bước, thất vọng nuốt xuống một nỗi ghen ngào chua xót. “Tôi đã nghĩ anh là người khác. Xin lỗi, anh...?”

Anh ta đưa một bàn tay ra. “Ruggles. George Ruggles.”

Trước đây Tabitha có thể sẽ nghĩ khuôn mặt ôn tồn, mái tóc được cắt tỉa gọn gàng, và nụ cười thân thiện của anh ta là đẹp trai, nhưng giờ cô thích những người đàn ông ít nhất một ngày không cạo râu và mái tóc trông như đã chẳng được chải trong suốt một tuần lễ, dù nó đã được chải.

Cuối tuần là những thời khắc khó khăn nhất đối với cô và một buổi sáng Thứ Bảy nọ vào đầu xuân, cô thấy mình đứng trên những bậc cửa của Thư Viện New York mà không hề biết làm thế nào cô lại đến được đó. Hai con sư tử bằng đá đặt ở hai bên lối vào bị đồn là thần bảo vệ sự thật, nhưng cô e sợ nét mặt cao quý và cứng rắn của chúng có thể khám phá ra nhiều điều hơn những gì cô có thể chịu đựng.

Nhưng khi cô chạm một bàn tay lên bệ, cô biết cô nợ đứa con cô đang mang không chỉ là những câu chuyện cổ tích.

Cô có thể tìm thấy những thông tin cô cần trên mạng, nhưng cô lúc nào cũng thích Căn Phòng Đọc rộng lớn với ánh nắng rơi vào và những cái đèn bằng đồng. Sau khi cô yêu cầu, cô ngồi vào một cái bàn và kiên nhẫn chờ đợi, hy vọng bộ phận phục vụ sẽ làm việc không có hiệu quả như cô còn nhớ. Nhưng một phụ nữ tóc vàng đã nhanh chóng xuất hiện cùng với những cuốn sách cô đã lựa.

Khi Tabitha lật dở qua những trang sách in dày, hai bàn tay cô bắt đầu run lẩy bẩy. Cô thậm chí còn không biết tại sao chuyện Colin có chết vào buổi sáng nắng đẹp trên đồng cỏ đó hay không lại quan trọng. Rất cuộc thì dù anh có còn sống hay đã chết vào lúc đó, anh cũng đã chết hơn bảy trăm năm rồi. Thậm chí xương cốt của anh giờ cũng chỉ là cát bụi.

Nhưng cô vẫn cứ lần tìm qua những sơ đồ phả hệ, khám phá ra họ Ravenshaw ngày nay đã trở thành Renshaw, chậm chậm lần theo sự phát triển của nó ngược lại nhiều thế kỷ cho đến khi cô tìm thấy ghi chú mà cô đang tìm.

Một giọt nước mắt rơi trên trang giấy khi cô vuốt ngón tay lên tên anh. Có vẻ Ngài Colin vùng Ravenshaw, người con trai đời thứ bảy nhận lấy chức danh gia tộc này, đã sống tới tuổi bách niên giai lão là tám mươi bảy. Mặc cho tuổi thọ hiếm có của anh, anh chỉ kết hôn một lần. Vợ anh không được viết tên ở đây, nhưng cô đã sinh cho anh ba cậu con trai và hai cô con gái, tất cả đều rất khỏe mạnh và sống lâu so với những đứa trẻ cùng thời đại. Tình yêu của họ đã sản sinh ra một triều đại gia tộc còn tiếp diễn qua nhiều trang nữa, kéo dài đến tận ngày nay.

Những giọt nước mắt của Tabitha giờ rơi lã chã. Cô bịt một bàn tay run rẩy lên miệng, niềm vui khi biết Colin đã vượt qua cú tấn công của Brisbane không được trọn vẹn vì nỗi ghen tị cay đắng với người phụ nữ không rõ mặt, không rõ tên đã sống cùng anh, chia sẻ tình yêu của anh, và giường anh hơn năm mươi năm.

Người phụ nữ tóc vàng đã mang sách đến cho cô xuất hiện bên cạnh vai cô. “Thưa cô, cô ổn chứ?”

“Tôi không nghĩ thế,” cô thì thầm trước khi giật cái bóp lên và bỏ chạy trước cái nhìn khó hiểu của người phụ nữ.

30. Chương 30

Micheal Copperfield đẩy cánh cửa xoay đến phòng Lab của tập đoàn Lennox ra và chõ đầu vào trong. Căn phòng trống trơn. Hầu hết nhân viên đã về sớm, hăng hái về nhà và chuẩn bị cho buổi tiệc cocktail mà ông chủ của họ sẽ tổ chức vào buổi tối nay. Một buổi tiệc cocktail nơi Phó Giám Đốc Bộ Phận Thực Hành của Tập Đoàn Lennox sẽ được chỉ định và được vinh danh bởi đám đông xu nịnh những người có ảnh hưởng lớn ở New York và bởi phương tiện truyền thông.

“Tristan?” ông gọi to.

Chẳng có câu trả lời. Cảm giác như một tên trộm, ông lén qua những dãy màn hình vi tính sáng choang, tìm kiếm nơi làm việc riêng của Tristan. Mặc cho tất cả những thành công mà Tristan đã đạt được trong giới kinh doanh, ông vẫn có vẻ thoải mái nhất trong phòng thí nghiệm nơi khoa học và kỹ thuật vi tính thường được sử dụng để tạo ra phép thần kì.

Vì cân nhắc đến sự tập trung của bạn mình nên ông không để tâm nhập mật mã dùng để đóng cánh cửa bí mật và ẩn phòng nghiên cứu cá nhân của anh ấy khỏi những đôi mắt tò mò.

Tristan đang cúi rạp người trên một miếng đệm trắng vô trùng, đang loay hoay viết nguệch ngoạc những con số lên một miếng đệm màu vàng. Ông mặc một cái áo khoác dùng trong phòng thí nghiệm đã nhàu nhĩ và mái tóc rối bù trông cứ như ông đã cào một cái máy cắt cỏ qua đó. Ánh đèn huỳnh quang sáng chói làm nổi bật lên quang thân bên dưới mắt ông.

Khoanh hai tay lại, Copperfield dựa người vào khung cửa. “Từ lúc anh ngủ đến nay đã mấy ngày rồi?”

Tristan giật bắn người, rồi quay lại, nhìn ông qua gọng kính vàng mà ông ấy vẫn bướng bỉnh bám riết lấy. “Anh đã chớp mắt một chút...” Môi ông di chuyển khi ông lẳng lặng tính toán. “Từ Thứ Bảy, anh nghĩ thế.”

Cop thở dài. “Anh có biết mình không còn ở tuổi mười chín nữa không. Arian có biết anh đang dự định làm gì không?”

Cái nhún vai của bạn ông bên lên. “Anh nghĩ cô ấy đoán được.”

“Thế còn Tabitha?”

Tristan lắc đầu. “Anh không muốn con bé biết. Không muốn nó nuôi hy vọng. Anh không nghĩ nó có thể vượt qua được một sự thất vọng nữa.”

Copperfield cau mày. “Em đã nghĩ con bé đang khá hơn. Em đã thấy nó trong thang máy hôm qua và trông nó cực kỳ khỏe mạnh. Nó thậm chí còn có vẻ phấn khởi vì vị trí làm việc mới nữa.”

“Ồ, nó đang giả vờ can đảm đó thôi. Nó đã quyết định sẽ xây dựng một cuộc sống cho nó và đứa bé, đó là lí do anh đã trao cho nó chức Phó Giám Đốc Bộ Phận Thực Hành. Nhưng nụ cười của con bé vẫn chưa chạm đến mắt nó.” Ông kéo cặp kính xuống và bóp lên sống mũi, để lộ sự mệt mỏi của mình. “Biết bao nhiêu năm qua anh đã cố thể cho con gái anh bất cứ điều gì nó muốn và nó chẳng bao giờ đòi hỏi. Giờ lần duy nhất mà con bé nhờ, anh lại không thể giúp nó.” Ông trượt cặp kính lên lại, đưa cho bạn ông một nụ cười ảm đạm. “Chuyện đó đang giết anh, Cop.”

Copperfield chống tay lên bậu cửa sổ ở bên hông phòng thí nghiệm. “Em cứ nghĩ còn có những thứ khác có nguy cơ gặp rủi ro hơn là thứ Tabitha muốn chứ. Chẳng phải anh đã thề sẽ không bao giờ đánh liều để cho công nghệ thiết lập bùa hộ mệnh rơi vào tay một tên khốn kiếp tàn bạo như Arthur Linnet(*Xem cuốn 1 Breath of magic*) sao?” Ông rùng mình, nhớ lại chuyến hành trình thoát chết trong gang tấc về quá khứ nhiều năm trước. “Từ những gì anh kể với em về gã Brisbane, hẳn có vẻ là một cặp sinh đôi ma quỷ với Arthur.”

“A, nhưng đó mới là nét đẹp của mẫu thiết kế mới của anh.” Tristan đi đến bàn phím gần nhất, một thoáng phần khích lấp lánh trong mắt ông. Một đám dây kim loại rồi chẳng chịt không có kẻ hở được đặt trên tấm đệm phân tích bên cạnh máy tính. “Lần này anh không thử chế tạo một công cụ để hoàn thành ước nguyện

nữa. Anh đang cố làm một bản sao của thứ mà Tabitha đã làm được nhờ sự cố vào cái đêm đó. Bằng cách xác định và đơn lập thành phần bên trong bùa hộ mệnh đã giúp cả Tabitha và Arian chọc thủng dòng thời gian, anh hy vọng sẽ tạo ra một đường dẫn cố định có thể dùng để đi và về xuyên thời gian.”

Copperfield thấy biết ơn vì ông đang ngồi. Tristan đã cố gắng thách đố cả khoa học và tự nhiên trước đây, nhưng lần này ông e là khát vọng liều lĩnh để giúp đứa con độc nhất của bạn ông cuối cùng đã đẩy ông ấy vượt quá giới hạn. Cop đành hăng, nhưng không thể thực xuất hoàn toàn cục nghen hoài nghi bị kẹt ở đó. “Anh đang cố gắng xây dựng một đường hầm giữa các thế kỷ?”

“Chính xác là vậy đó! Một con đường hầm chỉ có thể được sử dụng và hoạt động từ địa điểm này.”

Cop nặn ra một nụ cười gượng ép. “Chà, chà, thế có tiện lợi cho lễ Giáng Sinh, lễ Tạ Ơn, và thôi nôi của đứa bé không chứ!”

Tristan liếc sang ông một cái nhìn vừa hối lỗi vừa chống đối. “Anh muốn con gái mình được hạnh phúc, nhưng anh không chắc mình có thể sẵn sàng để nó đi xa mãi mãi.” Ông trượt con chuột trên miếng đệm, tô đậm một chuỗi con số phức tạp trên màn hình đang sáng lóa. “Hôm nay anh đã làm được một cuộc chọc thủng thành công. Anh nghĩ anh đang nắm trong tay điểm mấu chốt rồi.”

Những ngón tay ông lướt trên bàn phím, nhập dãy số cuối cùng trong công thức của ông bằng một cử chỉ quả quyết. Thứ gì đó nổ đánh bốp và những tia lửa xẹt ra. Copperfield núp sau tấm phòng, ông đã từng là nạn nhân của những chuyến bay thử nghiệm của Tristan và những vụ nổ vì đốt nung quá nhiều lần rồi.

Ông không dám hé mắt nhìn qua tấm la phong cho đến khi ông nghe Tristan lầm bầm câu nguyện rửa mà ít có người cha nào lại thốt ra. Bạn ông đang ngậy người nhìn xuống một đồng dây kim loại bị cháy sém trên miếng đệm phân tích, tóc bạn ông đang nhiễm một dòng điện tĩnh, gương mặt đen đúa vì muội than, và hai vai sụm xuống đầu hàng.

Cop dịu dàng nắm khuỷu tay ông và dẫn ông ra cửa. “Đi thôi, anh Lớp Bốp à, chúng ta phải cho anh đi chùi rửa và mặc bộ lễ phục vào. Buổi tiệc của con gái anh còn chưa tới một giờ nữa là bắt đầu và Arian sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nếu anh bỏ lỡ nó.”

Khi Cop tắt đèn, chẳng có ai trong số họ nhận thấy họ đã để tấm la phong dẫn vào phòng nghiên cứu riêng hé mở.

Sven Nordgard đã là Thủ Trưởng cơ quan An Ninh trong Tập Đoàn Lennox gần hai mươi bốn năm nay.

Mặc dù ông chưa hoàn thành tâm nguyện được trở thành ngôi sao nổi tiếng của những bộ phim hành động và những cái gác xép TriBeCa của ông vẫn còn đầy rẫy những tấm bìa phóng to từ những tiểu thuyết lãng mạn mà ông đã rất tự hào làm người mẫu trong thời trai trẻ, người Na Uy cao chót vót này vẫn rất tự hào về công việc hiện tại của mình.

Vì công việc nên ông tình cờ đi tuần tra trên hành lang bên ngoài dãy phòng thí nghiệm Lennox nửa tiếng đồng hồ trước khi bữa tiệc trên tầng tám lắm diễn ra. Ông biết công việc này có thể được tin cậy giao cho những cấp dưới của ông, nhưng chính sách làm việc của ông là đi kiểm tra một lần cuối từ trên xuống dưới Tòa Cao Ốc trước khi bất cứ sự kiện lớn nào diễn ra. Trong tất cả những cuộc tuần tra nhiều không đếm xiết của ông, ông vẫn chưa tìm thấy bất cứ kẻ nào có khả năng ám sát, bắt cóc, hay khủng bố. Nhưng ông không chưa bao giờ ngừng hy vọng.

Khi ông đi ngang qua phòng thí nghiệm, ông nghe một cử động loáng thoáng đằng sau lưng. Ông quay phắt lại, rút khẩu súng khỏi bao dắt trên vai. Trái tim ông đập thành thịch vì thấp thỏm khi ông đẩy bật những cánh cửa phòng thí nghiệm ra và nhấn nút mật mã để mở khóa điện tử.

Khi tiếng bíp vang lên làm lộ chân tướng, Sven lao qua những cánh cửa đang đung đưa nhịp nhàng và khuỷu một đầu gối. Ông lướt khẩu súng dọc khắp chu vi căn phòng, hét to, “Đứng yên!”

Căn phòng thí nghiệm trống không, sàn phòng lát gạch xen kẽ sáng loáng phản chiếu ánh sáng đỏ mờ ảo của những ngọn đèn an ninh phía trên đầu.

Thất vọng, Sven thở dài và cất súng vào bao. Khi ông đi qua những cánh cửa đang xoay qua xoay lại, ông gần như có thể thề có thứ gì đó quệt vào chân ông. Mũi ông bắt đầu nhúc nhích. Sự nhúc nhích trở nên tệ

hơn cho đến khi ông hắt hơi—một, hai, và, sau một khoảng ngừng ngắn ngủi, ba. Ông vội đi ra dãy hành lang và lo lắng ngoái nhìn lại, bồn khoăn không biết con mèo của Tabitha có phải đã trốn khỏi tòa biệt thự trên tầng mái nữa rồi không. Ông chưa bao giờ ưa thích mèo, nhất là những con màu đen. Ông thà đương đầu với một tên khủng bố Uzi-toting còn hơn.

Ông đã nghĩ mình thấy một cái bóng mờ lén qua những cánh cửa xoay của phòng thí nghiệm, nhưng thay vì quay lại kiểm tra, ông tự thuyết phục mình đó chỉ là do hai mắt nhòe nước của ông bị quá sáng gà.

Lucy là một con mèo con bắt hạnh.

Nó nhớ nhung cơn gió hè ấm áp thổi tốc bộ lông của nó và những con châu chấu béo, mọng mà nó thích nhai lạo xạo trong hàm răng nó. Nó nhớ những đứa trẻ vuốt ve lớp lông trên bụng nó và thủ thỉ khen nó là một con mèo đáng yêu. Và nó nhớ người đàn ông với hai bàn tay dịu dàng và giọng nói trầm ấm hòa âm một cách hoàn hảo với tiếng rừ rừ của nó.

Nhưng nó nhớ nhất là tiếng cười của cô chủ.

Thế là trong một lúc ngán ngẩm và công khai thách thức, nó đi lậu vé trên thang máy khi một cô hầu đi đến để sắp xếp giường ngủ buổi tối cho cô chủ nó. Thậm chí sự thấp thỏm chờ đợi cái đĩa trứng cá còn thừa mà cô chủ nó sẽ đem về sau buổi tiệc cũng không thể gạ nó ở lại trong cái căn hộ cô đơn với bầu không khí tái chế và những cửa sổ bị đóng kín.

Nó lén qua ông tóc vàng to xác, cười thầm vì chứng sợ nó của ông ta, và ulti đầu mở cánh cửa xoay dẫn vào phòng lab, hy vọng sẽ tìm thấy cảm hứng để quậy một chút. Tròng đen nó giãn ra, đôi mắt tinh nhạy theo bản năng thích nghi với ánh sáng mờ. Nó dùng vuốt mò trong hộp thiếc đựng rác, lật đổ cái thùng, nhưng cau có khi thấy ở bên trong trống trơn. Người trông nhà hăng hái khi chủ đi vắng và kẻ hủy diệt là nghề của nó.

Nó chạy thật nhanh vào căn phòng tiếp theo, meo meo đắc thắng khi nhác thấy một con chuột ngon lành đang treo lủng lẳng ở một ngăn trên cao. Nó cắn con chuột, lúc lắc đầu để giật con chuột kia. Con chuột dính-cứng-ngắt đó văng long lóc khỏi cái ngăn. Lucy nằm lên một tấm thảm cứng, chờ cho con chuột bỏ chạy để nó có thể nhảy phốc theo và đánh bại con chuột bằng bộ móng vuốt vĩ đại của nó.

Nhưng cái thứ khó chịu kia chỉ nằm ngửa ở đó, không chịu tham gia vào trò chơi. Nhấn mũi chế nhạo sự hèn nhát của con chuột, nó nhảy lên cái ngăn, đáp trên một bàn phím vi tính.

Một đồng chữ số lộn xộn xuất hiện trên màn hình đang bật sáng. Lucy mất nhiều phút quơ quào những con số đó trước khi nhận ra chúng không thể chạm tới được.

Chán cái trò chơi này, nó vui vẻ nhảy qua bàn phím số, khoái chí vì tiếng móng nó gõ vào mấy phím số lách cách.

Cho đến khi một ánh chớp điện kêu xoèn xoẹt phóng trong không trung.

Lucy giật nảy lên cả foot, bộ lông nó dựng đứng lên dài gấp đôi bình thường. Nó đã từng cảm thấy cảm giác kỳ dị này trước đây rồi, và nếu cô chủ của nó ở trong phòng lab vào lúc này, con mèo con sẽ trèo lên tay áo cô hay lên váy cô hay bất cứ cái gì có thể trèo lên được.

Nhưng lần này, Lucy chỉ có một mình. Khi một dải sương mù mờ ảo xuất hiện trong không trung, nó nhảy chéo rơi dọc qua cái ngăn, rít lên để giấu nỗi sợ của nó.

Màn sương mù dần dần kết thành một lỗ hổng trong căn phòng. Lucy chớp mắt kinh ngạc khi một cơn gió ấm lùa qua con đường hầm hình tròn, làm bầu không khí nhảm chán sức nức hương thơm mùa hè. Nó nhích tới gần, tính tò mò đã thắng thể nỗi sợ hãi.

Nó đang đứng ở mép hồ khi một con bướm vàng bay dập dìu qua lỗ hổng và đậu trên mũi nó. Nó giữ đầu và khi con bướm bay đi, biến mất vào trong khe nứt đó, nó nhảy phốc theo sau.

Colin nằm ngả lưng trong cánh đồng cỏ, ngây người nhìn lên bầu trời trong xanh. Không khí nóng và mù sương, nhưng anh vẫn có thể cảm thấy đây là hơi thở cuối cùng của mùa hạ. Mùa thu đang đến, và sau mùa thu là mùa đông, khi một tấm mền tuyết chôn vùi cả cánh đồng này, đóng băng tất cả những nụ hoa, những cành cây, và những lá cỏ.

Anh đã khai quật hết đám cỏ trong mô đất này. Nhưng anh thề đây là nơi cuối cùng mà anh thấy Tabitha. Cô chỉ là một hình ảnh le lói trong không khí, nhưng thỉnh thoảng khi cơn gió thổi thật nhẹ và ngọt ngào, anh thề anh vẫn còn ngửi được chút hương của cô và cả cơ thể anh nhức nhối vì cần cô.

Anh biết khoảng thời gian nằm rũ trong cánh đồng này của anh phải sớm kết thúc. Người dân của anh đã nghĩ anh sắp phát điên vì cứ dựng lều ở cách xa nhà và thậm chí Arjon cũng đã bắt đầu quăng cho anh những cái nhìn thương hại khi cậu ta đến thăm cùng với tin tức và những đồ tiếp tế. Nhưng Arjon không có quyền thương hại anh khi cậu ta có người phụ nữ cậu ta yêu trong vòng tay và trong giường cậu ta. Khi cô ấy đã trở thành vợ cậu ta và sẽ sinh con cho cậu ta trong những tháng giá lạnh khi mùa đông phủ tấm chăn khắt nghiệt của nó lên cánh đồng.

Thở dài, Colin ngồi lên. Có những lúc anh ước gì Brisbane đã giết anh vào cái lúc Tabitha biến mất. Nhưng Già Nana sẽ không bao giờ chịu đứng nhìn bất cứ ai ức hiếp bé cưng của bà. Thế là bà bẻ cổ Brisbane như bẻ cây, buộc Colin phải tiếp tục sống, dù chẳng còn lí do cho anh tồn tại.

Colin lắc đầu để tỉnh táo. Đây không phải điều Tabitha muốn cho anh và anh biết điều đó. Cô sẽ không muốn anh lãng phí cả cuộc đời để trông ngóng một điều không bao giờ trở thành sự thật. Cô sẽ muốn anh đứng lên từ nơi này và mạnh mẽ bước về tương lai, để tìm kiếm chút hạnh phúc, thậm chí nó chỉ là một cái bóng so với niềm hạnh phúc mà họ có thể chia sẻ cùng nhau.

Anh chưa bao giờ thiếu can đảm, nhưng đứng lên khỏi mô đất đó là điều khó khăn nhất Ngài Colin vùng Ravenshaw từng làm. Anh biết anh đang nói lời vĩnh biệt với giấc mơ yêu quý nhất của anh. Anh sẽ không bao giờ còn được nếm đôi môi ngọt ngào của Tabitha lần nữa. Anh sẽ không bao giờ được ôm những đứa bé mắt xám của cô với mái tóc sáng ngời và nụ cười bên lên. Anh sẽ không bao giờ được ngắm màu bạc len lỏi vào mái tóc vàng của cô khi họ cùng già đi trong vòng tay nhau.

Khi anh đứng lên, ngọn gió lùa qua tóc anh và một con bướm vàng thật to bay ngang mũi anh. Chuyện đó thì cũng không lấy gì làm bức mình cho lắm nếu con mèo đang đuổi theo nó không nhảy lên bấp chân anh, xòe móng, và bắt đầu trèo lên chân anh.

Nhăn nhó vì đau, anh gỡ con mèo ra khỏi quần bó và đưa nó lên ngang mặt. “Lạy chúa Jesu, mày đang cố giết ta...?” Câu hỏi của anh chết lặng thành một tiếng thì thào ngạc nhiên. “Lucy phải không?”

Con mèo chào anh với một tiếng meo mừng rỡ.

Colin vuốt ve con mèo giữa đôi tai nhọn, bắn khoăn không biết có phải nỗi thống khổ cuối cùng đã khiến anh phát điên. “Chuyện này là không thể,” anh thì thào. “Mày không thể ở đây được. Mày đã biến mất cùng với Tabitha rồi mà.”

Như để chế giễu sự hoài nghi ngờ ngác của anh, con mèo nhỏ trượt khỏi bàn tay tê dại của anh và chạy vụt qua cánh đồng. Sau một khắc do dự, Colin vội đi theo sau. Anh không muốn để mất dấu nó.

Nhưng khi con mèo biến mất vào một cái miệng hang toang hoác chưa hề xuất hiện ở đó chỉ mới vài giây trước, anh không còn lựa chọn nào khác.

Sven Nordgard bị cắn rứt lương tâm.

Ông chỉ mới tuần tra được đến tầng thứ năm mươi lăm của Tòa Cao Ốc trước khi đột ngột quay đằng sau và bước vào thanh máy gần nhất sẽ đưa ông xuống tầng ba mươi nơi căn phòng lab được đặt tại đó. Ông gần như chắc chắn ông đã thất bại trong việc đóng chắc cửa phòng lab khi ông bỏ chạy ra hành lang, vì cảnh tượng về những con mèo sừng sộ to như con báo nhảy chồm lên ông từ trong bóng tối, những cái móng vuốt sắc lẹm như dao đó xòe ra để xé toạc cổ họng ông.

Khi thang máy dừng lại, ông hít vào một hơi thở sâu, phồng khuôn ngực hình dáng như cái trống của mình to đến hết cỡ. Ông đã thề với chính mình là ông sẽ không bao giờ để nỗi sợ hãi hèn nhát vì mấy con mèo ngăn trở công việc của ông nữa. Những cánh cửa thang máy mở ra. Trước khi Sven có thể rút súng, người đàn ông đang đứng bên ngoài chìa mũi gươm của hắn vào trái tim ông và gầm gừ, “Người đã làm gì với người đàn bà của ta?”

31. Chương 31

Khi Tabitha bước vào phòng dạ tiệc xa hoa nhất của Tòa Cao Ốc Lennox với sàn phòng bằng cẩm thạch đen và những bức tường kính vũng chắt nhìn ra ánh đèn của thành phố, máy camera kêu títt lên và những ánh đèn chớp sáng từ đầu này đến đầu kia phòng.

Một trong những nữ phóng viên chìa một cây micro vào mặt cô. “Thế cha cô đã giấu cô ở đâu trong suốt những năm qua, Cô Lennox? Có phải trên tầng thượng?”

Tabitha mỉm cười. “Cha tôi đã luôn khích lệ tôi giữ một vai trò năng động hơn trong công ty. Chính tôi mới là người chọn giữ một tiểu sử thấp bé.”

Cô cảm thấy khuây khỏa khi Tristan xuất hiện bên cạnh cô, trượt một cánh tay che chở quanh eo cô. Cha cô có nhiều kinh nghiệm đương đầu với báo chí hơn cô, mặc dù không phải tất cả những kinh nghiệm đó đều tích cực. Trông ông vừa vương giả vừa điềm đạm trong bộ lễ phục được may đo. Mẹ cô đứng nhón chân lên để nháy mắt khích lệ Tabitha trước khi uống một hớp rượu vang.

“Ông Lennox, ông có nghĩ con gái mình có đủ những phẩm chất cần thiết để đạt được thành công trong một công việc yêu cầu cao như thế không?”

Nụ cười mỉm của Tristan gần như dễ chịu đến chết người. “Con gái tôi có đủ phẩm chất để thành công trong bất cứ việc nào nó chọn, David. Kể cả việc của anh đấy.”

Câu nói đó giành được một tiếng cười từ những phóng viên, thậm chí cả cái người mà ông châm chọc.

“Có người thấy cô đi tới một phòng khám khoa sản vào chiều hôm qua, Cô Lennox. Có tin đồn là cô đang có thai. Nếu là thế, liệu bốn phận làm mẹ có cản trở công việc mới của cô?”

Để cho Tabitha có thêm thời gian để lấy lại bình tĩnh, Tristan nhượng một lòng mảy vào người phóng viên vừa hỏi. “Cậu là cha của hai cậu nhóc hiếu động, Ben. Điều đó có gây cản trở công việc của cậu không?”

“Cô có đồng ý tiết lộ danh tính cha của đứa bé không, Tabitha? Anh ấy sẽ nhận lấy vai trò tích cực trong cuộc đời đứa trẻ chứ?”

Tabitha cảm giác Tristan cứng người lại. Biết rằng ông không thể cứ mãi chạy đi làm cứu cánh cho cô, cô đặt một bàn tay lên ngực ông để ngăn ông lại. “Không sao đâu, Daddy.”

Khi cô bước khỏi cánh tay chở che của cha cô, Tabitha thoáng thấy hình ảnh phản chiếu của cô trong kính cửa sổ. Trông cô thon thả và duyên dáng trong bộ váy đen giản dị, mái tóc mới cắt của cô bóng mượt ôm lấy khuôn mặt và chạm phớt qua vai. Cô không còn sụm vai xuống để che đi chiều cao của cô và da cô hồng lên rạng rỡ vì mang thai con của Colin.

Cô chạm một bàn tay lên bụng. Cô sẽ không còn thon thả được lâu nữa, nhưng cô sẽ hăng hái đón chào chứng tích cô đã từng được yêu bởi một người như Colin.

Một vài tháng trước thôi cô sẽ lắp bắp và ngọ nguậy trong những tình huống như thế này, nhưng khi cô đứng đối diện với những phóng viên đang hăm hở tìm kiếm những vụ bê bối, cô ngẩng cao đầu và mỉm cười qua làn nước mắt. “Tôi chỉ có thể nói với mọi người rằng cha của đứa trẻ đã từng...” cô ngập ngừng, “...vẫn là một trong những người đàn ông tuyệt vời nhất mà tôi có vinh hạnh được gặp—một người anh hùng thật sự theo mọi nghĩa. Một trong những nuôi tiếc lớn nhất của đời tôi là anh sẽ không thể giữ một vai trò tích cực trong việc nuôi dạy con của chúng tôi.”

Câu trả lời úp mở của cô chỉ càng khiến họ nhao nhao lên.

“Do anh ấy lựa chọn hay do sự lựa chọn của cô, Cô Lennox?”

“Có phải anh ta đã kết hôn?”

“Có phải anh ta là gay?”

Tristan đang sắp sửa xen vào cuộc xung đột lần nữa khi cái phone nhỏ trong áo ông kêu títt títt. Gần như gằm gừ vì mất kiên nhẫn, ông rút lui khỏi tầm nghe của mọi người và rút cái phone khỏi túi áo lễ phục của ông.

“Lennox đây,” ông quát vào ống nói. “Anh đang lằm nhảm cái quái gì thế, Sven? Anh cũng biết tôi không nói tiếng Na Uy rồi đó.” Ông ngừng lại. “Một kẻ đột nhập? Anh có chắc không? Thế thì, gọi hỗ trợ và báo cảnh sát. Tước vũ khí của hắn nếu anh có thể. Đó là lí do tôi trả cho anh tám mươi ngàn một năm.” Một khoảng lặng lâu hơn. “Hắn tước vũ khí của anh?” Giọng của Tristan cao lên thành tiếng rống, thu hút một vài cái nhìn chăm chăm soi mói, kể cả của vợ ông. “Bằng cái gì? Một thanh gươm!” Khi máu rời khuôn mặt ông, Tristan gần như thả rơi cái phone, nhưng chụp được nó ngay trước khi nó chạm nền nhà. “Vì Chúa, đừng bắn hắn! Anh có ý gì, hắn đã lên...?”

Tristan không có thời gian để hỏi rõ thêm, vì cánh cửa thanh máy ở đầu bên kia phòng vũ hội đã mở ra để lộ người đứng bên trong.

Tristan thả rơi cái phone vào đúng lúc ly rượu của Arian trượt khỏi tay bà rơi vỡ loảng xoảng trên sàn đá cẩm thạch. Khi những vị khách xoay người và nghiêng cổ để ngóng người mới đến, một làn sóng những lời thì thầm sôi sục lan khắp căn phòng.

Nhẹ nhôm vì được cứu khỏi sự săn đuổi của báo giới. Tabitha quay sang xem chuyện gì đã gây nên sự ồn ào này.

Và thấy mình đang nhìn thẳng vào đôi mắt nâu vàng của một hiệp sĩ trong bộ giáp sáng ngời. Anh bước khỏi thang máy và đi qua căn phòng, cái quắc mắt của anh dữ dội đến mức thậm chí kẻ tọc mạch nhất cũng phải loạng choạng lùi lại. Trông anh dư sức sử dụng thanh gươm to lớn đang dắt trên hông để chặt đầu bất cứ kẻ nào ngu ngốc chắn đường anh. Mái tóc đen của anh bao quanh khuôn mặt anh thành một mớ lộn xộn đáng sợ.

Tabitha đứng hoàn toàn bất động, sợ rằng nếu cô chỉ cần hít thở thôi cô sẽ tỉnh dậy và giấc mơ này sẽ kết thúc như tất cả những giấc mơ trước, để lại cô phải khóc đến khi ngủ lại.

Một phụ nữ lớn tuổi đã ở trong hội đồng quản trị Lennox trước cả khi Tabitha được sinh ra, nói “Nhìn cái bộ trang phục kỳ quặc đó mà xem! Anh ta nhất định là một vũ công thoát y.” Bà ta hếch cái mũi quý tộc lên và khịt khịt khinh bỉ. “Tôi cứ tưởng Lennox có thị hiếu tinh tế hơn chứ.”

“Ôi, tôi thì không hy vọng thế,” người đi cùng bà có mái tóc xanh trả lời, ngăm ngúa đôi vai cơ bắp của kẻ đột nhập với sự đánh giá của một tay nhà nghề.

Người hiệp sĩ không ngừng tiến tới làm những phóng viên và thợ săn ảnh còn nấn ná lại tản đi hết. Một vài người trong số họ vẫn còn đủ tỉnh táo để lần mò túi đựng camera để tìm thêm phim và pin.

Mặc dù Tabitha vẫn không thở, cô không thể làm gì về những giọt nước mắt đang chảy thành dòng xuống má cô. Khi Colin khụy một gối bên chân cô và đưa bàn tay cô lên môi anh, chúng rơi lên đầu anh như một cơn mưa phùn mùa xuân được Chúa gọi đến để làm tan chảy mặt đất đóng băng.

“Tiểu thư,” anh thì thầm, ném làn da cô như thể anh muốn ngấu nghiến cô ngay tại nơi cô đứng.

Hơi thở cô thoát ra thành một tiếng nức nở mừng vui. Rồi cô quỳ xuống và cô ở trong vòng tay người cô yêu, hôn lên lông mày anh, hai má anh, mũi anh, và cuối cùng là cái miệng mềm mại tuyệt vời của anh. Họ đều không màng đến ánh đèn flash chớp lên và những phóng viên gấp rút hí hoáy ghi chú. Thời gian ngừng trôi chỉ trừ khoảnh khắc duy nhất đó dường như đang trải dài đến vô tận.

Cho đến khi Tristan đưa tay xuống và vỗ lên vai Colin.

Tabitha rên rĩ phản đối khi Colin miễn cưỡng dứt môi ra và xoay đầu để thấy mình đang nhìn thẳng vào một khuôn mặt nam tính nghiêm nghị. Anh nhìn lại Tabitha, rồi nhìn Tristan. Sự giống nhau là không thể nhầm lẫn được.

Khi Colin đứng lên, cả hai người đàn ông đánh giá lẫn nhau như hai con chó bull địch thủ cùng tranh giành một khúc xương. Tristan cao hơn, nhưng Colin là người lực lưỡng hơn.

Colin đằng hắng như thể cục xương đó đã mắc vào cổ anh. “Ngài nhất định là cha của Tabitha. Thật vinh hạnh được gặp ngài, thưa ngài. Cháu muốn xin cầu hôn con gái ngài và mong ngài hãy cho phép cháu được lấy cô ấy làm vợ.”

Một cảm giác tự hào và hạnh phúc choáng ngợp chảy tràn trong những mạch đập Tabitha.

Nhưng đó là trước khi cha cô tung nắm đấm vào hàm Colin, khiến anh bay ngược ra sau rơi xuống sàn.

“Daddy!” cô ré lên, trườn tới bên Colin.

“Tristan, anh thật là!” Arian đảo mắt.

Colin xoa hàm, bắn cho Tabitha cái nhìn ủ rũ. “Em đã nói ông sẽ thoi vào mũi anh mà.”

Tristan đứng phía trên anh, xoa nắn các khớp ngón tay. “Cứ đó là vì đã làm tan nát trái tim con gái tôi và làm nó có thai mà không kết hôn với nó trước.” Ông đưa bàn tay ra, một nụ cười rạng rỡ nở trên gương mặt ông. “Chào đón con đến với gia đình, con trai.”

Khi cha cô kéo Colin đứng lên, vỗ vào lưng anh như thể họ là những người anh em ruột thịt bị thất lạc từ lâu, Tabitha vùng đứng lên. “Chờ chút đã! Đây là thế kỷ 21 mà. Con không được có ý kiến về người con sẽ kết hôn sao?”

Colin kéo cô vào vòng tay anh, dịu dàng đặt một bàn tay mạnh mẽ lên bụng cô. Đôi mắt long lanh của anh phản chiếu sự kinh ngạc cô đang cảm thấy. “Anh e là em không có lựa chọn nào khác, cô gái. Nếu con anh đang trú trong đây, Nana sẽ khẳng khái bảo anh lấy em làm vợ. Blythe Bé sẽ không còn bé mãi và Nana sẽ không hạnh phúc cho đến khi bà có một em bé Ravenshaw khác trong phòng trẻ của bà.”

Tabitha choàng hai cánh tay quanh cổ anh. Colin còn chưa biết đâu, nhưng Già Nana sẽ sớm có một phòng trẻ đầy em bé—chính xác là ba cậu bé trai và hai bé gái. “Vậy thì em nghĩ bà sẽ rất hạnh phúc đấy.”

“Vẫn chưa bằng anh sẽ làm cho em hạnh phúc đâu, cô gái,” anh tuyên thệ, hôn nhẹ lên môi cô.

“Em không hiểu,” cô thì thầm. “Làm sao mà anh đến được đây?”

Chú Cop háng giọng và chỉ vào Tristan.

Tabitha nhận thấy những quầng thâm mệt mỏi bên dưới mắt cha cô. “Daddy?”

Ông gật đầu. “Cha không thể giải thích được chính xác làm thế nào cha đã làm được. Cha nghĩ thử nghiệm vừa rồi đã kết thúc thất bại, nhưng có lẽ cha đã tình cờ khám phá ra được điều gì đó mà không hề nhận ra.”

Tabitha đưa tay ra và vỗ vỗ lên gò má vừa cạo của ông. “Ôi, Daddy, cha lúc nào cũng là người hùng của con.”

Ông hôn những ngón tay cô trước khi đặt bàn tay cô lên vai Colin và lùi lại vào vòng tay chờ đón của Arian. “Đó là chức vụ mà cha sẵn sàng trao lại cho một người có năng lực hơn.”

Colin gật đầu. “Cám ơn ngài. Ngài sẽ không hối tiếc điều đó đâu.”

Cánh phóng viên đang bắt đầu xúm xít quanh họ. Tristan lấy lại cái phone gắn áo từ sàn nhà trước khi nó bị đập bẹp, gật đầu về phía thang máy. “Hai con đi đi. Cha sẽ cho Sven chờ để hộ tống hai con trở lại phòng lab.”

Tabitha ré nhỏ vì ngạc nhiên khi Colin bế cô lên trong hai cánh tay lực lưỡng của anh và bắt đầu bước về phía thang máy. Cánh phóng viên đi theo họ, chừa một đường đi rộng cho anh, nhưng họ vẫn dăm cả gan chụp những tấm hình và hô hoán những câu hỏi vào tấm lưng rộng của anh.

“Hai người biết nhau đã bao lâu rồi?”

“Bảy trăm sáu mươi sáu năm,” Colin trả lời mà không hề bước hụt bước nào.

“Có phải anh là cha của đứa con Cô Lennox đang mang?”

“Ta sẽ trở thành cha tất cả những đứa con của cô ấy.”

“Hai người định sẽ sống ở New York hay ở nơi khác?”

Tabitha và Colin trao đổi một ánh mắt hốt hoảng trước khi bật cười và cùng đồng thanh, “Nơi khác.”

Khi họ đặt chân lên thang máy và quay lại, Tristan và Arian đang chen lấn đi lên đầu đám đông. Tristan đưa tay vòng qua và bấm nút tầng mười ba trong khi Arian tặng họ một nụ hôn gió.

Mẹ cô buột phải hét lên qua tiếng phản đối ầm ĩ của đám đông. “Cha con nói cha mẹ có thể đến thăm con khi đứa bé ra đời. Và vào lễ Giáng Sinh và lễ Tạ Ơn.”

“Và lễ Candlemas nữa,” Colin nghiêm nghị nói thêm.

“Mẹ nhớ mang theo khăn giấy ướt,” Tabitha thét lên đáp lại. “Và kem tắm và thuốc kháng sinh và giấy vệ sinh và thuốc aspirin và kẹo sô cô la và xà phòng.” Cánh cửa thang máy bắt đầu đóng lại. “Tắm-pông nữa!”

Và rồi cuối cùng họ cũng ở một mình mà chẳng có phóng viên la ó nào, không camera chớp đèn, không có hai vị phụ huynh với ý tốt nào nữa. Cô bẽn lèn nhìn vào đôi mắt với hàng lông mi đen dày của Colin, cuối cùng đã hiểu tại sao tất cả mọi ước nguyện được về nhà của cô lúc trước đều thất bại.

Bởi vì không nhất thiết cô đi qua thời gian bao xa, vòng tay của người đàn ông này vẫn mãi là nhà của cô.

Khi thang máy bắt đầu đi xuống, Colin nhường một lòng mảy với cô. Tabitha đoán cô sẽ thấy vẻ mặt nghịch ngợm đó trên gương mặt con trai đầu lòng của cô sớm thôi. “Em có bao giờ ước thời gian có thể ngừng chỉ một chút không, cô gái?”

Tabitha cười toe. “Điều ước đó thì em có thể thực hiện.”

Khi môi cô tan chảy vào môi anh, cô đưa tay ra và nhấn nút Tình Trạng Khẩn Cấp, đem thời gian ngừng hẳn lại.

Từ trang đầu của tờ Global Inquirer, Thành phố New York, 18 tháng Năm, 2020:

NHÀ TỬ PHÚ TƯ BẢN CÔNG NGHIỆP TUYÊN BỐ HÔN LỄ CỦA CON GÁI ĐỘC NHẤT

Ông Tristan và Bà Arian Lennox đã tuyên bố hôn lễ của con gái duy nhất, Tabitha, trong một buổi họp báo được tổ chức tại Tập Đoàn Lennox vào sáng nay. Chú rể đã tạo ra một cuộc huyền ảo vào tuần trước khi anh đi vào buổi tiệc cocktail đắt giá mà ăn mặc như một hiệp sĩ trong bộ giáp sáng ngời, quỳ xuống dưới chân Cô Lennox, và cầu hôn. Mặc dù hành động lãng mạn đó đã khiến nhiều vị khách ngất xỉu vì ghen tị, Bà Flora Biddlesworth đã đưa tin cho phóng viên này rằng bà chắc chắn đã nhìn thấy người đàn ông bí hiểm đó làm đêm ngoài giờ tại một câu lạc bộ thoát y ở phía đông thành phố. Khi Bà Biddlesworth được hỏi có phải bà có thói quen lui tới những nơi chốn như thế, bà từ chối bình luận thêm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/touch-of-enchantment>